„Acest roman confirmă că seria *Silozul* este o capodoperă modernă.“

Sunday Express

HUGH HOWEY

SILOZUL. GENERAȚIILE

Al treilea volum din seria Silozul

NAUTILUS

NAUTILUS
SCIENCE FICTION

Hugh Howey, scriitor american, s-a născut în 1975. În 2010, i-a apărut primul volum de proză, care a trecut însă neobservat. Consacrarea a venit un an mai târziu, în 2011, când a publicat pe cont propriu *Wool* (*Silozul*, Nemira, 2014, 2018) pe Amazon com’s Kindle Direct Publishing. 20th Century Fox a achiziţionat drepturile de ecranizare. Cartea s-a bucurat de un succes uriaş în Statele Unite, ceea ce l-a determinat pe autor să scrie alte volume cu poveşti din acelaşi univers. Cartea a doua, *Silozul. Începuturile*, a apărut doi ani mai târziu. Această serie, împreună cu *The Bem Saga*, confirmă talentul şi iscusinţa tânărului scriitor care, înainte de a deveni un profesionist al literaturii, a fost, printre altele, librar şi căpitan de iaht.

HUGH HOWEY

SILOZUL. GENERAŢIILE

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustraţia copertei: Tudor POPA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOWEY, HUGH
Silozul. Generaţiile / Hugh Howey; trad.: Ana-Veronica Mircea;
Bucureşti: Nemira Publishing House, 2018 ISBN 978 – 606 – 43 – 0187 – 1

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111
Hugh Howey
DUST.

Nemira, 2018
Redactor: Cristina NAN
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Lector: Oana IONAŞCU
Tiparul executat de GANESHA PUBLISHING HOUSE

ISBN 978 – 606 – 43 – 0187 – 1

Pentru supravieţuitori

PROLOG

– E cineva acolo?

– Alo? Da. Eu sunt.

– Ah! Lukas. Nu spuneai nimic. O clipă am crezut că… eşti altcineva.

– Nu, sunt eu. îmi reglam căştile. A fost o dimineaţă încărcată.

– Da?

– Da. Chestii plictisitoare. Întruniri ale comitetului. Momentan am rămas cam puţini aici, sus. După o mulţime de redistribuiri.

– Dar lucrurile s-au liniştit? Nicio revoltă de raportat?

– Nu, nu. Lucrurile reintră în normal. Dimineaţa, oamenii se trezesc şi se duc la lucru. Noaptea se prăbuşesc în pat, epuizaţi. Săptămâna asta am avut o loterie de proporţii, care-a făcut o mulţime de oameni fericiţi.

– Asta-i bine. Foarte bine. Cum merge lucrul la severul şase?

– Bine, mulţumesc. Toate parolele tale funcţionează. Deocamdată sunt acelaşi gen de informaţii. Nu sunt sigur că pricep ce importanţă au.

– Continuă căutările. Totul e important. Dacă se află acolo, trebuie să existe un motiv.

– Aşa ziceai şi despre articolele din cărţi. Dar multe dintre ele mi se par aiureli! Mă fac să mă întreb dacă e real ceva din toate astea.

– De ce? Ce citeşti?

– Am ajuns la volumul C. în dimineaţa asta am citit despre o… ciupercă. Stai o clipă! Stai s-o găsesc! Iat-o! Cordyceps.

– Asta-i o ciupercă? N-am auzit niciodată de ea.

– Scrie că acţionează cumva asupra creierului de furnică, îl reprogramează ca pe o maşină, o face să se urce în vârful unei plante înainte de a muri…

– O maşinărie invizibilă care reprogramează creiere? Sunt cât se poate de sigur că articolul ăla n-a fost pus acolo la nimereală.

– Da? Şi ce vrea să însemne?

– Înseamnă… înseamnă că nu suntem liberi. Niciunul dintre noi nu este.

– Ce încurajator! înţeleg de ce mă pune să răspund la

telefon în locul ei.

– Vorbeşti de primarul vostru? De-asta…? N-a mai răspuns ea însăşi de ceva vreme.

– Nu de-asta. E plecată. Lucrează la ceva.

– La ce?

– Aş prefera să nu-ţi spun. Nu cred că o să-ţi facă plăcere.

– De ce crezi asta?

– Pentru că mie nu-mi face plăcere. Am încercat să o conving să renunţe. Dar uneori e cam… încăpăţânată.

– Dacă o să creeze probleme, ar trebui să ştiu. Sunt aici ca să vă ajut. Pot distrage atenţia celorlalţi…

– Problema e că… ea n-are încredere în tine. Nici măcar nu crede că eşti întotdeauna aceeaşi persoană.

– Sunt. Sunt eu. Maşinile îmi deformează vocea.

– Eu îţi spun doar ce crede ea.

– Mi-aş dori să-şi schimbe părerea. Eu chiar vreau să vă ajut.

– Te cred. Şi-aş zice că acum cel mai bun lucru pe care-l poţi face e să ne ţii pumnii.

– De ce spui asta?

– Fiindcă am senzaţia că n-o să iasă nimic bun de-aici.

Partea întâi
TUNELUL

1
Silozul 18

În sălile de la Mecanic, praful cădea în ploaie, stârnit de violenţa săpăturilor. Cablurile suspendate deasupra capetelor se legănau uşor. Ţevile zăngăneau. Dinspre camera generatorului, bubuituri sacadate umpleau aerul, reverberau de pereţi şi trezeau amintiri dintr-o vreme când mecanismele descentrate se roteau periculos.

În mijlocul vacarmului îngrozitor, Juliette Nichols stătea în picioare, cu fermoarul salopetei desfăcut până în talie şi cu mânecile ei legate lejer în jurul şoldurilor. Sudoarea şi praful îi mânjeau tricoul ca nişte pete de noroi. Se sprijinea cu toată greutatea de excavator şi braţele vânoase îi tremurau în timp ce puternicul piston metalic al utilajului izbea în mod repetat zidul Silozului 18.

Îşi simţea dinţii vibrând. I se cutremurau toate oasele şi toate încheieturile, iar rănile vechi îi trezeau amintiri dureroase. Din lateral, minerii care manevrau de obicei picamărul o priveau cu un aer nefericit. Juliette îşi luă ochii de la betonul pulverizat şi îi văzu stând cu braţele încrucişate pe piepturile largi, cu fălcile încleştate şi încruntaţi, probabil furioşi fiindcă îşi însuşise utilajul lor. Sau poate fiindcă încălca un tabu săpând acolo unde săpatul era interzis.

Juliette înghiţi nisipul şi creta care îi intraseră în gură şi se concentră asupra zidului în curs de fărâmiţare. Mai exista o posibilitate, una pe care nu putea să n-o ia în considerare. Din cauza ei muriseră mecanici buni şi mineri la fel de buni. Când refuzase să cureţe, izbucniseră lupte brutale. Câţi dintre cei care o priveau săpând pierduseră un om drag, un foarte bun prieten, pe cineva din familie? câţi o învinuiau pentru asta? Nu putea fi ea însăşi singura.

Piconul se izbi de ceva şi se auzi zăngănit de metal lovind un alt metal. Juliette îi devie fălcile perforatoare în lateral, pe măsură ce, din carnea albă a betonului, apăreau oasele de oţel care îl armau. Scobise deja un adevărat crater în zidul exterior al silozului. Un prim şir de bare de oţel zimţate îi atârnau deasupra capului, cu capetele moi ca lumânările topite acolo unde le tăiase cu flacără oxiacetilenică. Urmaseră încă şaizeci de centimetri de beton şi alt şir de bare de oţel; zidurile silozului

erau mai groase decât îşi imaginase. Cu braţele amorţite şi nervii tociţi, lăsă utilajul să-şi urmeze traiectoria, cu pistonul în formă de pană muşcând din piatra dintre bare. Dacă n-ar fi văzut planul cu ochii ei – dacă n-ar fi ştiut că acolo, afară, existau şi alte silozuri –, ar fi renunţat deja. Avea senzaţia că ronţăie din însăşi scoarţa pământului. Braţele îi vibrau atât de tare, încât imaginea propriilor degete îi era neclară. Ţinta atacului ei era zidul silozului; îl izbea cu gândul de a-l străpunge, de a-şi croi drum afară.

Minerii se foiau stânjeniţi. Juliette îşi luă ochii de la ei, ca să privească din nou ţinta eforturilor sale, când răsună o nouă izbitură în metal. Se concentră asupra spărturii din piatră albă dintre bare. Aplecându-se, apăsă pedala de acceleraţie şi excavatorul se urni, înaintând cu doi, trei centimetri pe şenilele ruginite. Ar fi trebuit să facă o pauză cu ceva timp în urmă. Praful de calcar pe care îl inhalase o sufoca; era moartă de sete; braţele ei aveau nevoie de odihnă; molozul adunat în jurul excavatorului o murdărea. Îndepărtă cu piciorul câteva bucăţi mai mari şi săpă mai departe.

Se temea că, dacă se mai opreşte o singură dată, n-o să-i mai poată convinge pe ceilalţi s-o lase să continue. Primar sau nu – şefă de schimb sau nu – oameni pe care-i crezuse neînfricaţi plecaseră deja nemulţumiţi din sala generatorului. Păreau îngroziţi la gândul că ar fi putut perfora un perete etanş, lăsând să pătrundă înăuntru aer contaminat, ucigător. Ştiau că fusese afară şi Juliette vedea că o privesc ca pe o stafie. Mulţi se ţineau la distanţă, de parcă ar fi avut vreo boală.

Încleştându-şi dinţii ce-i scrâşneau din cauza prafului gros, cu gust rău, apăsă din nou acceleraţia. Şenilele excavatorului se rotiră, înaintând cu alţi doi sau trei centimetri. Doi sau trei centimetri. Juliette înjură utilajul şi durerea din încheieturile mâinilor sale. Afurisită să fie lupta, afurisiţi să fie prietenii ei morţi! Afurisit fie gândul la Solo şi la copiii rămaşi singuri, la o eternitate de piatră distanţă! Şi afurisită fie aiureala asta cu primarul şi oamenii care se uitau la ea de parcă ar fi ajuns să conducă deodată toate schimburile de pe toate nivelurile, de parcă ar fi ştiut ce face, de parcă ar fi fost obligaţi să i se supună, deşi se temeau de ea…

Excavatorul se clătină, înaintând ceva mai mult de doi-trei centimetri, şi piconul urlă, slobozind un vaiet pătrunzător. O

mână îi alunecă şi turaţia maşinii crescu, gata parcă să explodeze. Minerii tresăriră violent, sărind ca puricii, şi mai mulţi alergară spre ea, cu umbrele contopindu-li-se. Juliette apăsă pe butonul roşu de oprire, aproape invizibil sub praful alb. Excavatorul se zgâlţâi din toate încheieturile, încetându-şi treptat mişcarea periculos de năvalnică.

– L-ai străpuns! L-ai străpuns!

Raph o trase înapoi, înconjurându-i braţele amorţite cu ale lui, palide şi vânjoase după ani de minerit. Ceilalţi îi strigară că terminase. Reuşise. Excavatorul scosese un zgomot straniu, ca şi cum i s-ar fi rupt un ax de legătură; se auzise acel vaiet ameninţător, de motor puternic funcţionând în gol, fără nimic care să-i opună rezistenţă.

Juliete îşi luă mâinile de pe comenzi şi se prăbuşi în îmbrăţişarea lui Raph. Dar disperarea îi reveni odată cu gândul la prietenii ei la care nu putea ajunge şi pe care-i ştia îngropaţi de vii în silozul devenit mormânt.

– L-ai străpuns! Întoarce-te!

O mână care mirosea a unsoare şi a sudoare îi acoperi gura, ferind-o de aerul de dincolo. Juliette nu putea să respire. După risipirea norului de praf, în faţă în apăru un petic negru de spaţiu gol.

Acolo, între două bare de fier, se afla un vid întunecat. Zărit printre gratiile închisorii, îi înconjura, de la Mecanic până în Vârf.

Reuşise. Ajunsese *dincolo* de zid. Şi acum întrezărea un alt *exterior*, unul diferit.

– Aparatul de tăiere! murmură ea, îndepărtându-şi de pe buze palma bătătorită a lui Raph şi cutezând să ia o gură de aer. Cel cu flacără oxiacetilenică. Şi o lanternă!

2
Silozul 18

– Blestemăţia asta e ruginită ca naiba!

– Seamănă cu nişte circuite hidraulice.

– Pesemne vechi de-o mie de ani.

Petrolistul Fitz şuieră ultimele cuvinte prin golurile lăsate de dinţii pierduţi. Minerii şi mecanicii care se ţinuseră la distanţă în timp ce ea săpa se îngrămădiră în spatele lui Juliette când îşi îndreptă lanterna spre întunericul de dincolo de vălul din piatră spulberată, care nu se dădea dus. La fel de alb ca praful care plutea în aer, Raph stătea alături de ea, înghesuindu-se amândoi în craterul conic, sfredelit în betonul de aproape doi metri grosime. Albinosul făcuse ochii mari, avea obrajii translucizi, umflaţi şi îi pierise sângele din buzele ţuguiate.

– Poţi să respiri, Raph, îi spuse Juliette. Nu e decât o altă încăpere".

Minerul palid expiră aerul din plămâni cu un oftat de uşurare şi le ceru celor din spatele lor să nu-i mai împingă. Juliette îi întinse lui Fitz lanterna şi se îndepărtă de gaura pe care-o făcuse. îşi croi drum printre oamenii care se îngrămădeau. Pulsul i se acceleră când întrezări sclipirile unei maşinării aflate de cealaltă parte a zidului. Murmurele celorlalţi îi confirmară repede că vederea n-o înşela: montanţi, bolţuri, furtun, o placă de oţel cu resturi de vopsea scorojită şi dâre de rugină – flancul unui colos mecanic, întinzându-se, în sus şi în lateral, cel puţin atât de departe cât putea răzbate firavul fascicul luminos al lanternei.

Cineva îi puse în mână o cană de tablă plină cu apă. Juliette bău cu lăcomie. Era extenuată, dar mintea îi era ageră. Abia aştepta să ajungă la un radio şi să-i spună lui Solo. Abia aştepta să-i povestească lui Lukas. Descoperise îngropat un strop de speranţă.

– Şi acum? întrebă Dawson.

Noul şef al schimbului trei, bărbatul care îi dăduse apa, o studie cu mare atenţie. Se apropia de patruzeci de ani, dar nopţile lucrate îl împovăraseră cu mai mulţi. Avea mâini mari, noduroase din pricină că-şi frânsese adesea degetele sau îşi zdrobise încheieturile fie muncind, fie bătându-se. Juliette îi înapoie cana. Dawson aruncă o privire înăuntru, apoi sorbi

ultima înghiţitură.

– Acum facem o gaură mai mare, răspunse ea. Intrăm acolo şi vedem dacă obiectul poate fi recuperat.

Cu coada ochiului, zări o mişcare deasupra generatorului principal, aflat în funcţiune. Aruncă o privire într-acolo şi o văzu pe Shirly uitându-se încruntată la ea. Shirly se întoarse cu spatele.

Juliette îl strânse pe Dawson de braţ.

– O să dureze o veşnicie să lărgim gaura asta, spuse ea. Mai bine facem mai multe găuri mai mici pe care să le putem conecta. Trebuie să dărâmăm câte o porţiune mare o dată. Adu şi celălalt excavator. Şi adună toţi oamenii cu târnăcoape, dar faceţi cât mai puţin praf cu putinţă!

Şeful schimbului trei dădu din cap şi bătu cu degetele în cana goală.

– Fără explozibili? o întrebă.

– Fără. Indiferent ce s-ar afla dincolo, nu vreau să-l stricăm.

El dădu din cap şi Juliette îl lăsă să se ocupe de excavaţie. Ea se îndreptă spre generator. Şi Shirly avea salopeta lăsată-n jos până în talie, cu mânecile legate. Pe tricoul ei ud se contura însemnul muncii grele, un triunghi întunecat, cu vârful în jos. Cu câte o cârpă în fiecare mână, ştergea suprafaţa superioară a generatorului atât grăsimea veche, cât şi noul strat de praf aşternut în timpul săpăturilor din ziua aceea.

Juliette îşi dezlegă mânecile şi-şi strecură braţele în ele, acoperindu-şi cicatricele. Se căţără pe una dintre lateralele generatorului, ştiind foarte bine de ce anume se poate agăţa, ce părţi erau fierbinţi şi ce părţi abia călduţe.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă, odată ajunsă în vârf, savurând căldura şi zăngănitul generatorului care-i pătrundea în muşchii obosiţi.

Shirly îşi şterse faţa cu tivul tricoului. Clătină din cap.

– Mă descurc foarte bine.

– Îmi pare rău c-am umplut locul de moloz.

Juliette ridicase vocea, ca să acopere bâzâitul celor două pistoane aflate în mişcare. Nu erau departe vremurile când, stând deasupra generatorului cu componente al naibii de dezechilibrate, dinţii îi clănţăneau atât de tare, încât ar fi putut să rămână fără ei.

Shirly se întoarse şi azvârli pe jos cârpele albe, murdare de noroi. Umbra ei, Kali, le băgă într-o găleată cu apă soioasă. Era bizar s-o vezi pe noua şefă a Departamentului Mecanic trudind la ceva atât de banal cum era curăţarea generatorului. Juliette încercă să şi-l imagineze pe Knox făcând acelaşi lucru. Pe urmă o izbi pentru a suta oară faptul că ea însăşi ajunsese *primar* şi iată că-şi petrecea timpul spărgând ziduri şi tăind armături. Kali îi înapoie cele două cârpe şi Shirly le prinse între palme, împroşcând clăbuc. Tăcerea în care vechea ei prietenă îşi reluă munca era mult prea grăitoare. Juliette se uită la echipa de săpători adunaţi de ea, care curăţau molozul şi se străduiau să lărgească gaura. Pe Shirly n-o încântase împuţinarea oamenilor săi, şi cu atât mai puţin distrugerea etanşeităţii silozului, care era tabu. Solicitarea de a-i pune la dispoziţie din muncitorii ei venise când numărul lor era deja împuţinat de revolta violentă. Şi nu conta dacă Shirly o învinovăţea sau nu pentru moartea soţului ei. Juliette se considera oricum vinovată, aşa că relaţia dintre ele era una încordată.

Nu după mult timp, săpăturile fură reluate. Juliette îl zări pe Bobby la comenzile excavatorului, cu muşchii imenşi ai braţelor sale pierzându-şi contururile în timp ce mânuia ciocanul pneumatic. Descoperirea unei maşinării stranii – a unui artefact îngropat dincolo de ziduri – înflăcărase mulţimea şovăitoare.

Frica şi îndoiala se preschimbaseră în hotărâre. Un hamal sosi cu mâncare şi Juliette îl urmări din priviri pe tânărul cu braţele şi picioarele dezgolite, care studia cu atenţie activitatea din jur. Hamalul îşi lăsă jos povara de fructe şi mâncare caldă şi plecă să-şi răspândească bârfele.

Juliette şedea pe generatorul în funcţiune, încercând să-şi alunge dubiile. îşi spuse că făceau ce trebuia. Văzuse cu ochii ei cât de mare e lumea, stătuse pe o culme şi trecuse în revistă terenul. Tot ce avea de făcut era să le arate celorlalţi ce se afla acolo. Şi atunci ei aveau să se simtă atraşi de munca aceea, în loc să se teamă de ea.

3
Silozul 18

O gaură se lărgise destul ca să poţi trece prin ea şi Juliette făcu onorurile. Cu o lanternă în mână, se târî peste un morman de moloz şi printre câteva bare de fier ca nişte degete îndoite. În afara sălii generatorului, aerul era rece, ca în minele adânci. Praful ridicat de săpături îi gâdila gâtul şi nările, iar Juliette tuşi în pumn. Sări pe solul de dincolo de gaură.

– Atenţie! le strigă celor din spatele ei. Terenul e accidentat.

O parte dintre denivelări fuseseră cauzate de bucăţile de beton prăbuşite în interior – celelalte erau mai vechi. Solul arăta de parcă ar fi fost greblat ghearele unui uriaş.

Îndreptă lanterna spre tavanul întunecos şi privi flancul colosalei maşini din faţă. Pe lângă ea, generatorul principal părea pitic. Ca şi pompele de ulei. Nimeni nu se putea gândi vreodată să construiască un colos de asemenea proporţii şi cu atât mai puţin să-l repare. Simţi un gol în stomac. Speranţele ei de repunere în funcţiune a maşinii îngropate se micşorară.

Raph i se alătură în frig şi întuneric, urmat de zgomot de moloz împrăştiat. Albinismul lui era o anomalie manifestată odată la câteva generaţii. Avea sprâncene şi gene diafane, aproape invizibile. Pielea îi era palidă, de culoarea laptelui de porc. Dar, când se afla în mină, penumbra care-i întuneca pe alţii, făcându-i să pară mânjiţi cu funingine, îi împrumuta-o culoare sănătoasă.

Juliette înţelegea de ce, copil fiind, plecase de la ferme ca să muncească în beznă.

Raph îşi plimbă lanterna pe suprafaţa maşinii cu un fluierat. O clipă mai târziu, sunetul reverberă, tril de pasăre batjocoritoare din beznă.

– E lucrarea zeilor! se minună el, cu voce tare.

Juliette nu-i răspunse. Nu-l luase niciodată drept unul care ascultă balivernele preoţilor. Dar nu se îndoia că obiectul inspira veneraţie. Văzuse cărţile lui Solo şi bănuia că aceiaşi oameni din vechime care construiseră maşinăria aia înălţaseră şi turnurile în ruină, dar odinioară impozante, de dincolo de dealuri. Faptul că ei înşişi construiseră silozul o făcea să se simtă neînsemnată, întinse mâna şi-şi plimbă degetele de-a lungul metalului care nu

mai fusese nici atins, nici privit de secole, şi se minună de ce fuseseră în stare anticii. Poate că, la urma urmelor, preoţii nu erau chiar atât de departe de adevăr…

– Da, a zeilor, cum să nu! bodogăni Dawson, trecând zgomotos lângă ei. Ce facem cu asta?

– Aşa e, Jules, şopti Raph, cu respect faţă de întunericul adânc şi faţă de oamenii din trecut. Cum putem scoate chestia asta de-aici?

– N-o scoatem, le spuse Juliette. Chestia asta e menită să-şi sape singură drumul afară.

– Te gândeşti că o putem pune în funcţiune? spuse Dawson.

Muncitorii din sala generatorului dădură năvală prin gaură, împiedicând pătrunderea luminii. Juliette îşi îndreptă lanterna către golul îngust dintre peretele exterior al silozului şi maşina înaltă, căutând un loc prin care s-o ocolească. Pătrunse în întunericul din lateralul ei, apoi se grăbi să înainteze pe terenul în pantă lină.

– O s-o punem în funcţiune, îl asigură pe Dawson. Nu trebuie decât să ne dăm seama cum trebuie să lucreze.

– Fii atentă! o avertiză Raph, când o piatră dislocată de cizmele ei se rostogoli către el.

Juliette ajunsese deja mai sus de capetelor celorlalţi. Văzu că încăperea nu are nici colţuri, nici perete în partea opusă. Era rotundă, iar podeaua ei urca în jurul maşinii.

– E un cerc imens, strigă ea, cu vocea reverberându-i între piatră şi metal. Cred că încă n-am văzut tot.

– Aici e o uşă, o anunţă Dawson.

Juliette se lăsă să alunece în josul pantei, alăturându-se celor doi bărbaţi. Unul dintre oamenii care priveau din sala generatorului aprinse o lanternă. Fasciculul se uni cu al lanternei ei, dezvăluind o uşă cu buloane în loc de balamale. Dawson se luptă cu mânerul. Gemu de efort, dar apoi metalul scrâşni, lăsându-se cu greu învins de forţa muşchilor.

Odată ce trecură de uşă, interiorul maşinii li se căscă larg în faţă. Nimic n-o pregătise pe Juliette pentru aşa ceva. îşi aduse aminte de desenele pe care le văzuse în adăpostul subteran al lui Solo şi înţelese că utilajele pentru săpături fuseseră desenate la scară. Micii viermi care ieşeau în afara nivelurilor de jos ale departamentului Mecanic erau cât un etaj de înalţi şi lungi cât

două. Erau cilindri masivi de oţel, iar acesta se lăfăia într-o grotă rotundă, de parcă s-ar fi îngropat singur. Juliette le ceru oamenilor ei să se mişte cu prudenţă. I se alăturaseră o duzină de muncitori ale căror voci se contopeau şi reverberau în măruntaiele labirintice ale maşinăriei. Curiozitatea şi uimirea spulberase orice tabu şi cu toţii uitaseră de săpături.

– Chestia asta e pentru îndepărtarea sfărâmăturilor, spuse cineva.

Fasciculele luminoase măturară tobogane metalice alcătuite din plăci îmbinate. Sub ele se aflau roţi şi angrenaje, iar în partea opusă se găseau alte plăci, suprapuse ca solzii unui şarpe. Juliette înţelese imediat cum se mişca întregul tobogan – capetele plăcilor pivotau şi apoi reveneau la poziţia iniţială. Pietrele şi sfărâmăturile ajungeau în vârf, de unde erau împinse mai departe. Parapete joase, de vreo doi centimetri şi jumătate grosime, le împiedicau să cadă în lateral. Piatra măcinată de utilaj era astfel transportată în spatele maşinăriei, de unde era cărată cu roaba.

– E ruginit ca naiba, murmură cineva.

– Nu atât de rău cum ar fi fost normal, spuse Juliette.

Maşinăria se afla acolo de cel puţin câteva sute de ani. Se aşteptase să găsească un morman de rugină, dar, pe alocuri, oţelul strălucea.

– Cred că încăperea a fost închisă ermetic, spuse în continuare, amintindu-şi de valul de aer care-i mângâiase gâtul şi de praful absorbit în clipa când străpunsese zidul.

– E în întregime hidraulică, comentă Bobby.

Vocea îi trăda dezamăgirea, de parcă ar fi aflat că şi zeii se spălau la fund tot cu apă. Juliette era mai încrezătoare. Pentru ea, era ceva ce putea fi reparat, câtă vreme sursa de alimentare rămăsese intactă. Puteau să repună utilajul în funcţiune. Era conceput simplu, ca şi cum zeii ar fi ştiut că urma să fie descoperită de oameni mai puţin sofisticaţi, mai puţin calificaţi. Avea şenile identice cu ale excavatorului, dar se întindeau pe toată lungimea maşinăriei de mare putere, cu axele acoperite de un strat de unsoare. Lateralele şi plafonul erau şi ele prevăzute cu şenile ca să se poată deplasa pe pământ. Însă Juliette nu-şi dădea seama cum începea să sape. Dincolo de toboganele mobile şi de toate celelalte unelte menite să împingă piatra sfărâmată şi reziduurile în spatele utilajului,

dădură de un perete din oţel care se înălţa deasupra grinzilor metalice şi pasărelelor, pierzându-se în beznă.

– N-are niciun sens, zise Rich, întinzând mâna spre perete. Uitaţi-vă la roţile alea! În ce direcţie se mişcă?

– Alea nu sunt roţi, răspunse Juliette, îndreptând lanterna într-acolo. Toată partea din faţă se roteşte. Uite-aici pivotul, le zise arătându-le un ax central, gros cât doi oameni la un loc. Discurile ies prin partea opusă şi taie.

Bobby răsuflă zgomotos, a neîncredere.

– Printr-un strat compact de piatră?

Juliette încercă să rotească unul dintre discuri. Abia dacă îl clinti. Era nevoie de un butoi plin cu unsoare ca să-l poată pune în mişcare.

– Cred că are dreptate, spuse Raph.

Săltase capacul unei cutii de dimensiunile unui pat dublu, luminându-i interiorul cu lanterna.

– Asta e o cutie de viteze. Pare să facă parte dintr-un mecanism de transmisie.

Juliette i se alătură. Pinioane elicoidale, cu circumferinţa cât talia unui om, zăceau înţepenite în unsoarea uscată. Zimţii corespundeau celor care roteau peretele. Mecanismul de transmisie era la fel de mare şi de rezistent ca al generatorului principal. Ba chiar mai mare.

– Veşti proaste, spuse Bobby. Uitaţi-vă unde duce axul ăsta.

Trei fascicule luminoase se contopiră şi urmăriră cardanul până în locul unde se termina, într-un spaţiu gol. Acea cavitate din interiorul utilajului uriaş, spaţiul pustiu în care se aflau, era locul în care ar fi trebuit să se afle inima colosului mecanic.

– Chestia asta nu pleacă nicăieri, mormăi Raph.

Juliette se întoarse în partea din spate a utilajului. Suporturile masive, concepute pentru susţinerea unei surse de energie, rămăsesere dezgolite. Juliette şi ceilalţi mecanici se învârtiseră în jurul locului unde ar fi trebuit să se afle motorul. Iar acum, când ştia ce să caute, văzu unde se monta. Erau şase puncte de susţinere: şase tije filetate, cu diametrul de douăzeci de centimetri, acoperite şi ele de unsoare veche, întărită. Piuliţa corespunzătoare fiecăruia atârna sub tije, susţinută de un cârlig. Zeii comunicau cu ea. Îi vorbeau. Anticii lăsaseră un mesaj, într-un limbaj al oamenilor familiarizaţi cu maşinile. I se adresau

dintr-un trecut îndepărtat, spunând: *Asta se potriveşte aici*. *Urmează paşii ăştia*.

Fitz, petrolistul, îngenunche lângă Juliette şi o luă de braţ.

– Îmi pare rău pentru prietenii tăi, îi zise, referindu-se la Solo şi la copii, dar ei i se părea că se bucură pentru toţi ceilalţi.

Aruncă o privire spre partea din spate a grotei metalice şi văzu mai mulţi mineri şi mecanici care se uitau încordaţi înăuntru, ezitând să li se alăture. Cu toţii s-ar fi bucurat dacă demersul lor s-ar fi încheiat chiar atunci şi ea ar fi încetat săpăturile. Însă Juliette nu mai simţea doar un imbold; începea să simtă că are un scop. Utilajul nu fusese ascuns de ei. Fusese depozitat în siguranţă. Protejat. Ambalat. Acoperit cu un strat gros de unsoare şi ferit de aer dintr-un motiv necunoscut ei.

– Astupăm gaura? întrebă Dawson.

Până şi mecanicul cărunt părea dornic să pună capăt săpăturilor.

– Asta aşteaptă ceva, răspunse ea.

Scoase una dintre piuliţele mari de pe cârligul ei şi o aşeză în vârful tijei încapsulate în unsoare. Dimensiunile montajului îi erau familiare. Se gândi cum trudise, cu multă vreme în urmă, la centrarea generatorului principal.

– Maşina asta e concepută ca să poată fi deschisă, spuse. Pântecele ei trebuie să fie deschis. Uitaţi-vă în spate, în locul prin care-am intrat. Se poate deschide pentru eliminarea sfărâmăturilor, dar şi pentru a introduce ceva. Motorul nu lipseşte nicidecum.

Raph stătea alături, cu lanterna îndreptată spre ea, ca să-i poată vedea faţa.

– Ştiu de ce-au pus asta aici, îi spuse Juliette, când ceilalţi plecară să studieze partea din spate a utilajului. Ştiu de ce-au pus-o lângă sala generatorului.

4
Silozul 18

Shirly şi Kali încă mai curăţau generatorul principal când Juliette ieşi din pântecele săpătorului. Bobby le arăta celorlalţi cum să deschidă partea din spate a utilajului, ce bolţuri să scoată şi cum se distanţează plăcile. Juliette îi pusese să măsoare spaţiul dintre suporturi şi să-l compare cu dimensiunile generatorului de rezervă, ca să verifice ceea ce ea ştia deja. Utilajul pe care-l descoperiseră era funcţional. Un adevărat mesaj din alte vremuri. O descoperire ducea la altele.

Uitându-se la Kali cum stoarce o cârpă plină de noroi înainte de a o scufunda în a doua găleată, cu apă ceva mai puţin murdară, avu o revelaţie: un motor neutilizat de o mie de ani ar fi ruginit complet. N-avea cum să mai funcţioneze dacă nu era folosit, dacă nu exista o echipă de oameni care să-şi dedice vieţile îngrijirii lui. Dintr-o galerie de evacuare încinsă şi acoperită de clăbuc se înălţa abur în vreme ce Shirly curăţa generatorul principal, aflat în funcţiune, şi Juliette înţelese cum munciseră ani de zile pentru pregătirea momentului pe care-l trăiau. Oricât de mult i-ar fi detestat proiectul, vechea ei prietenă – acum şefa departamentului Mecanic – contribuise tot timpul la realizarea lui. Generatorul mai mic, din partea opusă a centralei electrice, era destinat unui alt scop, mai măreţ.

– Dimensiunile se potrivesc, îi spuse Raph, cu o riglă în mână. Crezi c-au folosit maşinăria aia ca s-aducă generatorul aici?

Shirly azvârli jos o cârpă murdară şi primi în schimb una curată. Muncitoarea şi umbra ei lucrau în ritmul pistoanelor.

– Cred că menirea generatorului de rezervă e să ajute la *scoaterea* săpătorului de aici, îi spuse Juliette lui Raph.

Însă nu pricepea de ce şi-ar fi îndepărtat cineva sursa de energie electrică de rezervă, fie şi pentru scurt timp. Ar fi riscat o pană generală de curent în întregul siloz. Ar fi fost totuna dacă ar fi găsit motorul distrus, preschimbat într-un morman de rugină, de cealaltă parte a zidului. Era greu de crezut că cineva putea fi de acord cu planul care se înfiripa în mintea ei.

O cârpă zbură prin aer şi căzu cu un clipocit în găleata cu apă maronie. Kali nu îi aruncă alta. Se uita ţintă către intrarea în sală. Juliette îi urmări privirea şi se simţi inundată de un val de

căldură. Acolo, printre oamenii negri şi murdari de la Mecanic, un tânăr îmbrăcat în haine curate, de un argintiu strălucitor, cerea cuiva indicaţii. Un bărbat arătă cu degetul şi Lukas Kyle, şeful IT-ului, iubitul ei, se îndreptă spre Juliette.

– Trimite oameni să pregătească generatorul de rezervă, îi spuse Juliette lui Raph, care se crispă vizibil.

Părea să ştie ce înseamnă asta.

– Trebuie să-l conectăm suficient de mult timp ca să vedem ce face săpătorul. Oricum voiam să-i curăţăm galeriile de evacuare.

Raph dădu din cap, încleştându-şi şi apoi descleştându-şi fălcile. Juliette îl bătu pe spate şi nu îndrăzni să ridice privirea spre Shirly când ieşi, cu paşi mari, în întâmpinarea lui Lukas.

– Ce cauţi aici, jos? îl întrebă.

Vorbiseră cu o zi înainte, dar el nu-i spusese nimic despre vizită. Urmărea s-o încolţească.

Lukas se opri brusc şi se încruntă, iar Juliette se simţi groaznic fiindcă i se adresase pe un asemenea ton. Nici urmă de o îmbrăţişare sau o strângere de mână în semn de bun venit. Era prea entuziasmată de descoperirile de peste zi, prea încordată.

– Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare, zise el şi îşi roti privirea prin încăpere, până când ajunse la craterul săpat în peretele opus. Tu faci găuri aici, în timp ce şeful IT-ul se ocupă de treburile primarului.

– Atunci, nu s-a schimbat nimic, râse ea, încercând să destindă atmosfera.

Însă Lukas nici măcar nu zâmbi. Juliette îi puse mâna pe braţ şi îl îndepărtă de generator, scoţându-l pe coridor.

– Îmi pare rău, îi spuse. M-ai luat, pur şi simplu, prin surprindere. Ar fi trebuit să-mi spui că vii.

– Şi să fi purtat discuţia asta prin radio?

Ea oftă.

– Ai dreptate. Şi, serios… mă bucur să te văd. Dacă e nevoie să vin sus ca să semnez ceva, o fac cu plăcere. Dacă e nevoie de mine ca să ţin un discurs sau ca să sărut un copil, o fac şi pe-asta. Dar ţi-am spus săptămâna trecută că trebuie să găsesc o cale ca să-mi eliberez prietenii. Şi, fiindcă ţi-ai folosit dreptul de veto ca să-mi interzici să mă duc înapoi, dincolo de deal…

Lukas făcu ochii mari la auzul ereziei ei. îşi roti privirea în jur, ca să se convingă că nu era nimeni prin apropiere.

– Jules, îţi faci griji pentru o mână de oameni, când restul silozului e cuprins de nelinişte. De aici şi până-n Vârf se-aud murmure dezaprobatoare. Sunt ecouri ale ultimei revolte pe care-ai stârnit-o, numai că acum sunt îndreptate împotriva noastră.

Juliette îşi simţi pielea arzând. Mâna îi căzu de pe braţul lui Lukas.

– Nu mi-am dorit să joc un rol în lupta aia. Nici măcar n-am fost *aici* când a avut loc.

– Dar o să fii aici când o să-nceapă asta.

Ochii lui exprimau tristeţe, nu furie, şi Juliette înţelese că pentru el zilele erau la fel de liţngi în Vârf cum erau pentru ea acolo jos, la Mecanic. În ultimele săptămâni petrecuseră mai puţin timp stând de vorbă decât atunci când ea fusese în Silozul 17. Erau mai aproape unul de altul şi riscau să se despartă.

– Ce-ai avea nevoie să fac?

– Pentru început, să nu mai sapi. Te rog. Billings a înregistrat o mulţime de plângeri de la vecini care fac speculaţii despre ce se va petrece. Unii spun că aerul din exterior o să ne contamineze. Un preot din zona de Mijloc ţine câte două predici pe săptămână ca să avertizeze asupra pericolelor, vorbind despre viziunea lui în care praful umple silozul până sus şi oamenii mor cu miile…

– Preoţii… comentă Juliette, cu dispreţ.

– Da, preoţii, dar şi oameni din Vârf şi din Adânc, veniţi să-i asculte predicile. Când o să considere că e necesar să ţină trei pe săptămână, o s-avem o gloată furioasă.

Juliette îşi trecu degetele prin părul din care-i căzură pietricele şi moloz. Se uită la norul de praf cu un aer vinovat.

– Ce cred oamenii că mi s-a întâmplat în afara silozului? Ce cred despre curăţirea pe care n-am făcut-o? Ce spun?

– Unora nu le vine să creadă, răspunse Lukas. Pare un mit. La IT ştim că s-a întâmplat, dar unii se întreabă dacă ai fost într-adevăr trimisă la curăţat. Se zvoneşte că n-a fost decât o găselniţă electorală.

Juliette înjură în barbă.

– Ai vreo veste despre celelalte silozuri?

– Le tot spun altora de ani întregi că stelele sunt sori ca al

nostru. Unele lucruri sunt prea vaste ca să poată fi înţelese. Şi nu cred că salvarea prietenilor tăi o să schimbe asta. Ai putea să-l duci în bazar pe prietenul tău, specialistul în staţii radio, spunând că vine din alt siloz, şi probabil că lumea o să te creadă.

– Walker?

Juliette clătină din cap, dar ştia că Lukas are dreptate.

– Nu mă duc după prietenii mei ca să dovedesc ce mi s-a întâmplat mie, Lukas. Nu e vorba de mine. Ei trăiesc acolo cu morţii. Cu fantomele.

– Şi noi nu trăim tot aşa? Nu îngraşă morţii noştri pământul în care ne cultivăm hrana? Te implor, Jules! Ca să salvezi tu o mână de oameni, vor muri câteva sute. Poate că le e mai bine acolo unde se află.

Ea respiră adânc şi tăcu o clipă, străduindu-se din răsputeri să nu se înfurie.

– Nu le e mai bine, Luke. Bărbatul pe care vreau să-l salvez e pe jumătate nebun după ce-a trăit singur în toţi aceşti ani. Copiii de acolo au, la rândul lor, copii. Au nevoie de doctorii noştri, de ajutorul nostru. În plus… le-am promis.

Lukas îi adresă o privire tristă. Era zadarnic. Cum să faci pe cineva să-i pese de soarta unor oameni pe care nu i-a cunoscut niciodată? Juliette îi cerea imposibilul şi se făcea vinovată în aceeaşi măsură. Oare chiar îi păsa de oamenii întărâtaţi de predici de două ori pe săptămână? Sau de străinii pe care fusese aleasă să-i conducă, dar nu-i întâlnise niciodată?

– Eu nu mi-am dorit funcţia asta, îi spuse lui Lukas.

Era greu să-şi ascundă vinovăţia din glas. Nu fusese dorinţa ei, alţii voiseră s-o facă primar. Deşi, după cum se părea, nu mai erau la fel de mulţi ca la-nceput.

– Nici eu n-am ştiut pentru ce mă pregătesc când am fost umbră, ripostă Lukas.

Păru gata să mai adauge ceva, dar se opri când un grup de mineri ieşi din sala generatorului, iscând un nor de praf cu cizmele lor.

– Voiai să mai spui ceva? întrebă ea.

– Voiam să-ţi cer să sapi în secret, dacă trebuie neapărat să sapi. Sau să-i laşi pe oamenii ăştia s-o facă şi să vii…

Brusc îşi înghiţi ultimele vorbe.

– Dacă voiai să spui „acasă”, casa mea e aici. Şi chiar nu

suntem cu nimic mai buni decât ultimii noştri conducători? Ne minţim oamenii? Conspirăm?

– Mă tem că suntem mai răi, răspunse el. Ei n-au făcut nimic altceva decât să ne ţină în viaţă.

Auzind acestea, Juliette izbucni în râs.

– Pe noi doi? Au hotărât să ne trimită la moarte.

Lukas răsuflă zgomotos.

– Mă refeream la toţi ceilalţi. S-au străduit să-i ţină pe toţi ceilalţi în viaţă.

Dar nu reuşi să se abţină. Îi scăpă un zâmbet, în timp ce Juliette continuă să râdă.

– Mai lasă-mă câteva zile aici, jos, spuse ea.

Nu i-o cerea, făcea o concesie.

– Lasă-mă să-mi dau seama dacă avem cu ce săpa. Pe urmă o să vin să vă sărut copiii şi să vă-ngrop morţii – deşi nu în ordinea asta, fireşte.

Umorul ei morbid îl făcu să se încrunte.

– Şi o s-o laşi mai moale cu ereziile?

Juliette dădu din cap.

– Dac-o să săpăm, o s-o facem fără zgomot.

În sinea ei, se întrebă dacă o maşină ca aceea pe care-o descoperise putea săpa altfel decât cu zgomot asurzitor.

– Oricum mă gândeam că ar fi necesară o perioadă de uşoară reducere a consumului de energie. O vreme, aş vrea să nu utilizăm generatorul principal la putere maximă. Pentru orice eventualitate.

Lukas dădu aprobator din cap şi Juliette descoperi ce uşor era să minţi şi cât de necesare păreau minciunile. Se gândi să-i destăinuie o altă idee de-ale ei, una la care se gândea de mai multe săptămâni, de când era în infirmerie, revenindu-şi după arsuri. Era ceva pentru care trebuia să se afle în Vârf, dar îşi dădea seama că, ţinând cont de starea în care se afla el, nu era cazul să-l înfurie mai tare. Aşa că nu-i împărtăşi decât o parte a planului ei, convinsă că avea să-i facă plăcere.

– Planul meu e să vin sus şi să rămân acolo o vreme, după ce aici, jos, totul va începe să meargă ca uns, îi zise, luându-l de mână. Să vin acasă o vreme.

Lukas zâmbi.

– Dar ascultă-mă, adăugă ea, simţind nevoia să-l avertizeze. Am văzut lumea de-afară, Lukas. Am stat trează

noaptea, ascultând la staţia radio a lui Walk. Afară sunt o mulţime de oameni ca noi, trăind cu spaima-n suflet, izolaţi de alţii, ţinuţi în ignoranţă. Intenţionez să fac mai mult decât să-mi salvez prietenii. Sper că ştii asta. Vreau să descopăr ce se află dincolo de aceste ziduri.

Lui Lukas i se puse un nod în gât. Zâmbetul îi dispăru de pe buze.

– Ţinteşti prea sus, îi spuse, cu voce blândă.

Juliette zâmbi şi-şi strânse iubitul de mână.

– Zice omul care priveşte stelele.

5
Silozul 17

– Solo! Domnule Solo!

Vocea slabă a unui copil mic răsună până în cele mai îndepărtate colţuri ale plantaţiei. Ajunse până la peticele de pământ rece, unde luminile nu mai încălzeau şi unde nu mai creştea nimic. Acolo, Jimmy Parker stătea singur pe ţărâna stearpă, alături de amintirea unui prieten.

Lua în pumni, într-o doară, bulgări de pământ pe care-i strivea, transformându-i în pulbere. Punându-şi din greu imaginaţia la treabă, reuşea să simtă, prin salopetă, înţepăturile de ac ale gheruţelor lui. Reuşea să-i audă burtica huruind ca o pompă de apă. Pe măsură ce vocea tânără care-l striga se apropia, îi era tot mai greu să-şi amintească. Lumina unei lanterne pătrunse prin ultima încâlcitură de plante numită de tineri Sălbăticia.

– Aici erai!

Micuţa Elise făcea prea mult zgomot pentru cineva de o vârstă atât de fragedă. Se îndreptă spre el tropăind cu ghetele sale prea mari. Jimmy o privi apropiindu-se şi-şi aminti cum, cu multă vreme în urmă, îşi dorise ca Umbră să poată vorbi. Avusese nenumărate vise în care Umbră era un băiat cu blană neagră şi voce puternică. Însă acum, Jimmy nu mai visa asta. Acum se simţea recunoscător pentru anii liniştiţi petrecuţi alături de prietenul lui de demult.

Elise se strecură printre barele gardului şi îl apucă de braţ. Lumina lanternei aproape că îl orbi când o lipi de pieptul lui, îndreptând-o în sus.

– E timpul să mergem, spuse, trăgându-l de mânecă. E timpul, domnule Solo.

El clipi, ferindu-se de lumina necruţătoare. Ştia că are dreptate. Mica Elise, cea mai tânără dintre ei, punea capăt mai multor neînţelegeri decât cele pe care le stârnea. Jimmy strivi în mână încă un bulgăre de pământ, îl sfărâmă şi îl împrăştie pe jos, apoi îşi şterse palma de coapsă. Nu voia să plece, dar ştia că nu poate să rămână. îşi reaminti că nu era decât temporar. Aşa spusese Juliette. Îi zisese că o să se întoarcă acolo, să trăiască alături de toţi cei care vor veni. Că, o vreme, nu vor avea nicio loterie. Că vor fi o mulţime de oameni. Că silozul lui o

să fie plin din nou.

Se cutremură la gândul prezenţei altora, în număr atât de mare. Elise îl trase de braţ.

– Să mergem, să mergem! spuse ea.

Şi Jimmy înţelese de ce se temea. Nu-l speria plecarea, ziua aceea era încă departe. Nu-l speria nici faptul că urma să locuiască în Adânc, fiindcă apa fusese pompată şi locul acela, acum uscat, nu-i mai trezea temeri. Se speria când se gândea la ce s-ar fi putut întoarce. Casa lui devenise tot mai sigură pe măsură ce se golise; când începuse să se umple iar, fusese atacat. O parte din el dorea să rămână tot sigur, să fie în continuare Solo. Odată ce se ridică în picioare, o lăsă pe Elise să-l conducă înapoi, pe palier. Fata îl luă de mâna bătătorită şi-l trase după ea cu însufleţire. Afară, îşi adună lucrurile de pe trepte. Rickson şi ceilalţi se auzeau mai jos, vocile le reverberau în tăcerea puţului de beton. Pe nivelul acela, una dintre luminile de avarie nu mai funcţiona, lăsând un petic negru în mijlocul verdelui palid. Elise îşi potrivi mai bine pe umăr geanta în care-şi ţinea albumul şi îşi închise rucsacul. Mâncare şi apă, un schimb de haine, baterii, o păpuşă decolorată, peria de păr – erau, practic, tot ce avea. Jimmy îi ţinu cureaua, ca să-şi poată trece braţul pe sub ea, apoi îşi ridică propriul bagaj. Glasurile celorlalţi le ajungeau la urechi din ce în ce mai stinse.

Scara se clătină uşor şi răsună sub tălpile lor când începură să coboare, înaintând într-o direcţie cât se poate de stranie pentru nişte persoane care voiau să ajungă *afară*.

– În cât timp vine Jewel să ne ia? întrebă Elise.

Îl prinse pe Jimmy de mână şi-şi continuară umăr la umăr drumul pe treptele în spirală.

– Nu prea mult, dădu el răspunsul pe care-l prefera expresiei „habar n-am”. Se străduieşte. E cale lungă. Ştii cât a durat până a scăzut apa şi a dispărut?

Elise încuviinţă din cap.

– Am numărat treptele, spuse.

– Da, le-ai numărat. Ei bine, acum vor fi nevoiţi să sape un tunel prin piatră ca s-ajungă la noi. N-o să fie uşor.

– Hannah spune că, atunci când va ajunge Jewel, o vor însoţi zeci şi zeci de oameni aici.

Jimmy înghiţi în sec.

– Sute, o corectă, cu voce răguşită. Ba chiar mii.

Elise îl strânse de mână. Coborâră încă zece trepte, numărându-le amândoi în tăcere. Amândurora le era greu să meargă cu numărătoarea atât de departe.

– Rickson zice că nu vin să ne salveze, că vor silozul nostru.

– Ei bine, Rickson vede răul din oameni, răspunse Jimmy. Exact aşa cum vezi tu binele din ei.

Fetiţa îşi ridică privirea spre el. Pierduseră amândoi şirul numărătorii. Jimmy se întrebă dacă ea putea să-şi imagineze viaţa alături de mii de oameni. El însuşi abia şi-o mai amintea.

– Aş vrea să poată vedea şi el binele din oameni, aşa ca mine.

Jimmy se opri înainte de a ajunge la următorul palier. Elise îl strânse de mână şi pe cealaltă şi-o încleştă pe geanta care-i aluneca de pe umăr şi se opri alături de el. Jimmy îngenunche, ca s-o privească de aproape. Când ea se bosumflă, îi văzu golul lăsat de dintele lipsă.

– În fiecare om e câte un strop de bine, îi zise şi o strânse pe fetiţă de umăr, simţind cum i se pune un nod în gât. Dar e şi un grăunte de răutate. Rickson are dreptate uneori.

Detesta să spună asta. Detesta să umple capul lui Elise cu astfel de lucruri. Dar o iubea ca pe fiica lui. Şi voia să-i ofere imensele uşi de oţel de care urma să aibă nevoie dacă silozul se umplea iarăşi. De aceea îi îngăduia să rupă cărţile din cutiile de tablă şi să ia foile care-i plăceau. De aceea o ajuta să le aleagă pe cele mai importante. I le oferea pe cele care o puteau ajuta să supravieţuiască.

– Va trebui să începi să vezi lumea cu ochii lui Rickson, spuse Jimmy, detestându-se pentru asta.

Se ridică şi acum o trase el de mână, conducând-o în jos pe trepte, fără să le mai numere. îşi şterse ochii înainte ca Elise să observe că plânge, înainte de a-i pune vreuna dintre întrebările ei simple, al căror răspuns nu era deloc simplu.

6
Silozul 17

Lui Jimmy îi venea greu să lase în urmă luminile strălucitoare şi confortul fostului său adăpost, dar fusese de acord să se mute în fermele de jos. Copiii se simţeau în largul lor acolo. îşi reluară repede munca printre plante. Şi se aflau mai aproape de ultimele zone ieşite de sub apă.

Jimmy coborî pe treptele alunecoase, pătate cu rugină proaspătă, ascultând sunetul melodios al apei la contactul cu noroiul şi oţelul. Multe dintre lămpile verzi de avarie fuseseră distruse de inundaţie. Chiar şi în cele care funcţionau rămăseseră captivi câţiva stropi murdari. Jimmy se gândi la peştii care înotaseră în spaţiul umplut acum de aer. Mai găsiseră câţiva după ce se retrăsese apa, deşi, cu mult timp în urmă, crezuse că i-a prins pe toţi. Prizonieri în bălţile puţin adânci, se dovediseră uşor de capturat. O învăţase pe Elise să-i pescuiască, dar ei în venea greu să-i scoată din cârlig. Scăpa mereu creaturile alunecoase la loc, în apă. Jimmy o acuzase, în glumă, c-o face înadins, iar ea recunoscuse că-i place mai mult să le prindă decât să le mănânce. O lăsase să-i prindă pe ultimii câţiva de nenumărate ori, până când i se făcuse milă de sărmanele creaturi ca să mai continue astfel. Rickson, Hannah şi gemenii fuseseră mai mult decât încântaţi să-i scape de suferinţă pe bieţii supravieţuitori disperaţi şi să-şi astâmpere foamea.

Jimmy se uită dincolo de balustrada de deasupra capului, imaginându-şi pluta undiţei sale suspendată acolo, în aer. Şi-l imagină şi pe Umbră, uitându-se în jos şi lovind cu lăbuţa în direcţia lui, ca şi cum el, Jimmy, ar fi fost acum peştele, captiv sub apă. Încercă să scoată bule de aer, dar nu-i ieşi niciuna, îi simţi doar mustăţile gâdilându-i nările.

Ceva mai jos, la baza scărilor, se formase o băltoacă. Acolo podeaua era dreaptă, fără nicio înclinaţie care să permită scurgerea apei. Inundaţiile n-ar fi trebuit să ajungă niciodată atât de sus. Jimmy îşi aprinse lanterna şi fasciculul ei de lumină întrerupse întunericul deprimant din adâncurile Departamentului Mecanic. Un cablu electric şerpuia prin pasajul deschis şi atârna peste postul de pază. Pe lângă el se întindea un furtun încâlcit, pentru a se întoarce pe urmă înapoi, dublându-se. Şi cablul, şi

furtunul duceau la pompă; fuseseră lăsate acolo de Juliette.

Jimmy merse de-a lungul lor. Când coborâse pentru prima oară la baza scărilor, găsise calota de plastic a căştii ei. Era printre gunoaie, moloz şi mâl, în mormanul de mizerie rămas după retragerea apei. Încercând să cureţe totul cât mai bine, îşi găsise şaibele de metal – cele pe care le agăţa pe vremuri de paraşutele de hârtie; păreau bănuţi de argint rătăciţi prin grohotiş. Cea mai mare parte din gunoiul rămas în urma inundaţiei era neclintit. Nu recuperase decât calota de plastic a căştii lui Juliette.

Cablul şi furtunul se întindeau în jos, de-a lungul unor trepte pătrate. Jimmy le urmă, atent să nu se împiedice. Din când în când, de pe ţevile şi cablurile de deasupra se prelingea apă, care îi picura pe umeri şi pe cap. Picăturile scânteiau în lumina lanternei. În rest, domnea întunericul. Încercă să-şi imagineze că se afla acolo, jos, în încăperea cândva plină cu apă. Nu reuşi. Locul îl înspăimânta chiar şi aşa, uscat. Apa îi picură în creştet, apoi îl gâdilă prelingându-i-se, pârâiaş grăbit, pe barbă.

– Am vrut să spun „în cea mai mare parte uscat zise Jimmy, vorbind cu plafonul.

Ajunse la baza treptelor. De-acum nu-l mai călăuzea decât cablul, greu de zărit. îşi continuă drumul de-a lungul coridorului, împroşcând apă puţin adâncă. Juliette îi spusese că era important să se afle lângă pompă atunci când aceasta îşi termina treaba. Cineva trebuia să fie tot timpul în apropiere, s-o pornească şi s-o oprească. Apa avea să continue să se infiltreze, prin urmare pompa rămânea utilă, dar numai în prezenţa lichidului. Juliette îi explicase că altfel se putea arde ceva numit rotor cu palete”.

Jimmy găsi pompa. Zăngănea de-a dreptul nemulţumită. O ţeavă groasă stătea curbată peste buza unui puţ – Juliette îi spusese să aibă grijă să nu cadă înăuntru – şi din Adânc se auzea un sunet gâlgâitor, ca de aspiraţie. îşi îndreptă lanterna în jos şi văzu că puţul era aproape gol. Nu se zărea decât un strat de apă de vreo douăzeci şi cinci de centimetri, învârtejit tumultuos în încercarea nereuşită de a o absorbi prin ţeava imensă.

Îşi scoase cleştele pentru tăiat sârmă din buzunarul de la piept şi pescui cablul din apa puţin adâncă. Pompa hârâi

furioasă, metal zăngănind pe alt metal, şi un miros de încins umplu aerul, odată cu aburul înălţat din cilindrul prin care sosea curentul electric. Jimmy despărţi cele două fire împletite ale cablului şi îl tăie pe unul cu cleştele. Pompa continuă să funcţioneze din plin câteva secunde, apoi amuţi încetul cu încetul. Juliette îi spusese ce avea de făcut. Jupui învelişul cablului tăiat şi răsuci sârma la capete. După ce se umplea din nou bazinul, trebuia să scurtcircuiteze manual întrerupătorul starterului, aşa cum procedase ea cu săptămâni în urmă. El şi copiii se puteau ocupa de asta cu schimbul. Aveau să trăiască deasupra nivelurilor distruse de inundaţie, îngrijind Sălbăticia şi menţinând silozul uscat până la sosirea lui Juliette.

7
Silozul 18

Disputa cu Shirly în privinţa generatorului îi lăsă un gust amar. Juliette îşi impusese punctul de vedere, dar, în final, nu se simţea triumfătoare. Văzându-şi vechea prietenă îndepărtându-se cu paşi apăsaţi, încercă să se imagineze în locul ei. De la moartea lui Marck, soţul ei, nu trecuseră decât două luni. După pierderea lui George, Juliette se simţise ca o epavă un an întreg. Iar acum un primar îi spunea şefei de la Mecanic că i se ia generatorul de rezervă. Că-i este furat. Lăsând silozul vulnerabil în faţa unei defecţiuni de natură mecanică. Un singur dinte rupt într-un angrenaj şi, până la terminarea reparaţiei, toate etajele s-ar fi cufundat în beznă, iar toate pompele ar fi amuţit.

Juliette n-avea nevoie s-o audă pe Shirly susţinându-şi părerea. Putea să înşire ea însăşi toate argumentele necesare. Acum, în vreme ce zgomotul paşilor prietenei ei se pierdea în depărtare, stătea singură pe coridorul slab luminat, întrebându-se ce face. Până şi apropiaţii ei îşi pierdeau încrederea. Şi de ce? Doar de dragul unei promisiuni? Sau era, pur şi simplu, încăpăţânată?

O mânca una dintre cicatricele ascunse de salopetă. îşi scărpină braţul, aducându-şi aminte cum stătuse de vorbă cu tatăl ei, după aproape douăzeci de ani în care se evitaseră cu hotărâre. Niciunul dintre ei nu recunoscuse cât de neghiob fusese, dar încăpăţânarea era o trăsătură de familie. Era cauza eşecului lor şi a răului pe care-l lăsaseră în urmă – mândria excesivă dar şi imboldul de a realiza cât mai multe în viaţă. Juliette se răsuci pe călcâie şi se întoarse în sala generatorului. Sunetul provenit dinspre peretele opus îi aducea aminte de zile mai… tulburi. Zgomotul cauzat de săpături semăna cu al generatorului cândva descentrat: discret, înfierbântat, periculos.

La generatorul de rezervă se lucra deja. Dawson şi echipa lui desprinseseră mufa sistemului de evacuare. Înarmat cu o cheie imensă, Raph se ocupa de una dintre piuliţele uriaşe din faţă, separând astfel generatorul de vechiul său locaş de cuplare. Acum că îşi puseseră planul în acţiune, Shirly avea toate motivele să se enerveze.

Traversă sala şi intră într-una dintre găurile din perete. Se aplecă şi trecu pe sub armătura metalică. Îl găsi pe Bobby în

spatele săpătorului gigantic, scărpinându-se în barbă. Bobby era un munte de om. Avea părul lung, împletit în codiţe, aşa cum le plăcea minerilor, iar pielea de culoarea cărbunelui ascundea oboseala omului care săpa de-o viaţă în beznă. Era exact opusul prietenului său, Raph. Hyla, fiica şi umbra lui, îi stătea tăcută alături.

– Cum merge treaba? întrebă Juliette.

– Cum merge treaba? Sau cum merge maşinăria? Bobby se întoarse spre ea şi o studie o clipă.

– Îţi spun eu cum merge găleata asta de rugină. Nu-i făcută să vireze, aşa cum ai tu nevoie. E concepută ca să înainteze în linie dreaptă, ca o vergea. Nicidecum să o cârmeşti.

Juliette o salută pe Hyla şi evaluă din priviri progresele făcute la săpător. Se curăţa frumos, era într-o stare remarcabilă. Puse o mână pe braţul lui Bobby.

– O s-o îndreptăm încotro vrem noi, îl asigură ea. O să plasăm pene de fier de-a lungul zidului din dreapta.

Arătă în direcţia despre care vorbea. Proiectoarele din mină luminau roca negricioasă.

– Când partea din spate se va sprijini în pene, cea din faţă o să fie deviată în lateral.

Împinse cu o mână încheietura celeilalte, care reprezenta săpătorul, şi-şi înclină capul, sugerând manevra ce avea să urmeze.

Bobby mormăi aprobator, fără tragere de inimă.

– O să se mişte încet, dar ideea ar putea fi foarte bună.

Despături o foaie de hârtie de bună calitate, un plan al tuturor silozurilor, şi studie traiectoria desenată de Juliette. Ea furase planul din biroul secret al lui Lukas, iar tunelul pe care avea de gând să-l sape era un arc de cerc între Silozul 18 şi Silozul 17, de la o sală a generatorului la cealaltă.

– Penele vor trebui să îndrepte maşina şi în jos, îi spuse Bobby. După cum e înclinată, pare gata s-o ia în sus.

– Asta-i foarte bine. Ce se-aude cu consolidarea?

Hyla îi studie pe cei doi adulţi răsucind într-o mână un cărbune pentru desen, în timp ce în cealaltă ţinea o tăbliţă de ardezie. Bobby se uită în sus, spre tavan, şi se încruntă.

– Erik nu e prea dornic să dea ceva cu împrumut. Zice că n-are grinzi decât pentru o mie de metri. I-am spus că vrei de patru sau chiar de cinci ori pe-atât.

– Atunci va trebui să scoatem restul din mine.

Juliette îi făcu semn Hylei, sugerându-i să noteze informaţia pe tăbliţa ei.

– Vrei să stârneşti războaie aici, jos, nu-i aşa? zise Bob, trăgându-se de barbă, evident neliniştit.

Hyla se întrerupse din scris şi se uită de la unul dintre superiorii ei la celălalt, neştiind ce să facă.

– O să discut cu Erik, îi spuse Juliette lui Bobby. Când o să-i promit un morman de grinzi de oţel, pe care le vom găsi în celălalt siloz, o să-nţeleagă că nu vreau să-l sap şi-o să intre-n pământ de ruşine.

Bobby înălţă dintr-o sprânceană.

– Ce cuvinte ţi-ai găsit şi tu!

Izbucni într-un râs nervos, în timp ce Juliette îi făcea semn fiicei lui.

– O s-avem nevoie de treizeci şi şase de grinzi şi de şaptezeci şi doi de stâlpi de susţinere, zise ea.

Hyla aruncă o privire vinovată către Bobby, înainte de a nota.

– Dacă reuşim să o punem în mişcare, maşina asta o să scoată o grămadă de rocă, îi atrase atenţia Bobby. Ca să cărăm pietroaiele de aici până la concasorul de jos, din galerii, o să fie nevoie de tot atâţia oameni ca pentru săpat. În plus, o să se facă o grămadă de mizerie.

Gândul la sala concasorului, unde roca era măcinată şi transportată către galeriile de evacuare, îi trezi amintiri dureroase. îşi îndreptă lanterna către picioarele lui Bobby, străduindu-se să nu se gândească la trecut.

– N-o să expulzăm piatra, îi spuse. Puţul şase e aproape sub noi. Dacă săpăm aici, dăm de el.

– Vrei să umpli puţul numărul şase? întrebă Bobby, nevenindu-i să creadă.

– Şase e aproape astupat deja. Şi-o să ne dublăm cantitatea de minereu când o s-ajungem în celălalt siloz.

– Erik o să-şi iasă din fire. Nu uiţi pe nimeni, nu?

Juliette îşi studie vechiul prieten.

– Ce vrei să zici?

– Nu neglijezi pe nimeni, scoţi pe toată lumea din sărite.

Juliette îi ignoră împunsătura şi se întoarse spre Hyla.

– Scrie un bilet pentru Courtnee. Vreau să se asigure că

generatorul de rezervă funcţionează perfect înainte de a-l aduce aici. Odată montat, n-o să mai avem loc să scoatem pistoanele şi să verificăm garniturile. Plafonul o să fie prea jos.

Continuă să inspecteze săpătorul, urmată de Bobby.

– O să fii aici să te ocupi de asta, nu-i aşa? întrebă el. Să cuplezi generatorul la maşinărie?

Ea clătină din cap.

– Mă tem că nu. O să fie treaba lui Dawson. Lukas are dreptate, trebuie să fac un tur al silozului…

– Aiureli! spuse Bobby. Ce se-ntâmplă, Jules? Nu te-am văzut niciodată lăsând pe mâna altora un proiect ajuns la jumătate, nici măcar dacă era nevoie să lucrezi trei schimburi la rând.

Juliette se întoarse spre Hyla, aruncându-i privirea aceea care le dădea de înţeles copiilor şi tuturor umbrelor că urechile lor nu sunt bine-venite. Fata rămase în urmă, iar cei doi vechi prieteni îşi continuară inspecţia.

– Prezenţa mea aici, jos, agită spiritele, îi explică Juliette lui Bobby, cu voce joasă, înghiţită de imensitatea maşinii. Lukas a făcut bine când a venit să mă cheme.

Îi aruncă bătrânului miner o privire rece.

– Şi te bat măr dacă aude el c-am spus asta.

El râse, arătându-i palmele.

– Nu-i nevoie să-mi atragi atenţia. Sunt însurat.

Juliette dădu din cap.

– E cel mai bine să săpaţi cât nu mă aflu aici. Dacă menirea mea e să distrag atenţia, atunci asta o să fac.

Ajunseră la capătul golului pe care urma să-l umple în curând generatorul de rezervă. Era un aranjament ingenios – să ţină motorul preţios într-un loc unde avea să fie întrebuinţat şi întreţinut. Restul săpătorului nu era decât un utilaj din oţel, prevăzut cu dinţi ascuţiţi şi acoperit în întregime cu unsoare din belşug.

– Prietenii ăştia ai tăi merită atâta efort? o întrebă Bobby.

– Da, răspunse Juliette, studiindu-şi vechiul prieten. Dar efortul nu e doar în folosul lor, ci şi într-al nostru.

Bobby îşi muşcă buzele.

– Nu înţeleg, mărturisi, după o scurtă pauză.

– Trebuie să dovedim că maşina funcţionează. Şi ăsta nu e decât începutul.

Bobby o privi cu ochi mijiţi.

– Ei, aş îndrăzni să spun că, dacă n-o să fie un început pentru ceva, pentru altceva sigur o să marcheze sfârşitul.

8
Silozul 18

Juliette se opri în faţa atelierului lui Walker şi bătu la uşă înainte de a intra. Se zicea că el ieşise şi umblase prin jur în timpul revoltei, dar povestea nu se potrivea cu nimic altceva din mintea ei. Din punctul ei de vedere, era o simplă legendă, ceva nedemn de crezare fiindcă nu-l văzuse cu propriii ochi – aşa cum, pentru majoritatea oamenilor, scurta ei călătorie între cele două silozuri nu avea niciun sens. Era un zvon. Un mit. Cine era femeia aia de la Mecanic care pretindea că văzuse o altă lume? Astfel de istorisiri erau respinse – dacă nu cumva mitul devenea sămânţa din care încolţea o religie.

– Jules!

Walker îşi desprinse privirea de masa de lucru, cu un ochi cât o roşie în spatele lupei sale. O îndepărtă şi ochiul îşi recăpătă dimensiunile normale.

– Bun, bun! Mă bucur că eşti aici!

Îi făcu semn să se apropie. În încăpere mirosea a păr ars, de parcă bătrânul s-ar fi aplecat asupra piesei pe care o lipea fără să se sinchisească de şuviţele-i lungi şi cărunte.

– Am venit să-i transmit ceva lui Solo, spuse ea. Şi să-ţi spun că o să lipsesc câteva zile.

– Da? Walker se încruntă. îşi aranjă câteva instrumente mici în şorţului său special de piele şi-şi apăsă pistolul de lipit pe un burete ud. Şuieratul lui îi aminti lui Juliette de o pisică nesuferită care trăia în sala pompelor şi o stupea din întuneric.

– Lukas ăla te ia de-aici? întrebă Walker.

Juliette îşi reaminti că lui nu-i plăceau spaţiile deschise, dar era prieten cu hamalii. Iar prietenia lor se datora banilor lui.

– E doar unul dintre motive, recunoscu ea.

Trase un taburet şi se aşeză, apoi îşi privi cu mare atenţie mâinile. Erau pline de zgârieturi şi de pete de unsoare.

– Celălalt e faptul că săpăturile vor dura o vreme şi ştii că nu îmi place să casc gura. Am în minte un alt proiect. O să fie şi mai puţin popular decât ăsta.

Walker o studie o clipă, îşi ridică privirea spre tavan, apoi făcu ochii mari. Ştia cumva ce-şi pusese ea în gând.

– Eşti exact ca un castron cu chili pregătit de Courtnee, şopti bătrânul. Dai omului de furcă la ambele capete.

Juliette râse, deşi dezamăgită că e atât de transparentă. De previzibilă.

– Încă nu i-am spus lui Lukas, îl avertiză. Nici lui Peter.

Walker se încruntă la auzul celui de-al doilea nume.

– Billings, adăugă Juliette. Noul şerif.

– Aşa e, zise Walker, scoţându-şi pistolul de lipit din priză şi sprijinindu-l din nou, cu delicateţe, de burete. Uit mereu că aia nu mai e slujba ta.

De parcă ar fi fost cu adevărat vreodată, ar fi vrut ea să răspundă.

– Nu vreau decât să-i spun lui Solo că începem să săpăm cât de curând. Trebuie să mă asigur că acolo inundaţia e sub control.

Arătă către staţia lui radio, care putea să emită mai departe de silozul lor. Aidoma aparaturii de sub serverele IT, ceea ce construise el putea să intre în legătură cu alte silozuri.

– Fireşte. Păcat că nu mai rămâi o zi sau două. Staţia portabilă e aproape gata.

Îi arătă o cutie de plastic puţin mai mare decât vechile staţii radio pe care ea şi ajutorii de şerif le purtau la şold. Încă mai avea sârme care atârnau libere şi o baterie exterioară mare.

– Când o termin, o să poţi schimba canalele cu ajutorul unui disc. Transmite semnalele amplificate de la un siloz la altul.

Ea ridică obiectul cu gingăşie, neavând habar despre ce îi vorbea. Walker îi arătă un cadran înconjurat de 32 de repere numerotate. Acum înţelegea.

– Tocmai am făcut vechile componente reîncărcabile să se potrivească aici de minune. Mai trebuie să mă ocup de reglarea voltajului.

– Eşti uimitor! şopti Juliette.

Walker radia.

– Uimitori sunt cei care au făcut aşa ceva pentru prima oară. Eu mă minunez şi acum de realizările lor de acum sute de ani în urmă. Pe-atunci oamenii nu erau chiar atât de proşti cum ai fi tentat să crezi.

Juliette ar fi vrut să-i povestească despre cărţile pe care le văzuse, despre faptul că oamenii de-atunci păreau să fie din viitor, nu din trecut.

Walker îşi şterse mâinile cu o cârpă veche.

– I-am prevenit pe Bobby şi pe ceilalţi şi ar trebui să ştii şi

tu. Pe măsură ce vor înainta în tunel, staţiile radio vor funcţiona tot mai prost, dar îşi vor reveni de îndată ce vor ajunge în partea cealaltă.

Juliette dădu din cap.

– Am auzit. Courtnee a spus că vor apela la curieri, aşa cum se procedează în galerii. I-am încredinţat ei conducerea săpăturilor. S-a gândit la toate, în amănunt.

Walker se încruntă.

– Am auzit că vrea să pună explozibil şi în partea noastră, pentru cazul în care vor da de o pernă de aer toxic.

– A fost ideea lui Shirly, care încearcă să ne convingă să nu săpăm. Dar o ştii pe Courtnee, odată ce-şi pune în minte un lucru, e ca şi făcut.

Walker se scărpină în barbă.

– Atâta vreme cât nu uită să mă hrănească, o să ne fie foarte bine tuturor.

Juliette râse:

– Sunt sigură că n-o să uite.

– Ei, succes în turul silozului!

– Mulţumesc.

Juliette arătă către o staţie radio mare, de pe bancul lui de lucru.

– Îmi poţi face legătura cu Solo?

– Sigur. Sigur. Şaptesprezece. Uitasem că n-ai venit aici ca să stai de vorbă cu mine. Să-l apelăm pe prietenul tău, zise Walker clătinând din cap. Trebuie să-ţi spun că, din câte am vorbit cu el, mi-am dat seama că e un tip bizar.

Juliette zâmbi şi îşi studie vechiul prieten. Aşteptă, încercând să-şi dea seama dacă glumeşte şi, după ce conchise că e cât se poate de serios, izbucni în râs.

– Ce e? întrebă Walker, pornind staţia şi întinzându-i receptorul. Ce-am spus?

Veştile lui Solo erau amestecate. Apa de la Mecanic se retrăsese, ceea ce era bine, dar pomparea nu durase atât de mult cât crezuse ea. Era posibil să treacă săptămâni întregi sau chiar luni până să ajungă acolo şi să vadă ce puteau recupera, iar rugina se instala imediat. Juliette îşi şterse din minte aceste probleme din viitor şi se concentră asupra celor prezente.

Tot ce-i trebuia pe timpul călătoriei încăpea într-o mică geantă de umăr: salopeta ei bună, argintie, pe care abia dacă o

purtase de câteva ori; ciorapi şi lenjerie intimă, încă umede, după ce le spălase în chiuvetă; bidonul cu care mergea la lucru, ce purta urme de lovituri şi pete de grăsime; plus o cheie cu clichet şi o şurubelniţă cu un set de capete. Purta mereu în buzunar un briceag multifuncţional şi douăzeci de bonuri, deşi, de când devenise primar, aproape că nu-i mai cerea nimeni să plătească nimic. Simţea lipsa unei staţii radio bune, dar Walker dezmembrase două, ambele funcţionale, şi din componentele lor se străduia să construiască una nouă, care încă nu era gata.

Cu puţinele ei bunuri personale şi având senzaţia că îşi abandona prietenii, lăsă în urmă Departamentul Mecanic. Huruitul tot mai îndepărtat al săpătorului o însoţi pe coridoare şi apoi pe scară. Când trecu dincolo de postul de pază, i se păru că depăşise un prag mental. îşi aminti cum ieşise din sas, cu săptămâni în urmă. Unele lucruri păreau să permită trecerea într-o singură direcţie, aidoma unei supape cu sens unic. Se temea că va trece mult timp până se va putea întoarce. La gândul acesta, abia mai putea să respire.

Urcă scara încet. Întâlni oameni cu căutăturile aspre ale unor persoane cândva familiare. Privirile lor îi amintiră de vântul care o biciuise pe coama dealului. O studiau cu ochi neîncrezători, apoi se întorceau grăbite.

În scurt timp, văzu despre ce vorbise Lukas. Toată bunăvoinţa pe care-o câştigase la întoarcere se sfărâma – ca şi toată admiraţia cu care o priviseră oamenii, uimiţi că cineva refuzase să cureţe şi reuşise să supravieţuiască în vastul exterior – aidoma betonului de dedesubt, izbit cu piconul. În vreme ce întoarcerea ei din exterior sădise speranţa, planul de a săpa un tunel sub siloz periclitase altceva. Văzu asta în gestul unui vânzător care-şi feri privirea, în braţul protector cu care îşi cuprinse o mamă copilul, în şoaptele stârnite şi brusc risipite. Juliette trezea opusul speranţei. Răspândea teama.

O mână de oameni o salutară înclinând din cap şi rostind un „Doamnă Primar” când trecu pe lângă ei pe scară. Un hamal tânăr, pe care-l cunoştea, se opri şi îi strânse mâna, părând sincer încântat s-o vadă. Dar, când poposi să mănânce la fermele de jos, de la etajul 126, şi când căută o toaletă cu trei etaje mai sus, se simţi la fel de bine-venită ca un gresor în Vârf. Şi totuşi se afla încă printre ai ei. Oricât de puţin o îndrăgeau, le era primar.

Toate aceste interacţiuni o puseră pe gânduri în privinţa întâlnirii cu Hank, ajutorul de şerif din Adânc. Hank luptase în timpul revoltei şi văzuse oameni cumsecade, bărbaţi şi femei deopotrivă, din ambele tabere, pierzându-şi vieţile. Când intră în incinta postului său de la etajul 120, se întrebă dacă oprirea aceea nu era cumva o greşeală, dar n-ar fi trebuit să-şi continue pur şi simplu drumul. Dar întrebarea şi-o punea şinele ei mai tânăr, cel care se temuse să-şi întâlnească tatăl, cel care se implicase în tot felul de proiecte ca să evite contactul cu lumea. Nu putea să rămână aceeaşi persoană. Avea o responsabilitate faţă de siloz şi faţă de locuitorii lui. Trebuia să aibă o întrevedere cu Hank. îşi scărpină o cicatrice de pe dosul mâinii şi înaintă cu paşi mari. Era primar, nu o deţinută trimisă la curăţire.

La intrarea lui Juliette, Hank îşi ridică privirea aţintită asupra biroului. Făcu ochii mai când o recunoscu – nu-şi vorbiseră şi nici măcar nu se mai văzuseră după întoarcerea ei. Se ridică de pe scaun şi făcu doi paşi spre ea, apoi se opri. Juliette recunoscu acelaşi amestec de nervozitate şi de entuziasm care pusese stăpânire pe ea când înţelesese că n-avea de ce să se teamă să vină acolo şi că n-ar fi trebuit să-l evite până atunci. Hank îi întinse mâna cu sfială, parcă temându-se c-o să refuze să i-o strângă. Părea gata să şi-o retragă dacă gestul lui ar fi deranjat-o. Oricâte dureri de cap i-ar fi dat ea, el încă mai părea să sufere că dăduse ascultare ordinelor şi o trimisese la curăţire.

Juliette îi luă mâna şi îl îmbrăţişă.

– Îmi pare rău, şopti bărbatul, iar vocea îi sublinia profunzimea regretului.

– Încetează! îi ceru Juliette.

Îi dădu drumul omului legii şi se trase un pas înapoi, ca să-i inspecteze umărul cu privirea.

– Eu ar trebui să-mi cer scuze. Ce-ţi face braţul?

El îşi roti umărul.

– E încă la locul lui. Şi, dacă-ndrăzneşti vreodată să-ţi ceri scuze, te arestez.

– Atunci facem pace, spuse ea.

Hank zâmbi.

– Pace. Dar ţin să-ţi spun că…

– Tu ţi-a făcut datoria. Iar eu m-am descurcat cum am putut. Acum las-o baltă!

Hank dădu din cap şi plecă privirea.

– Cum merg lucrurile pe-aici? Lukas zice că unii sunt nemulţumiţi de munca mea de dedesubt.

– S-a stârnit ceva agitaţie. Nimic prea grav. Cred că aproape toată lumea e ocupată cu reparaţiile. Dar, da, am auzit nişte discuţii. Ştii câte cereri de transfer de aici către Mijloc sau chiar către Vârf primim. Ei bine, acum sunt de zece ori mai multe decât de obicei. Mă tem că oamenii nu vor să fie aproape de ce faci acolo, jos.

Juliette îşi muşcă buza.

– O parte a problemei e lipsa de îndrumare, continuă Hank. Nu vreau să te acuz pentru asta, dar eu şi băieţii de-aici nu mai ştim sigur în care parte e acum Vârful. De la Securitate nu mai primim mesaje ca mai înainte. Iar biroul tău…

– …a tăcut tot timpul, completă Juliette.

Hank îşi scărpină ceafa.

– Aşa e. Ceea ce nu înseamnă că tu ai fost la fel de tăcută. Uneori, de pe palier se-aude zgomotul pe care-l faci.

– Tocmai de-aia am trecut pe la tine, spuse Juliette. Trebuie să ştii că grijile tale sunt şi ale mele. Mă îndrept spre biroul meu, unde voi rămâne o săptămână sau două. O să mă opresc şi pe la posturile celorlalţi ajutori de şerif. Situaţia se va îmbunătăţi în multe privinţe.

Hank se încruntă.

– Ştii că eu am încredere în tine, dar, când le spui oamenilor de aici că situaţia se va îmbunătăţi, ei nu înţeleg decât că se va schimba. Iar cei pentru care simplul fapt că pot respira e o binecuvântare înţeleg prin asta numai şi numai un singur lucru.

Juliette se gândi la tot ce plănuise să facă, atât în Vârf, cât şi în Adânc.

– Atâta timp cât oameni ca tine îmi acordă încrederea lor, o să ne fie bine, îl asigură ea. Iar acum trebuie să-ţi cer o favoare.

– Ai nevoie de-un loc unde să stai peste noapte, ghici Hank. Arătă către celula de detenţie. Ţi-am păstrat camera. Pot să-ţi întind patul…

Juliette râse. Era încântată că deja puteau glumi pe seama unor întâmplări care, cu doar câteva minute în urmă, li se păruseră jenante.

– Nu, răspunse ea. Dar îţi mulţumesc oricum. Sunt aşteptată la fermele din Mijloc înainte de stingerea luminilor. Trebuie să plantez prima recoltă pe o parcelă cu brazde noi. îşi flutură mâna prin aer. E una dintre sarcinile primarului.

Hank zâmbi şi dădu din cap.

– Voiam să te rog să supraveghezi scara. Lukas mi-a spus că deasupra se aud proteste discrete. Mă duc să liniştesc spiritele, dar vreau să fii în alertă, în caz că se-mpute treaba. Jos suntem puţini şi oamenii sunt cu nervii la limită.

– Te-aştepţi s-apară probleme? întrebă Hank.

Juliette căzu pe gânduri.

– Da, răspunse. Dacă e nevoie să-ţi iei o umbră sau două, îţi măresc bugetul.

El se încruntă.

– De obicei îmi place când mi-e drumul presărat cu recompense. Aşa că de ce propunerea ta nu mă face să mă mai simt în largul meu?

– Din acelaşi motiv care mă-ndeamnă să plătesc cu încântare, răspunse Juliette. Ştim amândoi că tu eşti cel dezavantajat de târgul ăsta.

9
Silozul 18

După plecarea din biroul ajutorului de şerif, Juliette îşi continuă urcuşul de-a lungul unor paliere unde se purtaseră mai multe lupte. îşi reaminti de rănile primite de siloz în război. Văzu urme tot mai urâte ale conflictului desfăşurat în lipsa ei, dâre de un argintiu strălucitor, care brăzdau în zigzag vopseaua veche, arsuri negre şi ciupituri ca de vărsat în beton, armături metalice ieşite în afară, ca oasele fracturate prin piele.

Îşi dedicase cea mai mare parte a vieţii menţinerii silozului în stare de funcţionare. Iar silozul îi răsplătea bunătatea umplându-i plămânii cu aer, pârguind recoltele şi primind la schimb morţii. Erau răspunzători unul pentru celălalt. Fără oameni, silozul ar fi ajuns ca al lui Solo – ruginit şi aproape înecat. Fără siloz, ea ar fi fost un simplu craniu pe un deal, cu orbitele goale aţintite la cerul plin. de nori. Aveau nevoie unul de altul.

Mâna ei, acoperită de cicatrice, aluneca pe balustrada aspră de la noile suduri. Ea şi silozul se ajutaseră reciproc dintotdeauna ca să-şi continue existenţa. Până când fuseseră cât pe ce să se distrugă unul pe altul. Iar acum, micile avarii de la Mecanic, pe care sperase să le repare într-o singură zi – pompe şubrezite, ţevi fisurate, scurgeri din conductele de evacuare –, păleau în faţa distrugerilor mult mai mari provocate de plecarea ei. Aşa cum cicatricele ocazionale – amintiri lăsate de greşelile din tinereţe – dispăruseră sub carnea diformă, se părea că o singură eroare imensă le putea acoperi pe toate cele mai mici.

Urcând treptele una câte una, ajunse în locul unde o bombă smulsese o bucată din scară. Golul fusese peticit cu metal – o reţea de bare şi bucăţi de balustradă recuperate de pe paliere, acum mai înguste decât înainte. Numele celor cărora explozia le răpise viaţa erau scrise ici şi colo, cu cărbune. Juliette păşi cu grijă pe metalul mutilat. Ceva mai sus, văzu că uşile de la Aprovizionare fuseseră înlocuite. Acolo se purtase o luptă înverşunată. Ca preţ al trecerii oamenilor în galben de partea alor ei, în albastru.

Se apropie de biserica de la etajul 99 tocmai când se încheia o slujbă. Şuvoaie de oameni coborau pe scara în spirală

către bazarul tăcut, pe care abia îl lăsase în urmă. Aveau buzele strânse după ore de discuţii aprinse şi încheieturile la fel de ţepene ca salopetele lor călcate cu grijă. Trecu pe lângă ei, remarcându-le privirile ostile.

Când ajunse pe palier, mulţimea se rărise deja. Micul templu era înghesuit printre vechile ferme hidroponice şi printre apartamentele muncitorilor care lucrau în Adânc. Se întâmplase înainte de naşterea ei, dar Knox îi explicase cândva cum apăruse acolo. Pe vremea când tatăl lui era copil, izbucniseră proteste din pricina muzicii vocale şi instrumentale din timpul slujbelor de duminică. Securitatea nu intervenise când tot mai numeroşii protestatari îşi făcuseră tabăra lângă bazar. Oamenii dormeau pe trepte şi erau atât de mulţi, încât blocaseră scara. Ferma de la etajul superior fusese devastată ca să se poată hrăni mulţimea, care, în cele din urmă, luase în stăpânire o mare parte din nivelul fermelor hidroponice. Templul de la etajul 28 îşi înfiinţase la etajul 99 o mică sucursală, care ajunsese, cu timpul, mai mare decât templul-mamă.

Părintele Wendel era pe palier când intră Juliette pe ultima porţiune a spiralei de dedesubt. Stătea în uşă, strângând mâini şi adresând câteva cuvinte fiecărui membru al congregaţiei sale care pleca de la slujba de duminică. Aproape că-i putea lua robele albe drept izvor de lumină. La fel şi ţeasta chealǎ, care lucea de sudoare după efortul de a predica în faţa mulţimii. Wendel părea să scânteieze din cap până-n picioare. Mai ales pentru Juliette, care abia părăsise un tărâm al murdăriei şi al unsorii. Era de-ajuns să vadă haine atât de imaculate ca să se simtă murdară.

– Mulţumesc, părinte! spuse o femeie, înclinându-se uşor şi strângându-i mâna, ţinându-şi bine copilul sprijinit pe şold.

Micuţul moţăia, cu capul pe umărul ei. Wendel puse o mână pe creştetul lui şi rosti câteva cuvinte. Femeia îi mulţumi din nou şi se îndepărtă, iar preotul strânse mâna bărbatului care ieşi în urma ei.

Ferindu-se să atragă atenţia, Juliette se sprijini de balustradă în timp ce ultimii câţiva enoriaşi treceau pe lângă ea. Văzu un bărbat oprindu-se şi îndesând câteva bonuri zornăitoare în palma deschisă a părintelui Wendel.

– Mulţumesc, părinte! rosti el de parcă ar fi făcut o incantaţie.

Juliette avu senzaţia că bătrânul mirosea a capră când trecu pe lângă ea şi urcă pe scara în spirală, întorcându-se probabil la ţarcuri. Era ultimul care pleca. Părintele Wendel se întoarse şi-i zâmbi ei, dându-i de înţeles că o observase de la bun început.

– Doamnă primar! zise. Ce onoare! Aţi venit pentru slujba de la ora unsprezece?

Juliette se uită la ceasul mic pe care-l purta la mână.

– Nu asta a fost? întrebă.

Scosese un timp bun la urcuş.

– A fost cea de la zece. Am mai adăugat una. Cei din Vârf coboară pentru cea de mai târziu.

Juliette se întrebă de ce făceau locuitorii din Vârf un drum atât de lung. Ea îşi calculase momentul sosirii ca să rateze toată slujba, ceea ce fusese probabil o greşeală. I-ar fi fost de folos să audă tot ce se spunea, ce atrăgea atât de mulţi oameni.

– Mă tem că nu mă pot opri decât pentru o vizită foarte scurtă, spuse. O să rămân la slujbă când mă întorc jos.

Wendel se încruntă.

– Şi cam când ar fi asta? Am auzit că vă întoarceţi, la munca pentru care v-au ales Dumnezeu şi poporul său.

– Probabil peste câteva săptămâni. Peste destul de mult timp ca să mă implic în toate activităţile.

Un discipol apăru pe palier, cu un bol de lemn, frumos ornamentat. Îi arătă conţinutul lui Wendel şi Juliette auzi zornăit de bonuri metalice. Băiatul purta o mantie cafenie şi, când se înclină în faţa lui Wendel, ea observă că fusese ras în creştetul capului. Când se întoarse să plece, preotul îl prinse de braţ.

– Salută-ţi primarul! îl îndemnă el.

– Doamnă!

Discipolul făcu o plecăciune. Faţa îi era lipsită de orice expresie. Ochi negri, sprâncene negre şi dese, buze palide. Juliette constată că tânărul îşi petrecea foarte puţin timp în afara bisericii.

– Nu e nevoie să-mi spui „doamnă”, i se adresă, politicoasă. Mă cheamă Juliette.

Îi întinse mana.

– Remmy, răspunse băiatul.

De sub mantia lui ieşi o mână. Juliette o apucă.

– Ocupă-te de bănci! îi ceru Wendel. Mai avem de ţinut o

slujbă.

Băiatul se înclină în faţa lor şi plecă. Lui Juliette i se făcu milă de el, fără să ştie exact de ce. Wendel privi de-a lungul palierului, părând că ascultă zgomotul de paşi care se apropiau. Ţinând uşa deschisă, îi făcu semn lui Juliette să intre.

– Veniţi şi umpleţi-vă bidonul! O să vă binecuvântez călătoria.

Juliette îşi clătină bidonul, care suna aproape gol. îi mulţumi şi îl urmă înăuntru.

Traversară holul şi pătrunseră în capela mică, unde participase, în anii trecuţi, la câteva slujbe duminicale. Remmy îşi făcea de lucru printre şirurile de bănci şi scaune, schimbând pernele şi lăsând bileţele scrise de mână pe fâşii înguste de hârtie ieftină. Juliette îl surprinse fixând-o cu privirea în timp ce-şi vedea de treabă.

– Zeii vă simt lipsa, spuse părintele Wendel, dându-i de înţeles că ştia cât de mult trecuse de la ultima slujbă la care asistase.

Capela era mai mare decât şi-o amintea. Se simţea miros intens şi bogat de rumeguş, de lemn proaspăt fasonat, provenit de la nişte uşi şi grinzi vechi. Banca pe care îşi sprijinea palma valora probabil o avere.

– Ei, zeii ştiu unde să mă găsească, răspunse, retrăgându-şi mâna.

Zâmbi de propria glumă, dar faţa preotului fu străbătută de o undă de dezamăgire.

– Uneori mă-ntreb dacă nu cumva vă ascundeţi de ei cât puteţi mai bine, zise Wendel.

Arătă către vitraliile din spatele altarului. Luminile din spatele geamului străluceau puternic, aruncând pete de culoare pe podea şi pe tavan.

– Citesc de-aici, din amvon, anunţul fiecărei naşteri şi al fiecărei morţi şi din el îmi dau seama că recunoaşteţi toate meritele zeilor.

Juliette ar fi vrut să-i spună că nici măcar nu scria ea anunţurile alea. Erau scrise în numele ei.

– Dar, văzând cât de puţină importanţă daţi legilor lor, mă întreb dacă măcar credeţi în zei.

– Cred, răspunse Juliette, iritată de acuzaţia preotului. Cred în zeii care au creat acest siloz. Şi toate celelalte silozuri…

Wendel tresări, trăgându-se înapoi.

– Blasfemie! şopti, făcând ochii atât de mari, încât ai fi zis că vorbele ei puteau să ucidă.

Îi aruncă o privire lui Remmy, care se înclină şi o porni spre coridor.

– Da, blasfemie! ripostă Juliette. Dar cred că zeii au făcut turnurile de dincolo de dealuri şi că ne-au oferit posibilitatea de a le descoperi, de a ajunge până la ele. Părinte Wendel, am descoperit o unealtă aflată sub silozul nostru. Un utilaj pentru săpat, care ne poate duce în locuri noi. Ştiu că-mi dezaprobi ideea, dar cred că ni l-au oferit zeii şi am de gând să-l folosesc.

– Săpătorul ăla al vostru e unealta diavolului şi zace în Adâncul stăpânit de el, spuse Wendel.

Amabilitatea i se şterse de pe chip. îşi tamponă fruntea cu o bucată de pânză fină.

– Nu există zei ca aceia despre care vorbiţi. Ăia sunt demoni.

Asta era predica lui, înţelese ea. Tocmai asculta predica de la ora unsprezece. Oamenii veneau de departe ca să audă aşa ceva.

Făcu un pas spre el. Fierbea de furie.

– Printre zeii mei ar putea fi demoni, încuviinţă ea, vorbindu-i pe limba lui. Zeii în care cred eu... zeii pe care-i venerez sunt bărbaţii şi femeile care au construit locul ăsta şi multe altele ca el. L-au construit ca să ne apere de lumea pe care au distrus-o. Au fost zei şi demoni deopotrivă. Dar ne-au lăsat o posibilitate de salvare. Au vrut să fim liberi, părinte, şi ne-au oferit mijloacele necesare. îşi duse degetul la tâmplă. Mi-au pus mijloacele chiar aici, a zis Juliette, arătând spre templu. Ne-au lăsat un săpător. Chiar au făcut-o. Folosirea lui n-are nimic de-a face cu blasfemia. Şi am văzut celelalte silozuri, de a căror existenţă continuaţi să vă îndoiţi. Am fost acolo.

Wendel se mai retrase un pas. îşi atinse crucea de la gât şi Juliette îl zări pe Remmy trăgând cu ochiul de după uşă, cu ochii întunecaţi umbriţi de sprâncenele-i negre.

– Ar trebui să folosim toate uneltele pe care ni le-au dat zeii, spuse Juliette. În afara celei pe care-o mânuiţi, acea putere de a-i face pe alţii să se teamă.

– Eu?

Părintele Wendel îşi apăsă o palmă pe piept. Cu cealaltă

mână arătă spre ea.

– Dumneavoastră sunteţi cea care răspândeşte teama.

Întinse braţul, cuprinzând cu gestul său larg băncile şi tot ce se afla dincolo de ele – şiruri de scaune, de lăzi şi de găleţi din spatele încăperii.

– Se îngrămădesc aici la trei slujbe pe zi, ca să-şi frângă mâinile de frica lucrării diavoleşti pe care-o săvârşiţi. Copiii nu mai pot dormi noaptea de teamă c-o să ne omorâţi pe toţi.

Juliette deschise gura, dar nu ştiu ce să spună. Se gândi la privirile celor de pe scară, la mama care-şi trăsese copilul mai aproape, la oamenii pe care-i cunoştea şi care n-o mai salutau.

– V-aş putea arăta cărţi, spuse, gândindu-se la rafturile care conţineau Moştenirea. V-aş putea arăta cărţi şi atunci aţi înţelege.

– Nu există decât o singură carte care merită să fie cunoscută, ripostă Wendel.

Ochii i se îndreptară către imensul tom ornamentat, cu marginile coperţilor aurite, aşezat lângă amvon, pe un podium plasat sub o cuşcă din oţel curbat. Juliette ţinea minte lecţiile din cartea aia. Văzuse paginile cu fraze criptice printre barele negre. Observase că podiumul era sudat de podeaua din oţel, dar nu de mâna unui expert. Cutele groase erau lucrarea unui paranoic. Zeii care trebuiau să-i apere pe oameni nu erau de încredere când venea vorba să păzească o carte.

– Ar trebui să vă las să vă pregătiţi pentru slujba de la ora unsprezece, zise Juliette regretându-şi izbucnirea.

Wendel îşi lăsă braţele pe lângă corp. Juliette simţea că merseseră prea departe şi că o ştiau amândoi. Sperase să-i tempereze neîncrederea, dar nu reuşise decât să i-o alimenteze şi mai mult.

– Mi-ar fi plăcut să rămâneţi, spuse Wendel. Măcar umpleţi-vă bidonul.

Ea îşi duse mâna la spate şi îl luă. Remmy se întoarse cu roba neagră foşnind şi cu creştetul ras lucindu-i de transpiraţie.

– O să-l umplu, părinte, spuse ea. Mulţumesc!

Wendel dădu din cap. Îi făcu semn lui Remmy şi, în vreme ce acolitul său aducea apă din rezervorul capelei, nu mai spuse nimic. Nici măcar un singur cuvânt. Promisese că o să-i binecuvânteze călătoria, dar promisiunea fusese dată uitării.

10
Silozul 18

Juliette participă la o ceremonie de însămânţare la fermele din Mijloc, luă un prânz târziu şi-şi continuă urcuşul în tăcere. Când ajunse pe la etajul 30, luminile începeau să pălească şi se trezi dorindu-şi cu nerăbdare să se întindă într-un pat familiar.

Lukas o aştepta pe palier. O salută zâmbind şi insistă să-i ia geanta de umăr, oricât de uşoară ar fi fost.

– Nu era nevoie să mă aştepţi, spuse ea.

Dar gestul i se părea încântător.

– Tocmai am ajuns aici, o asigură el. Mi-a spus un hamal că te apropii.

Juliette îşi aminti de tânăra în salopetă albastru-deschis care o depăşise prin dreptul etajelor 40. Uita cu uşurinţă că Lukas are ochi şi urechi peste tot. El îi deschise uşa şi ea pătrunse pe un nivel ticsit cu amintiri şi sentimente contradictorii. Acolo murise Knox. Acolo fusese otrăvită Jahns. Acolo fusese ea condamnată la curăţire şi tot acolo îi pansaseră doctorii spatele.

Aruncă o privire spre sala de şedinţe şi îşi aminti cum fusese numită primar. Acolo le sugerase lui Peter şi Lukas că ar fi trebuit să le dezvăluie tuturor adevărul: faptul că nu erau singurii oameni din lume. În ciuda protestelor lor, încă mai credea că e o idee bună. Dar poate că şi mai bine era să le arate decât să le spună. îşi imagină familiile făcând o lungă călătorie spre Adânc, aşa cum obişnuiau să vină în Vârf, ca să privească ecranul din perete. Aveau să vină în lumea ei, mii de oameni care nu fuseseră niciodată acolo, care n-aveau idee cum arată maşinile care-i ţin în viaţă. Aveau să facă drumul până la Mecanic pentru a trece apoi prin tunel, ca să vadă celălalt siloz. Pe drum, s-ar fi putut minuna de buna funcţionare a generatorului principal, acum perfect echilibrat. S-ar fi putut minuna şi de gaura făcută în pământ de prietenii ei. Apoi ar fi privit cu încântare cum se umple această lume pustie, asemănătoare cu a lor, construind-o aşa cum credeau de cuviinţă. Poarta de siguranţă ţiui când Lukas îşi scană permisul şi Juliette se trezi din visare. Paznicul din spatele porţii îi făcu semn cu mâna şi ea îi răspunse. În spatele lui, coridoarele IT-ul erau tăcute şi pustii. Era aproape noapte şi majoritatea

lucrătorilor se duseseră acasă. Nevăzând pe nimeni în jur, Juliette îşi aduse-aminte de Silozul 17. Şi-l imagină pe Solo apărând de după colţ, cu o jumătate de franzelă în mână, cu barba plină de firimituri şi zâmbind fericit la vederea ei. Holurile arătau identic, cu excepţia lămpii defecte care atârna de plafonul celuilalt siloz.

Îl urmă pe Lukas către locuinţa lui personală, cu amintirile învălmăşindu-i-se în minte. Două lumi cu aceeaşi înfăţişare, două vieţi trăite, una aici şi alta dincolo. Săptămânile petrecute cu Solo i se păreau o întreagă viaţă, aşa e legătura formată între doi oameni aflaţi într-o situaţie extremă. Elise ar fi putut da buzna din biroul în care se instalaseră copiii, ca să i se agaţe de picior. Gemenii s-ar fi putut certa pentru ceva găsit într-un colţ. Rickson şi Hannah s-ar fi putut săruta pe furiş în întuneric, vorbind în şoaptă despre un alt copil.

– …dar numai dacă eşti de acord.

Juliette se întoarse spre Lukas.

– Ce? O, da. E perfect.

– N-ai auzit niciun cuvânt din tot ce-am spus, nu-i aşa?

Ajunseră la uşa lui şi el îşi scană legitimaţia.

– Uneori e ca şi cum te-ai afla în altă lume.

În glasul lui, Juliette desluşi îngrijorare, nu furie. îşi luă geanta din mâna lui şi intră. Lukas aprinse lumina şi-şi aruncă legitimaţia pe măsuţa de toaletă de lângă pat.

– Te simţi bine? o întrebă.

– Sunt doar obosită după atâta urcat.

Juliette se aşeză pe marginea patului şi-şi desfăcu şireturile. îşi scoase ghetele şi le puse la locul lor obişnuit. Apartamentul lui Lukas era pentru ea ca o a doua casă, un cămin familiar şi confortabil. Apartamentul ei de la etajul 6 rămânea un teritoriu străin. Îl văzuse de două ori, dar nu-şi petrecuse niciodată noaptea acolo. Dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat că-şi acceptă în totalitate rolul de primar.

– Mă gândeam să cer să ni se aducă o cină târzie.

Lukas scotoci prin dulap şi scoase un halat dintr-un material moale, pe care Juliette adora să-l îmbrace după un duş fierbinte. Îl atârnă într-un cârlig de pe uşa băii.

– Vrei să-ţi umplu cada?

Ea răsuflă zgomotos.

– Put, nu-i aşa?

Îşi adulmecă dosul mâinii, vrând să vadă dacă mirosea a unsoare. Simţi izul acid al arzătorului cu flacără oxiacetilenică, pe cel înţepător al gazelor de eşapament ale săpătorului – un parfum imprimat în pielea ei, aidoma desenelor de pe braţele unor petrolişti. Şi asta cu toate că făcuse duş înainte de a pleca de la Mecanic.

– Nu… Lukas părea rănit. Pur şi simplu mă gândeam că o baie ţi-ar face plăcere.

– Poate mâine-dimineaţă. Şi aş sări peste cină. Am tot gustat câte ceva toată ziua.

Netezi cearşaful de lângă ea. Lukas zâmbi şi i se aşeză alături, pe pat. Surâdea şi avea în ochi aceeaşi strălucire ca după ce făceau dragoste, dar următoarele ei cuvinte îi spulberară încântarea.

– Avem ceva de discutat.

Zâmbetul lui pieri. Umerii i se gârboviră.

– N-o să ne înregistrăm, nu-i aşa?

Juliette îl strânse de mână.

– Nu, nu e vorba de asta. Bineînţeles că o s-o facem. Bineînţeles.

Îi strânse mâna pe pieptul ei, cu gândul la dragostea pe care o ţinuse ascunsă de Pact şi îşi aminti cât de mult suferise din cauza asta. N-avea să mai repete niciodată aceeaşi greşeală.

– E vorba de tunel, adăugă.

Lukas inspiră adânc, îşi ţinu o clipă răsuflarea, apoi zise râzând:

– Atâta tot? E amuzant că săpăturile tale pot trece drept răul cel mai mic.

– Vreau să mai fac şi altceva ce ştiu că n-o să-ţi placă.

El înălţă dintr-o sprânceană.

– Dacă ai de gând să răspândeşti vestea despre existenţa celorlalte silozuri, să le povesteşti oamenilor ce-ai văzut afară, ştii care e părerea mea şi a lui Peter. Cred că e riscant. Lumea nu te va crede, iar cei care-ţi vor da totuşi crezare ne vor face tuturor necazuri.

Juliette se gândi la părintele Wendel, se gândi că oamenii erau în stare să creadă lucruri uimitoare, bazându-se numai pe cuvinte, să-şi formeze convingeri pornind de la o carte. Dar pesemne că trebuia să *vrei* să crezi. Şi poate că Lukas avea

dreptate, poate că nu toată lumea voia să creadă adevărul.

– N-am de gând să le povestesc nimic, răspunse Juliette. Vreau să *le-ardt*. Odată ajunsă în Vârf, vreau să fac ceva, dar nu se poate fără ajutorul tău şi al departamentului tău. O să am nevoie de câţiva oameni de-ai tăi.

Lukas se încruntă.

– Nu-mi place cum sună, zise el, mângâind-o pe braţ. Ce-ar fi să lăsăm discuţia pe mâine? În noaptea asta vreau să mă bucur de prezenţa ta alături de mine. Să fie o noapte în care nu lucrăm. Pot să pretind că sunt un simplu tehnician care întreţine serverele şi că tu eşti… că nu eşti primarul.

Juliette îl strânse de mână.

– Ai dreptate. Fireşte. Şi poate-ar trebui să fac repede un duş…

– Nu, aşteaptă! zise el şi o sărută pe gât. E mirosul tău natural. Fă duş mâine-dimineaţă.

Ea capitulă. Lukas o sărută din nou pe gât, dar când începu să-i desfacă fermoarul salopetei, ea îi ceru să stingă luminile. De data asta, el nu se plânse, aşa cum o făcea adesea, fiindcă nu putea s-o vadă. În schimb, se mulţumi să lase lampa din baie aprinsă şi să lase uşa întredeschisă doar atât cât să pătrundă cât măi puţină lumină cu putinţă. Oricât de mult i-ar fi plăcut să stea, goală, alături de el, nu-i plăcea să fie văzută. Cicatricele o făceau să arate ca peretele unei mine săpate în granit: o reţea de rocă albă, care contrasta cu restul.

Dar, oricât de neplăcute i-ar fi fost privirii, cicatricele erau sensibile la atingere. Fiecare părea o terminaţie nervoasă, pornită din adâncul ei. Când Lukas îşi plimba degetele de-a lungul lor – ca un electrician care urmăreşte schema unei reţele de cabluri –, cea atinsă devenea legătura dintre polii unei baterii. Juliette se simţea străfulgerată în timp ce se ţineau în braţe pe întuneric şi el îi explora trupul cu mâinile. îşi simţea pielea încălzindu-se. Nu aveau să fie o noapte în care să-i cuprindă repede somnul. Proiectele şi planurile ei periculoase piereau odată cu atingerea lui delicată. Urma o noapte a întoarcerii în timp, la tinereţea ei, la senzaţii mai degrabă decât la gânduri, la vremuri mai simple…

– E bizar! spuse Lukas, oprindu-se.

Juliette nu-l întrebă ce e bizar, sperând că el o să renunţe la idee. Era prea mândră ca să-i ceară să continue s-o atingă.

– Mica mea cicatrice favorită a dispărut, adăugă el, apăsându-i un loc de pe braţ.

Ei îi crescu brusc temperatura. Atât de tare, încât se simţi din nou în sas. Una era să-i atingă rănile în tăcere, şi alta să vorbească despre ele. îşi retrase braţul şi se rostogoli pe o parte, îndepărtându-se de el şi gândindu-se că, la urma urmelor, aveau să doarmă la noapte.

– Nu, te rog, lasă-mă să văd, o imploră el.

– Eşti crud, îi spuse ea.

Lukas îşi plimbă mâna pe spatele ei.

– Nu, nu sunt, jur. Te rog, pot să-ţi văd braţul?

Juliette se săltă în capul oaselor şi-şi trase cearşafurile peste genunchi. Se cuprinse cu braţele.

– Nu-mi place să vorbeşti despre ele. Şi n-ar trebui să ai una preferată.

Arătă cu capul spre baie. Prin uşa întredeschisă se strecura o dâră micuţă de lumină.

– Te rog, putem s-o închidem sau să stingem becul?

– Jules, îţi jur, te iubesc aşa cum eşti. Nu te-am privit niciodată în niciun alt fel.

Ea înţelese de aici că n-o văzuse niciodată goală înainte de a avea cicatricele, nu că o găsise întotdeauna frumoasă. Coborî din pat şi se duse să stingă ea însăşi lumina. Trase cearşaful în jurul ei, lăsându-l pe Lukas gol şi singur în pat.

– Era în scobitura cotului tău drept, reluă el. Acolo se încrucişau trei, care alcătuiau o steluţă. Am sărutat-o de o sută de ori.

Juliette stinse lumina şi rămase singură în întuneric. Încă îl mai simţea pe Lukas privind-o. Simţea oamenii uitându-se cu gura căscată la cicatricele ei, chiar şi atunci când era complet îmbrăcată. Se gândi la George, îşi imagină că ar fi văzut-o şi el aşa şi i se puse un nod în gât.

În întunericul deplin, Lukas apăru lângă ea, o cuprinse cu braţul şi o sărută pe umăr.

– Vino în pat. îmi pare rău. Poţi lăsa lumina stinsă.

Juliette şovăi.

– Nu-mi place că mi le cunoşti atât de bine, zise. Nu vreau să fiu una dintre hărţile tale stelare.

– Ştiu, răspunse el. Dar nu pot să mă abţin. Fac parte din tine, singura tu pe care am cunoscut-o vreodată. Poate ar trebui

să-l rugăm pe tatăl tău să arunce o privire…?

Juliette se desprinse din îmbrăţişare şi aprinse din nou lumina, îşi studie scobitura cotului, mai întâi pe a celui drept şi apoi pe a celuilalt, gândindu-se că Lukas se înşela.

– Eşti sigur că era acolo? întrebă ea, studiindu-şi reţeaua de cicatrice de pe o porţiune de piele dezgolită, ca un petic de cer senin.

Luând-o cu tandreţe de încheietura mâinii şi de umăr, Lukas îi ridică braţul la gură şi i-l sărută.

– Era chiar aici, spuse. Am sărutat-o de o sută de ori.

Juliette îşi şterse o lacrimă şi râse amar de propria răbufnire.

Căută din priviri inestetica cicatrice care-i înconjura antebraţul ca o urmă de bici şi i-o arătă lui Lukas. Poate că nu-l credea, dar cel puţin îl iertase.

– Urmează asta, ocupă-te şi de ea!

11
Silozul 1

Bateriile cu siliciu-carbon care alimentau dronele erau de mărimea unui cuptor cu microunde. După aprecierile lui Charlotte, cântăreau în jur de cincisprezece kilograme fiecare. Fuseseră scoase din două drone şi legate cu chingi luate dintr-o ladă cu materiale. Charlotte ţinea câte una în fiecare mână şi făcea turul depozitului înaintând lent, în salturi, după care se ghemuia, cu coapsele tremurând şi cu braţele amorţite.

O dâră de transpiraţie îi marca traseul, din care nici măcar nu parcursese prea mult. Cum de îşi ieşise atât de mult din formă? După toate alergările şi exerciţiile fizice cuprinse în antrenamentul de bază, ajunsese să stea în faţa unei console, să piloteze o dronă, să ia parte la jocuri de război fără să-şi ridice fundul de pe scaun, să mănânce lături într-un restaurant cu autoservire şi să stea să citească.

Se îngrăşase prea tare. Şi nu o deranjase decât după ce se trezise în coşmarul ăla. Înainte de a fi criogenată şi de a petrece înţepenită câteva sute de ani, nu simţise niciodată nevoia să se ridice şi să se mişte. Acum îşi voia înapoi vechiul trupul. Picioarele care funcţionau. Braţele care n-o dureau după ce se spăla pe dinţi. Poate că era o prostie să creadă că s-ar fi putut întoarce în timp. Să fie din nou cine fusese cândva şi să revină în lumea de care-şi amintea. Sau poate devenise prea nerăbdătoare să-şi recapete puterile. Pentru aşa ceva era nevoie de timp.

Reuşi să se întoarcă la drone, încheindu-şi turul. Mersul în jurul încăperii însemna progres. Trecuseră câteva săptămâni de când o trezise fratele ei şi rutina meselor zilnice, a exerciţiilor fizice şi a lucrului la drone începea să i se pară firească. Simţea în sfârşit că lumea în care se trezise e reală. Şi asta o îngrozea.

Lăsă bateriile jos şi respiră adânc de mai multe ori. Apoi le ridică din nou. Rutina vieţii militare fusese similară. O pregătise pentru aşa ceva, era singurul lucru care o ajuta să nu înnebunească. Să fie închisă undeva nu era o noutate. Să trăiască în mijlocul unui teren arid şi pustiu, unde în aer liber nu te aflai în siguranţă, nu era o noutate. Nici să fie înconjurată de bărbaţi de care avea motive să se teamă nu era o noutate. Fiindcă se aflase în Irak în timpul celui de Al Doilea Război

Iranian, era obişnuită cu aşa ceva, cu o bază din care nu putea să plece, cu lipsa dorinţei de a-şi părăsi patul sau de a ieşi din baie. Era obişnuită să lupte ca să nu-şi piardă minţile. Avea nevoie de exerciţii mentale şi de exerciţii fizice în aceeaşi măsură.

Făcu duş într-una dintre cabinele de lângă centrul de comandă al dronelor, se şterse, îşi adulmecă pe rând cele trei salopete şi decise că era timpul să-l convingă pe Donny să i le ducă din nou la spălătorie. O îmbrăcă pe cea mai puţin mirositoare dintre cele trei, îşi agăţă prosopul la uscat de piciorul unui pat supraetajat, apoi îşi aranjă aşternuturile cu meticulozitatea specifică ofiţerilor aviaţiei militare. Donald locuise o vreme în sala de şedinţe din capătul opus al depozitului, dar Charlotte aproape că ajunsese să se simtă în largul ei în cazarmă, cu stafiile locului. Era ca acasă.

În capătul holului cazărmii se afla o sală cu staţii de pilotaj. Cele mai multe erau protejate cu folii de plastic. De-a lungul peretelui acoperit de monitoare mari, se întindea o masă. Acolo fusese asamblată staţia radio. Fratele ei adunase, rând pe rând, un talmeş-balmeş de piese de rezervă din magaziile de pe nivelurile de jos. Aveau să treacă zeci sau chiar sute de ani înainte de a-şi da cineva seama că lipsesc.

Charlotte aprinse becul pe care-l instalase deasupra mesei şi deschise staţia. Putea deja să prindă semnal de pe câteva frecvenţe. Răsuci butonul până când auzi paraziţi şi se opri, în aşteptarea vocilor. Între timp, îşi imagină că aude vuiet de valuri spărgându-se de plajă. Alteori îşi imagina că e răpăitul ploii, pe coroana de frunze groase a unui copac. Sau murmurul mulţimii într-o sală de teatru întunecată. îşi strecură mâna în lada cu piese adunate de-a valma de Donald, în căutarea unui set de difuzoare mai bune, dar îi trebuia şi un microfon sau altceva care s-o ajute să emită. îşi dori să fi avut mai multe înclinaţii spre partea tehnică. Nu ştia decât să cupleze piesele. Era ca şi cum ar fi asamblat o puşcă sau un computer – pur şi simplu alătura tot ce se potrivea şi apoi alimenta ansamblul cu o sursă de curent. Nu scosese fum decât o singură dată. Pentru aşa ceva era nevoie mai ales de răbdare, iar ea n-avea prea multă. Şi de timp, de care se bucura din belşug.

Zgomotul de paşi de pe coridor îi dădu de veste că sosea micul dejun. Reduse volumul la minim şi făcu loc pe masă, în

timp ce Donald tocmai intra, cu tava în mâini.

– ’Neaţa! spuse Charlotte, întinzându-se să i-o ia.

După antrenamentul de mai înainte, nu era prea sigură pe picioare. Când fratele ei intră în cercul de lumină revărsată de becul care se legăna, îi văzu faţa încruntată.

– E totul în regulă? îl întrebă.

El clătină din cap.

– S-ar putea să avem o problemă.

Charlotte lăsă tava jos.

– Ce problemă?

– Am dat peste un tip pe care-l cunosc din primul meu schimb. Am fost în lift cu el. Un meseriaş priceput la toate.

– Asta nu-i bine.

Charlotte săltă capacul metalic deformat de pe una dintre farfurii. Sub el se aflau un circuit electric şi un colac de sârmă subţire. Plus mica şurubelniţă pe care-o ceruse.

– Ouăle tale sunt sub celălalt.

Ea dădu capacul deoparte şi-şi luă furculiţa.

– Te-a recunoscut?

– Nu mi-am dat seama. Am ţinut capul în jos până când a coborât. Dar îl cunosc la fel de bine ca pe oricine altcineva de aici.

Parcă mai ieri am împrumutat unelte de la el şi l-am rugat să-mi schimbe un bec. Ar fi putut fi acum o zi sau acum zece ani. În locul ăsta, memoria funcţionează bizar.

Charlotte luă o îmbucătură. Donny sărase ouăle prea tare. Şi-l imagină la un etaj de sus, cu solniţa în mâna-i tremurândă.

– Chiar dacă te-a recunoscut, spuse, cu gura plină, ar putea să creadă că eşti în schimbul ăsta ca tine însuţi. Câţi oameni te cunosc ca Thurman?

Donald clătină din cap.

– Nu mulţi. Totuşi, asta ne-ar putea da bătaie de cap în orice clipă. Am de gând să-ţi aduc alimente din cămară, cât mai multă hrană uscată. Am schimbat şi nivelul de acces al ecusonului tău, ca să poţi folosi lifturile. Şi am dublat măsurile de siguranţă, ca să nu poată pătrunde nimeni aici. Detest gândul că ai putea rămâne blocată, dacă mi s-ar întâmpla ceva.

Charlotte îşi roti ouăle în farfurie.

– Nu-mi place să mă gândesc la asta, spuse.

– Încă o mică problemă. Şeful acestui siloz iese din schimb

peste o săptămână, ceea ce o să mai complice puţin lucrurile. Mă bazez pe el ca să-l pună pe celălalt la curent cu statutul meu. Deocamdată lucrurile au mers destul de uşor.

Charlotte râse şi mai luă o îmbucătură.

– Prea uşor, spuse, clătinând din cap. Aşa că nu mi-ar plăcea deloc să le văd împotmolindu-se. Care sunt noutăţile din silozul tău preferat?

– Azi mi-a răspuns şeful IT-ului. Lukas.

Charlotte avu impresia că fratele ei e dezamăgit.

– Şi? întrebă. Ai aflat ceva nou?

– A reuşit să intre într-un alt server. A găsit din nou aceleaşi informaţii, totul despre locuitorii lui, despre posturile pe care le-au ocupat, despre cei cu care au avut legături, de la naştere până la moarte. Nu pricep cum ajung maşinile astea de la astfel de informaţii la un clasament. Sunt atât de irelevante, încât te gândeşti că trebuie să mai existe şi altceva.

Scoase o foaie de hârtie împăturită, o nouă ierarhizare a silozurilor, trasă la imprimantă. Charlotte făcu loc pe masa ei de lucru şi Donald desfăcu hârtia şi o netezi.

– Vezi? Ordinea s-a schimbat iar. Dar în virtutea căror fapte?

Ea studie raportul în timp ce continua să mănânce, iar Donald îşi luă unul dintre dosarele cu notiţe. Petrecea foarte mult timp lucrând în sala de şedinţe, unde putea să-şi întindă hârtiile şi să se plimbe încoace şi-ncolo, dar lui Charlotte îi plăcea când stătea cu ea, la punctul de comandă al dronelor. Uneori rămânea acolo cu orele, răsfoindu-şi notiţele, în vreme ce ea lucra la staţia radio, amândoi ascultând discuţiile desluşite pe fundalul paraziţilor.

– Silozul 6 e din nou în frunte, murmură ea.

Cu toate acele numerele fără nicio logică, era ca şi cum ar fi citit informaţiile de pe o cutie de cereale în timp ce-şi lua micul dejun. O coloană era numită Edificiu şi Donald zicea că aşa li se spunea silozurilor. Iar alături de fiecare siloz era trecut un procent, care te ducea cu gândul la o masivă doză zilnică de vitamine: 99, 992%, 99, 989%, 99, 987%, 99, 984%. Cel mai mic procent din listă era 99, 974%. Toate silozurile de sub cel căruia îi corespundea erau tăiate cu un „X” sau avea alături un „n/sa, simbolul pentru „nu mai prezintă interes”. Din ultima categorie făceau parte Silozurile 40, 12, 17 şi alte câteva.

– Încă mai crezi că numai cel de pe primul loc va supravieţui?

– Da.

– Le-ai spus asta celor cu care stai de vorbă? Că silozul lor e spre coada listei.

Donald o privi încruntându-se.

– Nu le-ai spus. Te foloseşti pur şi simplu de ei ca să pricepi exact cum stau lucrurile.

– Nu mă folosesc de ei. Ce dracu', doar le-am salvat silozul! îl salvez în fiecare zi în care nu raportez ce se petrece acolo.

– Bine! spuse Charlotte şi se întoarse la ouăle ei.

– În plus, îşi închipuie probabil că se folosesc de mine. La naiba, cred că ei află din discuţiile noastre mai multe decât mine. Lukas, şeful IT-ului lor, mă bombardează cu întrebări despre lumea dinainte…

– Şi femeia aia care le e primar?

Charlotte se întoarse spre fratele ei şi-l privi cu atenţie.

– Ea cu ce se-alege din conversaţiile voastre?

– Juliette? zise Donald, răsfoind un dosar. Mă ameninţă şi savurează fiecare cuvânt.

Charlotte râse.

– Mi-ar plăcea să aud aşa ceva.

– Ai putea, dacă ai pune staţia asta radio la punct.

– Şi pe urmă o să-ţi petreci mai mult timp lucrând aici, jos? Ştii, ar fi bine. Ar micşora riscul de a fi recunoscut.

Îşi răzui farfuria cu furculiţa, nevrând să recunoască nicidecum că, de fapt, îl voia acolo fiindcă locul părea pustiu după plecarea lui.

– Absolut!

Fratele ei îşi frecă faţa cu palele şi Charlotte văzu ce obosit era. Continuă să mănânce şi privirea îi căzu din nou pe numere.

– Pare arbitrar, nu-i aşa? se întrebă, cu voce tare. Dacă numerele astea înseamnă ce crezi tu. Din punct de vedere funcţional, toate silozurile sunt la fel.

– Mă îndoiesc că oamenii care-au plănuit totul privesc lucrurile astfel. N-au nevoie decât de un singur siloz. Nu contează care. E ca şi cum ai avea, într-o cutie, mai multe piese de schimb identice. Alegi una şi tot ce te interesează e să funcţioneze. Şi cu asta basta. Nu vor decât să vadă că e totul

sută la sută corespunzător, în fiecare etapă.

Lui Charlotte nu-i venea să creadă că în asta consta planul. Dar Donny îi arătase Pactul şi destul de multe dintre însemnările lui ca s-o convingă. Cu o singură excepţie, toate silozurile aveau să fie distruse. Inclusiv al lor.

– Cât mai durează până e gata următoarea dronă? întrebă el.

Charlotte sorbi din suc.

– Încă o zi sau două. Poate trei. De data asta o iau mai uşor. Nici măcar nu sunt sigură c-o să zboare.

Ultimele două nu ajunseseră la fel de departe ca prima. Începea să dispere.

– Bine.

Donald îşi frecă din nou faţa şi palmele îi înăbuşiră glasul.

– Va trebui să hotărâm cât de curând ce avem de făcut. Dacă nu facem nimic, coşmarul ăsta o să rămână în scenă încă două sute de ani şi niciunul dintre noi n-o să reziste atât.

Începu să râdă, dar hohotul i se transformă în tuse. îşi scoase batista dintr-un buzunar al salopetei şi Charlotte îşi feri privirea. Cât el tuşi, ea studie monitoarele întunecate.

Nu voia s-o recunoască în faţa lui, dar ea una era tentată să lase totul să continue. Soarta omenirii părea să fie controlată de un grup de maşini sofisticate, iar ea avea tendinţa să se încreadă în computere mult mai mult decât fratele ei. îşi petrecuse mulţi ani lansând drone care puteau să zboare singure, să decidă ce ţintă să lovească şi să-şi trimită proiectilele către ea cu cea mai mare precizie. Se simţise rareori ca un pilot, ci mai degrabă ca un jocheu, un om călare pe un animal în stare să alerge de unul singur şi care n-avea decât ocazional nevoie de cineva care să tragă de hăţuri sau să îl încurajeze.

Se uită din nou la numerele din raport. Sutimile de procent din punctaj aveau să decidă cine trăieşte şi cine moare. Şi cei mai mulţi aveau să moară. Iar când avea să se întâmple, ea şi fratele ei vor fi fost adormiţi sau morţi de mult. Numerele făceau ca acel holocaust ameninţător să pară al naibii de… arbitrar.

Donald arătă către raport cu dosarul pe care-l ţinea în mână.

– Ai observat că Optsprezece a urcat cu două poziţii mai sus?

Charlotte observase.

– Nu crezi că te-ai ataşat prea tare?

El îşi feri plivirea.

– Avem ceva din trecut în comun. Atâta tot.

Charlotte ezită. Nu voia să mai insiste, dar nu se putea abţine.

– Nu mă refeream la siloz. Pari… schimbat după fiecare convorbire cu ea.

El inspiră adânc şi expiră lent.

– A fost trimisă la curăţire, explică Donald. A fost afară.

O clipă, Charlotte crezu că nu era dispus să adauge nimic. De parcă atât ar fi fost de-ajuns, ar fi explicat totul. Donald mai păstră o vreme tăcerea, cu ochii mişcându-i-se într-o parte şi-ntr-alta.

– Nimeni n-ar trebui să se întoarcă după ce-a fost expulzat, continuă într-un târziu. Nu cred că ţine vreun computer cont de asta. Nu numai că ea a supravieţuit, dar şi Silozul 18 continuă să reziste. Luând în considerare toate informaţiile pe care le deţinem, n-ar fi trebuit să fie aşa. Dacă vor trece de asta… te întrebi dacă nu cumva ei sunt cei în care ne putem pune cele mai multe speranţe.

– *Tu* te întrebi, îl corectă Charlotte, fluturând bucata de hârtie. În niciun caz nu suntem mai inteligenţi decât computerele astea, frate.

El păru să se întristeze.

– Putem fi mai omenoşi decât ele.

Charlotte se lupta cu dorinţa de a-l contrazice. Voia să sublinieze că lui îi păsa de soarta acelui siloz fiindcă intrase personal în contact cu locuitorii lui. Dacă i-ar fi cunoscut pe oamenii din oricare altul – dacă ar fi aflat poveştile vieţilor lor –, n-ar fi intervenit ca să-i susţină? Dar, oricât ar fi fost de adevărat, ea ar fi dat dovadă de cruzime spunându-i-o.

Donald tuşi în batista lui zdrenţuită. O surprinse pe Charlotte holbându-se la el, la pânza pătată de sânge din mâna lui, pe care o puse imediat deoparte.

– Mi-e frică, îi spuse ea.

Donald clătină din cap.

– Mie nu. Nu mă tem de asta. Nu mă tem de moarte.

– Ştiu că nu te temi. E evident, fiindcă altminteri te-ai duce la un consult. Dar trebuie să existe ceva de care să-ţi fie teamă.

– Îmi este. Foarte mult. Mă tem că o să fiu îngropat de viu. Mă tem să nu fac o greşeală.

– Atunci, nu face nimic, insistă Charlotte.

Aproape că-l implora să pună capăt acelei nebunii, să pună capăt izolării lor. Puteau să reintre în somnul criogenie şi să lase totul pe seama computerelor şi a cumplitelor planuri făcute de alţii.

– Hai să nu facem nimic! repetă ea.

Fratele ei se ridică de pe scaun, o strânse de braţ şi se întoarse spre uşă, pregătindu-se să plece.

– Asta ar putea fi cea mai mare greşeală, şopti el.

12
Silozul 1

În noaptea aceea, Charlotte se trezi dintr-un coşmar în care zbura. Încă simţind că se prăvăleşte printre nori, cu vântul în faţă, se săltă în capul oaselor în patul ei îngust, cu arcurile ţipând ca un cuib întreg de păsări.

Întotdeauna visa că zboară. Că se prăbuşeşte. În vise n-avea aripi, nu putea să piloteze, nu putea să se înalţe. O bombă căzând asupra unui bărbat şi a familiei sale, un om întorcându-se în ultima clipă, ca să-şi ferească ochii de soarele amiezii, o întrezărire a tatălui, a mamei, a fratelui ei şi a ei înseşi înainte de impact şi de pierderea semnalului...

Cuibul de păsări de sub ea amuţi. Charlotte îşi eliberă pumnii dintre cearşafurile umezite de transpiraţie – efect al viselor asupra trupului îngrozit. Atmosfera întunecată şi sumbră din încăpere o apăsa. Simţea paturile goale din jur, avea senzaţia că toţi ceilalţi piloţi, colegii ei, fuseseră convocaţi undeva în toiul nopţii, lăsând-o singură. Se ridică şi străbătu tiptil coridorul, către baie, înaintând pe bâjbâite şi modificând foarte puţin poziţiile întrerupătoarelor, ca să menţină lumina slabă. Uneori înţelegea de ce locuise fratele ei în sala de şedinţe din capătul opus al depozitului. Pe coridoare pândeau umbre. Avea senzaţia că trece printre spectrele celor adormiţi.

Îşi împroşcă faţa cu apă şi se spălă pe mâini. Nu voia să se întoarcă în pat, n-avea nicio şansă să adoarmă din nou, nu după visul ăla. îşi puse salopeta roşie pe care i-o adusese Donny, una din cele trei, de culori diferite, ca să existe o oarecare varietate în carcera ei numită viaţă. Nu-şi amintea semnificaţia celei albastre şi a celei aurii, dar ţinea minte roşul reactorului. Salopeta roşie avea buzunare şi locaşuri speciale pentru scule. O purta când lucra, aşa că era rareori curată. Încărcată cu ustensile care zăngăneau la fiecare pas, cântărea mai bine de nouă kilograme. îşi încheie fermoarul din faţă şi ieşi pe coridor.

În mod ciudat, luminile din depozit erau deja aprinse. Trebuia să fie miezul nopţii. Nu se îndoia că le stinsese, iar pe nivelul ăla n-avea acces nimeni altcineva. Cu gura brusc uscată, se furişă în direcţia dronelor din apropiere, acoperite cu prelate, şi auzi şoapte din întuneric.

Dincolo de drone – lângă rafturile înalte, care găzduiau

cutii cu piese de schimb de rezervă şi raţii pentru situaţii de urgenţă – văzu un bărbat îngenuncheat asupra siluetei neclintite a altuia. Omul se întoarse când auzi ustensilele ei zăngănind.

– Donald?

– Da?

Charlotte simţi un val de uşurare. Trupul răşchirat de sub fratele ei nu era nicidecum un trup. Era un costum umflat, aşezat cu braţele şi picioarele depărtate, o formă goală, neînsufleţită.

– Cât e ceasul? întrebă ea, frecându-se la ochi.

– E târziu, răspunse el şi îşi tamponă fruntea cu dosul mânecii. Sau devreme, depinde. Te-am trezit?

Charlotte îl privi schimbându-şi poziţia ca să nu vadă ea costumul. îi ridică un picior şi începu să-l plieze. Lângă genunchiul lui se vedeau o foarfecă şi o rolă de bandă adezivă argintie, iar undeva alături erau o cască, o pereche de mănuşi şi un recipient asemănător cu rezervorul de aer al scafandrilor. Plus o pereche de cizme. Materialul foşnea la fiecare mişcare; asta luase ea drept şoapte.

– Hm? Nu, nu m-ai trezit. M-am dat jos din pat ca să merg la baie. Şi mi s-a părut că aud ceva.

Era o minciună. Venise să lucreze în toiul nopţii la o dronă, să facă orice ca să rămână trează, să nu se rupă de realitate. Donald dădu din cap şi-şi scoase o cârpă din buzunarul de la piept. Tuşi în ea, apoi şi-o îndesă la loc.

– Ce faci aici la ora asta?

– Aleg câte ceva din rezerve, zise Donny aşezând unele peste altele componentele costumului. Nişte lucruri de care e nevoie sus. N-am vrut să risc trimiţând pe altcineva după ele, îi explică privind-o. Vrei să-ţi aduc ceva cald la micul dejun?

Charlotte se cuprinse cu braţele şi clătină din cap. Detesta să-şi aducă aminte că era blocată la etajul ăla, că avea nevoie de el ca să-i aducă diverse lucruri.

– Sun tot mai obişnuită cu raţiile din lăzi, răspunse. Batoanele cu cocos din raţiile pentru soldaţi în misiune încep să-mi placă, zise ea râzând. îmi aduc aminte că le detestam în timpul antrenamentului de bază.

– Chiar nu mă deranjează să-ţi aduc ceva, spuse Donny, evident căutând un pretext ca să plece sau măcar să schimbe vorba. Şi probabil că o să fac rost cât de curând de tot ce ne mai

trebuie pentru radio. Am depus cerere pentru un microfon, fiindcă n-am reuşit să găsesc nicăieri unul. În afară de cel utilizat în camera de comunicare, pe care o să-l fur dacă nu merge nimic altceva.

Charlotte dădu din cap. îşi privi fratele îndesând costumul înapoi, într-unul dintre imensele containere de plastic. îi ascundea ceva. îşi dădea întotdeauna seama când nu-i spunea totul. Asta făceau de obicei fraţii mai mari.

Se îndreptă spre cea mai apropiată dronă, trase prelata de pe ea şi puse un set de chei pe aripa din faţă. Întotdeauna folosise uneltele cu stângăcie, dar, după săptămâni de lucru la drone, de stăruinţă chiar şi când îşi pierdea răbdarea, căpătase îndemânare.

– Şi pentru ce le trebuie costumul? întrebă, încercând să pară nepăsătoare.

– Cred că e în legătură cu reactorul.

Donald se încruntă, frecându-se la ceafă. Charlotte lăsă minciuna să plutească în aer, ca ecoul ei să ajungă la urechile lui.

În timp ce desfăcea stratul exterior al aripii dronei, îşi aminti cum se întorsese acasă, după antrenamentul de bază, plină de muşchi şi cu un înverşunat spirit competitiv, dobândit după mai multe săptămâni petrecute într-un pluton de bărbaţi. Se întâmplase înainte de a se destinde, când încă se mai simţea oricând gata de luptă. Pe atunci era o adolescentă zveltă, dar musculoasă şi energică. Fratele ei nu-şi terminase încă studiile universitare şi prima lui remarcă ironică la adresa noii ei înfăţişări îl făcuse să aterizeze pe canapea, cu braţul ţintuit la spate, râzând şi continuând s-o tachineze.

Râsese până când o pernă de pe canapea îi fusese apăsată pe obraz şi Donny începuse să guiţe ca un porc dus la tăiere. Amuzamentul şi joaca se transformaseră în ceva serios şi înspăimântător. Teama de a nu fi îngropat de viu trezise în fratele ei un instinct primar, ceva pentru care ea nu-l tachinase niciodată şi pe care nu-şi dorea să-l mai vadă.

Acum îl privi sigilând lada în care se afla costumul şi împingând-o la loc, sub un raft. Nu era nevoie de costum nicăieri altundeva în siloz, Charlotte o ştia. Donald îşi scoase cârpa şi reîncepu să tuşească. Ea se prefăcu preocupată de dronă cât dură accesul lui de tuse. Donny nu voia să vorbească nici despre

costum, nici despre problema lui cu plămânii, iar ea nu-l învinuia pentru asta. Fratele ei era pe moarte. Charlotte ştia că fratele ei e pe moarte, îl vedea ca în vis, întorcându-se în ultima clipă ca să-şi ferească ochii de soarele amiezii. Pe ecranul ei era faţa frumoasă a lui Donny, privind căderea inevitabilului din cer. Era pe moarte, de-aia voia să adune provizii pentru ea şi să fie sigur c-o să poată pleca. De-aia voia să fie sigur că rămâne cu un radio, ca să fie sigur că va avea cu cine să vorbească. Fratele ei era pe moarte şi nu voia să fie îngropat, nu voia să moară acolo, în gaura aia din pământ, unde nu puteai să respiri.

Charlotte ştia al naibii de bine pentru ce e costumul.

13
Silozul 18

Un costum pentru curăţare stătea întins pe bancul de lucru, cu una dintre mâneci atârnând peste margine, cu cotul îndoit într-un unghi nefiresc. Viziera căştii detaşate privea, inertă, spre tavan. Micul ecran din interior fusese înlăturat, ca să poţi privi lumea din afară printr-o fereastră de plastic perfect transparent. Juliette se aplecă asupra costumului şi, pătându-l când şi când cu picături de sudoare, strânse cele şase şuruburi care fixau de material partea de jos a gulerului. îşi aducea aminte când confecţionase ultima dată aşa ceva.

Nelson, tânărul tehnician IT care răspundea de laboratorul de curăţire, muncea la un banc de lucru identic, din partea opusă a atelierului. Juliette şi-l alesese ca ajutor pentru acel proiect. Era familiarizat cu costumele, tânăr, şi nu părea să aibă nimic împotriva ei. Dar primele două criterii oricum n-aveau importanţă.

– Al doilea subiect pe care trebuie să-l discutăm e raportul asupra populaţiei, spuse Marsha.

Tânăra secretară – o asistentă pe care Juliette n-o ceruse niciodată – mută de colo până colo vreo zece dosare până când îl găsi pe cel căutat. Hârtia reciclată era împrăştiată pe un banc de lucru de alături, transformând un loc menit fabricării de lucruri într-un birou modest. Juliette îşi ridică privirea şi o urmări pe Marsha răsfoind dosarul. Era zveltă, abia trecută de adolescenţă, cu obraji trandafirii şi păr negru, răsucit strâns în jurul capului. Fusese şi secretara ultimilor doi primari, pentru o perioadă scurtă, dar tumultuoasă. Juliette o primise odată cu funcţia, aşa cum primise şi legitimaţia aurie şi apartamentul de la etajul şase.

– Iată-l! zise Marsha.

Îşi muşcă buza şi aruncă o privire asupra raportului, iar Juliette văzu că foaia nu era scrisă decât pe o singură parte. Cantitatea de hârtie care trecea prin biroul ei, pentru a fi apoi transformată din nou în pastă, ar fi putut alimenta, vreme de un an, un întreg etaj cu apartamente. Lukas glumise la un moment dat spunând că astfel menţineau în activitate departamentul de reciclări. Numai că putea fi adevărat, ceea ce o împiedică pe Juliette să râdă.

– Poţi să-mi dai garniturile alea? întrebă ea, arătând spre bancul de lucru din faţa lui Marsha.

Fata arătă spre o cutie cu şaibe de siguranţă. Apoi spre o grămadă de şplinturi. În cele din urmă, ajunse şi la garnituri. Juliette dădu din cap.

– Mulţumesc!

– Aşadar, pentru prima oară în ultimii treizeci de ani, suntem mai puţin de cinci mii, spuse Marsha, întorcându-se la raportul ei. Am avut o mulţime de… decese.

Deşi concentrată asupra fixării garniturii pe guler, Juliette simţi privirea fetei.

– Comitetul loteriei cere o numărătoare oficială, ca să putem aprecia…

– Dacă poate, Comitetul loteriei n-are decât să facă în fiecare săptămână câte un recensământ.

Cu un deget, Juliette unse garnitura cu ulei înainte de a o plasa de cealaltă parte a gulerului.

Marsha râse, politicoasă.

– Da, ei bine, vor să organizeze curând o altă loterie. Au mai cerut încă două sute de numere.

– Numere… bodogăni Juliette.

Uneori se gândea că numai de atât erau bune computerele lui Lukas, o droaie de maşinării mari care scoteau numere din fundurile lor zbârnâitoare.

– Nu le-ai spus că mă gândesc la o amnistie? Ştiu că suntem pe punctul de a ne dubla spaţiul, nu?

Marsha se foi, stânjenită.

– Le-am spus. Le-am spus şi de spaţiul în plus. Dar cred că nu prea le-a plăcut.

În partea cealaltă a atelierului, Nelson îşi ridică privirea de la costumul la care lucra. Nu erau decât ei trei în vechiul laborator care echipa cândva oamenii ca să moară. Acum lucrau la altceva, trimiteau oameni afară dintr-un alt motiv.

– Ei, şi ce-a zis comitetul? întrebă Juliette. Membrii lui ştiu că, atunci când vom ajunge în celălalt siloz, o să am nevoie de oameni care să vină cu mine, să-l repunem în funcţiune. Aici, populaţia o să scadă foarte mult.

Nelson se aplecă din nou asupra lucrului său. Marsha închise dosarul cu raportul şi îşi privi picioarele.

– Ce-au zis despre ideea mea de a suspenda loteria?

– N-au zis nimic, răspunse secretara, uitându-se în sus, şi lumina de deasupra capului i se reflectă în ochii umezi. Am impresia că puţini dintre ei cred în silozul dumneavoastră.

Juliette râse şi clătină din cap. Mâna îi tremura când înfiletă ultimul şurub de fixare a gulerului.

– De fapt, nu are importanţă ce crede comitetul, nu-i aşa?

Dar ştia că ăsta e adevărul şi în cazul ei. În cazul oricui. Lumea de-afară rămânea la fel, indiferent cât se mult se îndoia cineva de ea, câte speranţe îşi punea în ea sau în ce măsură o detesta.

– Săpăturile sunt în plină desfăşurare. Înaintează cu câte nouăzeci de metri pe zi. Presupun că o excursie până jos ar fi necesară pentru Comitetul loteriei, ca să vadă toţi cu ochii lor. Ar trebui să le spui asta. Spune-le să meargă să vadă.

Marsha se încruntă şi notă ce i se ceruse.

– Următoarea problemă din agendă… zise ea înşfăcându-şi registrul. Primim o grămadă de plângeri împotriva…

Se auzi o bătaie în uşă. Juliette se întoarse într-acolo şi îl văzu pe Lukas intrând zâmbitor în laboratorul de costume. El flutură mâna spre Nelson, care-i răspunse la salut agitând o cheie de 3/8. Lukas nu păru surprins s-o vadă acolo pe Marsha. O strânse de umăr.

– Ar trebui să-i aduci aici, jos, biroul mare, de lemn, glumi el. Ai primit fonduri ca să plăteşti hamali.

Marsha zâmbi şi se trase de una dintre şuviţele ei de păr negru. îşi roti privirea prin laborator.

– Chiar ar trebui, spuse.

Juliette îşi văzu tânăra secretară roşind în prezenţa lui Lukas şi se amuză în sinea ei. Casca se fixă de guler cu un pocnet specific. Îi testă mecanismul de desprindere.

– Te deranjează dacă o răpesc o clipă pe doamna primar? întrebă Lukas.

– Nu, nu mă deranjează, răspunse Marsha.

– Mă deranjează pe mine, interveni Juliette, în timp ce îşi studia una din mânecile costumului. Suntem cu mult în urmă faţă de planificare.

Lukas se încruntă.

– Nu există nicio planificare. Tu faci planificarea. În plus, ai primit cumva permisiunea pentru aşa ceva? îi zise, oprindu-se lângă Marsha şi încrucişându-şi braţele. I-ai spus vreodată

secretarei tale ce pui la cale?

Juliette îşi înălţă spre el privirea vinovată.

– Nu încă.

– De ce? Ce faceţi?

Marsha îşi lăsă registrul în jos şi studie costumul parcă pentru prima oară.

Juliette n-o luă în seamă. Se uită la Lukas cu asprime.

– Sunt în urmă faţă de planificare fiindcă vreau să fac asta înainte de terminarea tunelului. Au înaintat vertiginos. Au dat de o zonă cu sol moale. Chiar mi-ar plăcea să fiu acolo, jos, când vor ieşi în cealaltă parte.

– Iar mie mi-ar plăcea să iei parte la întrunirea de azi, pe care o s-o pierzi dacă nu te grăbeşti.

– Nu vin, spuse Juliette.

Lukas îi aruncă o privire lui Nelson, care îşi lăsă jos cheia, o luă pe Marsha şi ieşiră amândoi. Juliette îi urmări plecând şi îşi dădu seama că tânărul Lukas avea mai multă autoritate decât crezuse ea.

– E întrunirea generală lunară, spuse el. Prima de după alegerea ta. I-am spus judecătorului Picken că o să vii. Jules, trebuie să-ţi îndeplineşti toate îndatoririle de primar sau n-o să *mai fi* primar prea multă vreme...

– Bine! zise Juliette, ridicând mâinile. Nu sunt primar. O decretez, zise ea, mişcând o şurubelniţă prin aer, ca şi cum şi scris. Hotărâre semnată şi ştampilată.

– Ba nu e bine deloc. Ce crezi c-o să facă succesorul tău cu toate astea? o întrebă Lukas fluturând din mână către bancurile de lucru. Crezi c-o să-ţi mai poţi continua jocurile? încăperea asta o să slujească din nou scopului pentru care a fost creată iniţial.

Juliette îşi reţinu imboldul de a se răsti la el, de a-i spune că nu era vorba de niciun joc, ci de ceva cu mult mai rău.

Lukas îşi feri privirea, strâmbându-se. Ochii i se opriră pe teancul de cărţi de lângă patul pe care şi-l aduse ea în laborator. Dormea acolo uneori, când aveau câte o neînţelegere sau când simţea pur şi simplu nevoia să fie singură. Ceea ce nu însemna că în ultima vreme dormise prea mult. Se frecă la ochi şi încercă să-şi aducă aminte când dormise ultima oară patru ore fără întrerupere. îşi petrecea nopţile sudând în sas. Ziua era în laboratorul de costume sau jos, la centrul de comunicaţii.

Aproape că nu mai dormea – pur şi simplu se prăbuşea, când şi când, de oboseală.

– Ar trebui să ţii astea sub cheie, spuse Lukas, arătând spre cărţi. Nu aşa, la vedere.

– Nimeni n-ar crede ce scrie în ele, dacă le-ar deschide, răspunse ea.

– I-ar interesa hârtia.

Ea dădu din cap. Lukas avea dreptate. Ea se gândea la informaţiile din ele; alţii aveau să se gândească la bani.

– O să le duc înapoi, jos, îl linişti şi furia o părăsi ca uleiul prelins dintr-un recipient crăpat.

Se gândi la Elise, care-i vorbise prin radio despre cartea pe care-o făcea, o singură carte cu toate paginile ei preferate. Şi Juliette avea nevoie de o asemenea carte. Numai că, în vreme ce a lui Elise era probabil plină de peşti frumoşi şi de păsări viu colorate, a ei ar fi conţinut lucruri mai întunecate, provenind din inimile oamenilor.

Lukas făcu un pas spre ea şi îi puse mâna pe braţ.

– Întrunirea asta…

– Am auzit că se gândesc la o nouă votare, îl întrerupse Juliette.

Îşi îndepărtă de pe faţă o şuviţă rebelă, dându-şi-o după ureche.

– Oricum n-o să mai fiu primar prea mult timp. Aşa că trebuie să termin asta. Când va vota iarăşi toată lumea, n-o să mai aibă importanţă.

– De ce? Fiindcă între timp o să devii primarul unui alt siloz? Ăsta ţi-e planul?

Ea îşi puse o mână pe casca bombată.

– Nu. Pentru că între timp o găsesc răspunsurile. Până atunci, oamenii vor înţelege. îmi vor da crezare.

Lukas îşi încrucişă braţele la piept. Respiră adânc.

– Trebuie să mă întorc jos, la servere, spuse. Dacă nu răspunde nimeni la apel, în birouri vor începe să clipească luminile şi toată lumea o să se-ntrebe pentru ce naiba sunt.

Juliette încuviinţă din cap. îşi dăduse ea însăşi seama de mersul lucrurilor. Lui Lukas îi plăcea să stea la palavre în spatele serverului la fel de mult cum îi plăcea şi ei. Cu deosebirea că el se pricepea mai bine la aşa ceva. Toate discuţiile ei stârneau certuri. El ştia cum să liniştească lucrurile, deducea care le era

mersul.

– Te rog, Jules, spune-mi c-o să te duci la întâlnire. Promite-mi c-o să te duci.

Ea se uită la costumul de pe cealaltă masă şi văzu cât de mult i-o luase Nelson înainte. Aveau nevoie de un al doilea costum pentru omul în plus, cel din al doilea sas. Dacă lucra toată noaptea şi toată ziua următoare…

– De dragul meu, o imploră el.

– O să mă duc.

– Mulţumesc!

Lukas se uită la vechiul ceas de pe perete, cu limbile lui roşii vizibile în spatele plasticului mătuit.

– Ne vedem la cină?

– Bineînţeles.

El se aplecă şi o sărută pe obraz. Când se întoarse să plece, Juliette îşi aranjă sculele în suportul de piele şi le lăsă deoparte. Luă o cârpă curată şi-şi şterse mâinile.

– Luke?

– Da?

El se opri în faţa uşii.

– Salută-l pe nemernicul ăla din partea mea.

14
Silozul 18

Odată ieşit din laboratorul de costume, Lukas se îndreptă spre sala serverelor, aflată în partea opusă a etajului 34. Trecu pe lângă o sală a tehnicienilor, rămasă pustie. Bărbaţii şi femeile care lucraseră acolo se duseseră în Adânc şi la Aprovizionare, în locul mecanicilor şi al muncitorilor care-şi pierduseră viaţa. Oameni de la IT trimişi să-i înlocuiască pe cei pe care-i omorâseră.

Shirly, prietena lui Juliette, fusese lăsată să conducă tot ce mai rămăsese jos, la Mecanic. Trimitea tot timpul mesaje către biroul lui, plângându-se că personalul e insuficient şi rămânea nemulţumită chiar şi după ce Lukas repartiza acolo pe cineva care s-o ajute. Ce voia de la el? Probabil oameni. Dar nu oamenii lui.

O mână de tehnicieni şi de membri ai forţelor de securitate, care stăteau de vorbă în faţa sălii de recreere, amuţiră la apropierea lui. Le făcu tuturor cu mâna şi toţi îi răspunseră, politicoşi, cu un gest similar.

– Domnule, spuse cineva, făcându-l să se crispeze.

Discuţia reîncepu abia după ce dispăru după colţ şi Lukas îşi aminti că fusese şi el prins în astfel de conversaţii când fostul lui şef trecea grăbit pe lângă grupul lor.

Bernard. Pe vremea lui, Lukas credea că înţelege ce înseamnă să fii şef. Puteai să faci orice doreai. Luai hotărâri arbitrare. Erai dur de dragul de a fi dur. Iar acum se trezea că e de acord cu lucruri mai rele decât îşi imaginase vreodată. Acum ştia că există o lume plină de orori, pentru care poate că oamenii că el nu erau conducătorii potriviţi. Nu putea spune asta cu voce tare, dar se întreba dacă nu cumva un vot nou ar fi fost cel mai bun lucru cu putinţă. Acolo, la IT, Juliette ar fi o tehniciană extraordinară. Lipirea şi sudarea nu erau două operaţiuni foarte diferite, deosebirea era doar o chestiune de mărime. Apoi încercă să şi-o imagineze confecţionând un costum pentru cineva trimis la curăţire sau rămânând nepăsătoare când, dintr-un alt siloz, primeau ordine referitoare la numărul de naşteri admise într-o anumită săptămână.

Un nou primar ar fi însemnat probabil despărţirea lor. Sau el s-ar fi văzut nevoit să-şi ceară transferul la Mecanic şi să

înveţe să mânuiască o cheie. Din şef al IT-ului, ar fi ajuns gresor în schimbul trei. Lukas râse. Tastă codul şi deschise uşa de la sala serverelor, gândindu-se că renunţarea la funcţia şi la viaţa lui ca să fie alături de Juliette ar fi fost ceva romantic. Poate chiar mai romantic decât nopţile petrecute în căutarea stelelor. Ar fi trebuit să se înveţe să primească ordine de la ea, dar asta nu l-ar fi stresat. Iar vechea ei cameră din Adânc, odată bine degresată, ar fi devenit numai bună de locuit. Şerpuind printre servere, se gândi că dusese o viaţă mult mai rea acolo, în spaţiul de sub picioarele lui. Important era să fie ei doi împreună.

Luminile de sus nu clipeau încă. Fie ajunsese el prea devreme, fie bărbatul care îşi spunea Donald întârziase. Se îndreptă către peretele din capătul opus, trecând pe lângă mai multe servere cu părţile laterale demontate şi cu cabluri revărsându-se în afară. Cu ajutorul lui Donald, descoperea cum poate fi accesat întregul conţinut al maşinilor, afla ce era stocat în ele. Deocamdată nimic incitant, dar făcea progrese.

Se opri lângă serverul pentru comunicare, cel care-i fusese casă în casă cu o viaţă în urmă. Acum, odată aşezat în spatele acelui server, purta un alt gen de conversaţie. La celălalt capăt al conexiunii se afla un alt gen de om.

Unul dintre scaunele şubrede, din lemn, de dedesubt, fusese adus sus. îşi aminti cum urcase scara, împingându-l în faţa lui, cu

Juliette strigându-i că ar fi trebuit să coboare o frânghie, iar apoi se certaseră ca doi hamali tineri. Lângă scaun, teancul de cutii de tablă cu cărţi închipuia un soi de masă. Deasupra stătea, deschisă, una dintre cărţile care alcătuiau Moştenirea. Lukas se aşeză confortabil şi luă cartea. Însemnase paginile îndoindu-le colţurile. Iar micile puncte de pe margine marcau chestiunile despre care avea întrebări. În aşteptarea apelului, răsfoi cartea, plimbându-şi privirea pe deasupra rândurilor.

Tot ce i se păruse înainte plictisitor în privinţa cărţilor ajunsese să fie singurul subiect de interes. În timpul întemniţării sale – al Ritualului său de Iniţiere – fusese silit să citească părţile Ordinului referitoare la comportamentul uman. Acum le studia cu cea mai mare atenţie. Şi Donald, vocea de la celălalt capăt al conexiunii, îi întărise convingerea că nu citea nişte simple povestiri, că existaseră cu adevărat şi băieţii de la Peştera

Roberts[1], şi experimentele Milgram[2] şi Skinner[3].

Pe urmă găsise şi alte lecţii în cărţile Moştenirii. Istoria lumii vechi era cea care ajunsese acum să-i acapareze atenţia. De-a lungul mileniilor izbucniseră, când şi când, revolte. El şi Jules se întrebau dacă acestor violenţe ciclice li se putea pune capăt, fără să cadă de acord în privinţa răspunsului. Cărţile sugerau că o astfel de speranţă e o prostie. Şi apoi Lukas descoperise un întreg capitol despre pericolele ce urmau unei revolte, adică exact despre situaţia în care se aflau. Citise despre câţiva bărbaţi cu nume stranii – Cromwell, Napoleon, Castro, Lenin –, care luptaseră ca să elibereze un popor şi îl aduseseră apoi într-o robie şi mai cruntă.

Erau simple legende, susţinea Juliette, cu insistenţă. Mituri. Aidoma fantomelor cu care-şi speriau oamenii copiii, ca să fie cuminţi. După părerea ei, acele capitole nu spuneau decât că e simplu să distrugi o lume umană; te îndemnau s-o faci cu dragă inimă. Reconstruirea care urma era complicată. Trebuia să înlocuieşti nedreptatea cu ceva la care se gândeau foarte puţini. Cei mai mulţi erau cu gândul doar la distrugeri, spunea ea, de parcă dărâmăturile şi cenuşa s-ar fi putut pune din nou cap la cap.

Lukas nu era de acord. El credea – iar Donald o şi spunea – că toate faptele istorisite erau reale. Da, revoluţiile erau dureroase, întotdeauna existase o perioadă în care lucrurile se înrăutăţeau. Dar, în cele din urmă, situaţia se îmbunătăţea. Oamenii învăţau din greşelile lor. Încercase s-o convingă că aşa era, într-o noapte când un apel de la Donald îi ţinuse treji până târziu. Însă Jules dorise, ca de obicei, să aibă ultimul cuvânt. Îl dusese sus, în Cantină, şi arătase către orizontul strălucitor, către dealurile aride, către turnurile în ruină care scânteiau în razele de soare, rareori ivite printre nori.

– Iată lumea ta, devenită mai bună, spusese ea. Asta a învăţat omul din propriile greşeli.

Ultimul cuvânt îi aparţinea ei întotdeauna, deşi Lukas mai

---

[1] Experiment menit să evalueze apariţia şi evoluţia agresivităţii (n. tr.).

[2] Experiment menit să evalueze obedienţa în cazul în care ordinul primit de o persoană contravine principiilor sale morale (n. tr.).

[3] Experiment legat de condiţionarea operantă (efectul consecinţelor unui anumit comportament asupra manifestării acelui comportament pe viitor) (n. tr.).

avea ceva de spus.

– Poate că asta e etapa *dinainte*, când se înrăutăţesc lucrurile, şoptise el, aplecat peste ceaşca de cafea.

Iar Juliette pretinsese că nu l-a auzit.

Paginile de sub degetele lui Lukas licăriră, roşii. Ridică privirea spre luminile de deasupra capului, care pâlpâiau, anunţând un apel. Dinspre serverul de comunicare se auzea un bâzâit şi un indicator clipea deasupra primei fante. Lukas luă căştile. Le descâlci firul şi introduse mufa în receptor.

– Alo? spuse.

– Lukas!

Computerul îndepărta orice intonaţie a vocii, orice sentiment trădat de inflexiunile ei. Cu excepţia dezamăgirii. Nu răspunsese Juliette, iar asta provocă o dezamăgire pe care puteai s-o simţi, dacă nu chiar s-o auzi. Sau poate că nu exista decât în mintea lui Lukas.

– Chiar eu, spuse.

– Bun! Ca să ştii, aici am probleme presante. Timpul nostru e scurt.

– OK.

Lukas găsi în carte pagina care îl interesa. Privirea îi alunecă în josul ei, către locul unde rămăseseră. Discuţiile cu Donald îi aduceau aminte de studiile lui călăuzite de Bernard, numai că acum trecuse de Ordin şi ajunsese la Moştenire. Iar Donald răspundea mai prompt decât Bernard, o făcea cu mai multă sinceritate.

– Atunci… vreau să te-ntreb ceva despre tipul ăsta, Rousseau…

– Înainte de-a o face, îl întrerupse Donald, vreau să vă implor din nou să încetaţi cu săpăturile.

Lukas închise cartea peste degetul său, rămas ca semn. Se bucura că Juliette fusese de acord să ia parte la întrunirea consiliului. Se aprindea când venea vorba despre asta. Din pricina unei vechi ameninţări de-ale ei, Donald părea să creadă că săpau în direcţia lui, iar ea îi ceruse lui Lukas să jure că nu o să-i dezvăluie minciuna. Nu dorea ca Donald şi ai lui să afle nici despre prietenii ei din Silozul 17, nici despre intenţia ei de a-i salva. Pe Lukas vicleşugul ei îl stânjenea. În vreme ce Juliette nu avea încredere în omul ăla – care îi avertizase pe amândoi că silozul lor putea fi închis, adică distrus, oricând, prin mijloace

misterioase –, Lukas era de părere că încearcă să-i ajute şi că plătea un preţ pentru asta. Jules credea că lui Donald îi e frică să nu-şi piardă viaţa. Lukas credea că Donald îşi face griji pentru *vieţile lor*.

– Mă tem că săpăturile trebuie să continue, răspunse Lukas.

Simţea nevoia să răbufnească, să adauge: *Ea nu vrea să se oprească*, dar cel mai bine era să lase impresia că în siloz există solidaritate.

– Dar oamenii pot sesiza vibraţiile. Ştiu că se întâmplă ceva.

– Nu le poţi spune că avem probleme cu generatorul? Că s-a descentrat iarăşi?

Urmă un oftat de dezamăgire, pe care computerele nu reuşiră să-l ascundă.

– Nu sunt chiar atât de proşti. Deocamdată le-am ordonat să nu-şi piardă timpul cu astfel de investigaţii, dar e tot ce pot face. Crede-mă, de-aici nu poate ieşi nimic bun.

– Atunci, de ce ne ajuţi? De ce-ţi rişti pielea? Fiindcă am impresia că asta faci.

– Datoria mea e să mă asigur că n-o să muriţi.

Lukas studie interiorul serverului, luminile care clipeau, firele de legătură, panourile.

– Da, dar discuţiile noastre, citirea cărţilor împreună cu mine, apelurile tale, zilnic la aceeaşi oră, de faci toate astea? Adică… mă întreb ce ai de câştigat de pe urma acestor conversaţii?

Urmă o pauză, o neobişnuită incertitudine a presupusului lor binefăcător.

– O fac pentru că… trebuie să vă ajut să v-aduceţi aminte.

– Şi e important să ne-aducem aminte?

– Da, e important. E important pentru mine. Ştiu cum te simţi atunci când uiţi.

– De aceea se află aici cărţile astea?

O altă pauză. Lukas simţi că dăduse, întâmplător, peste un adevăr. Trebuia să ţină minte ce îi spune, ca să-i povestească mai târziu lui Juliette.

– Se află acolo pentru ca indiferent cine va moşteni lumea – cine va fi ales – să ştie…

– Ce să ştie? întrebă Lukas, cu disperare.

Se temea să nu rămână fără răspuns. Donald mai fusese cât pe ce să-i facă aceeaşi dezvăluire în conversaţiile lor anterioare, dar întotdeauna dăduse înapoi.

– Să ştie cum să pună totul la punct, zise Donald. Ei, nu mai avem timp. Trebuie să plec.

– La ce te referi când vorbeşti despre moştenirea lumii?

– Rămâne pe data viitoare. Trebuie să plec. Aveţi grijă de voi.

– Sigur, zise Lukas. Şi tu ai grijă de tine…

Dar în casca lui se auzise deja semnalul de încheiere. Omul care ştia, cumva, atât de multe despre lumea veche întrerupsese legătura.

15
Silozul 18

Juliette nu mai luase niciodată parte la o întrunire generală. Nu simţise niciodată nevoia să ia parte la spectacol, aşa cum nu simţea nevoia să vadă cum naşte o scroafă, deşi ştia că asta se întâmplă. Avea s-o facă pentru prima oară în calitate de primar şi spera că va fi şi ultima.

Li se alătură judecătorului Picken şi şerifului Billings pe platforma înaltă, în timp ce locuitorii silozului se revărsau dinspre coridor şi-şi găseau locurile. Platforma pe care o aşezaseră îi aducea aminte de scena din bazar şi de faptul că tatăl ei compara astfel de întruniri cu nişte piese de teatru. Şi ea nu avusese niciodată impresia că o spunea ca pe un compliment.

– Nu îmi ştiu niciuna dintre replici, îi şopti lui Peter Billings.

Stăteau destul de aproape unul de altul ca să li se atingă umerii.

– O să te descurci foarte bine, o încurajă el.

Îi zâmbi unei femei tinere din primul rând, care-şi flutură degetele spre el, şi Juliette înţelese că tânărul şerif întâlnise pe cineva. Viaţa îşi urma cursul cu mare repeziciune.

Încercă să se destindă. Studie adunarea. Văzu o mulţime de chipuri străine. Pe câteva le recunoscu. De pe coridor se putea intra prin trei uşi. Două se deschideau către culoare care separau şirurile de bănci. Al treilea culoar trecea pe lângă perete. Încăperea era împărţită astfel în trei, ca şi silozul, ale cărui hotare nu erau tot atât de clar definite. Lui Juliette nu trebuia să-i explice nimeni cum stăteau lucrurile. Oamenii care intrau lămureau totul.

Băncile din centru, rezervate celor din Vârf, erau deja ticsite. Alţi oameni stăteau în picioare în spatele lor, în fundul sălii, oamenii pe care-i recunoştea, îi văzuse la IT sau la Cantină. Băncile locuitorilor de la Mijloc erau numai pe jumătate ocupate. Juliette observă că acolo toată lumea stătea pe latura dinspre interval, ca să se afle cât mai aproape de centrul sălii. Erau fermieri în verde. Instalatori care aveau în grijă culturile hidroponice. Oameni cu visuri. Partea opusă a sălii era aproape pustie. Partea rezervată locuitorilor din Adânc. Pe primul rând al acelei secţiuni stătea un cuplu în vârstă, ţinându-se de mână.

Juliette îl recunoscu pe bărbat, un cizmar. Făcuseră un drum lung. Juliette aştepta să mai apară şi alţi oameni din Adânc, dar aveau prea mult de urcat. Şi îşi aminti cât de îndepărtate i se păruseră ei acele întâlniri pe vremea când lucra în adâncurile silozului. Adesea, ea şi prietenii ei auzeau despre ce se discutase şi ce legi fuseseră adoptate abia după ce faptul era deja consumat. Nu numai că urcuşul era prea lung, dar cei mai mulţi erau prea preocupaţi să supravieţuiască de pe o zi pe alta ca să se istovească plecând altundeva pentru o discuţie despre viitor.

Când numărul celor care intrau se micşoră, judecătorul Picken se ridică, gata să dea semnalul de începere. Juliette se pregăti să se plictisească de moarte în timpul dezbaterilor. Un scurt discurs, o introducere, după care aveau să asculte doleanţele oamenilor. Să promită că o să fie mai bine. Şi să continue să facă exact ce făcuseră şi până atunci.

Iar ea nu trebuia să facă nimic altceva decât să se întoarcă la lucru. Erau atât de multe de pus la punct sus, în sas, şi jos, în laboratorul de costume. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să asculte nemulţumiri lipsite de importanţă, cereri pentru un nou vot sau plângeri legate de săpăturile ei. Bănuia că tot ce considerau ceilalţi grav ei avea să i se pară lipsit de importanţă. Trimiterea la moarte şi supravieţuirea după un botez al focului la întoarcerea în siloz aveau ceva care împingea aproape orice gâlceavă în cele mai adânci cotloane ale minţii.

Picken lovi cu ciocănelul în masă, cerând să se facă linişte. Le ură tuturor bun venit şi le spuse ce aveau pe ordinea de zi. Juliette se foi pe banca ei. îşi plimbă privirea peste mulţime şi văzu că aproape toată lumea se uita la ea, nu la judecător. Nu prinse decât sfârşitul ultimei lui fraze, şi asta numai pentru că îşi auzi numele.

– ...aflaţi de la primarul vostru, Juliette Nichols.

Judecătorul se întoarse spre ea şi îi făcu semn să vină la pupitrul vorbitorului. Peter o bătu pe genunchi, ca încurajare. Mergând spre podium, Juliette auzi podeaua metalică scârţâindu-i sub paşi acolo unde şuruburile nu erau bine strânse. Era singurul sunet din sală. Apoi cineva tuşi. Lumea începu să se foiască în bănci. Juliette strânse în mâini marginile pupitrului şi se minună de amestecul de culori din faţa ei, albastru, alb, roşu, maro şi verde. Văzu feţe încruntate. Oameni furioşi, din toate

categoriile sociale. îşi drese glasul şi îşi dădu seama cât de nepregătită e. Sperase că o să fie de-ajuns să spună câteva cuvinte, să le mulţumească oamenilor pentru interesul lor, să-i asigure că trudea fără odihnă ca să le ofere o viaţă nouă, mai bună. Nu era nevoie decât să i se dea o şansă, asta voia să le spună.

– Vă mulţumesc… începu şi judecătorul Picken o trase de braţ şi-i arătă către microfonul ataşat de pupitru.

Cineva din spate strigă că nu se aude nimic. Juliette trase microfonul mai aproape şi văzu că expresiile celor prezenţi erau la fel ca ale oamenilor întâlniţi pe scară. O priveau cu prudenţă şi neîncredere. Admiraţia, sau ceva asemănător cu ea, se măcinase, devenind suspiciune.

– Mă aflu azi aici ca să vă ascult întrebările. Neliniştile, spuse, şi sonoritatea propriei voci o făcură să tresară. Dar mai întâi aş vrea să vă spun câte ceva despre ceea ce sperăm să realizăm anul acesta…

– Aţi lăsat otrava să pătrundă aici? strigă cineva din spate.

– Poftim? întrebă Juliette.

Îşi drese glasul.

O femeie se ridică, ţinându-şi bebeluşul în braţe.

– Copilul meu are febră de când v-aţi întors!

– Celelalte silozuri există cu adevărat?

– Cum e acolo, afară?

Un bărbat se ridică brusc de pe băncile celor din Mijloc, roşu la faţă de furie.

– Cu ce vă ocupaţi acolo, jos, de faceţi atâta zgomot…?

Alţi zece se ridicară şi începură să strige şi ei. Întrebările şi plângerile li se contopiră într-un singur zgomot, ca un motor al furiei. Mulţimea înghesuită în centru se revărsă pe culoarele dintre bănci, făcându-şi loc ca să arate cu degetul şi ca să-şi fluture mâinile pentru a atrage atenţia. Juliette îşi văzu tatăl în spate, scos în evidenţă de atitudinea lui placidă şi de îngrijorarea de pe faţa încruntată.

– Întrebaţi pe rând… le ceru Juliette.

Întinse mâinile, cu palmele în afară. Mulţimea înaintă clătinându-se, apoi răsună un pocnet.

Juliette tresări.

O altă lovitură bubui chiar lângă ea, căci ciocănelul nu mai atârna, inert, în mâna judecătorului. Discul de lemn de pe

pupitru tresăltă şi se răsuci sub loviturile repetate ale lui Picken. Ajutorul de şerif Hoyle, care până atunci păruse căzut în transă lângă uşă, se repezi printre oamenii dintre bănci şi le ceru să se aşeze din nou şi să-şi ţină gura. Peter Billings sări în picioare, strigându-le şi el tuturor să se calmeze. În cele din urmă, în sală se aşternu o tăcere încordată. Dar în oameni vibra ceva. Ca un motor încă neintrat în funcţiune, dar dornic să o facă, un zumzet electric gata să iasă la suprafaţă, bâzâind. Juliette îşi alese cuvintele cu grijă.

– Nu vă pot spune cum e acolo, afară...

– Nu poţi sau nu vrei? întrebă cineva.

Dar amuţi când ajutorul de şerif Hoyle, care patrula printre şirurile de bănci, îi aruncă o privire aspră. Juliette respiră adânc.

– Nu vă pot spune pentru că nu ştim, răspunse ea, ridicându-şi mâinile ca să-i ceară mulţimii să mai păstreze câteva clipe tăcerea. Tot ce ni s-a spus despre lumea de dincolo de zidurile noastre e o minciună, o născocire...

– De unde ştim că nu eşti *tu* cea care minte?

Ea îl căută prin mulţime pe cel care vorbise.

– Pentru că eu sunt cea care recunoaşte că nu ştim absolut nimic. Eu sunt cea care a venit azi aici ca să vă spună că ar trebui să ieşim ca să vedem cu ochii noştri. Cu alţi ochi. Cu o curiozitate reală. Propun să facem ceva ce nu s-a mai făcut niciodată şi asta înseamnă să ieşim şi să luăm un eşantion, să ne întoarcem cu o mostră de aer de afară şi să vedem ce nu e în ordine cu lumea...

Răbufnirile oamenilor din fundul sălii îi acoperiră restul cuvintelor. Unii se ridicară iarăşi de pe scaunele lor, deşi alţii încercau să-i oprească. Unii deveniseră curioşi. Alţii, încă şi mai scandalizaţi decât înainte. Ciocănelul lovi în pupitru, iar Hoyle îşi desprinse bastonul de cauciuc şi-l flutură în faţa primului rând de scaune. Dar mulţimea nu mai putea fi potolită. Peter înaintă, cu mâna pe patul pistolului.

Juliette se retrase de lângă pupitru. Din difuzoare se auzi un ţipăt când judecătorul Picken dădu cu braţul peste microfon. Discul de lemn căzuse, aşa că acum ciocănelul bătea direct în pupitrul care, observă Juliette, era plin de semiluni ca nişte zâmbete şi încruntături, lăsate în urmă de alte încercări de restabilire a calmului.

Ajutorul de şerif Hoyle se văzu nevoit să se retragă către

podium când gloata înaintă, unduitoare. Mulţi oameni încă mai puneau întrebări, majoritatea cu o furie nestăvilită, cu buze tremurânde. Juliette auzi alte şi alte acuzaţii, o văzu pe femeia cu bebeluşul, care o învinuia că adusese o boală. Marsha alergă către partea din spate a podiumului şi deschise o uşă metalică, vopsită astfel încât să pară de lemn. Peter îi făcu semn lui Juliette să intre, să se retragă în camerele judecătorului. Ea nu voia să plece. Voia să liniştească oamenii, să le spună că avea intenţii bune, că putea rezolva totul dacă o lăsau să încerce. Dar o traseră înapoi, pe lângă o garderobă în care atârnau, ca nişte umbre, câteva robe negre, o conduseră într-o sală cu portretele foştilor judecători agăţate strâmb pe pereţi, către un birou vechi, metalic, vopsit la fel ca uşa.

Strigătele se auzeau în urma lor, înăbuşite. Pentru câteva clipe, uşa răsună de lovituri de pumn şi Peter înjură. Juliette se lăsă să cadă pe un scaun vechi, tapiţat cu piele şi reparat cu bandă adezivă, şi îşi ascunse faţa în mâini. Furia lor era furia ei. Se simţea îndreptând-o spre Peter şi Lukas, care o făcuseră primar. Se simţea îndreptând-o spre Lukas, fiindcă o implorase să lase săpăturile în seama altora şi să vină în Vârf, fiindcă o convinsese să participe la întrunire. De parcă gloata aia ar fi putut fi satisfăcută.

Uşa se deschise o clipă şi zgomotul pătrunse în sală, ca o scurtă răbufnire. Juliette se aştepta să li se alăture judecătorul Picken. În schimb, îl văzu, surprinsă, pe tatăl ei.

– Tată!

Se ridică de pe scaunul vechi şi traversă încăperea, ieşindu-i în întâmpinare. El o cuprinse cu braţele şi Juliette se regăsi la pieptului lui, unde îşi amintea că îşi găsise alinarea în copilărie.

– Am auzit că s-ar putea să fii aici, şopti tatăl ei.

Juliette nu spuse nimic. Oricât de bătrână s-ar fi simţit, anii se topeau când era el acolo, când o ţinea în braţe.

– Am auzit şi ce planuri ai şi nu vreau să te duci.

Ea se trase înapoi, ca să-şi privească tatăl. Peter se scuză şi se retrase. Când se deschise din nou uşa, nu mai pătrunse zgomot la fel de puternic şi Juliette îşi dădu seama că judecătorul Picken îi lăsase tatăl să treacă şi rămăsese el afară, să potolească mulţimea. Tatăl ei văzuse cum reacţionaseră oamenii când ea era de faţă, auzise ce spuseseră. Juliette se

luptă cu lacrimile care, pe neaşteptate, voiau să dea năvală.

– Nu mi-au dat nicio şansă să le explic… începu ea, ştergându-se la ochi. Tată, există şi alte lumi, la fel ca a noastră. E o nebunie să stăm aici, bătându-ne între noi, când există şi alte lumi…

– Nu vorbesc despre săpături, o întrerupse tatăl ei. Am auzit ce-ai de gând să faci în Vârf.

– Ai auzit… Juliette se şterse din nou la ochi. Lukas… murmură apoi.

– N-a fost Lukas. Tehnicianul ăla, Nelson, a trecut pe la mine pentru un control de rutină şi m-a întrebat dacă o să fiu pregătit să vă ajut în caz că lucrurile nu merg aşa cum ar trebui. Am fost nevoit să mă prefac că ştiu despre ce vorbeşte. Să înţeleg că acum aveai de gând să anunţi ce plănuieşti?

Aruncă o privire spre garderobă.

– Trebuie să ştim ce e acolo, afară, spuse ea. Tată, până acum n-au încercat să îmbunătăţească lucrurile. Nu ştim absolut nimic…

– Atunci lasă-l pe următorul curăţitor să vadă ce şi cum. Să aducă eşantioane cei trimişi afară. Nu tu.

Ea clătină din cap.

– N-o să mai fie nicio curăţire, tată. Nu cât sunt eu primar. N-o să trimit pe nimeni afară.

El îşi puse o mână pe braţul ei.

– Iar eu n-o să-mi las fiica să iasă.

Juliette se desprinse de el.

A A

– Îmi pare rău. Trebuie s-o fac. îmi iau toate măsurile de precauţie. Promit.

Chipul tatălui ei se aspri. Întoarse mâna şi îşi privi palma.

– Ajutorul tău ne-ar fi de folos, spuse ea, sperând că poate construi o punte peste orice nouă ruptură ar fi creat între ei. Nelson are dreptate. Ar fi minunat să avem un doctor în echipă.

– Nu vreau să joc niciun rol în toate astea. Uite ce ţi s-a întâmplat ultima oară.

Se uită la gâtul ei, unde gulerul metalic al costumului îi lăsase o cicatrice în formă de cârlig.

– Asta e de la foc, zise Juliette, aranjându-şi mai bine salopeta.

– Iar data viitoare o să fie de la altceva.

Se studiară unul pe celălalt în încăperea aceea, unde oamenii erau judecaţi fără zarvă, şi ea se simţi tentată, ca de obicei, să fugă de conflict. Dar o reţinu dorinţa de a-şi îngropa faţa la pieptul tatălui ei, ca să plângă aşa cum femeilor de vârsta ei nu le era permis şi cum un mecanic n-o putea face niciodată.

– Nu vreau să te pierd din nou, îi spuse tatălui ei. Eşti singura rudă care mi-a rămas. Te rog să mă susţii în privinţa asta.

Îi venise greu s-o spună. Sinceritatea o făcea să se simtă vulnerabilă. O parte din Lukas trăia acum în ea – era ceva de care o molipsise.

Aşteptă reacţia tatălui ei şi îi văzu faţa destinzându-se. Poate că nu era decât imaginaţia ei, dar avu impresia că el înaintase un pas, lăsând garda jos.

– O să te consult înainte de plecare şi după întoarcere, spuse el.

– Mulţumesc. Apropo de consultaţii, voiam să te mai întreb ceva, zise Juliette suflecându-şi mâneca lungă a salopetei şi studiind semnele albe care-i acopereau încheietura mâinii. Ai auzit vreodată de cicatrice care dispar cu timpul? Lukas crede că…

Îşi ridică privirea spre tatăl ei.

– Dispar vreodată?

Tatăl ei inspiră adânc şi-şi ţinu o vreme răsuflarea. Privirea îi alunecă peste umărul ei şi se pierdu în gol.

– Nu, răspunse. Cicatricele, nu. Nici măcar cu timpul.

16
Silozul 1

Căpitanul Brevard se apropia de sfârşitul celui de al optulea schimb. Nu mai avea în faţă decât alte trei. Încă trei schimburi în care să stea în spatele porţii de siguranţă, citind iarăşi şi iarăşi aceleaşi câteva romane, până când paginile îngălbenite cedau, desprinzându-se. Încă trei schimburi în care să-şi bată măr adjunctul – de fiecare dată un altul – la tenis de masă, spunând că n-a mai jucat de-o veşnicie. Încă trei schimburi cu aceleaşi vechi feluri de mâncare, cu aceleaşi filme vechi, cu aceleaşi lucruri vechi şi insipide care-l întâmpinau la trezire. Încă trei. Le putea suporta.

Şeful Securităţii Silozului 1 număra acum schimburile rămase, aşa cum numărase cândva anii rămaşi până la pensie. *Fie toate lipsite de evenimente*, aşa suna mantra lui. Monotonia era bună. Timpul se scurgea având gust de vanilie. La asta se gândea stând în picioare în faţa unei capsule criogenice deschise şi pătate cu sânge uscat, simţind în gură un gust scârbos, fără nicio legătură cu vanilia.

Din aparatul de fotografiat al lui Stevens, adjunctul său, erupse, cu un pocnet, o lumină orbitoare, când tânărul făcu încă o poză a interiorului capsulei. Trupul fusese scos cu ore în urmă. Un tehnician medical se ocupa de o capsulă alăturată când observase pe capacul aceleia o pată de sânge. Şi o ştersese înainte de a-şi da seama ce este. Brevard studia acum urmele lăsate de cârpa tehnicianului. Luă încă o înghiţitură din cafeaua amară.

Din cană nu i se mai înălţau aburi. Din pricina aerului rece din depozitul de trupuri. Brevard detesta locul acela. Detesta să umble dezbrăcat prin sală, să fie adus înapoi şi adormit, detesta ce îi făcea încăperea aia cafelei. Sorbi din nou din licoare. Mai rămăseseră trei schimburi, apoi urma retragerea din activitate, indiferent ce-ar fi însemnat asta. Nimeni nu se ducea cu gândul atât de departe. Doar până la următorul schimb.

Stevens lăsă aparatul de fotografiat în jos şi arătă către uşă.

– S-a întors Darcy, domnule.

Cei doi oameni ai legii îl urmăriră cu privirea pe Darcy, paznicul de noapte, care traversa sala plină de capsule

criogenice. El sosise primul la faţa locului dimineaţa devreme şi îl trezise pe adjunctul Stevens, care îşi trezise la rândul său superiorul. Pe urmă, Darcy refuzase să plece la culcare, cum i se ordonase. În schimb, însoţise trupul până la nivelul medical şi se oferise să aştepte rezultatele testelor în vreme ce restul erau la locul faptei. Acum se apropia de ei fluturând o bucată de hârtie, cu un aer entuziast.

– Nu-l pot suferi pe individul ăsta, îi mărturisi Stevens şefului său.

Brevard sorbi, diplomat, din cafea, cu ochii la paznicul de noapte. Darcy era tânăr – în jur de treizeci de ani –, cu părul blond şi un permanent zâmbet prostesc. Exact genul de persoană lipsită de experienţă pe care forţele de poliţie adorau s-o plaseze în schimbul de noapte când se împuţea treaba. Nu era logic, dar ţinea de tradiţie. Experienţa te ajuta să dormi adânc la ora când umblau liberi toţi nebunii periculoşi.

– N-o să vă vină să credeţi ce am aici, spuse Darcy, de la douăzeci de paşi distanţă şi mai mult decât entuziasmat.

– S-a descoperit că indiciile concordă, spuse Brevard, sec. Sângele de pe capac e al tipului din capsulă.

Se abţinu cu greu să nu adauge că, mai mult ca sigur, Darcy *nu* avea o cană cu cafea fierbinte pentru el sau pentru Stevens.

– Asta e doar o parte, răspunse Darcy, părând ofensat. De unde-aţi ştiut?

Respiră de câteva ori adânc şi îi întinse raportul.

– Deoarece concordanţele entuziasmează, spuse Brevard, luând foaia de hârtie. Fluturăm documentul de parcă am avea ceva foarte interesant de spus. Avocaţii şi membrii juriilor se entuziasmează când descoperă o concor danţă.

Ca şi ageamiii, ar fi vrut să adauge.

Nu ştia cu ce se ocupase Darcy înainte de orientare, dar cu siguranţă nu lucrase în poliţie. Coborându-şi privirea spre raport, văzu o coincidenţă standard a ADN-ului, o serie de bare aliniate sub altă serie, cu linii între ele acolo unde erau identice. ADN-ul din dosarul capsulei şi al mostrei de sânge luate de pe capac erau identice.

– Ei, mai e ceva, adăugă Darcy.

Şi respiră din nou adânc. Era evident că alergase pe coridor după ce ieşise din lift.

– Mai sunt multe.

– Cred că am pus totul cap la cap, zise Stevens, încrezător în sine, şi arătă cu capul către capsula deschisă. E foarte clar că aici s-a săvârşit o crimă. A început...

– N-a fost o crimă, îl întrerupse Darcy.

– Dă-i adjunctului meu o şansă să-şi termine ideea, îi ceru Brevard, ridicându-şi cana. Se uită la capsula asta de câteva ore.

Darcy vru să mai spună ceva, dar se stăpâni. Se frecă sub ochi, părând istovit, dar dădu din cap.

– Aşa e, fpuse Stevens.

Arătă cu aparatul de fotografiat către capsulă.

– Sângele de pe capac arată că lupta a început afară. Bărbatul pe care l-am găsit înăuntru a fost probabil doborât de ucigaş după o luptă. Apoi a fost aruncat în propria lui capsulă criogenică. I-au fost legate mâinile, probabil sub ameninţarea armei, fiindcă n-am observat niciun fel de semne în jurul încheieturilor, nici alte urme de luptă. A fost împuşcat în piept o singură dată, adăugă, arătând dârele şi petele de sânge din interiorul capacului. Stropii de aici indică faptul că victima stătea în capul oaselor. Dar felul în care s-au prelins sugerează că imediat după aceea a fost închis capacul. Iar, judecând după culoare, totul s-a întâmplat probabil în schimbul nostru, în ultima lună, cu siguranţă.

Brevard nu-l slăbea din ochi pe Darcy, care se încruntă, dezaprobator. Puştiul credea că ştie ce se întâmplase mai bine decât adjunctul lui.

– Şi altceva? îl întrebă pe Stevens, îmboldindu-l să continue.

– A, da. După ce a săvârşit omorul, criminalul a conectat trupul la o perfuzie intravenoasă şi la un cateter, ca să nu se descompună, aşa că e vorba de cineva cu pregătire medicală. Fireşte că încă ar mai putea face parte din schimbul nostru. De aceea ne-am gândit că e bine să discutăm aici, nu în prezenţa echipei medicale. Vrem să-i interogăm pe toţi, pe rând.

Brevard dădu din cap şi sorbi din cafea, aşteptând reacţia paznicului de noapte.

– N-a fost crimă, spuse Darcy, exasperat. Nu vreţi să auziţi ce mai am de spus? Pentru început, sângele de pe capac se potriveşte cu informaţiile din dosarul capsulei, dar nu şi cu al

victimei. Tipul dinăuntru e altcineva.

Brevard fu cât pe ce să-şi scuipe cafeaua. îşi şterse mustaţa cu mâna.

– Ce? întrebă, temându-se că nu auzise bine.

– Sângele din afară era amestecat cu salivă. Doctorul zice că a ajuns probabil acolo ca urmare a unui acces de tuse, poate dintr-o rană în piept. Aşadar suspectul nostru e rănit.

– O clipă. Atunci cine e bărbatul pe care l-am găsit în capsulă? întrebă Stevens.

– N-au reuşit să afle. I-au analizat sângele, dar se pare că dosarul lui a fost modificat. Tipul care ar fi trebuit să se afle în capsula asta n-ar fi trebuit să se găsească în aripa executivului. Ar fi trebuit să se afle în criogenare profundă. Iar sângele din interiorul capacului se potriveşte cu dosarul parţial al cuiva din executiv, de aceea capsula lui ar fi trebuit să se găsească pe-aici, pe undeva…

– Dosarul parţial? se miră Brevard.

Darcy ridică din umeri.

– Dosarele au fost falsificate. După părerea doctorului Whitmore.

– Aha! spuse adjunctul Stevens, pocnind din degete. Am înţeles. Ştiu ce s-a întâmplat aici, zise arătând din nou cu aparatul de fotografiat către capsulă. Afară a avut loc o luptă. Un tip n-a vrut să fie adormit. A reuşit să se elibereze, dracu' ştie cum…

– Aşteaptă! îl întrerupse Brevard, ridicând o mână.

Citea pe faţa lui Darcy că încă nu le spusese tot.

– De ce tot insişti că n-a fost crimă? Avem o rană de glonţ, sânge împroşcat, un capac închis, nicio armă, un bărbat cu mâinile legate şi sânge pe capacul acestei capsule, indiferent cui naiba îi corespunde în baza de date. Toate indiciile strigă „crimă”.

– Asta am tot încercat să vă spun, zise Darcy. N-a fost crimă, pentru că tipul era conectat. A fost conectat tot timpul, chiar şi înainte de a fi împuşcat. Iar capsula se afla în funcţiune. Acest Troy – sau cine-o fi omul pe care l-am scos de-aici – e încă în viaţă.

17
Silozul 1

Cei trei bărbaţi lăsară capsula şi se îndreptară spre aripa medicală şi apoi către sala de operaţii. Mintea lui Brevard era în alertă. N-avea nevoie de tot rahatul ăla pe unul dintre schimburile lui. Nu era vanilie. îşi imagină câte rapoarte o să fie nevoit să scrie după încheierea întregii poveşti şi ce distracţie o să fie să-l pună pe noul căpitan la curent cu cele petrecute.

– Credeţi că ar trebui să-i spunem Păstorului? întrebă Stevens, referindu-se la şeful executivului din aripa administrativă, un bărbat taciturn, care-şi petrecea cea mai mare parte a timpului singur.

Brevard se încruntă. Tastă codul de deschidere a uşii de la sala de criogenare profundă şi îi lăsă pe ceilalţi doi să iasă pe coridor.

T Nu crezi că, pentru cineva aflat pe poziţia lui, aşa ceva are prea puţină importanţă? Păstorul se ocupă de toate silozurile. îţi poţi da seama cum îl macină asta, cum preferă să se izoleze. Astfel de cazuri sunt treaba noastră. Chiar şi când e vorba de crime.

– Aveţi dreptate, încuviinţă Stevens.

Cu răsuflarea încă tăiată, Darcy se chinuia să ţină pasul cu ei.

Liftul îi duse cu două etaje mai sus. Brevard îşi aminti ce senzaţie avusese la atingerea trupului rănitului. Era la fel de rece şi de ţeapăn ca un cadavru de la morgă, dar nu erau cu toţii la fel în momentul când se trezeau? se gândi la tot răul provocat de îngheţare şi dezgheţare, la maşinăriile din sângele lor care trebuiau să îi menţină intacţi, celulă cu celulă. Dacă acele maşinării minuscule conservau astfel şi rana de glonţ?

Liftul se deschise la etajul 68. Brevard auzi voci din sala de operaţii. Îi venea greu să renunţe la teoriile întoarse pe toate părţile de el şi de Stevens în ultima oră. Îi era greu să le abandoneze şi să se adapteze la tot ce-i spusese Darcy. Faptul că dosarele fuseseră falsificate complica şi mai mult problema. Nu mai avea decât trei schimburi şi acum apăruse povestea asta. Însă, dacă victima rămăsese într-adevăr în viaţă, prinderea agresorului era sigură. Dacă putea vorbi, rănitul putea să-l identifice pe cel care-l împuşcase. Doctorul şi unul dintre

asistenţii lui se aflau în sala de aşteptare de lângă puţin întrebuinţată sală de operaţii. îşi scoseseră mănuşile şi părul cărunt al doctorului era rebel şi ciufulit, de parcă şi-ar fi trecut degetele prin el. Amândoi păreau extenuaţi. Brevard aruncă o privire prin fereastra de observare şi-l văzu pe bărbatul pe care-l scoseseră din capsulă. Stătea întins, ca şi cum ar fi dormit, avea o cu totul altă culoare a pielii şi în cămaşa albastră, de hârtie, îi intrau, tuburi şi cabluri subţiri şi şerpuitoare.

– Am auzit că avem o răsturnare de situaţie extraordinară, spuse Brevard.

Se duse la chiuvetă şi îşi vărsă cafeaua din cană, apoi se uită în jur în căutarea unui vas cu cafea proaspătă, dar nu văzu niciunul. Ar fi fost gata să intre chiar atunci într-un alt schimb pentru o cană cu cafea fierbinte, un pachet de ţigări şi permisiunea de a le fuma.

Doctorul îşi bătu asistentul pe braţ şi îi dădu instrucţiuni.

Tânărul făcu semn că a înţeles şi scoase din buzunar o pereche de mănuşi, înainte de a se îndrepta spre uşa sălii de operaţii. Brevard îl văzu verificând maşinile la care era conectat bărbatul.

– Putem sta de vorbă? întrebă.

– Da, răspunse doctorul Whitmore, scărpinându-şi barba căruntă. Când şi-a revenit, pacientul a făcut o adevărată scenă. E mult mai puternic decât pare.

– Şi nicidecum atât de mort cum pare, zise Stevens.

Nimeni nu râse.

– Era foarte agitat, povesti Whitmore. Repeta cu insistenţă că numele lui nu e Troy. Asta a fost înainte de a face noi analizele.

Arătă spre bucata de hârtie pe care-o ţinea acum Brevard.

Acesta aruncă o privire către Darcy, pentru confirmare.

– Eram la toaletă, recunoscu paznicul cu sfială. N-am fost de faţă când s-a trezit.

– I-am dat un sedativ. Şi i-am luat sânge, ca să-l identificăm.

– Şi ce-aţi aflat? întrebă Brevard.

Doctorul Whitmore clătină din cap.

– Dosarul lui a fost şters. Sau cel puţin aşa am crezut.

Scoase un pahar de plastic dintr-un dulap, îl umplu cu apă de la chiuvetă şi sorbi o înghiţitură.

– Informaţiile sunt trunchiate fiindcă n-am acces la ele. E vorba doar de rang şi de locul unde se află capsula criogenică. Mi-am adus aminte că am mai văzut aşa ceva, chiar în primul meu schimb. Atunci a fost tot un tip din aripa executivului şi mi-am amintit şi unde l-aţi găsit pe acest domn.

– În aripa executivului, spuse Brevard. Dar nu se afla în capsula lui criogenică, nu? întrebă el amintindu-şi ce-i povestise Darcy. Sângele de pe capac coincide cu dosarul capsulei, dar omul din interior e altcineva. Asta ar putea să însemne că tipul şi-a folosit propria capsulă ca să ascundă un cadavru?

– Dacă bănuielile mele sunt corecte, e chiar mai rău, zise doctorul Whitmore, luând încă o înghiţitură de apă şi trecându-şi degetele prin păr. Numele de pe capsula din aripa executivului, Troy, se potriveşte cu mostra de sânge pe care am luat-o de pe capac, dar omul ăla ar trebui să se afle în clipa asta în sala de criogenare profundă. A fost adormit acum mai bine de o sută de ani şi de-atunci nu l-a mai trezit nimeni.

– Dar pe capac era sângele lui, spuse Stevens.

– Ceea ce înseamnă că, de atunci încoace, a mai fost trezit, sublime Darcy.

Brevard se uită la tânărul său om al legii din tura de noapte şi-şi dădu seama că-l judecase greşit. Asta era nenorocirea când lucrai în astfel de schimburi, de fiecare dată cu alţi oameni. Nu puteai să cunoşti cu adevărat pe nimeni, nu-i puteai aprecia corect.

– Aşa că, următorul lucru pe care l-am făcut a fost să arunc o privire în arhivele medicale, în căutarea oricărei activităţi stranii la sala de criogenare profundă. Am vrut să văd dacă de acolo a fost trezit cineva vreodată.

Brevard se simţea stânjenit. Doctorul făcuse ceea ce ar fi trebuit să facă el.

– Aţi descoperit ceva? întrebă.

Whitmore încuviinţă din cap. Arătă către terminalul de pe biroul din sala de aşteptare.

– La Criogenare profundă au fost înregistrate activităţi iniţiate din locul ăsta. Nu pe schimbul meu, reţineţi. Dar, de două ori, au fost treziţi oameni cu coordonate care îi plasează acolo. Unul se afla chiar în mijlocul vechii săli de criogenare profundă, în depozitul creat înainte de orientare.

Doctorul se întrerupse, să le lase timp să înţeleagă

semnificaţia afirmaţiei sale.

Brevard avu nevoie de câteva clipe. Aşa nedormit cum era, paznicul de noapte i-o luă cu o fracţiune de secundă înainte.

– O femeie? întrebă Darcy.

Whitmore se încruntă.

– E greu de spus, dar aşa bănuiesc. Dintr-un motiv sau altul, n-am acces la dosarul acelei persoane. L-am trimis pe Michael acolo, să verifice, adică să vadă cu ochii lui.

– S-ar putea să avem de-a face cu o crimă pasională, comentă Stevens.

Brevard mormăi aprobator. Se gândea deja la acelaşi lucru.

– Să zicem că avem un bărbat care nu poate suporta singurătatea. îşi trezeşte soţia în secret, probabil e un administrator care are acces aici. Cineva – un om care nu face parte din executiv – află, iar el se vede nevoit să-l ucidă. În schimb e ucis el…

Brevard clătină din cap. Începea să fie prea complicat. Iar el nu-şi băuse cafeaua încă pentru a se putea gândi la aşa ceva.

– Şi acum vine partea cea mai tare, reluă Whitmore.

Brevard gemu, nerăbdător. Regretă că-şi aruncase cafeaua rece. îi făcu semn doctorului să continue.

– A mai fost un caz de trezire din criogenare profundă şi de data asta am acces la dosar.

Whitmore se uită la cei trei bărbaţi din Departamentul de Securitate.

– Vrea cineva să-i ghicească numele?

– Se numeşte Troy, spuse Darcy.

Doctorul pocni din degete, cu ochi măriţi de surprindere.

– Bingo!

Brevard se întoarse spre paznicul din tura de noapte.

– De unde naiba ai ştiut asta?

Darcy ridică din umeri.

– Toată lumea adoră potrivirile.

– Staţi să văd dacă am înţeles corect, spuse Brevard. Avem un ucigaş solitar, scos din criogenare profundă, care asasinează un administrator, îi ia locul, îşi însuşeşte probabil şi codurile lui şi trezeşte femei. Se întoarse spre Stevens.

– OK, cred că ai dreptate. E momentul să-i spunem

Păstorului. Aşa ceva e demn de interesul unui om de rangul lui.

Stevens dădu din cap şi se întoarse spre uşă. Dar, înainte de a ieşi, de pe coridor se auzi tropăitul grăbit al unor ghete. Michael, unul dintre asistenţii medicali care ajutaseră la scoaterea trupului din capsulă, îşi făcu apariţia, asudat şi cu răsuflarea întretăiată. Se opri cu mâinile pe genunchi şi respiră de câteva ori adânc, cu ochii la şeful său.

– Am zis să vii repede, spuse doctorul Whitmore. Nu să dobori un record.

– Da, domnule... zise Michael respirând adânc de câteva ori. Domnilor, avem o problemă.

Se uită la cei trei bărbaţi de la securitate şi faţa i se schimonosi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Brevard.

– E într-adevăr vorba de o femeie, spuse Michael, dând din cap. Fără niciun dubiu. Dar indicatorul luminos de pe capacul capsulei clipea, aşa că am făcut o verificare rapidă.

Studie feţele celorlalţi cu o privire sălbatică şi Brevard ştiu. Ştiu, dar altcineva vorbi înaintea lui.

– E moartă, spuse Darcy.

Asistentul medical dădu energic din cap, cu mâinile încă pe genunchi.

– Anna, murmură el. Numele de pe capsulă e Anna.

Bărbatul fără nume din sala de operaţii trase de legăturile care îl ţineau imobilizat. Muşchii braţelor bătrâne, dar vânjoase i se încordară. Doctorul Whitmore îl imploră să stea liniştit. Căpitanul Brevard stătea de cealaltă parte a mesei cu rotile. Simţea mirosul de om abia trezit, de om lăsat să moară. Ochii sălbatici se opriră, dintre toţi cei de faţă, asupra lui. Omul care fusese împuşcat părea să-şi fi dat seama că Brevard e şeful.

– Dezlegaţi-mă! spuse bătrânul.

– Nu înainte de a afla ce s-a întâmplat, răspunse Brevard. Nu înainte de a vă simţi mai bine.

Cătuşele de piele din jurul încheieturilor bătrânului scârţâiră când le testă rezistenţa.

– O să mă simt mai bine când o să cobor de pe blestemăţia asta de masă.

– Aţi fost împuşcat, zise Whitmore.

Îşi puse o mână pe umărul pacientului, ca să-l calmeze.

Bătrânul lăsă capul pe pernă, cu privirea plimbându-i-se de

la doctor la ofiţerul de securitate şi înapoi.

– Ştiu.

– Vă aduceţi aminte cine a făcut-o? întrebă Brevard.

Bătrânul dădu din cap.

– Se numeşte Donald.

Fălcile i se încleştară şi i se descleştară.

– Nu Troy? întrebă Brevard.

– La el mă refeream. E unul şi acelaşi.

Brevard îl privi strângând din pumni, apoi destinzându-se şi descleştându-i.

– Ascultaţi-mă, sunt unul dintre conducătorii acestui siloz. Cer să fiu eliberat. Verificaţi-mi dosarul…

– O să lămurim lucrurile… începu Brevard.

Cătuşele scârţâiră.

– Uitaţi-vă în afurisitul ăla de dosar! repetă bătrânul.

– Dosarul a fost falsificat, îi destăinui Brevard. Ne puteţi spune numele dumneavoastră?

Bărbatul rămase o clipă nemişcat, cu muşchii relaxându-i-se. Fixă tavanul cu privirea.

– Care dintre ele? întrebă. Numele meu e Paul. Majoritatea oamenilor îmi spun pe numele de familie, Thurman. Pe vremuri, mai eram cunoscut şi drept Senatorul…

– Păstorul, zise căpitanul Brevard. Paul Thurman e numele bărbatului căruia i se spune Păstorul.

Bătrânul îşi îngustă ochii.

– Nu, nu cred. În viaţa mea mi s-a spus în multe feluri, dar niciodată astfel.

18
Silozul 17

Pământul mârâia. Dincolo de zidurile silozului, solul bodogănea şi intensitatea zgomotului creştea întruna.

Începuse cu câteva zile în urmă, ca un ropot de tobe îndepărtat, un sunet ca al unei pompe hidroponice care funcţiona la capătul unui lung şir de ţevi, o vibraţie care se simţea între tălpi şi podeaua metalică lucioasă. Iar cu o zi în urmă se preschimbase într-un tremur uniform, care urca în genunchii lui Jimmy, îi călătorea prin oase şi îi ajungea până la dinţii încleştaţi. Deasupra lui, la gurile ţevilor se spărgeau picături de apă, căzând, ca o burniţă uşoară, în bălţile încă nu pe deplin secate după retragerea inundaţiei.

Elise ţipă şi îşi duse mâna la creştet când simţi un strop. îşi ridică privirea, cu un zâmbet ştirb, şi urmări continuarea acelui bombardament.

– Vacarmul ăsta e cumplit! comentă Rickson.

Îşi plimbă lanterna de-a lungul peretelui opus din vechea sală a generatorului, de unde părea să vină zgomotul.

Hannah bătu din palme şi le ceru gemenilor să se îndepărteze de perete. Miles – sau cel puţin Jimmy, care nu prea reuşea să-i deosebească pe cei doi băieţi, credea că e Miles – stătea cu urechea lipită de beton, cu ochii închişi şi gura larg căscată de prea multă concentrare. Fratele său, Marcus, îl trase către ceilalţi, cu faţa luminată de entuziasm.

– Staţi în spatele meu! le spuse Jimmy.

Picioarele îi tremurau din pricina vibraţiilor. Simţea zgomotul în piept în timp ce o maşină nevăzută mesteca roca dură.

– Cât mai durează? întrebă Elise.

Jimmy îi ciufuli părul şi se bucură când braţele ei îi înconjurară mijlocul cu îngrijorare.

– Puţin, îi răspunse.

Însă, de fapt, nu ştia. îşi petrecuseră ultimele două săptămâni menţinând pompa în funcţiune şi tot spaţiul de la Mecanic uscat, în dimineaţa aceea se treziseră ca să descopere că zgomotul săpăturilor era insuportabil. Pe parcursul zilei, vacarmul se înrăutăţise întruna, însă zidul gol rămânea neclintit în faţa lor, iar din ţevile umede şi tremurătoare continua să

plouă mărunt. Tot mai nerăbdători, gemenii săreau în băltoace, împroşcând apa. Dar, inexplicabil, bebeluşul dormea liniştit în braţele lui Hannah. Stăteau acolo de câteva ore, ascultând cum se înteţeau zgomotele şi aşteptând să se întâmple ceva.

Strecurându-se prin huruiala de piatră sfărâmată, zgomotele specifice maşinilor prevestiră încheierea îndelungatei aşteptări. Un vaiet de articulaţii metalice, zăngănitul unor dinţi înfricoşători, amploarea derutantă a vacarmului, care părea să pornească simultan de pretutindeni, din podea, din plafon şi din pereţi. Băltoacele tresăltau haotic. Apa se înălţa de jos la fel cum cădea de sus. Jimmy aproape că se dezechilibră.

– Daţi-vă înapoi! strigă, acoperind zgomotul.

Se îndepărtă de perete târşâindu-şi picioarele, cu Elise ţinându-se de el, lipită de şoldul lui, şi ceilalţi îi dădură ascultare, privind cu ochi mari şi întinzându-şi braţele ca să-şi menţină echilibrul.

Căzu o bucată de beton, o placă de dimensiunile unui om. Se desprinse şi se prăbuşi pe podea, făcându-se zob. Praful umplu aerul – părea emanat din zid, ca un suflu de pulbere al betonului.

Jimmy se mai retrase câţiva paşi şi copiii îl urmară, entuziasmul lor fiind înlocuit de îngrijorare. Zgomotul nu mai sugera apropierea unei maşini, ci a câtorva sute. Erau peste tot. Le simţeau în piepturile lor.

Vacarmul deveni insuportabil, căzură alte bucăţi de beton, metalul urla de parcă ar fi fost schingiuit, zăngănitul era puternic şi săreau scântei. Săpătorul imens pătrunse prin zid, după apariţia unei fisuri urmate de căscarea unui gol ce se întinse, aşa cum aleargă o umbră pe perete, pentru a deveni arc de cerc.

Comparativ cu dimensiunile tăieturii, amploarea zgomotului deveni neglijabilă. Dinţi tăietori ieşiră brusc din tavan, se rotiră către podea, apoi se înălţară în partea opusă. Capetele armăturii de fier retezate rămaseră în afară. Mirosea a metal încins şi a praf de calcar. Săpătorul pătrundea prin peretele etajului 142, muşcând câte o bucată zdravănă de beton de deasupra şi de dedesubt. Făcea o gaură mai mare decât înălţimea unui etaj.

Gemenii strigau de încântare. Braţele lui Elise se încleştară atât de tare în jurul coastelor lui Jimmy, încât el abia mai putea

să respire. Bebeluşul se foi în braţele lui Hannah, dar zgomotul făcea ţipetele lui aproape de neauzit. După o altă rotire amplă, o altă muşcătură din tavan până în podea, dinţii deveniră şi mai vizibili şi dovedindu-se a fi mai degrabă un soi de roţi, zeci de discuri rotindu-se în interiorul unui altul, mult mai mare. O bucată din tavan căzu şi se rostogoli pe podea, către generatorul cel mare. Jimmy se aştepta să se prăbuşească tot silozul peste ei.

Un bec se sparse din pricina vibraţiilor, împrăştiind cioburi de sticlă strălucitoare cu ploaia fină rămasă după inundaţie.

– Înapoi! strigă Jimmy.

Se aflau în sala imensă a generatorului, la mare distanţă de săpător, dar, oriunde s-ar fi aflat, tot părea prea aproape. Pământul se cutremura, era greu să rămâi în picioare. Lui Jimmy i se făcu brusc frică. Obiectul ăla se apropia întruna, avea să facă o gaură în siloz şi să-şi continue drumul; scăpase de sub control…

Discul muşcător pătrunse în încăpere, cu roţi ascuţite rotindu-se şi ţipând în aer, azvârlind piatră într-o parte şi fărâmiţând-o în cealaltă. Violenţa se domoli. Scârţâitul articulaţiilor mecanice deveni mai puţin asurzitor. Hannah îi şoptea ceva copilului ei, legănându-l în braţe în timp ce privea, cu ochi mari, imensa maşinărie ce dăduse buzna în casa lor.

De undeva se auziră strigăte. Răzbăteau printre pietrele în cădere. Discul rotitor încetini şi se opri, doar o parte dintre roţile mai mici se mai rotiră o vreme. Muchiile le deveniră vizibile, strălucitoare şi ca noi, odată metalul eliberat de pământul cu care se luptase. În jurul uneia era înfăşurată o bucată de fier-beton, ca un şiret înnodat.

Liniştea se prelungi. Bebeluşul se calmă iarăşi. Un troncănit şi un zumzet îndepărtat – probabil pântecele huruitor al maşinii – erau singurele sunete.

– Alo?

Strigătul venea de dincolo de săpător.

– Da, am pătruns, strigă o altă voce.

O voce de femeie.

Jimmy o săltă în braţe pe Elise, care îl luă de gât şi-şi încolăci picioarele în jurul mijlocului lui, încrucişându-şi gleznele. El alergă către zidul plin de nituri din faţă.

– Hei! strigă Rickson, grăbindu-se pe urmele lui.

Gemenii veneau şi ei în goană după el.

Jimmy nu putea să respire. De data asta nu fiindcă-l strângea Elise, ci din pricina noţiunii de *oaspeţi*. De oameni de care n-aveai de ce să te temi. Cineva *spre* care, nu *de* care să fugi.

Toată lumea i se alătură. Alergau, zâmbind, către botul săpătorului.

Între golul din perete şi discul tăcut, apărură un braţ şi un umăr. O femeie se căţără, ieşind din tunelul care se adâncea sub podea. Se săltă în genunchi, apoi se ridică în picioare şi-şi îndepărtă părul de pe faţă.

Jimmy se opri. Tot grupul încremeni la vreo zece paşi distanţă. O femeie. O străină. Stătea în silozul lor, zâmbind, plină de praf şi de murdărie.

– Solo? întrebă ea.

Dinţii îi străluciră. Era frumoasă, chiar şi acoperită de ţărână. Se îndreptă spre grup, scoţându-şi mănuşile groase, în timp ce altcineva se strecura afară, din spatele dinţilor săpătorului. O mână întinsă. Copilul plângând. Jimmy scutură mâna femeii, vrăjit de zâmbetul ei.

– Sunt Courtnee, spuse ea.

Îşi plimbă privirea de la un copil la altul, şi zâmbetul i se lăţi.

– Tu trebuie să fii Elise.

O strânse de umăr pe fetiţa ale cărei braţe se încleştară mai tare în jurul gâtului lui Jimmy.

Din spatele săpătorului ieşi un bărbat palid ca hârtia neîntrebuinţată şi cu părul la fel de alb, pentru a se întoarce apoi să examineze masivii dinţi tăietori.

– Unde e Juliette? întrebă Jimmy, săltând-o pe Elise mai sus.

Courtnee se încruntă.

– Nu ţi-a spus? S-a dus afară.

Partea a doua
AFARĂ

19
Silozul 18

Juliette stătea în sas, în picioare, în timp ce gazul era pompat în jurul ei. Costumul de curăţire i se încreţea, îl simţea pe piele. Însă nu simţea nimic nici din spaima care o cuprinsese mai înainte, când fusese trimisă afară, nici din speranţa amăgitoare care-i împinsese pe mulţi să plece în exil. Undeva, între visurile fără noimă şi amestecul de spaimă şi deznădejde, se afla dorinţa de a cunoaşte lumea. Şi, dacă era cu putinţă, de a o face mai bună.

Presiunea din sas crescu şi faldurile costumului îi găsiră fiecare cicatrice proeminentă de pe corp. Simţea un milion de înţepături, un milion de ace delicate. Toate părţile ei sensibile îi erau atinse simultan, de parcă sasul şi-ar fi amintit, de parcă ar fi cunoscut-o.

Pe pereţi fuseseră atârnate folii transparente, de plastic. Toate începură să se onduleze imediat ce presiunea le sili să se contracte cu putere în jurul ţevilor şi al băncii pe care fusese îmbrăcată. Nu mai avea mult de aşteptat. Dacă simţea ceva, atunci era entuziasmată. Şi uşurată. Un proiect de durată se apropia de sfârşit.

Luă unul dintre recipientele de la piept şi îi deschise capacul, colectând o mostră de argon inert. În timp ce înşuruba din nou capacul, auzi dinspre imensa uşă exterioară o bufnitură înfundată pe care-o recunoscu. Silozul se deschise şi un firişor de ceaţă îşi făcu apariţia când gazul presurizat se împinse în afară, împiedicând pătrunderea aerului din exterior.

Ceaţa crescu şi o învălui. O împinse în spate, îndemnând-o să iasă. Juliette îşi săltă o cizmă, trecu dincolo de uşile groase ale Silozului 18 şi se văzu din nou afară.

Rampa era exact aşa cum şi-o amintea: o pantă din beton, care urca de la ultimul etaj al casei ei îngropate către suprafaţa pământului. Murdăria adunată teşea muchiile ascuţite, iar pereţii erau pătaţi de dâre şi stropi de noroi. Uşile grele se închiseră cu zgomot în urma ei. Ceaţa se destrămă şi se înălţă spre nori. Juliette începu să urce panta lină.

– Eşti bine?

Vocea dulce a lui Lukas îi răsună în cască. Juliette zâmbi. Era bine să-l aibă alături. îşi apăsă arătătorul cu degetul mare,

activându-şi astfel microfonul.

– Nimeni n-a murit niciodată pe rampă, Lukas. Mi-e foarte bine.

El se scuză şi zâmbetul lui Juliette se lăţi. Era altceva să se aventureze afară bucurându-se de sprijinul lui. Cu totul altceva decât să fie exilată în timp ce toţi se întorceau ruşinaţi cu spatele, neîndrăznind să privească.

Ajunse în vârful rampei şi acolo o copleşi o senzaţie de *corectitudine*. Fără teamă şi fără minciunile digitale ale unui vizor electronic, simţi ceea ce bănuia că e normal să simtă orice fiinţă omenească: minunata dispariţie bruscă a pereţilor şi apariţia pământului virgin care se întindea în toate direcţiile, kilometru după kilometru de aer liber şi nori rostogolindu-se pe cer. Fiorul explorării o umplu de încântare. Mai fusese acolo de două ori, dar asta era o noutate. Acţiunea avea un scop.

– Iau prima mostră, spuse, apăsându-şi degetele mănuşii.

Scoase din costum un alt recipient minuscul. Totul era numerotat, exact ca la curăţire, dar paşii erau alţii. Pentru asta fusese nevoie de săptămâni de planificare şi construire, de activitate susţinută acolo, în Vârf, în vreme ce prietenii ei săpau în pământ. Săltă capacul recipientului, îl ţinu ridicat până când numără până la zece, apoi îl închise, înşurubându-l. Partea de sus a vasului era transparentă. Înăuntru zăngăneau două garnituri de etanşare, iar în partea de jos erau fixate două benzi antitermice gemene.

Juliette sigilă buza capacului cu ceară, împiedicând pătrunderea aerului. Mostra numerotată ajunse alături de eşantionul din sas, în buzunarul de pe coapsa ei.

Vocea lui Lukas parai prin radio:

– În sas a avut loc o ardere completă. Nelson lasă aerul să se răcorească înainte de a intra.

Juliette se întoarse spre turnul cu senzori. Se luptă cu imboldul de a ridica mâna şi de a le face semn zecilor de oameni care-o priveau de pe ecranul de la Cantină. Se uită în jos, la pieptul ei, şi încercă să-şi limpezească mintea, să-şi aducă aminte ce avea de făcut în continuare.

Mostră de sol. Târşâindu-şi picioarele, se îndepărtă de rampă şi de turn, către un petic de pământ pe care probabil că nu mai păşise nimeni de secole. Îngenunche – simţind în scobitura genunchiului pişcătura îmbrăcămintei de sub costum –

şi încercă să ia pământ înfigând în el marginea recipientului puţin adânc. Dar era greu să sapi în solul tare, bătătorit, aşa că mătură ţărâna cu mâna, umplând micul recipient.

– Mostră de sol colectată, spuse, apăsând între ele degetele mănuşii.

Înşurubă capacul cu grijă şi apăsă bine inelul de ceară etanşatoare, înainte de a pune eşantionul în buzunarul de pe cealaltă coapsă.

– Bună treabă! răspunse Lukas.

Voia probabil s-o încurajeze. Ea nu desluşi decât imensa lui îngrijorare.

– Urmează mostra din scoarţă.

Îşi prinse unealta cu amândouă mâinile. Când îşi construise T-ul cu braţe ample purtase mănuşi voluminoase, ca să se-asigure că o să-l poată ţine destul de strâns. Apăsă vârful sfredelului pe pământ, apoi răsuci iarăşi şi iarăşi mânerul, sprijinindu-şi întreaga greutate pe braţe şi silind lamele să se înfigă în solul compact.

Sudoarea îi broboni fruntea. O picătură de transpiraţie îi mânji vizorul şi tremură, devenind o băltoacă minusculă, când braţele îi zvâcniră de prea mult efort. O pală bruscă de vânt muşcător îi izbi costumul, împingând-o în lateral. Când unealta pătrunse în pământ până la locul de pe mâner însemnat cu bandă termoizolatoare, Juliette îşi îndreptă spatele şi trase de bara orizontală a T-ului, proptindu-se bine pe picioare.

Scoase un dop de pământ şi o avalanşă de ţărână se revărsă şi se fărâmiţă în gaura uscată. Juliette îşi strecură eşantionul în recipientul pe care apoi îl închise. Toate ustensilele şi accesoriile ei fuseseră executate şi finisate la Aprovizionare, cu cea mai mare precizie posibilă. îşi puse unealta la loc, într-o pungă pe care şi-o atârnă pe spate, şi răsuflă adânc.

– E bine? întrebă Lukas.

Ea îşi flutură mâna către turn.

– Mi-e bine. Mai am de luat două mostre. Cât mai durează în sas?

– Mă interesez.

În timp ce Lukas se duse să vadă cum mergeau pregătirile pentru întoarcerea ei, Juliette se îndreptă către cel mai apropiat deal. Urmele îi fuseseră şterse de o ploaie uşoară, dar îşi amintea drumul foarte bine. Terenul în pantă părea o scară

ademenitoare; o rampă pe care încă mai erau cuibărite două siluete.

Se opri la poalele dealului şi scoase un alt recipient cu garnituri şi cu bandă termoizolatoare în interior. Capacul se desfăcu repede, cu uşurinţă. 11 înălţă şi adună înăuntru tot ce purta cu sine suflarea vântului. Din câte ştiau, până atunci nu mai testase nimeni calitatea aerului din exterior. Maldăre peste maldăre de rapoarte fictive de la curăţirile de mai înainte nu fuseseră nimic altceva decât un număr menit să confirme şi să le întreţină spaima. Fuseseră

O mascaradă a progresului, a eforturilor făcute pentru a îmbunătăţi lumea, cu unicul scop de a vinde o poveste despre nocivitatea ei.

Singurul lucru care-o impresionase pe Juliette mai mult decât profunzimea conspiraţiei fuseseră repeziciunea şi uşurarea cu care

I se distrusese mecanismul la IT. Bărbaţii şi femeile de la etajul 34 îi aduceau aminte de copiii din Silozul 17, de spaimă, de ochii măriţi şi disperarea cu care căutau să se agaţe de un adult demn de încredere. Incursiunea ei în exterior pentru a lua probe de aer era privită cu teamă oriunde altundeva în siloz, însă la IT, unde oamenii cereau de generaţii să se facă asta, şansa unei cercetări reale fusese întâmpinată cu mult entuziasm.

La naiba!

Juliette trânti capacul peste recipient. Mintea i se lăsase furată de gânduri; uitase să numere până la zece, probabil trecuse de două ori mai mult timp.

– Hei, Jules?

Ea îşi uni degetele.

– Da?

Deconectă microfonul şi închise bine capacul, se asigură că pe el scria „2 a, apoi îi sigilă marginile, etanşându-le. Puse containerul alături de celălalt, blestemându-se pentru neatenţie.

– Arderea din sas s-a încheiat. Nelson s-a dus să facă pregătirile pentru întoarcerea ta, dar spune că reîncărcarea cu argon durează ceva timp. Eşti sigură că te simţi bine?

Juliette avu nevoie de câteva clipe ca să se examineze şi să dea un răspuns sincer. Câteva respiraţii adânci. Mişcări din încheieturi. Privirea ridicată spre norii întunecaţi ca să se-

asigure că vederea şi echilibrul îi erau normale.

– Da. Mă simt foarte bine.

– OK. Şi se va face o purificare prin ardere după ce te întorci. S-ar părea că e într-adevăr necesară. Înainte de ieşirea ta, am primit din sas date stranii. Ca măsură de precauţie, Nelson curăţă chiar acum sasul interior. O să pregătim totul pentru reintrarea ta cât mai repede cu putinţă.

Lui Juliette nu-i plăcu nimic din toate astea. Trecerea ei prin sasul Silozului 17 fusese cumplită, dar fără urmări persistente în timp. Supa pe care-o turnase pe ea însăşi fusese de-ajuns ca să-i asigure supravieţuirea. Pregătiseră totul pornind de la teoria că afară lucrurile nu stăteau chiar atât de rău cum fuseseră lăsaţi să creadă, că rolul flăcărilor era mai degrabă să te înspăimânte, ca să părăseşti sasul, nu să purifice aerul. Provocarea reprezentată de misiunea pe care şi-o asumase era întoarcerea fără să sufere alte arsuri şi fără să ajungă din nou în spital. Dar nici nu putea supune silozul vreunui risc.

Îşi atinse degetele, gândindu-se imediat la tot ce era în joc.

– Mai e lume sus care mă priveşte? îl întrebă pe Lukas.

– Da. Entuziasmul pluteşte în aer. Oamenilor nu le vine să creadă că aşa ceva e cu putinţă.

– Vreau să-i scoţi de-acolo.

Juliette îşi dezlipi degetul mare de arătător. Nu primi niciun răspuns.

– Lukas? Mă auzi? Vreau să-i duci pe toţi jos, cel puţin la etajul patru. Scoate de-acolo pe toată lumea care nu e implicată în experiment, bine?

Rămase în aşteptare.

– Bine, răspunse Lukas.

În fundal se auzea mare zarvă.

– O facem chiar acum. Ne străduim să-i convingem să-şi păstreze calmul.

– Spuneţi-le că e o simplă măsură de precauţie. Din pricina datelor primite din sas.

– Asta facem.

Părea cu răsuflarea tăiată. Juliette speră că nu stârnea panică inutil.

– O să iau ultima mostră, spuse, concentrându-se asupra sarcinii sale de moment.

Se pregătiseră pentru tot ce putea fi mai rău. Totul avea să se termine cu bine. Se simţea recunoscătoare fiindcă în sas fuseseră instalaţi senzori, fie ei şi rudimentari. Spera să instaleze un set de senzori permanenţi pe turn, la următoarea ieşire. Dar, pe moment, n-avea rost să se gândească atât de departe. Se îndreptă spre unul dintre curăţitorii de la poalele dealului.

Cadavrul pe care-l aleseseră era al lui Jack Brent. Trecuseră nouă ani de când fusese trimis la curăţire, fiindcă înnebunise după a doua sarcină pierdută de soţia lui. Juliette nu mai ştia aproape nimic altceva despre el. Şi ăsta fusese principalul motiv pentru alegerea ultimei mostre.

Ajunse lângă rămăşiţele acelui trup. Costumul vechi căpătase de mult culoarea solului, un cenuşiu mat. Pelicula metalică cu care era acoperit se jupuia ca vopseaua scorojită. Cizmele i se subţiaseră, vizorul i se ciobise. Jack zăcea cu braţele încrucişate pe piept, cu picioarele întinse, paralele, de parcă ar fi tras un pui de somn din care nu se mai trezise niciodată. Ca şi cum se întinsese ca să se uite la cerul albastru pe care-l vedea prin vizor.

Juliette scoase ultima cutie, cea care purta numărul trei, şi îngenunche lângă curăţitorul mort. I se părea bizar gândul că şi ea ar fi avut aceeaşi soartă dacă n-ar fi fost Scottie, Walker şi oamenii de la Aprovizionare, care riscaseră atât de mult. Scoase din cutia pentru mostre o lamă ascuţită, cu care tăie o bucată pătrată din costum. Puse lama pe pieptul curăţitorului, luă eşantionul şi-l aşeză în cutie. Ţinându-şi răsuflarea, luă din nou lama, având mare grijă să nu-şi cresteze propriul echipament, şi tăie o bucată din îmbrăcămintea de sub costumul mortului, expusă la aer în zona burţii.

Acea ultimă mostră trebuia desprinsă cu ajutorul tăişului. Nu-şi putea da seama dacă, odată cu ea, nu luase şi o bucată de piele. Se simţi recunoscătoare fiindcă, sub costumul sfâşiat şi ponosit, totul era întunecat la culoare. Dar înăuntru părea să nu se afle decât pământ, suflat de vânturi printre oase.

Puse şi acel eşantion in recipient şi lăsă lama lângă curăţitor, fiindcă nu-i mai trebuia şi nu voia să rişte mânuind-o cu mănuşile ei voluminoase. Se ridică şi se întoarse spre turn.

– Eşti bine?

Vocea lui Lukas suna altfel. Înăbuşită. Juliette expiră,

simţindu-se uşor ameţită fiindcă-şi ţinuse răsuflarea atât de mult.

– Mă simt excelent.

– Suntem aproape gata să te primim. În locul tău, aş porni-o spre intrare.

Juliette dădu din cap, deşi probabil că el nu putea s-o vadă de la o asemenea distanţă, nici măcar pe ecranele înalte, care măreau imaginea lumii.

– Hei, ştii ce-am uitat?

Ea îngheţă şi studie turnul.

– Ce e? întrebă. Ce-am uitat?

Transpiraţia i se prelinse pe obraz, gâdilându-i pielea. îşi simţea dantela de cicatrice de pe ceafă, din locul unde i se topise pe piele ultimul costum de protecţie.

– Am uitat să te trimitem afară cu unul sau două tampoane de lână, răspunse Lukas; De-aici, din interior, se văd deja nişte depuneri pe geam. Şi, ştii, cât eşti acolo, afară…

Juliette se uită urât în direcţia turnului.

– Zic şi eu, continuă Lukas. Ştii, poate ai fi avut timp să cureţi puţin…

20
Silozul 18

Juliette aştepta la baza rampei. îşi aduse aminte că nu i se întâmpla pentru prima oară, că stătuse în acelaşi loc, cu o cuvertură încropită de Solo din bandă termoizolatoare, întrebându-se dacă nu cumva o să rămână fără aer înainte de a se deschide uşile, întrebându-se dacă o să scape cu viaţă din ceea ce o aştepta înăuntru. Crezuse că în sas e Lukas, dar îşi aminti că apoi se luptase cu Bernard.

Încercă să-şi alunge amintirile. Se uită în jos, către propriile buzunare, asigurându-se că toate erau închise ermetic. Toţi paşii decontaminării care urma îi fulgerară prin minte. Avea încredere în ceilalţi, nu se îndoia că puseseră totul la punct.

– Începem, îi transmise Lukas, prin staţia radio.

Vocea îi era din nou rece şi îndepărtată.

Ca la comandă, mecanismele uşii sasului scârţâiră ascuţit şi o şuviţă de argon presurizat se revărsă prin deschizătură. Juliette se repezi în ceaţă, cu o intensă senzaţie de uşurare însoţindu-i trecerea în interior.

– Am intrat. Am intrat, spuse.

În spatele ei, uşile se închiseră cu zgomot surd. Se uită către sasul interior, văzu o cască de cealaltă parte a hubloului de sticlă, văzu pe cineva uitându-se, urmărind-o cu privirea. Se apropie de banca pentru echipare şi deschise cutia etanşă montată de Nelson în lipsa ei. Trebuia să se mişte repede. Emisia de gaz şi flăcările se declanşau automat.

Îşi smulse pungile etanşe de pe coapse şi le puse înăuntru. îşi scoase şi sfredelul, cu eşantionul lui, şi le aşeză în aceeaşi cutie, apoi închise capacul şi îl biocă. Exersase totul şi asta îi era de folos. Se mişca în costum simţindu-se în largul ei. Noaptea, în pat, se gândise pe rând la fiecare pas, până când întreaga acţiune devenise o obişnuinţă.

Târşâindu-şi paşii prin micul sas, se prinse de marginile unui bazin metalic imens, sudat de ea însăşi. Încă mai era cald după ultima răbufnire a flăcărilor, dar apa cu care îl umpluse Nelson absorbise o mare parte a căldurii. Inspiră adânc, deşi n-avea motiv, apoi se afundă înăuntru.

Apa îi acoperi casca, şi ea simţi pentru prima oară un val de spaimă. Respiraţia i se acceleră. În comparaţie cu senzaţia

trăită sub apă, a fi afară era o nimica toată. Apa îi intra printre buze; se putea simţi luând câte o mică gură de aer, simţea gustul oţelului şi al ruginii de pe trepte; uită ce trebuia să facă.

Zări unul dintre mânerele de pe fundul bazinului, întinse mâna spre el şi se trase în jos. Bâjbâind pe rând cu fiecare cizmă, găsi bara sudată în celălalt capăt şi îşi strecură picioarele sub ea, menţinându-se astfel la fund şi sperând că spatele îi era acoperit de apă. Braţele o dureau, încordate, în timp ce se străduia să înfrângă flotabilitatea. Chiar şi prin cască şi sub apă, auzea fluidul mişcat de trupul ei revărsându-se peste marginea bazinului şi pe podeaua sasului. Auzea flăcările vuind şi lingând bazinul.

– Trei, patru, cinci… numără Lukas, şi prin mintea ei fulgeră o amintire dureroasă, luminile de avarie de un verde tern, gheara panicii în piept…

– Şase, şapte, opt…

Aproape că simţea gustul de ulei şi de combustibil pe care-l avusese în gură când ieşise, vie, din Adâncul inundat.

– Nouă, zece. Arderea s-a încheiat, spuse Lukas.

Odată ce dădu drumul mânerelor şi îşi eliberă cizmele cu o zvâcnire, Juliette se înălţă către suprafaţa clocotitoare, simţind fierbinţeala apei prin costum. Se strădui să-şi aducă sub ea genunchii şi tălpile. În jur, apa împroşcă totul, preschimbându-se apoi în abur. Juliette se temea că, cu cât se prelungea mai mult etapa aceea, cu atât mai multe şanse avea aerul să se ataşeze de ea şi să contamineze apoi al doilea sas.

Se îndreptă cu iuţeală spre uşă, cu cizmele alunecându-i periculos, în vreme ce roata de deblocare se răsucea deja.

Grdbeşte-te, grdbeşte-te! îşi spuse.

Uşa se întredeschise. Ea încercă să se arunce prin golul apărut, alunecă şi ateriză dureros pe cadru. Mai multe mâini înmănuşate o prinseră când înainta târâş şi cei doi tehnicieni în costume o traseră brusc dincolo de uşa pe care apoi o închiseră.

Nelson şi Sophia – doi dintre foştii tehnicieni care se ocupau de costume – aveau periile pregătite. Le afundară într-o cadă cu un agent de neutralizare de culoare albastră şi o curăţară pe Juliette înainte de a se întoarce unul spre celălalt. Ea se îndreptă spre cadă şi afundă în lichid o a treia perie, cu care începu să cureţe costumul Sophiei. Şi văzu că în el nu era Sophia.

Apăsă degetele mănuşii unul pe altul, pornind microfonul.

– Ce naiba, Luke?

El ridică din umeri şi muşchii feţei îi tresăriră, parcă a vinovăţie. Ea îşi imagină că nu putuse să se împace cu gândul că altcineva se pune în pericol. Sau poate că pur şi simplu voise să fie acolo, lângă sas, în caz că lucrurile nu mergeau bine. Nu-l putea condamna; şi ea ar fi făcut la fel.

Curăţară al doilea sas, sub ochii lui Peter Billings şi ai altor câtorva, care îi priveau din biroul şerifului. Bule din lichidul de curăţire pluteau în aer, apoi tremurau, atrase de supapele prin care aerul din noul sas era pompat în primul. Nelson curăţă plafonul, pe care-l făcuseră înadins foarte scund. Mai puţin aer în interior. Volum redus. Mai uşor accesibil. Juliette studie faţa lui Nelson, în căutarea oricărui indiciu că în timpul petrecut în sasul interior observase ceva în neregulă şi consideră că zelul cu care frecase totul se făcea vinovat pentru îmbujorarea şi transpiraţia lui.

– Aţi vidat perfect interiorul, spuse Peter, folosindu-se de staţia radio din biroul lui.

Juliette le făcu semn celorlalţi, îşi trecu mâna peste gât, apoi strânse pumnul. Amândoi dădură din cap şi reîncepură să cureţe. În timp ce aerul din Cantină era lăsat să pătrundă în sas, se curăţară iarăşi reciproc şi Juliette avu în sfârşit timp să conştientizeze faptul că se întorsese. Se întorsese înăuntru. Reuşiseră. Fără arsuri, fără spitalizare, fără contaminare. Şi spera că vor afla câte ceva.

Vocea lui Peter îi răsună din nou în cască.

– N-am vrut să-ţi spunem în timp ce te pregăteai să ieşi, dar săpăturile s-au încheiat, au pătruns în celălalt siloz acum vreo jumătate de oră.

Pe Juliette o invadă un val de exaltare şi de vinovăţie. Ar fi trebuit să se afle acolo, jos. Detesta faptul că cele două acţiuni se suprapuseseră. Se resemnă şi se bucură pentru Solo şi pentru copii, uşurată fiind că îndelungatul lor coşmar se încheiase.

Al doilea sas – cu o uşă etanşă de sticlă, făcută de ea dintr-o cabină de duş – începu să se deschidă. În spatele ei, în vechiul sas înflori o lumină puternică şi hubloul se umplu de o strălucire roşie. Un al doilea val de flăcări crescu vuind în mica încăpere, lingând pereţii contaminaţi, carbonizând însuşi aerul, fierbând

apa revărsată pe podea şi preschimbând bazinul într-un cazan cu abur dezlănţuit.

Juliette le făcu celorlalţi semn să iasă din noul sas în vreme ce ea îl privea pe primul cu mare atenţie, amintindu-şi. Amintindu-şi că fusese acolo. Lukas se întoarse şi o trase după el, dincolo de uşă, în fosta celulă de detenţie, unde rămaseră doar în îmbrăcămintea de sub costume, pentru a face încă un duş. În timp ce-şi scotea şi acele veşminte, acum îmbibate de apă, Juliette nu se putea gândi decât la ce adăpostea cutia ignifugă de pe bancheta de pregătire. Spera că meritase să rişte, că acolo, înăuntru, se aflau în siguranţă răspunsurile la o mulţime de întrebări chinuitoare.

21
Silozul 17

Săpătorul uriaş stătea tăcut şi neclintit. Din locul unde muşcase din plafon curgea praf, iar imenşii dinţi de oţel şi discurile rotitoare căpătaseră luciu după călătoria lor prin piatra masivă. Între discuri, partea din faţă a săpătorului era acoperită cu o crustă de pământ, sfărâmături de beton, bucăţi de armătură răsucite şi pietroaie. Lângă maşină, acolo unde pătrunsese în inima Silozului 17, se afla o crăpătură neagră, care făcea legătura între două lumi foarte diferite.

Jimmy se uită la străinii care se revărsau dintr-o altă lume într-a lui. Bărbaţi voinici, cu bărbi negre, zâmbete şterse şi mâini înnegrite de unsoare, ieşeau din ea şi se uitau cu ochi mijiţi la ţevile ruginite de deasupra capetelor lor, la bălţile de pe podea, la încremenitele organe mute ale unui siloz care huruise cu multă vreme în urmă şi care acum stătea neclintit ca un mort.

Strânseră mâna lui Jimmy, numindu-l Solo, şi îi îmbrăţişară pe copiii îngroziţi. Îi spuseră că-l salută în numele lui Jules. Şi îşi reglară lanternele de pe căşti, care aruncau în faţa lor conuri aurii de lumină, apoi pătrunseră în casa lui Jimmy, călcând prin bălţi şi împroşcând apa.

Elise se prinse zdravăn de piciorul lui Jimmy când un alt grup de mineri şi mecanici îşi făcu loc pe lângă ei. Îi însoţeau doi câini mari, care se opriră din alergat ca să adulmece mai întâi bălţile, apoi pe Elise care tremura, înainte de a-şi urma stăpânii. Courtnee – prietena lui Juliette – dădu instrucţiuni unui grup, apoi se întoarse la Jimmy şi la copii. El o privi apropiindu-se. Avea părul mai deschis la culoare decât al lui Juliette şi trăsături mai ferm conturate. Era mai scundă, dar radia aceeaşi înverşunare. Se întrebă dacă, în celălalt siloz, toţi oamenii erau astfel: bărbaţii bărboşi şi plini de funingine, iar femeile – cutezătoare şi pline de resurse.

Rickson îi trase pe gemeni lângă el, în timp ce Hannah îşi legăna bebeluşul care plângea, încercând să-l liniştească şi să-l adoarmă din nou. Courtnee îi întinse lui Jimmy o lanternă.

– N-am câte una pentru fiecare din voi, spuse, aşa că va trebui să rămâneţi unii lângă alţii, zise ridicând mâna deasupra capului. Tunelul e destul de înalt, nu trebuie decât să ocoliţi stâlpii de susţinere. Şi solul nu e uniform, aşa că mergeţi încet şi

rămâneţi pe mijloc.

– De ce nu putem să rămânem aici şi să vină doctorul la noi? întrebă Rickson.

Hannah îi aruncă o privire în timp ce-şi sprijinea bebeluşul pe şold.

– Locul unde vă ducem e mult mai sigur, răspunse Courtnee, cu ochii la pereţii alunecoşi şi ruginiţi.

Văzând cum îi privea casă, Jimmy se simţi gata să-i ia apărarea. Se simţea bine acolo de atâta vreme.

Rickson îl privi, parcă îndoindu-se că în cealaltă parte aveau să fie mai în siguranţă. Jimmy ştia de ce se teme. Îi auzise pe gemeni vorbind între ei, iar gemenii ascultaseră şoaptele copiilor mai mari. Hannah avea să se aleagă cu un implant în şold, aşa cum avuseseră mamele lor. Lui Rickson avea să i se atribuie o culoare şi o meserie fără legătură cu apărarea familiei sale. Tânărul cuplu îşi făcea la fel de multe griji ca Jimmy din pricina adulţilor din celălalt siloz.

În ciuda tuturor temerilor, îşi puseră căşti de protecţie, împrumutate de la oamenii care năvăleau în lumea lor, şi trecură prin deschizătură. Dincolo de dinţii săpătorului se întindea un tunel întunecat ca Sălbăticia, când erau stinse luminile. Dar acolo era frig, iar glasurile stârneau un ecou care nu exista în Sălbăticie. Pământul păru să-i înghită în timp ce Jimmy se străduia să ţină pasul cu Courtnee, iar copiii se străduiau să ţină pasul cu Jimmy.

Intrară pe o uşă de metal şi trecură prin imensa maşină de săpat, în care era cald. Străbătură un coridor îngust, prin care alţi oameni veneau din direcţia opusă, strecurându-se pe lângă ei. Ajunseră la o altă uşă şi ieşiră în frigul şi în bezna din tunel. Luminile lanternelor dansau de pe căştile bărbaţilor şi femeilor care strigau unii la alţii, luptându-se cu mormane de sfărâmături înălţate spre plafon, dispărând din vedere. Pietroaiele alunecau şi troncăneau. Grămezile se ridicau pe ambele părţi şi printre ele se contura o potecă primejdioasă. Pe lângă ei treceau muncitori cu iz de noroi şi de sudoare. Era acolo şi un bolovan mai înalt decât Jimmy, pe care toată lumea era nevoită să ocolească.

Părea bizar să mergi aşa, drept înainte, mereu în aceeaşi direcţie. Merseră şi iar merseră, fără să le taie calea niciun perete şi fără ca drumul să cotească într-o parte sau alta. Era

nefiresc. Pustiul din lateral trezea mai multe spaime decât întunericul şi luminile întrezărite când şi când. îl speria mai tare decât vălul de praf scurs din plafon şi decât pietrele rostogolite uneori din grămezi. Era mai cumplit decât străinii de care se ciocneau în întuneric sau decât barele de oţel apărute în mijlocul tunelului din vârtejul de umbre. Era straniu să înainteze astfel, neîntrerupt. Mergeau, mergeau şi iar mergeau în aceeaşi direcţie, pe un drum fără sfârşit.

Jimmy era obişnuit să urce şi să coboare pe scara în spirală. Era un lucru firesc. Dar nu şi ce făcea acum. Cu toate acestea continua să înainteze-poticnindu-se pe suprafaţa neuniformă de piatră sfârtecată, pe lângă oameni ce se strigau unii pe alţii în bezna străpunsă ici şi colo de fasciculele luminoase ale lanternelor, printre mormane de pământ care îngustau poteca din centru. Depăşiră bărbaţi şi femei care cărau componente de maşini şi bare de oţel aduse din silozul lui. Jimmy ar fi vrut să le vorbească. Elise îşi trase nasul şi spuse că-i e frică. El o săltă în braţe şi o lăsă să i se agaţe de gât.

Tunelul nu se mai sfârşea. Deşi în capăt se desluşea o lumină, un pătrat strălucitor, cu margini grosolane, era nevoie de o grămadă de paşi pentru ca acea gură luminoasă să se mărească. Jimmy se gândi că Juliette mersese atât de mult pe afară. Nu-i venea să creadă că supravieţuise unui asemenea chin. îşi aminti că de-atunci îi auzise vocea de câteva zeci de ori, că ea reuşise cu adevărat, că se dusese după ajutor şi-şi respectase promisiunea, se întorsese după el. Cele două lumi ale lor se uniseră într-una singură.

Ocoli un alt stâlp de metal din mijlocul tunelului. îşi îndreptă lanterna în sus şi văzu grinzile de metal susţinute de stâlpi. Bolovanii desprinşi, care cădeau sfărâmându-se, îi dădură un nou motiv de spaimă şi descoperi că o urma pe Courtnee cu mai multă tragere de inimă. Grăbi pasul către lumina promiţătoare din faţa sa, fără să se mai gândească la ceea ce lăsa în urmă şi la locul către care se îndrepta, preocupat doar de ieşirea de sub pământul instabil.

La mare distanţă în spatele lor, se auzi un pocnet, urmat de huruitul pietroaielor în cădere şi apoi de strigătele muncitorilor care-i avertizau pe alţii să se ferească din calea avalanşei. Hannah trecu în faţa lui. El o lăsă jos pe Elise, iar ea şi gemenii se grăbiră s-o ia înainte, tot apărând şi dispărând din

lumina lanternei lui Courtnee. Pe lângă ei se scurgeau şuvoaie de oameni, cu lanterne pe căşti, mergând spre casa lui Jimmy. Se bătu din reflex peste piept şi simţi cheia veche, pe care şi-o agăţase la gât înainte de a părăsi sala serverelor. Silozul lui nu era protejat. Dar simţea spaima copiilor şi asta-l făcea, cumva, mai puternic. Nu era la fel de înfricoşat ca ei. Se simţea dator să dea dovadă de curaj.

Ajunseră în sfârşit la capătul tunelului şi gemenii se repeziră afară primii. Îi făcură să tresară pe oamenii în salopete de un albastru-închis, cu pete de unsoare pe genunchi şi şorţuri de piele cu buzunarele pline de unele. Făcură ochii mari. Aveau feţele albe de cretă şi negre de funingine. Jimmy se opri la gura tunelului şi-i lăsă pe Rickson şi pe Hannah să iasă primii. Toată lumea încetă lucrul la vederea pruncului din braţele ei. O femeie se apropie cu mâna întinsă, ca şi cum ar fi vrut să atingă copilul, dar Courtnee îi făcu semn să se retragă şi le ceru tuturor celorlalţi să-şi continue lucrul. Jimmy inspectă mulţimea în căutarea lui Juliette, deşi i se spusese că e în Vârf. Elise îşi ridică mânuţele spre el, într-un gest care-l implora să o ia în braţe. Jimmy îşi potrivi mai bine rucsacul şi îi făcu pe plac, ignorându-şi durerea din şold. Atârnată de gâtul fetiţei, geanta cu cartea ei grea îl pocnea peste coaste.

Se alătură procesiunii de copii şi şerpuiră printre muncitorii încremeniţi, care se trăgeau de bărbi şi se scărpinau în cap, uitându-se la el de parcă ar fi fost un personaj dintr-o lume imaginară. Şi, în adâncul inimii lui, simţi că era o mare greşeală. Două lumi se uniseră, dar nu semănau. Acolo aveau curent electric. Becurile nu pâlpâiau şi locul era plin de adulţi – bărbaţi şi femei. Mirosul era altul. Maşinile huruiau, nu erau încremenite în tăcere. Şi deceniile lungi în care îmbătrânise îl părăsiră, gonite de o panică bruscă, în timp ce se grăbea să-i ajungă pe ceilalţi, devenind el însuşi unul dintre tinerii înspăimântaţi, care ieşeau din întuneric şi tăcere pentru a pătrunde în strălucitoarea şi aglomerata lui casă nouă.

22
Silozul 18

Pentru copii fusese pregătit un dormitor mic, cu paturi suprapuse, iar pe acelaşi coridor se afla o cameră numai pentru Jimmy. Câtuşi de puţin încântată de aranjament, Elise se prinsese cu amândouă mâinile de braţul lui Jimmy. Courtnee le spuse că, la cererea ei, urma să li se aducă mâncare acolo, jos, şi puteau face duş. Pe unul dintre paturi se aflau un teanc de salopete curate, un calup de săpun şi câteva cărţi vechi, pentru copii. Dar mai întâi le prezentă un bărbat înalt, într-o salopetă de un roşu tern, mai curată decât oricare alta pe care o văzuse Jimmy vreodată.

– Sunt doctorul Nichols, spuse bărbatul, strângând mâna lui Jimmy. Cred c-o cunoşti pe fiica mea.

Jimmy nu înţelese. Însă pe urmă îşi aminti că numele de familie al lui Juliette era Nichols. O făcu pe curajosul în timp ce bărbatul înalt, proaspăt bărbierit, se uită în ochii şi în gura lui. Pe urmă bărbatul îi apăsă pe piept o bucată de metal rece şi ascultă cu atenţie prin tuburile ataşate de ea. Totul i se părea cunoscut. Era ceva din trecutul lui îndepărtat.

Jimmy răsuflă adânc când i se spuse s-o facă. Copiii îl priveau cu mare atenţie şi el înţelese ce fel de model le era: de normalitate şi de curaj. Aproape că începu să râdă – dar trebuia să respire cum îi cerea doctorul.

Elise se oferi să fie următoarea. Doctorul Nichols se lăsă în genunchi şi examină golul lăsat în urmă de dintele ei lipsă. O întrebă despre zâne şi, când ea clătină din cap şi spuse că n-a auzit niciodată de aşa ceva, apăru o monedă de argint. Cei doi gemeni se apropiară, cerând să fie ei următorii.

– Zânele există? întrebă Miles. Noi auzeam zgomote la ferma unde-am crescut.

Marcus se strecură în faţa fratelui său.

– Eu am văzut de-adevăratelea o zână într-o zi, spuse. Şi mi-am pierdut douăzeci de dinţi când eram mic.

– Da? întrebă doctorul Nichols. Poţi să zâmbeşti pentru mine? Minunat! Acum deschide gura. Douăzeci de dinţi, aşa ai spus?

– Îhî, răspunse Marcus, ştergându-se la gură. Şi toţi mi-au crescut la loc, în afară de ăla pe care mi l-a scos Miles când m-a

lovit cu piciorul.

– A fost un accident, protestă Miles.

Îşi săltă cămaşa şi ceru să-i fie ascultate respiraţiile. Jimmy îi văzu pe Rickson şi Hannah îngrămădindu-se lângă bebeluşul lor în timp ce urmăreau ce se petrecea. Observă şi că doctorul Nichols, chiar şi cât îi examină pe cei doi băieţi, nu putu să-şi ia ochii de la bebeluşul din braţele lui Hannah.

După încheierea consultaţiei, gemenii primiră câte-o monedă de argint.

– Le poartă noroc gemenilor, spuse doctorul Nichols. Părinţii îşi pun câte două sub pernă, cu speranţa că vor avea băieţi sănătoşi ca voi doi.

Radiind de încântare, băieţii studiară monedele căutând orice urmă de faţă ştearsă sau vreo porţiune de cuvânt care să le dovedească autenticitatea.

– Şi Rickson a avut un frate geamăn, spuse Miles.

– Da?

Atenţia doctorului se îndreptă spre cei doi copii mai mari, care stăteau alături, pe patul de jos.

– Nu vreau să mi se pună un implant, spuse Hannah, cu răceală. Mama a avut implant şi au tăiat-o ca să i-l scoată. Nu vreau să fiu tăiată.

Rickson o cuprinse cu braţul şi o trase lângă el. Se uită cu ochi îngustaţi la doctorul înalt şi Jimmy se simţi încordându-se.

– Nu e nevoie să ţi se pună implant, şopti doctorul, dar Jimmy văzu cum se uita la Courtnee. îmi dai voie să ascult bătăile inimii copilului tău? Nu vreau decât să mă asigur că e sănătos şi puternic…

– De ce n-ar fi? întrebă Rickson, scoţându-şi pieptul în afară.

Doctorul Nichols îl studie câteva clipe.

– Aţi întâlnit-o pe fiica mea, nu? Pe Juliette?

El dădu din cap.

– Pentru scurtă vreme, răspunse. A plecat curând după aceea.

– Ei bine, ea m-a trimis aici, jos, fiindcă îşi face griji pentru sănătatea voastră. Sunt medic. Specialitatea mea e tratamentul copiilor, al copiilor foarte mici. Bebeluşul vostru pare foarte puternic şi sănătos. Nu vreau decât să mă asigur că nu greşesc. Ridică discul metalic din capătul tuburilor prin care asculta, apoi

şi-l lipi de palmă. Iată. După ce-l ţin aşa, e cald. Băieţelul vostru nici măcar n-o să ştie că-l ascult.

Jimmy îşi frecă pieptul, acolo unde îi fusese ascultată răsuflarea, şi se întrebă de ce nu încălzise doctorul discul şi pentru *el*.

– Pentru o monedă? întrebă Rickson.

Doctorul Nichols zâmbi.

– Ce-aţi zice dac-aţi primi în schimb câteva bonuri?

– Ce e un bon? întrebă Rickson, dar Hannah îşi schimba deja poziţia astfel încât doctorul să poată să arunce o privire.

În timpul consultaţiei, Courtnee puse o mână pe umărul lui Jimmy. El se întoarse să vadă ce voia.

– Juliette mi-a cerut să iau legătura cu ea imediat ce sunteţi aici cu toţii. Mă întorc repede…

– O clipă, zise Jimmy. Mi-ar plăcea să vin şi eu. Vreau să vorbesc cu ea.

– Şi eu vreau, spuse Elise, lipindu-se de piciorul lui.

Courtnee se încruntă.

– OK, încuviinţă ea. Dar să ne grăbim, pentru că trebuie să mâncaţi cu toţii şi să faceţi câte-un duş.

– Să facem duş? întrebă Elise.

– Da, dac-o să mergem sus, să vă vedeţi noua casă.

– Noua casă? întrebă Jimmy.

Dar Courtnee se îndrepta deja spre uşă.

Jimmy se grăbi să o urmeze pe Courtnee pe coridor. Elise îşi înşfăcă geanta, cea cu cartea grea, şi se strădui să ţină pasul cu el, aproape alergând.

– De ce-a vorbit de noua noastră casă? întrebă. Când ne întoarcem în adevărata noastră casă?

Jimmy se scărpină în barbă, luptându-se cu adevărul şi minciuna. S-ar putea să nu ne mai întoarcem niciodată acasă, ar fi vrut să spună. Indiferent unde vom ajunge în final, s-ar putea să nu ne mai simţim niciodată acasă.

– Cred că asta o să fie noua noastră casă, îi răspunse, având grijă să nu i se frângă glasul.

Îşi puse mâna ridată pe umărul ei firav, simţi cât de fragil era, cât de fragilă era acea carne pe care-o puteau frânge cuvintele.

– O să fie casa noastră cel puţin o vreme. Până când o îmbunătăţesc pe a noastră.

Privi înainte, spre Courtnee, dar ea nu se întoarse.

Elise se opri în mijlocul coridorului şi se uită peste umăr. Când se uită iarăşi la el, luminile palide de la Mecanic i se reflectară în ochii umezi. Jimmy se pregătea să-i spună să nu plângă, când Courtnee se lăsă în genunchi şi o strigă. Fetiţa nu se clinti.

– Vrei să vii cu noi s-o sunăm pe Juliette şi să vorbim cu ea prin staţia radio? întrebă Courtnee.

Elise dădu din cap, cu degetul în gură. O lacrimă i se rostogoli pe obraz. îşi strânse la piept geanta cu cartea şi Jimmy îşi aduse aminte de copiii dintr-o altă viaţă care se agăţau la fel de păpuşile lor.

– Şi, după ce vorbim şi faceţi un duş, o să vă aduc budincă de orez din cămară. Ţi-ar plăcea?

Elise ridică din umeri. Jimmy vru să spună că niciunul dintre copii nu mai mâncase vreodată budincă de orez. Nici el nu auzise de aşa ceva. Dar în clipa aceea voia şi el.

– Hai s-o sunăm pe Juliette împreună! zise Courtnee.

Elise îşi trase nasul şi dădu din cap. D luă pe Jimmy de mână şi se uită în sus, la el.

– Ce e budinca de orez? îl întrebă.

– O să fie o surpriză, răspunse Jimmy, ceea ce era perfect adevărat.

Courtnee îi conduse mai departe pe coridor, până când ajunseră dincolo de un cot. Trecură câteva clipe până când culoarul întortocheat, cu coturile lui, îi aminti lui Jimmy de locul întunecat pe care-l lăsaseră în urmă. Dincolo de vopseaua proaspătă şi de zumzetul surselor de lumină, dincolo de cablurile bine întreţinute şi de mirosul de unsoare proaspătă, se afla un labirint identic cu găleata ruginită pe care-o explorase în ultimele două săptămâni. Aproape că auzea noroiul pleoscăindu-i sub tălpi, auzea scâncetul pompei care încerca să absoarbă apă dintr-un bazin gol, dar de la picioarele sale venea un zgomot real. Un scheunat.

Elise ţipă şi, la început, Jimmy crezu că tocmai o călcase pe picior. Însă la picioarele lui ţipa şi se rotea în cerc un şobolan mare, cafeniu, cu o coadă înfricoşătoare.

Lui Jimmy îi stătu inima. Elise ţipa întruna, dar apoi îşi dădu seama că, de fapt, îşi auzea propria voce. Braţele fetiţei erau încleştate de piciorul lui, împiedicându-l să se răsucească

pe călcâie şi s-o rupă la fugă. Şi, între timp, Courtnee râdea ţinându-se cu mâinile de burtă. Jimmy aproape că leşină când o văzu săltând şobolanul uriaş în braţe. Abia când zări creatura lingând-o pe bărbie, îşi dădu seama că nu era şobolan, ci câine. Un pui. În copilărie, văzuse câini adulţi în partea de mijloc a silozului său, dar niciodată un căţeluş. Elise îşi slăbi strânsoarea când se convinse că animalul nu voia să facă niciun rău nimănui.

– E o pisică! strigă ea.

– Nu-i pisică, o contrazise Jimmy.

Ştia foarte bine cum arată pisicile.

Courtnee încă mai râdea, cu ochii la el, când de după colţ apăru gâfâind un tânăr, fără îndoială atras de ţipetele ascuţite ale lui Jimmy.

– Aici erai! spuse, luând animalul de la Courtnee.

Căţeluşul se prinse cu gheruţele de umărul lui şi încercă să-l muşte de lobul urechii.

– Afurisită creatură!

Mecanicul împinse botul micului animal într-o parte. Apoi îl înşfăcă de ceafă, lăsându-l să-şi agite lăbuţele în aer.

– Mai sunt şi alţii? întrebă Courtnee.

– Cei găsiţi în acelaşi culcuş, răspunse bărbatul.

– Conner trebuia să scape de ei acum câteva săptămâni.

Bărbatul ridică din umeri.

– Conner sapă afurisitul ăla de tunel. Dar o să-i aduc aminte.

O salută scurt pe Courtnee şi plecă în direcţia de unde venise, ţinând animalul atârnat de ceafă.

– Ai tras o spaimă! spuse Courtnee, zâmbindu-i lui Jimmy.

– Am crezut că e şobolan, răspunse el, aducându-şi aminte de hoardele care luaseră în stăpânire fermele de jos.

– Am fost invadaţi de câini de când s-au adăpostit aici nişte oameni de la Aprovizionare, îi explică atunci Courtnee.

Îi conduse pe coridor, în direcţia în care plecase bărbatul cu căţelul. De data asta, Elise mergea, grăbită, în faţa lor.

– De-atunci s-au tot înmulţit. Am găsit chiar eu o cutie cu căţeluşi în sala pompei, sub schimbătoarele de căldură. Iar acum câteva săptămâni a fost descoperită alta, în magazia cu scule. În curând o şi găsim şi-n pat pe afurisiţii ăştia. Nu ştiu decât să mănânce şi să facă mizerie peste tot.

Jimmy se gândi la tinereţea lui, petrecută în sala serverelor, unde mâncase conserve de fasole şi-şi făcuse nevoile pe gratiile podelei. Nu puteai urî o fiinţă vie pentru că… trăieşte, nu-i aşa?

Coridorul se termina într-o fundătură. Elise se uita deja în stânga, ca şi cum ar fi căutat ceva.

– Atelierul lui Walker e în partea asta, spuse Courtnee.

Elise se uită în urmă. De undeva se auzi un scheunat şi ea se întoarse şi se îndreptă într-acolo.

– Elise! o strigă Jimmy.

Fetiţa aruncă o privire printr-o uşă deschisă înainte de a dispărea dincolo de ea. Courtnee şi Jimmy se repeziră pe urmele ei.

Odată ajunşi dincolo de colţ, o văzură lângă o ladă pentru piese de schimb, în care bărbatul de pe coridor tocmai punea ceva la loc. Elise se prinse cu mâinile de marginea lăzii şi se aplecă în faţă. Din lada de plastic se auzeau scheunături şi zgrepţănături. Courtnee se repezi către ea.

– Ai grijă, micuţo! Muşcă.

Elise se întoarse spre Jimmy. Ţinea deja în braţe un animăluţ agitat, cu limba roz atârnându-i.

– Pune-l la loc! spuse Jimmy.

Courtnee întinse mâna spre animal, dar bărbatul care ţinea căţeii în cutie îl înşfăcase deja de ceafă. Îl puse lângă ceilalţi şi închise capacul cu zgomot, lovindu-l cu piciorul.

– Îmi pare rău, şefa.

Împinse lada într-o parte tot cu piciorul, în timp ce Elise scâncea.

– Îi hrăneşti? întrebă Courtnee, arătând către mormanul de resturi de pe o farfurie ciobită.

– Conner îi hrăneşte. Jur. Sunt de la căţeaua aia pe care-a luat-o aici. Ştii cum e el când e vorba despre asta. I-am spus ce-ai zis, dar a tot amânat.

– O să discutăm mai târziu, spuse Courtnee, îndreptându-şi privirea spre mica Elise.

Jimmy înţelese că nu voia să spună, în faţa copilului, ce era de făcut.

– Haideţi!

Îl călăuzi pe Jimmy către uşă şi iarăşi pe coridor. El trăgea după sine un copil care protesta.

23
Silozul 18

La destinaţie îi aştepta un miros familiar şi neplăcut. Miros de obiecte încinse de curentul electric, aidoma serverelor care zumzăiau şi o duhoare de om nespălat. Mirosea ca Jimmy însuşi şi ca propria sa casă. Şi urechile percepeau un şuier de paraziţi – o şoaptă fantomatică familiară, ca a staţiilor sale radio. O urmă pe Courtnee într-o cameră cu bancurilor de lucru, unde erau înşirate frânturi din nenumărate proiecte despre care era greu să-şi dea seama dacă sunt în lucru sau abandonate.

Pe o masă lungă, de lângă uşă, erau împrăştiate piese de computer. Jimmy se gândi cum l-ar fi mustrat tatăl său dacă le-ar fi văzut risipite într-o asemenea dezordine. Un bărbat în salopetă de piele, aşezat la unul dintre bancurile de lucru din partea opusă a încăperii, se întoarse spre ei, cu o baghetă metalică fumegândă într-o mâns, cu nenumărate scule ieşind din buzunarele de la piept, cu barba căruntă şi privire sălbatică. Jimmy nu mai văzuse un asemenea om în toată viaţa lui.

– Courtnee! spuse bărbatul.

Îşi scoase o bucată de sârmă argintie dintre buze, lăsă bagheta jos şi-şi flutură mâna ca să-şi împrăştie fumul din faţa ochilor.

– E ora cinei?

– Încă nu e nici măcar ora prânzului, îi răspunse Courtnee. Vreau să-ţi prezint doi prieteni de-ai lui Juliette. Din celălalt siloz.

– Din celălalt siloz?!

Walker lăsă în jos o lupă şi miji ochii spre oaspeţi. Se ridică fără grabă de pe taburet.

– Am vorbit cu tine, spuse. îşi şterse palma de turul pantalonilor şi întinse mâna. Solo, nu?

Jimmy înaintă şi-i apucă mâna întinsă. Se studiară unul pe altul câteva clipe.

– Prefer să mi se spună Jimmy, zise acesta, în cele din urmă.

Walker dădu din cap.

– Da, da. Aşa e.

– Iar eu sunt Elise, se prezentă fetiţa, fluturând mâna. Hannah îmi spune Lily, dar mie nu-mi place. îmi place Elise.

– E un nume frumos, încuviinţă Walker.

Se trase de barbă şi se legănă pe călcâie, măsurând-o cu privirea.

– Sperau că pot lua legătura cu Jules, zise Courtnee. Iar eu trebuia s-o sun ca s-o anunţ că au ajuns aici. Ea… s-a terminat totul cu bine?

Walker păru smuls dintr-o transă.

– Ce? A, da, răspunse el bătând din palme. Se pare că totul a mers şnur. S-a întors înăuntru.

– De ce-a ieşit? întrebă Jimmy.

Ştia că Juliette lucrează la ceva, dar nu ştia la ce. La un proiect despre care nu voia niciodată să vorbească prin radio, fiindcă nu ştia cine ar fi putut să-i asculte.

– S-ar părea că s-a dus să vadă cum e acolo, răspunse Walker.

Bodogăni ceva şi aruncă o privire către uşa deschisă a atelierului său, strâmbând din nas. După toate aparenţele, nu i se părea un motiv întemeiat pentru a pleca undeva. După o pauză stânjenitoare, îşi îndreptă ochii spre masa lui de lucru. Mâinile lui bătrâne ridicară cu abilitate o staţie radio bizară, plină de butoane şi cadrane.

– Să vedem dacă putem da de ea, spuse.

O sună, dar îi răspunse altcineva. I se ceru să aştepte o clipă. Walker îi întinse staţia radio lui Jimmy, care o luă, fiind deja destul de familiarizat cu un astfel de aparat ca să ştie cum funcţionează.

Brusc răsună o voce:

– Da? Alo…?

Glasul lui Juliette. Jimmy apăsă pe buton.

– Jules?

Se uită la tavan şi, pentru prima oară după o veşnicie, înţelese că ea era undeva, la unul din etajele superioare. Se aflau din nou în acelaşi siloz.

– Eşti acolo?

– Solo!

El n-o corectă.

– Eşti cu Walker. E şi Courtnee acolo?

– Da.

– Minunat! E minunat! îmi pare atât de rău că n-am putut fi de faţă! Cobor cât de curând cu putinţă. Pentru copii se pregăteşte în apropierea fermelor o locuinţă asemănătoare cu

vechiul lor cămin. Mai întâi trebuie să termin acest... un mic proiect. N-ar trebui să dureze mai mult de câteva zile.

– E în regulă, spuse Jimmy.

Îi adresă lui Courtnee un zâmbet stânjenit şi se simţi brusc foarte tânăr. De fapt, câteva zile i se păreau o perioadă îndelungată. Voia s-o vadă pe Jules sau să se întoarcă acasă. Sau şi una, şi alta.

– Vreau să te văd cât mai curând, adăugă, răzgândindu-se. Nu lăsa să treacă prea mult.

Brusc în difuzor se auziră paraziţi, de parcă undele radio căzuseră pe gânduri.

– O să njă grăbesc. Promit. V-aţi întâlnit cu tata? E doctor. L-am trimis jos, să vă consulte pe tine şi pe copii.

– L-am întâlnit. E aici.

Jimmy îşi plecă privirea la Elise, care-l trăgea spre uşă, probabil cu gândul la budinca de orez.

– Bun! Spuneai că e şi Courtnee acolo. Poţi să mi-o dai şi pe ea?

Jimmy întinse staţia radio şi văzu că mâna îi tremura. Courtnee o luă. O ascultă pe Juliette zicând ceva despre scara mare şi o puse la curent cu starea săpăturilor. Vorbiră şi despre aducerea staţiei radio sus, ca s-o poată folosi Jules. urmă ceva din care Jimmy nu înţelese mare lucru, un soi de ceartă între ele, legată de faptul că tatăl ei nu se afla sus, în Vârf, ca să se asigure că ea şi cineva pe nume Nelson sunt în siguranţă. Încercă să urmărească firul discuţiei, dar mintea îi zbura mereu la altceva. Şi apoi îşi dădu seama că Elise dispăruse.

– Unde s-a dus copila asta? întrebă.

Se aplecă să se uite sub masa plină cu unelte, unde nu era nimic altceva decât un morman de componente ale unor maşini stricate. Se ridică şi se uită în spatele unuia dintre bancurile de lucru lungi şi înalte. Nu era un moment bun ca să se joace de-a v-aţi ascunselea. Se uită şi în colţul cel mai îndepărtat şi simţi cum i se pune un nod în gât din cauza panicii. În silozul lui, Elise dispărea cât ai clipi, era distrată, se lua după orice obiect strălucitor sau după cel mai vag miros de fructe. Dar acolo... printre străini şi într-un loc pe care el nu îl cunoştea... Jimmy se foi stângaci prin încăpere, uitându-se printre bancurile de lucru şi în spatele rafturilor înghesuite, auzindu-şi clipă de clipă bătăile inimii în urechi.

– Era chiar… începu Walker.

– Sunt aici! strigă Elise.

Îi făcu cu mâna de pe coridor, din faţa uşii.

– Ne putem întoarce la Rickson? Mi-e foame.

– Iar eu v-am promis budincă de orez, zâmbi Courtnee.

Discuţia ei cu Juliette se încheiase. Îi scăpaseră cele aproape două minute de panică deplină ale lui Jimmy. În drum spre uşă, îi întinse lui bizara staţie radio.

– Jules vrea să iei asta cu tine.

El primi obiectul şi-l strânse în mână cu delicateţe.

– A zis că s-ar putea să mai treacă o zi sau două, dar va veni să vă vadă în noua voastră locuinţă de lângă fermele de jos.

– Chiar mi-e foame, strigă Elise, nerăbdătoare.

Jimmy râse şi-i ceru să fie politicoasă, dar şi stomacul lui chiorăia. I se alătură pe coridor şi văzu că-şi scosese albumul din geanta de umăr. O strângea cu putere la piept. Paginile colorate pe care nu avusese timp să le coasă ieşeau în afară în unghiuri stranii.

– Urmaţi-mă, le spuse Courtnee, luând-o înainte pe coridor. O să vă placă la nebunie budinca de orez a mamei Jean.

Jimmy nu se îndoia de asta. Se grăbi, străduindu-se să ţină pasul cu Courtnee, nerăbdător să mănânce şi s-o revadă pe Jules. În spatele lui, mica Elise mergea în ritmul ei. îşi ţinea cartea groasă cu ambele braţe, fredonând încet pentru ea însăşi, fiindcă să fluiere nu ştia. Geanta îi sălta pe umăr, legănându-se zgomotos dintr-o parte în alta.

24
Silozul 18

Juliette intră în sas să recupereze mostrele; simţi căldura focului de mai devreme – sau poate că doar şi-o imagină. Poate că se încălzise în costum. Sau pur şi simplu îi crescuse temperatura la vederea containerului etanş de pe banca de pregătire, cu capacul decolorat după ce fusese pârjolit de flăcări.

Îşi plimbă palma înmănuşată peste container, verificându-l. Materialul nu se topi şi nu se lipi de metal; containerul era rece la atingere. Petrecuse aproape o oră spălându-se, schimbându-şi de mai multe ori costumul, curăţând ambele sasuri, iar acum ajunsese în faţa cutiei cu indicii. Cu aer de afară, cu pământ de afară şi cu alte mostre. Probabil indicii care aveau să le dezvăluie ce nu e în ordine în lume.

Luă cutia şi li se alătură celorlalţi, dincolo de al doilea sas. Un cufăr mare, placat cu plumb, cu toate îmbinările etanşate şi cu interiorul capitonat, o aştepta. Puseră înăuntru cutia sudată în care se aflau mostrele. Capacul odată închis, Nelson îl etanşă cu calafat, iar Lukas o ajută pe Juliette să-şi scoată casca. Şi abia acum ea îşi dădu seama cât de greu ajunsese să respire. Costumul greu începuse s-o istovească.

Şi-l scoase în timp ce Peter Billings sigilă toate sasurile. Biroul lui de lângă Cantină fusese şantier o săptămână întreagă şi Juliette îşi dădea seama că şeriful abia aşteaptă să-i vadă pe toţi plecaţi. Ea îi promisese că o să-l scape de sasul interior cât mai curând cu putinţă, dar probabil că, înainte de asta, avea să facă alte câteva excursii. Mai întâi voia să vadă cum stăteau lucrurile cu micile mostre de aer din exterior pe care le adusese în siloz. Şi până la laboratorul de costume de la etajul treizeci şi patru era drum lung.

Nelson şi Sophia mergeau în faţa lui Lukas şi Juliette, ca să le facă loc pe scară. Ei îi urmau ţinând cufărul de o parte şi de alta, ca hamalii care lucrau în tandem. O altă încălcare a Pactului, se gândi Juliette. Oameni în argintiu, cărând. Câte legi îşi putea permite să încalce acum, când ocupa o poziţie care îi cerea să le susţină? De câtă ingeniozitate trebuia să dea dovadă ca să-şi justifice acţiunile?

Gândurile îi alunecară de la numeroasele ei fapte pline de

ipocrizie către tunelul aflat departe, jos, şi la veştile primite de la Courtnee, care o anunţase că Solo şi copiii erau în siguranţă. Nu-i plăcea deloc că nu putea fi acolo, în Adânc, cu ei, dar măcar tatăl ei era. La început nu putuse accepta niciun rol în incursiunea ei afară, însă apoi abia acceptase să plece de lângă ea ca să se ocupe de copii. Juliette reuşise să-l convingă că-şi luaseră suficiente măsuri de precauţie şi că o verificare a sănătăţii ei nu era nicidecum necesară.

Cufărul se legănă şi se izbi de balustradă cu un pocnet asurzitor, iar ea încercă să se concentreze asupra sarcinii prezente.

– Eşti bine? îi strigă Lukas.

– Cum reuşesc hamalii să facă aşa ceva? întrebă ea, schimbând mâna cu care-şi ţinea povara.

Greutatea cufărului placat cu plumb o trăgea în jos, iar masivitatea lui îi stătea în calea picioarelor. Lukas era mai jos decât cufărul şi putea să meargă pe centrul scării, cu braţul întins pe lângă corp, ceea ce părea mult mai confortabil. Ea, fiind mai sus, nu reuşea nimic similar. Pe următorul palier, îi ceru lui Lukas să aştepte în timp ce-şi scoase centura şi o legă de mâner, pentru a şi-o trece apoi peste umăr, aşa cum văzuse la un hamal. Asta îi permitea să înainteze în lateral, sprijinind cufărul. greu pe şold, exact aşa cum erau căraţi sacii negri cu morţi, pentru înhumare. După un etaj, începu să i se pară comod să coboare astfel şi îşi dădu seama care era farmecul muncii de hamal. Avea timp să se gândească. Mintea se liniştea în timp ce corpul se mişca. Dar, odată ce-şi aminti de sacii negri şi de ceea ce cărau ea şi Lukas, gândurile i se întunecară.

– Cum te simţi? îl întrebă pe Lukas, după ce coborâră pe două bucle ale spiralei într-o tăcere deplină.

– Foarte bine, răspunse el. Doar că mă întreb ce cărăm, înţelegi? Ce e în cufăr.

Şi gândurile lui deveniseră sumbre.

– Crezi că n-a fost o idee bună? întrebă ea.

El nu răspunse. Şi era greu de zis dacă ridicase din umeri sau doar prinsese mai bine cufărul. Trecură de un alt palier. Nelson şi Sophia întinseseră în faţa uşilor o bandă care interzicea trecerea, dar prin sticla murdară se zăreau feţele celor care-i urmăreau cu privirea. Juliette zări o bătrână care lipise de geam o cruce strălucitoare. La trecerea celor doi,

femeia îşi frecă palma de cruce, apoi o sărută. Atunci Juliette se gândi la părintele Wendel şi în minte îi reveni ideea că răspândeşte în siloz teama, nu speranţa. Speranţă ofereau preotul şi biserica lui, vorbeau despre un loc al existenţei de după moarte. Când încercai să schimbi lumea în bine, se putea întâmpla să înrăutăţeşti lucrurile, şi existenţa acestui risc era izvorul spaimei.

Juliette aşteptă până ce ieşiră de pe palier.

– Hei, Luke?

– Da?

– Te-ai întrebat vreodată ce se întâmplă cu noi după ce ne stingem?

– Ştiu ce ni se întâmplă, răspunse el. Suntem unşi cu unt şi mâncaţi direct de pe ştiulete.

Râse de gluma lui.

– Vorbesc serios. Crezi că sufletele noastre ajung în nori şi că acolo găsesc un loc mai bun?

Râsul lui încetă.

– Nu, răspunse, după o pauză îndelungată. Cred că pur şi simplu existenţa noastră încetează.

Ajunseră cu o buclă mai jos şi trecură de un alt palier, de o altă bandă care interzicea trecerea, de o altă uşă etanşată, ca precauţie. Juliette îşi dădu seama că, pe scara pustie şi tăcută, vocile lor ajungeau la mare distanţă, în sus şi în jos.

– Nu mă deranjează că, într-o bună zi, n-o să mai fiu aici, continuă Lukas după o vreme. Nu-mi fac probleme fiindcă nu eram aici acum o sută de ani. Cred că moartea seamănă foarte mult cu asta. Peste o sută de ani, viaţa mea va fi exact la fel cum a fost acum o sută de ani.

Juliette nu-şi dădu nici acum seama dacă ridicase din umeri sau prinsese mai bine cufărul.

– Îţi spun eu ce durează o veşnicie.

Întoarse capul, de parcă ar fi vrut să se asigure că ea îl aude, şi Juliette se pregăti pentru ceva răsuflat, gen „dragostea”, sau pentru ceva fără niciun haz, de genul „tot ce găteşti tu”.

– Ce? întrebă, convinsă că avea să regrete, dar simţind că el îi aştepta întrebarea.

– Hotărârile noastre, spuse Lukas.

– Ne putem opri o clipă? întrebă ea.

Simţea o arsură în locul unde centura i se freca de gât. Puse capătul ei de cufăr cu o treaptă mai jos, iar Lukas săltă capătul lui, astfel încât obiectul să fie în poziţie orizontală. Ea verifică nodul şi se răsuci, ca să susţină greutatea cu celălalt umăr.

– Scuză-mă... ai spus „hotărârile noastre”?

Nu reuşea să prindă ideea.

Lukas se întoarse cu faţa spre ea.

– Da. Acţiunile noastre, înţelegi? Rămân aici o veşnicie. Indiferent ce-am face. Ce am făcut va rămâne pentru totdeauna. Nu ne putem lua faptele înapoi.

Nu la asta se aşteptase ea. Lukas vorbise cu tristeţe, sprijinind cufărul pe genunchi. Desăvârşita simplitate a răspunsului o mişcă. Se simţea rezonând cu ceva, dar nu-şi dădea seama cu ce.

– Continuă! îl îndemnă.

Îşi trecu centura peste celălalt umăr şi se pregăti să ridice din nou cufărul. Lukas se ţinea cu o mână de balustradă şi părea mulţumit că se mai putea odihni câteva clipe.

– Adică, lumea se învârteşte în jurul soarelui, corect?

– După părerea ta, râse Juliette.

– Ei bine, chiar aşa e. Moştenirea şi bărbatul din Silozul 1 mi-au confirmat-o.

Juliette se strâmbă, ca şi cum niciuna dintre cele două surse n-ar fi fost demnă de încredere. Lukas n-o luă în seamă şi adăugă:

– Asta înseamnă că nu existăm într-un singur loc. În schimb, tot ce facem rămâne pe loc... ca o urmă, ca un imens inel al deciziilor. Fiecare acţiune de-a noastră...

– Şi fiecare greşeală.

El dădu din cap şi-şi tamponă fruntea cu mâneca.

– Şi fiecare greşeală. Dar şi toate lucrurile bune pe care le facem. Orice faptă pe care-o lăsăm în urmă e nemuritoare. Chiar dacă n-o vede şi nu şi-o aminteşte nimeni; asta nu contează. Oricare dintre aceste urme va fi întotdeauna exact ceea ce s-a întâmplat, ceea ce am făcut, ceea ce am decis. Trecutul trăieşte la nesfârşit. Nimic nu-l schimbă.

– Te face să nu-ţi doreşti să dai greş, spuse Juliette, gândindu-se de câte ori o făcuse şi întrebându-se dacă nu cumva şi cutia dintre ei doi era o greşeală.

Văzu imagini cu ea însăşi pe o mare buclă a timpului: luptându-se cu tatăl ei, pierzând un iubit, ieşind la curăţire, o imensă spirală a suferinţelor, ca o călătorie în josul scărilor cu un picior sângerând.

Şi petele n-aveau să iasă niciodată la spălat. Asta spunea Lukas. Întotdeauna avea să-şi fi rănit tatăl. Era corect să spună aşa? întotdeauna avea s-o fi făcut. Era timpul verbal al nemuririi. O nouă regulă gramaticală*. Întotdeauna avea sunt* provocat moartea prietenilor ei*. Întotdeauna avea să ţi* avut un frate care murise şi o mamă care-şi luase viaţa*. Întotdeauna avea să fi* acceptat afurisita aia de slujbă de şerif.

Nu te puteai întoarce. Scuzele nu erau suduri; erau doar o recunoaştere a faptului că se stricase ceva. Adesea între doi oameni.

– Eşti bine? o întrebă Lukas. Gata să mergem mai departe?

Iar ea ştia că n-o întreabă doar dacă i-a obosit braţul. Avea abilitatea de a-i descoperi temerile secrete. Avea o vedere ageră, care-i permitea să întrezărească, printre nori groşi, până şi o suferinţă de proporţiile celui mai mic vârf de ac.

– Mă simt minunat, minţi ea.

Şi îşi răscoli trecutul în căutarea unei fapte nobile, a unui drum fără pată, a unei atingeri care să fi lăsat în urmă o lume mai luminoasă. Dar, când fusese trimisă la curăţire, refuzase să o facă. Refuzase întotdeauna. Se întorsese cu spatele şi plecase şi n-avea nicio şansă să se întoarcă şi să schimbe ceva.

Nelson îi aştepta în laboratorul de costume. Era deja pregătit, purta al doilea costum, dar fără cască. Costumul purtat de Juliette afară şi cele două folosite pentru curăţirea acestuia fuseseră lăsate în sas. Nu recuperaseră decât staţiile radio instalate în gulere. Pentru că erau la fel de preţioase ca oamenii, glumise Juliette. Nelson şi Sophia le instalaseră deja în noua pereche de costume. Lukas avea o a treia staţie radio pe coridor.

Puseră cufărul pe podea, lângă un banc de lucru gol. Juliette şi Lukas îşi scuturară braţele amorţite, punându-şi sângele în mişcare.

– Eşti gata să treci dincolo de uşă? îl întrebă ea pe Lukas.

El dădu din cap, aruncând o ultimă privire încruntată către cufăr. Juliette îşi dădea seama că ar fi preferat să rămână şi să-i ajute. O strânse de braţ şi o sărută pe obraz înainte de a ieşi,

închizând uşa în urma lui. Ea se aşeză pe pat şi îşi puse din nou un costum, timp în care îi auzi pe Lukas şi Sophia etanşând uşa cu bandă izolatoare. Gurile de aerisire din plafon fuseseră deja izolate. Juliette se gândi că în container era mai puţin aer decât lăsase ea să intre în Silozul 17 – şi că supravieţuise acelei grele încercări – şi totuşi preferau să ia toate măsurile de precauţie. Se purtau ca şi cum într-unul dintre acele containere s-ar fi aflat destulă otravă ca să ucidă pe toată lumea din siloz. Era o condiţie în favoarea căreia insistase ea însăşi.

Nelson îi trase fermoarul la spate şi închise peste el clapeta cu arici, apăsând-o cu putere. Ea îşi puse mănuşile. Căştile amândurora se fixară cu un pocnet. Ca să aibă suficient timp şi aer.

Juliette scosese o butelie de oxigen din trusa de sudură oxiacetilenică. Fluxul de aer era reglat cu ajutorul unui buton mic, iar surplusul era recuperat printr-un set de supape cu dublu sens. Testând instalaţia, Juliette constatase că-şi puteau continua lucrul câteva zile bazându-se pe aerul absorbit din rezervorul pe care-l împărţeau.

– E totul în ordine? îl întrebă pe Nelson, verificând astfel volumul staţiei radio.

– Da, răspunse el. Sunt gata.

Juliette aprecia relaţia la care ajunseseră, aveau ritmul a doi mecanici din acelaşi schimb, care trudesc cot la cot, noapte de noapte. Aproape toate conversaţiile lor se refereau la proiect, la provocările cărora trebuiau să le facă faţă, la uneltele ce treceau de la unul la altul. Dar aflase şi că mama lui Nelson lucrase împreună cu tatăl ei, fusese infirmieră înainte de a coborî în Adânc, ca să devină medic. Mai aflase şi că Nelson confecţionase ultimele două costume pentru curăţire, că el îl echipase pe Holston înainte de expulzarea acestuia, că nu fusese însărcinat să se ocupe şi de ea. Ajunsese la concluzia că proiectul lor era menit să-l absolve şi pe el în aceeaşi măsură în care voia şi ea să se simtă absolvită. Nelson dedicase ore lungi proiectului, deşi Juliette nu se aşteptase ca altcineva în afară de ea s-o facă. Se străduiau amândoi să îndrepte lucrurile.

Juliette alese din raftul cu scule o şurubelniţă plată şi începu răzuirea calafatului din jurul capacului cufărului. Nelson luă una identică şi trecu la lucru pe latura opusă. Când uneltele li se întâlniră, schimbară o privire şi săltară capacul, lăsând la

vedere containerul metalic de pe bancheta din sas. Îl scoaseră şi îl aşezară pe o suprafaţă de lucru curată. Juliette ezită. De pe pereţi, zeci de costume de curăţare se uitau în jos, la ei, cu o tăcută dezaprobare.

Dar îşi luaseră toate precauţiile. Chiar şi unele ridicole. Din costumele în care lucrau fusese înlăturat tot excesul de căptuşeală, pentru a li se uşura munca. La fel şi în privinţa mănuşilor. Juliette făcuse toate concesiile cerute de Lukas. Tot aşa cum se întâmplase în cazul lui Shirly, al generatorului de rezervă şi al săpăturilor, când mersese până la trecerea generatorului principal în ralanti, ca să economisească energie, şi până la introducerea unor explozibili în tunel, ca să poată fi distrus dacă apărea pericolul contaminării; acceptase orice ca să-şi poată continua proiectul.

Reveni brusc în prezent când îşi dădu seama că Nelson aştepta ca ea să treacă la acţiune. Deschise capacul şi începu să scoată mostrele. Erau două de aer, una de control, cu argon din sas una cu pământ de la suprafaţă şi una cu pământ din adâncime, precum şi o alta cu rămăşiţe omeneşti deshidratate. Le aşezară pe toate pe bancul de lucru şi puseră containerul deoparte.

– Cu ce vrei să începem? întrebă Nelson.

Luă o ţeavă scurtă, cu o bucată de cretă înfiptă într-un capăt – o unealtă improvizată de scris, pentru mâini înmănuşate. Pe banc se afla o tăbliţă de ardezie, pentru notiţe.

– Cu mostrele de aer, răspunse ea.

De când le luase şi până ajunsese în laborator trecuseră deja câteva ore. Teama ei secretă era că, între timp, din garnituri nu mai rămăsese nimic, că nu vor mai avea nimic de constatat. Se uită la etichetele de pe micile recipiente şi-l găsi pe cel cu numărul „2”. Era aer din apropierea dealurilor.

– Ştii, e ca o ironie a sorţii, zise Nelson.

Juliette luă recipientul cu mostră din mâna lui şi se uită prin capacul transparent.

– Ce vrei să spui?

– Doar că…

Nelson se răsuci ca să se uite la ceasul de pe perete şi scrise ora pe tăbliţă, aruncând către Juliette o privire vinovată.

– Faptul că ni se permite să facem aşa ceva, să vedem ce e afară şi chiar să vorbim asta. Vreau să spun că eu am pus

laolaltă componentele costumului tău. Şi că eu am condus echipa care a făcut costumul şerifului.

Se încruntă sub casca transparentă. Juliette îi văzu fruntea strălucind de sudoare.

– Îmi amintesc că l-am ajutat să se îmbrace.

Încerca să-şi ceară scuze şi o făcea, cu stângăcie, pentru a treia sau a patra oară, iar Juliette aprecia asta.

– Îţi făceai doar meseria, îl linişti ea.

Şi apoi se gândi cât de puternic era un asemenea sentiment, cât de departe puteai ajunge pe drumul răului, târşindu-ţi picioarele în timp ce nu făceai altceva decât ce-ţi impunea slujba.

– Dar ironia e că încăperea asta…

Nelson flutură mâna spre costumele care-i priveau de pe pereţi.

– Până şi mama mea credea că scopul acestei încăperi e să ajute oamenii, să ajute curăţitorii să supravieţuiască cât mai mult cu putinţă, să ajute la explorarea lumii exterioare, despre care nu trebuia să vorbească nimeni. Şi, în final, iată-ne. Facem mai mult decât să vorbim despre asta.

Juliette nu zise nimic, dar el avea dreptate. Încăperea mustea de speranţă şi de spaimă deopotrivă.

– Ceea ce tânjim să aflăm şi ceea ce se află de fapt afară sunt două lucruri diferite. Să ne concentrăm, avem treabă!

Nelson dădu din cap şi-şi pregăti creta. Juliette scutură primul recipient pentru mostre până când cele două garnituri din interior se desprinseră. Cea rezistentă, de la Aprovizionare, era cu desăvârşire intactă. Semnele galbene de pe margine erau încă acolo. Cealaltă se afla într-o stare mult mai rea. îi dispăruseră marcajele roşii şi aerul din container îi mistuise muchile. La fel se petrecuseră lucrurile cu cele două eşantioane de bandă termoizolatoare lipită de fund. Bucata pătrată de la Aprovizionare nu fusese deloc afectată. Pe cea de la IT, Juliette o tăiase în formă de triunghi, ca să le deosebească. În ea apăruse o gaură mică.

– Aş zice că a fost distrusă o optime din garnitura asupra căreia a acţionat mostra de aer numărul doi. În banda termoizolatoare e o gaură cu diametrul de trei milimetri. Ambele eşantioane de la Aprovizionare par în stare perfectă.

Nelson notă observaţiile ei. Juliette se hotărâse să

măsoare toxicitatea aerului comparând garnituri şi bandă termoizolatoare menite să se descompună afară cu cele despre care ştia că rezistă, îi întinse recipientul lui Nelson, pentru verificare, şi îşi dădu seama că aveau deja un prim set de date. O confirmare tot atât de importantă ca supravieţuirea ei în exterior. Echipamentul din depozitul de costume pentru curăţire era conceput astfel încât să nu reziste. Spectaculozitatea acestui prim pas o înfioră. Prin minte i se perindară, în goană, toate experimentele cu care putea să continue. Şi încă nu deschiseseră recipientele, să vadă cum era aerul din ele.

– Confirm distrugerea unei optimi din garnitură, spuse Nelson, uitându-se în recipient. Şi aş zice că diametrul găurii din bandă e de doi milimetri şi jumătate.

– Notează doi şi jumătate.

Ca primă schimbare, la următorul experiment avea să existe câte-o tăbliţă pentru fiecare. Fiindcă observaţiile lui le puteau afecta pe ale ei şi invers. Aveau atât de multe de învăţat. Luă mostra următoare, în timp ce Nelson scria cifrele.

– Mostra unu, spuse ea. Aici e aer de pe rampă.

Când se uită înăuntru, văzu garnitura de la Aprovizionare intactă. Cealaltă era pe jumătate deteriorată. Ba chiar plină de ciupituri într-un loc. Când întoarse recipientul cu fundul în sus şi îl zgudui, garnitura căzu pe capacul transparent.

– Aşa ceva nu e cu putinţă, spuse. Îndreaptă lampa încoace.

Nelson roti braţul lămpii către ea. Juliette îl îndreptă în sus, se aplecă peste bancul de lucru şi-şi răsuci cu stângăcie capul şi gâtul ca să se uite, pe lângă garnitura stricată, la banda termoizolatoare lucioasă de dincolo de ea.

– Aş… aş zice că garnitura e pe jumătate uzată. Iar în banda termoizolatoare sunt găuri de câte cinci… ba nu, de câte şase milimetri. Trebuie să te uiţi şi tu la asta.

Nelson notă numerele înainte de a lua mostra. Întoarse lampa înspre el. Juliette nu se aşteptase la o diferenţă atât de mare între cele două mostre, dar, dacă una se deteriorase mai tare, ar fi trebuit să fie cea cu aer de pe deal, ntx cea de pe rampă. Nu de acolo de unde pompau în afară aer neviciat.

– Poate că le-am inversat ordinea, spuse ea.

Luă următoarea mostră, cea de control. Afară fusese foarte atentă, dar îşi amintea că-şi lăsase gândurile să

hoinărească. La un moment dat uitase să numere şi ţinuse un recipient prea mult deschis. Probabil că asta era probabil.

– Confirm, zise Nelson. Astea sunt mult mai uzate. Eşti sigură că e mostra de pe rampă?

– Cred c-am făcut o greşeală. Pe una am ţinut-o prea mult deschisă. Fir-ar să fie! Nu le putem lua în seamă pe astea două. Cel puţin nu pentru o comparaţie.

– De-aia mai avem încă o mostră, o consolă Nelson, tuşind în cască şi aburindu-i partea din faţă, apoi îşi drese glasul. Nu trebuie să te învinovăţeşti.

O cunoştea destul de bine. Juliette înşfăcă mostra de control, înjurând în barbă, şi se întrebă ce credea Lukas, care îi asculta în staţia lui radio de pe coridor.

– Ultima, spuse ea, agitând micul recipient.

Nelson aştepta, cu creta deasupra tăbliţei.

– Dă-i drumul!

– Nu…

Juliette îndreptă lumina spre interior. Agită din nou recipientul. Transpiraţia i se prelinse în josul obrajilor şi îi picură de pe bărbie.

– Credeam că asta e cea de control, spuse.

Aşeză mostra jos şi înşfăcă recipientul de alături, dar era plin cu pământ. Inima îi bătea cu putere şi i se învârtea capul. Nimic n-avea sens. Dacă nu cumva luase mostrele greşind ordinea recipientelor. Oare stricase totul?

– Da, e mostra de control, confirmă Nelson, bătând cu bucata de ţeavă în mostra pe care tocmai o verificase. Marcajul e aici.

– Stai o secundă! spuse Juliette.

Respiră de câteva ori adânc. Apoi se uită din nou în recipientul cu eşantionul colectat din sas. Înăuntru n-ar fi trebuit să fie decât argon. Îi întinse recipientul lui Nelson.

– Da, nu e normal, zise el, scuturând obiectul. Ceva nu e în ordine.

Juliette abia dacă-l auzea. Mintea îi gonea nebuneşte. Nelson aruncă o privire în recipientul de control.

– Cred… ezită el… cred că a căzut o garnitură în afară când ai deschis capacul. Ceea ce nu e o mare nenorocire. I se poate întâmpla oricui. Sau, poate…

– Imposibil! îl întrerupse ea.

Fusese atentă. îşi amintea că văzuse garniturile înăuntru. Nelson îşi drese glasul şi puse mostra de control pe bancul de lucru. Potrivi lampa, ca lumina să cadă chiar asupra ei. Şi se aplecară amândoi peste mostră. Nu căzuse nimic în afară, Juliette nu se îndoia de asta. Însă ea făcuse greşeli. Oricui i se putea întâmpla să greşească...

– Înăuntru nu e decât o singură garnitură, sublinie Nelson. Cred că totuşi a căzut...

– Banda termoizolatoare, spuse Juliette.

Schimbă poziţia lămpii. Lumina căzu pe fundul containerului, reflectându-se. Acolo era fixată o bucată de bandă termoizolatoare. Cealaltă dispăruse.

– Vrei să spui că şi o bucată de bandă termoizolatoare lipită a căzut?

– Ei, atunci înseamnă că recipientele nu sunt în ordine, răspunse el. Numerotarea e în ordine inversă. Dacă sunt în ordine inversă, totul e perfect logic. Fiindcă mostra de pe deal nu poate fi mai puţin deteriorată decât cea de pe rampă. Aşa stau lucrurile.

Juliette se gândi la asta, dar nu era decât o încercare de a pune cap la cap ce credea cu ce vedea. Iar afară ieşise tocmai ca să-şi confirme suspiciunile. Ce însemna faptul că vedea ceva complet diferit?

Şi apoi revelaţia o izbi ca o cheie în creştet. Ca o imensă trădare. Ca trădarea unei maşini care-i fusese întotdeauna de folos, ca o pompă în care avusese încredere şi care începuse, brusc şi fără motiv, să-şi schimbe sensul de lucru. Ca un iubit care-i întorcea spatele când o vedea căzând, ca o legătură importantă care nu era pur şi simplu întreruptă, fiindcă de fapt nu existase niciodată.

– Luke! spuse ea, sperând că el o ascultă, că are staţia radio deschisă.

Şi rămase în aşteptare. Nelson tuşi.

– Sunt aici, veni răspunsul – o voce subţire, îndepărtată. Vă urmăresc.

– Argonul, spuse Juliette, uitându-se la Nelson prin vizoarele căştilor. Ce ştim despre el?

Nelson clipi, încercând să împiedice transpiraţia să i se prelingă în ochi.

– Ce anume să ştim? întrebă Lukas. E un tabel periodic al

elementelor pe-acolo, pe undeva. Cred că într-unul din dulapuri.

– Nu, zise Juliette, ridicând glasul, ca să fie sigură că o aude. Ştim de unde vine? Şi măcar ştim sigur ce anume e?

25
Silozul 1

În pieptul lui Donald hârâi ceva, o zbatere a unui obiect prost fixat, o alarmă internă, anunţându-l că starea lui se deteriora din ce în ce mai mult. Se sili să tuşească, oricât de mult i-ar fi displăcut, fiindcă diafragma îl durea de prea mult efort, în aceeaşi măsură în care îl dureau şi muşchii şi îi ardea gâtul. Se aplecă în faţă pe scaun şi tuşi până când ceva din interiorul lui se desprinse şi îi alunecă pe limbă. Scuipă în bucata lui pătrată de pânză urât mirositoare.

O împături fără s-o privească şi se prăbuşi din nou în scaun. Răsuflă adânc, mai puţin hârâit. O dată şi încă o dată. Câteva guri de aer răcoritor care nu-l torturară. I se mai păruse vreodată ceva atât de minunat ca respiraţia fără dureri?

Năucit, îşi roti privirea, trecând în revistă tot ce înainte nu preţuise îndeajuns: resturile de mâncare, un pachet de cărţi de joc, o carte deschisă, cu paginile îngălbenite şi cotorul plin de crăpături – toate îi aminteau de schimburile suportate, dar în care nu suferise. Acum suferea. Suferea aşteptând să-i răspundă Silozul 18. Studie planul tuturor celorlalte silozuri pentru care îşi făcea griji. Nu văzu decât lumi moarte. Aveau să moară toate, cu excepţia uneia. Simţi ceva zgândărindu-l în gât şi ştiu că el o să moară înainte de a apuca să ia vreo hotărâre, înainte de a descoperi cum poate să ajute sau să aleagă sau să abată proiectul de la cursul său sinucigaş. Era singurul care ştia sau căruia îi păsa, iar cunoştinţele şi compasiunea lui aveau să fie îngropate odată cu el.

Oricum, ce-şi imagina? Că poate îndrepta lucrurile? Că poate reface o lume la a cărei distrugere pusese umărul? Trecuseră de punctul în care răul făcut mai putea fi anulat. Era prea târziu pentru refacere. Întrezărise un câmp verde şi un petic de cer albastru şi îşi pierduse capul. Le văzuse o singură dată şi de atunci trecuse atât de mult timp, încât începuse să se întrebe dacă se întâmplase cu adevărat. Ştia cum se făceau curăţirile. Ştia că nu e cazul să se încreadă în imaginea prezentată de o maşină.

Dar o speranţă nebunească îl aducea acolo, în acea cameră de comunicare, cu mâna din nou întinsă spre staţia radio. O speranţă nebunească îl îndemnase să viseze la

încetarea întregului proiect, la un mod de a lăsa silozurile pline de oameni să-şi trăiască propriile vieţi, fără amestecul lui inoportun. Dar era şi curios în aceeaşi măsură, voia să ştie ce se ascundea în serverele alea, să afle ultimul mare mister, unul pe care nu-l putea explora decât cu ajutorul şefului de la IT, înscăunat de el însuşi. Donald voia pur şi simplu răspunsuri. Tânjea după adevăr şi după o moarte fără durere atât pentru el, cât şi pentru Charlotte. Tânjea după sfârşitul schimburilor şi al visurilor. Şi după un ultim loc de odihnă, poate pe dealul ăla înalt, cu vedere către mormântul lui Helen. Se gândea că nu cere prea mult.

Se uită la ceasul de pe perete. Întârziau cu răspunsul. Trecuseră deja cincisprezece minute. Se întâmpla ceva. Privi secundarul care dădea ocol cadranului şi îşi dădu seama că întreaga operaţiune, ansamblul tuturor silozurilor, era aidoma unui ceas imens. Funcţiona automat. Şi mergea din ce în ce mai încet.

Maşinării invizibile dădeau ocol planetei, purtate de vânt, distrugând tot ce era omenesc, readucând lumea în starea ei de sălbăticie. Oamenii îngropaţi sub pământ erau seminţe în stare latentă, care mai aveau de aşteptat încă două sute de ani înainte de a încolţi. Două sute de ani. Donald simţi din nou o durere în gât şi se întrebă dacă în el mai rămăsese viaţă pentru două *zile*.

În clipa aceea, nu mai avea la dispoziţie decât cincisprezece minute. Cincisprezece minute înainte de a se întoarce operatorii din schimb. Ajunsese să poarte aceste discuţii cu regularitate. Nu era neobişnuit să dai pe toată lumea afară ca să porţi o convorbire strict secretă, dar oamenii începuseră să devină suspicioşi fiindcă o făcea în fiecare zi, la aceeaşi oră. Îi vedea pe toţi schimbând priviri între ei când îşi luau cănile cu cafea şi ieşeau. Probabil credeau că e vorba de vreo idilă. Şi el avea adesea senzaţia că trăieşte un soi de idilă. O idilă înfiripată cu vremurile de demult şi cu adevărul.

Acum luase plasă. Irosise jumătate din sesiune ascultând zumzetul conexiunii, în aşteptarea zadarnică a unui răspuns. Acolo se întâmpla ceva. Ceva rău. Sau poate era el tensionat din pricina rapoartelor despre cadavrul descoperit tocmai în silozul său, o crimă de care se ocupau cei de la securitate. I se părea bizar că asta nu-l nelinişteа aproape deloc. îşi făcea mai multe

griji pentru celelalte silozuri. Rămăsese fără pic de empatie pentru al lui.

Auzi un pocnet în cască.

– Alo? spuse, cu voce istovită, slabă.

Se baza pe maşini ca să i-o facă să pară puternică.

Nu primi niciun răspuns, se auzea doar respiraţia cuiva. Dar era de-ajuns ca să ştie cine e interlocutorul. Lukas îl saluta întotdeauna.

– Primarule! zise el.

– Ştii că nu-mi place să mi se spună aşa, răspunse ea.

Părea cu răsuflarea tăiată, ca şi cum ar fi alergat.

– Juliette îţi place mai mult?

Tăcere. Donald se întrebă de ce prefera să stea de vorbă cu ea. Ţinea la Lukas. Fusese de faţă la Ritualul lui şi îi admira curiozitatea, modul în care studia Moştenirea. Îl cuprindea nostalgia când vorbeai cu Lukas despre lumea veche. Era un soi de terapie. Iar Lukas îl ajuta să salte capacele serverelor şi să le examineze conţinutul.

La Juliette îl atrăgea altceva. Acuzaţiile şi injuriile ei, pe care ştia că le merită. Asprimea tăcerii ei şi ameninţările. O parte din Donald îşi dorea să vină ea să-i pună capăt zilelor, înainte de a o face tuşea. Umilirea şi execuţia erau o cale către absolvirea de vinovăţie.

– Ştiu cum o faceţi, vorbi Juliette în cele din urmă, parcă scuipând venin. În sfârşit înţeleg. Mi-am dat seama.

Donald îşi săltă casca de pe o ureche şi-şi şterse un firicel de transpiraţie.

– Ce înţelegi?

Se întrebă dacă Lukas descoperise ceva într-unul dintre servere, ceva care o întărâtase pe Juliette.

– Curăţirile, se răsti ea.

Donald se uită la ceas. Cele cincisprezece minute rămase aveau să zboare cu iuţeală. Tipul care citea un roman avea să se întoarcă repede, ca şi tehnicienii întrerupţi în mijlocul jocului de cărţi.

– Sunt încântat să vorbim despre curăţiri…

– Tocmai am fost afară, îl întrerupse ea.

Donald îşi acoperi microfonul şi tuşi.

– Unde afară? întrebă.

Se gândi la tunelul pe care pretindea ea că-l sapă, la

zgomotul pe care-l făceau şi care încetase de curând. Voia probabil să spună că trecuseră dincolo de marginea silozului ei.

– *Afară* afară. Pe dealuri. În lumea lăsată în urmă de antici. Am luat mostre.

Donald se aplecă în faţă în scaunul său. Juliette voia să-l ameninţe, dar el nu auzea decât o promisiune. Ea voia să-l chinuiască, dar el nu simţea decât entuziasm. *Afară*! Ca să ia mostre! El, unul, visa la o astfel de aventură. Visa să descopere ce respirase acolo, afară, ce îi făcuseră de fapt lumii, dacă lucrurile se îmbunătăţeau sau se înrăutăţeau. Juliette îşi închipuia, probabil, că *el* deţine răspunsurile, însă Donald nu avea decât întrebări.

– Ce-ai descoperit? şopti.

Şi afurisitele de maşini aveau să-l facă să pară dezinteresat, să pară că el ar fi ştiut deja ceva. De ce nu putea să spună pur şi simplu că habar n-are ce nu-i în ordine cu lumea sau cu el însuşi şi să ceară ajutor? Să se ajute unul pe altul.

– Nu ne trimiteţi pe noi afară, să curăţăm. Trimiteţi altceva. O să-ţi spun ce-am descoperit…

Pentru Donald, glasul ei era întregul univers. Greutatea pământului de deasupra capului său dispăru, ca şi senzaţia de sol dur de sub tălpi. Era singur într-o bulă de aer, singur cu vocea ei.

– …am luat două mostre, plus una din sas, unde-ar fi trebuit să existe un gaz inert. Am luat o mostră de pe rampă şi una de pe dealuri.

Brusc, veni rândul lui Donald să tacă. Salopeta i se lipi de el. Aşteptă iar şi iar. Juliette voia ca el să o implore. Poate că ştia că e pierdut.

– Ce-ai descoperit? repetă.

– Că eşti un sac de minciuni. Că am fost nişte proşti când am ascultat tot ce ne-ai spus, de fiecare dată când am avut încredere în tine. Am luat de bun tot ce ne-ai arătat, tot ce ne-ai povestit, şi nimic din toate astea nu e adevărat. Poate că anticii nici n-au existat. Şi ştii blestemăţiile alea de cărţi de aici? Le ardem pe toate. Şi tu l-ai lăsat pe Lukas să creadă tot rahatul ăsta…

– Cărţile spun adevărul, o întrerupse Donald.

– Aiureli! Ca argonul? Ala e într-adevăr argon? Ce naiba pompaţi în sasuri când ieşim la curăţire?

Donald repetă întrebarea ei în gând.

– Ce vrei să zici?

– Joaca s-a încheiat! Ştiu ce se petrece. Când ne trimiteţi afară, umpleţi sasurile cu ceva care ne mistuie. Distruge întâi toate garniturile, apoi trupurile noastre. Aţi făcut din asta o adevărată ştiinţă, nu-i aşa? Ei bine, am descoperit camerele de luat vederi ascunse. Le-am deconectat acum câteva săptămâni. Da, eu am făcut-o. Am văzut şi pe unde intră cablurile de curent electric. Am văzut ţevile. Gazul e în ţevi, nu-i aşa?

– Juliette, ascultă-mă…

– Nu-mi spune pe nume, de parcă m-ai cunoaşte. Nu mă cunoşti. Toate discuţiile alea în care mi-ai povestit cum a fost construit silozul meu, de parcă l-ai fi construit chiar tu, în care i-ai povestit lui Lukas despre o lume dispărută, de parcă-ai fi văzut-o cu ochii tăi. Încercai să ne intri pe sub piele? Să ne faci să credem că ne eşti prieten? De-asta pretindeai că vrei să ne-ajuţi?

Donald se uită la ceas. Tehnicienii aveau să se întoarcă în scurt timp. Avea să fie nevoit să ţipe la ei, să-i dea afară. Nu putea întrerupe conversaţia într-un astfel de punct.

– Nu ne mai apela, continuă Juliette. Zumzetul şi luminile pâlpâitoare ne dau dureri de cap. Dac-o să continui s-o faci în fiecare zi, va trebui să distrug toată aparatura şi am multe altele pe cap.

– Ascultă-mă… Te rog…

– Nu, ascultă-mă tu! Îţi tăiem toate legăturile cu noi. N-avem nevoie de camerele voastre de observare, de curentul vostru electric, de gazul vostru. Întrerup tot. Şi de-aici n-o să mai iasă nimeni la curăţire, niciodată. Gata cu argonul fals. Data viitoare când ies, n-o să fie decât aer. Acum dispari şi lasă-ne să ne vedem de treabă!

– Juliette…

Dar legătura se întrerupsese.

Donald îşi scoase căştile şi le trânti pe masă. Cărţile de joc se împrăştiară şi romanul deschis căzu şi se închise.

Argon? Ce naiba o apucase? Ultima dată când fusese atât de furioasă spusese că a descoperit o maşină, îl ameninţase că vine după el. Dar asta era cu totul altceva. Argon. Pompat afară când se ieşea la curăţire. N-avea idee despre ce vorbea ea. Pompat afară când se ieşea la curăţire…

Îl cuprinse ameţeala şi se lăsă să cadă pe scaun. Salopeta i se umezise de transpiraţie. Strânse în mână cârpa pătată de sânge şi îşi aduse aminte de un sas plin de ceaţă. îşi aduse aminte cum se împleticise pe o rampă, strigând-o pe Helen, în mijlocul unei mulţimi care se îmbulzea, şi imaginea exploziei unei bombe îi ardea retina. Anna şi Charlotte îl trăgeau după ele, în timp ce erau învăluiţi de un nor alb.

Gazul. Ştia cum se făceau curăţirile. Gazul etanşa sasul. Menirea lui era să respingă aerul dinafară. Gazul împingea *în afară*.

– Praful e în aer, spuse Donald.

Cu genunchii moi, se sprijini de masa lungă. Naniţii mistuiau omenirea. Erau eliberaţi în lume la fiecare curăţire, în trâmbe minuscule, temporizate, câte un tic-tac la fiecare exil.

Căştile zăceau tăcute.

– Sunt un antic, spuse Donald, folosind cuvântul preferat de Juliette. Luă căştile şi repetă, mai tare, în microfon: – Sunt un antic! Eu am făcut asta!

Se prinse din nou de masă, sprijinindu-se ca să nu cadă.

– Îmi pare rău, murmură. îmi pare rău, îmi pare rău.

Şi apoi mai tare, ţipând:

– Îmi pare rău!

Dar nu-l auzea nimeni.

26
Silozul 1

Charlotte mişcă în sus şi-n jos eleronul aripii din stânga a dronei. Cablurile care-l ghidau încă mai aveau un mic joc. Luă cârpa atârnată de coada dronei şi îşi tamponă ceafa. Căută în geanta cu scule şi alese o şurubelniţă de mărime medie. Sub dronă erau împrăştiate mai multe componente, tot ce găsise în interior şi nu era neapărat necesar. Computerul care controla lansarea bombelor, muniţia depozitată pe aripi, servomecanismele care o eliberau. Îndepărtase toate camerele de luat vederi, în afară de una, şi o parte din întăriturile care-i permiteau aparatului să urce cu o acceleraţie de douăsprezece ori mai mare decât cea gravitaţională, îl pregătea pentru un zbor în linie dreaptă, fără nicio greutate asupra aripilor. De data asta avea să zboare jos şi cu mare viteză, fără să conteze dacă era sau nu reperat. Era important să vadă la o distanţă cât mai mare, să fie siguri, să verifice. Charlotte îşi petrecuse o săptămână lucrând la dronă. Singurele lucruri la care se putea gândi erau repeziciunea cu care se prăbuşiseră ultimele două şi norocul pe care considera acum că-l avuseseră cu prima.

Întinsă pe spate, îşi mişcă umerii şi şoldurile ca să se strecoare sub coada dronei. Panoul de acces era deschis deja, cu cablurile la vedere. Punea calafat pe marginile fiecărui panou înainte de închidere, etanşând astfel aparatul ca să-l ferească de praf. *De data asta o să meargă*, îşi spuse, reglând servocomanda cablului. Trebuia să meargă. Văzându-şi fratele, văzând în ce stare era, începuse să se convingă că nu mai aveau şansa unui alt zbor. Totul sau nimic – nu exista alternativă. Nu mai era vorba doar de tuse, Donald părea să-şi fi pierdut minţile.

Se întorsese după ultima convorbire şi uitase să-i aducă cina. Uitase şi de ultima componentă necesară pentru staţia radio, pe care i-o promisese. Şi acum, în timp ce ea lucra, el se foia în jurul dronei, mormăind în barbă. Ieşi pe coridor şi se duse în sala de şedinţe, să caute printre notiţele lui. Se întoarse spre dronă cu paşi apăsaţi, tuşind şi reluând o conversaţie la care ea nu părea să participe.

– …teama lor, nu-ţi dai seama? O facem folosindu-ne de teama lor.

Charlotte aruncă o privire de sub dronă şi îl văzu fluturându-şi mâinile în aer. Era cadaveric. Pe salopetă i se vedeau pete de sânge. Aproape că era timpul să se dea bătuţi, să se urce în lift şi să se predea amândoi. Măcar aşa l-ar fi consultat cineva.

El o surprinse privindu-l.

– Teama lor face mai mult decât să dea culoare lumii pe care o văd, exclamă, cu înverşunare în ochi. Otrăvesc lumea cu ea. Teama asta e o toxină. Îi trimit pe ai lor să cureţe şi asta otrăveşte lumea!

Charlotte nu ştia ce să-i răspundă. Ieşi de sub dronă cu mişcări şerpuitoare, ca să se ocupe din nou de eleron, gândindu-se că ar fi mers mai repede dacă ar fi lucrat doi oameni. Se întrebă dacă să ceară sau nu ajutorul fratelui ei, dar el nu părea în stare să stea într-un loc şi cu atât mai puţin să ţină în mână o cheie.

– Şi asta mi-a dat de gândit, povestea asta cu gazul. Adică, ar fi trebuit să ştiu, nu? îl pompăm în adăposturile lor când vrem să terminăm cu ei. Aşa punem capăt existenţei lor. Eu am făcut-o.

Donald se învârtea în cerc, împungându-se cu degetul în piept. Tuşi în scobitura braţului.

– Dumnezeu ştie că am făcut-o. Dar nu e numai asta!

Charlotte oftă şi-şi scoase din nou şurubelniţa. Încă se mai mişca.

– Poate că ei reuşesc să inverseze treaba asta, ştii?

Se îndreptă din nou spre sala de şedinţe.

– Şi-au închis camerele de luat vederi. Şi a mai fost silozul ăla care a reuşit să-şi împiedice distrugerea. Poate sunt în stare să oprească gazul…

Vocea i se pierdu în depărtare. Charlotte privi spre coridorul din spatele depozitului. Lumina revărsată din sala de şedinţe dansa cu umbra lui Donald, care se foia printre însemnările şi schiţele lui mergând în cerc. Erau amândoi blocaţi în cercuri. îşi auzea fratele înjurând. Atitudinea lui schimbătoare îi aducea aminte de bunica lor, care avusese un sfârşit lipsit de graţie. Aşa avea să şi-l aducă aminte după moartea lui: scuipând sânge şi îndrugând aiureli. N-avea să mai fie niciodată congresmanul Keene, într-un costum bine călcat, competentul ei frate mai mare. Niciodată.

Pe când el se chinuia întrebându-se ce e de făcut, Charlotte îşi avea propriile idei. Ce-ar fi fost să trezească pe toată lumea, aşa cum o trezise Donald pe ea? Dintr-un schimb nu făceau parte decât vreo sută de bărbaţi. Femeile adormite erau mii. Multe mii. Charlotte se gândea ce armată ar fi putut ridica la luptă! Dar se întreba dacă Donny n-avea cumva dreptate – dacă nu cumva ar fi refuzat să lupte împotriva taţilor, a soţilor şi a fraţilor lor. Pentru asta era nevoie de un curaj nebun.

Lumina de pe coridor tremură iarăşi, întreruptă de umbre. Se deplasau înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Charlotte respiră adânc şi îşi reluă lucrul la eleron. Se gândi la cealaltă idee a fratelui ei: să readucă lumea pe calea cea dreaptă, să purifice aerul şi să elibereze oamenii închişi în silozuri. Sau cel puţin să le ofere o şansă tuturor. O aceeaşi şansă. Ca şi cum ar fi doborât graniţele lumii vechi. Repeta o zicală despre cei care au un avantaj şi vor să şi-l păstreze, despre cei care urcau şi trăgeau scara după ei.

– Să lăsăm scările în jos, spusese, nu doar o singură dată. Să nu lăsăm computerele să decidă. S-o facă oamenii.

Charlotte încă nu înţelegea cum ar fi putut face asta. Şi evident că nici fratele ei nu ştia. Se târî din nou sub dronă şi încercă să-şi imagineze un timp în care fiecare era născut pentru o anumită meserie, nimeni nu avea de ales. Fiul cel mare făcea ce făcuse tatăl lui. Al doilea fiu mergea la război sau pe mare sau se punea în slujba

Bisericii. Orice alt băiat care-i urma era lăsat să se descurce pe cont propriu. Fetele ajungeau la băieţii altora.

Cheia îi alunecă şi Charlotte se lovi cu încheieturile degetelor de fuzelaj. Înjură şi îşi privi mâna, văzu sângele ţâşnind. îşi supse locul rănit şi-şi aduse aminte de o altă nedreptate care o pusese pe gânduri. Plecată cândva în misiune, se simţise recunoscătoare fiindcă se născuse în Statele Unite, nu în Irak. Aşa căzuseră zarurile. Graniţele invizibile, desenate pe hartă, erau tot atât de reale ca zidurile silozurilor. împrejurările te întemniţau. Viaţa pe care urma s-o trăieşti era prorocită de anumite calcule ale poporului tău şi ale conducătorilor săi, exact aşa cum îţi decideau computerele soarta.

Se trase din nou afară şi verifică aripa. Jocul din cablu

dispăruse. Drona se afla în cea mai bună stare în care putea s-o aducă, îşi adună cheile care nu-i mai erau de folos şi începu să le îndese în geanta cu scule, când auzi un clinchet dinspre capătul raftului, unde se afla ascensorul.

Încremeni. Se gândi în primul rând la mâncare. Clinchetul însemna că Donny îi aduce mâncare. Dar umbra fratelui ei se zărea pe coridor.

Auzi uşa liftului deschizându-se. Cineva alerga. Erau mai mulţi. Ghetele răsunau ca un tunet şi Charlotte riscă şi îl strigă pe Donald. Îl strigă o singură dată, pe coridor, înainte de a se grăbi să ocolească drona şi să înşface prelata. O roti ca pe-o plasă de pescar, azvârlind-o peste aripile late, peste componentele împrăştiate şi peste scule. Trebuia să le ascundă. Să ascundă ceea ce făcea şi să se ascundă ea însăşi. Donny o auzise. Trebuia să se-ascundă şi el.

Prelata căzu la podea, peste o pernă de aer captiv; se umflă, apoi încremeni. Charlotte se întoarse spre culoar, vrând să fugă către Donny, tocmai când dintre rafturile înalte se revărsară mai mulţi bărbaţi. Se aruncă la podea, sigură că fusese văzută. Ghetele tropăiră prin dreptul ei. Prinse în mâini marginea prelatei, o săltă uşor şi strânse genunchii la piept. îşi undui umărul şi şoldul ca să se târască dedesubt, lângă dronă. Donny o auzise strigându-l. Avea să audă şi zgomotul ghetelor şi să se retragă în baia de lângă sala de şedinţe, unde se va ascunde în cabina de duş. Undeva.

Ceilalţi n-aveau de unde şti că ei sunt acolo, jos. Cum intraseră oamenii ăia? Fratele ei spusese că numai el avea acces.

Zgomotul de paşi se estompă. Se duceau drept spre partea din spate a depozitului, ca şi cum ar fi ştiut. Voci în apropiere. Bărbaţi care vorbeau. Paşi mai uşori, pe lângă dronă. Charlotte avu impresia că-l aude pe Donny ţipând, descoperit de intruşi. Se târî pe burtă pe sub dronă, către cealaltă margine a prelatei. Glasurile se pierdeau în depărtare, cineva trecea încet pe lângă dronă. Fratele ei avea necazuri. îşi aduse aminte ce-i povestise cu câteva zile în urmă şi se întrebă dacă fusese recunoscut în ascensor. îl văzuse un meseriaş, unul din cei pricepuţi la toate. Întunericul de sub prelată parcă o sugruma la gândul că o să rămână singură, că el o să fie luat. Se baza pe el. Chiar şi cu el ţinându-i companie, simţea deja că înnebuneşte

închisă în depozitul ăla. Fără el… nici măcar nu voia să-şi imagineze cum ar fi.

Sprijinindu-şi bărbia pe podeaua din oţel rece, îşi întinse braţele pe lângă cap şi săltă prelata cu dosul palmelor, dezvăluind o frântură din partea de jos a lumii. Văzu ghete periculos de aproape. Simţi mirosul de ulei al podelei. Pentru un bărbat aflat chiar în faţa ei, mersul părea un mare efort, îl ajuta şi îl susţinea un altul, în salopetă argintie. Amândoi îşi târşâiau picioarele de parcă le-ar fi coordonat o singură minte.

Dincolo de ei, coridorul se umplu de strălucire; toate becurile din plafon, pe care fratele ei prefera să le lase stinse, îşi revărsau acum lumina. Charlotte îşi ţinu răsuflarea când îşi văzu fratele târât afară din sala de şedinţe. Unul dintre bărbaţii în argintiu îi trase un pumn în coaste. Donald gemu şi Charlotte parcă simţi lovitura în propriile coaste. Lăsă o parte a prelatei să cadă când îşi duse o mână la gură, îngrozită. Cealaltă mână îi tremură când săltă prelata mai mult, nevrând să vadă, dar simţind nevoia s-o facă. Fratele ei primi o nouă lovitură, dar bărbatul care-şi târşâia picioarele îşi flutură o mână. Charlotte auzi o voce slabă ordonându-le să înceteze.

Cei doi bărbaţi în argintiu se supuseră, dar îi ţintuiră fratele la pământ. Charlotte uită să mai respire în timp ce-l privea pe bărbatul slăbit intrând pe coridorul puternic luminat. Avea părul alb şi tot atât de strălucitor ca becurile din plafon. Se chinuia să înainteze, sprijinindu-se de tânărul de lângă el, al cărui braţ îl susţinea de la spate. Se opri lângă fratele ei.

Charlotte văzu ochii lui Donny. Se afla la cincizeci de metri distanţă, dar observă cât de mari se făcuseră. Fratele ei se holba la bătrânul slăbit, fără să-şi desprindă privirea de el nici măcar când începu să tuşească – un acces urât, stârnit de loviturile din coaste, destul de sonor ca să acopere cuvintele celui la care se uita.

Fratele ei încercă să vorbească. Repetă ceva de mai multe ori, dar ea nu reuşi să-l audă. Bărbatul slab, cu păr alb, abia se ţinea pe picioare. Abia se ţinea pe picioare, dar putea lovi cu ghetele. Tânărul de lângă el îl susţinea. Speriată şi tremurând, Charlotte îl văzu ridicând iar şi iar piciorul şi lovindu-i cu putere fratele cu gheata. Donny se strădui să-şi folosească picioarele drept scut, cuprinzându-şi pulpele cu braţele. În tot acest timp, cei doi bărbaţi îl ţintuiau la pământ, nelăsându-l să se ferească

de loviturile brutale şi pline de furie.

27
Silozul 18

– Eşti sigură că trebuie să scotocim aici? întrebă Lukas.

– Ţine lanterna nemişcată, îi ceru Juliette. Mai am unul de scos.

– Dar n-ar trebui să discutăm despre asta?

– Nu fac nimic altceva decât să mă uit, Luke. Numai că în clipa asta nu văd nimic.

Lukas modifică poziţia lanternei şi Juliette înaintă târâş. Explora pentru a doua oară locul de sub gratiile podelei, situat la baza scării din camera serverelor. Acolo descoperise cablurile de transmisie ale camerelor de luat vederi, cu o lună în urmă, la scurt timp după ce o făcuse Lukas primar. El îi arătase cum puteau vedea tot ce se petrece în siloz, iar ea întrebase cine altcineva mai avea acces la ele. Lukas repetase cu insistenţă că nimeni, până când ea văzuse cablurile dispărând printr-un orificiu sigilat de pe peretele exterior al silozului. îşi amintea că, în mănunchiul de acolo, mai zărise şi alte cabluri. Acum voia să se convingă.

Scoase ultimul şurub al panoului exterior. Acesta se desprinse, lăsând la vedere zecile de fire tăiate de ea, fiecare răsfirat în sute de filamente minuscule, ca nişte fire de păr argintiu. Pe lângă ele se întindeau, în paralel, două cabluri groase, care îi aminteau de cele conectate la generatoarele de la Mecanic. Tot acolo erau îngropate şi două ţevi de cupru.

– Te-ai uitat destul? întrebă Lukas.

Se ghemuise în spatele ei, în locul de unde scoseseră grilajul care servea drept podea şi lumina cu lanterna pe lângă umărul ei.

– În celălalt siloz, etajul ăsta încă mai are curent electric. Treizeci şi patru e alimentat în întregime, fără niciun generator activ.

Juliette bătu cu şurubelniţa în cablurile groase.

– Şi serverele de-acolo zumzăie, merg. Iar o parte dintre supravieţuitori s-au racordat la curentul ăla ca să pună în funcţiune pompele şi alte lucruri de la etajele superioare sau inferioare. Cred că de-aici vine curentul ăla.

– De ce? întrebă Lukas.

Plimbă fasciculul luminos de-a lungul mănunchiului de

cabluri, părând mai interesat acum.

– Fiindcă au nevoie de curent electric pentru pompe şi pentru lămpile de coacere, răspunse Juliette, uimită că era nevoie să dea asemenea explicaţii elementare.

– Nu, în primul rând, de ce ne dau curentul ăsta?

– Poate nu ne cred în stare să menţinem silozul în funcţiune pe cont propriu. Sau poate pentru servere e nevoie de mai mult curent decât putem noi să producem. Habar n-am.

Juliette se apleacă într-o parte şi se uită la Lukas.

– Ceea ce vreau să aflu e motivul care i-a îndemnat să continue alimentarea după ce-au încercat să omoare pe toată lumea. De ce nu l-au întrerupt, ca pe orice altceva?

– Poate-au făcut-o. Poate că prietenul tău a piratat sistemul şi a restabilit contactul.

Juliette râse.

– Nu. Nu Solo…

Din cealaltă parte a culoarului se auzi o voce. Spaţiul gol în care se afla Juliette se afundă în beznă când Lukas se răsuci, cu lanterna în mână. Acolo, jos, n-ar fi trebuit să se afle nimeni altcineva.

– E staţia radio, spuse el. Mă duc să văd cine ne caută.

– Lanterna, strigă Juliette, dar el plecase deja.

Ghetele îi răsunară pe coridor, apoi sunetul se estompă.

Juliette îşi ridică mâna deasupra capului şi pipăi ţevile de cupru.

Erau de mărimea potrivită. Nelson îi arătase unde se aflau cisternele cu argon. Existau o pompă şi un mecanism de filtrare pentru extragerea unei noi rezerve de gaz din adâncurile pământului, într-un mod similar cu tratarea aerului. Însă Juliette ştia acum că nu trebuie să mai creadă nimic. Când scosese panourile din podea şi din spatele cisternelor, descoperise două conducte care pătrundeau în acestea, fără să aibă vreo legătură cu sistemul de alimentare. Un sistem despre care ajunsese să creadă că nu făcea absolut nimic. Aidoma garniturilor, benzii antitermice, celui de-al doilea sistem de alimentare cu energie electrică şi vizorului mincinos, totul avea o faţetă falsă. Adevărul zăcea îngropat dedesubt.

Lukas se întoarse cu paşi apăsaţi. Îngenunche şi spaţiul în care se afla ea se umplu de lumină.

– Jules, trebuie să ieşi de-acolo.

– Te rog, dă-mi lanterna, spuse ea. Nu văd nimic.

Aveau să se certe din nou, ca atunci când tăiase cablurile de conectare la camerele de luat vederi. De parcă ea s-ar fi apucat să taie ţevile alea fără să ştie ce e în ele…

– Trebuie să ieşi de-acolo. Te… te rog.

Şi atunci o auzi în glasul lui. Se întâmplase ceva rău. Juliette se uită peste umăr şi lumina lanternei îi intră în ochi.

– O clipă!

Se întoarse spre el deplasându-se în patru labe, până când ajunse la panoul de acces deschis. îşi lăsă briceagul multifuncţional acolo.

– Ce s-a întâmplat?

Ieşi, îşi îndreptă spatele şi-şi dezlegă părul, îşi adună şuviţele scăpate şi începu să şi-l lege din nou.

– Cine era?

– Tatăl tău…

– A păţit tata ceva?

Lukas clătină din cap.

– Nu, el ne-a apelat. A… unul dintre copii nu mai e.

– A dispărut?

Dar ştia că nu de asta era vorba.

– Lukas, ce s-a-ntâmplat?

Se ridică, îşi scutură praful de pe piept şi de pe genunchi, apoi se îndreptă spre staţia radio.

– Urcau către ferme. S-au întâlnit cu o mulţime de oameni care coborau. Unul dintre copii a alunecat dincolo de balustradă…

– A căzut?

– Douăzeci de etaje, răspunse Lukas.

Ei nu-i venea să creadă. Înşfăcă staţia şi se propti cu palma de un perete, dintr-odată ameţită.

– Care copil?

– N-a spus.

Înainte de a porni microfonul, văzu că aparatul rămăsese pe canalul 17, de când îl sunase ea ultima oară pe Jimmy. Probabil că tatăl ei folosea noua staţie portabilă, făcută de Walker.

– Tată? M-auzi?

Aşteptă. Lukas îi întinse bidonul lui, însă Juliette îl respinse cu o fluturare a mâinii.

– Jules? Pot să te sun mai târziu? Tocmai s-a mai întâmplat ceva.

Tatăl ei părea şocat. Zgomotul de fond era puternic.

– Trebuie să ştiu ce se petrece, răspunse ea.

– Aşteaptă. Elise…

Juliette îşi acoperi gura.

– …am pierdut-o pe Elise. Jimmy s-a dus s-o caute. Fetiţo, am avut o problemă la urcare. Cobora o mulţime de lume. O mulţime furioasă. Ştiau pe cine am cu mine. Şi Marcus a căzut peste balustradă. îmi pare rău…

Juliette simţi mâna lui Lukas pe umăr. îşi şterse ochii.

– Şi a…?

– Încă n-am ajuns jos, să văd. Rickson a fost rănit în încăierare. Îl îngrijesc. Hannah, Miles şi bebeluşul sunt nevătămaţi. Acum suntem la Aprovizionare. Ascultă, acum chiar trebuie să închid. N-o găsim pe Elise şi Jimmy a plecat după ea. Cineva a zis c-a văzut-o urcând. Nu vreau să faci nimic, dar m-am gândit că e bine să ştii de băiat.

Mâna ei tremura când apăsă pe microfon.

– Vin jos. Sunteţi la Aprovizionarea de la o sută zece?

Urmă o tăcere îndelungată. Juliette ştia că tatăl ei se întreabă dacă să încerce sau nu s-o convingă să nu coboare. Staţia radio scoase un pocnet când se dădu bătut.

– Da, eu sunt la o sută zece. Cobor să văd ce e cu băiatul. Îi las pe Rickson şi pe ceilalţi aici. I-am spus lui Jimmy s-o aducă pe Elise încoace imediat ce-o găseşte.

– Nu-i lăsa acolo! zise Juliette.

Nu ştia în cine pot avea încredere, unde ar fi fost în siguranţă.

– Ia-i cu tine, tată, du-i înapoi, la Mecanic! Du-i acasă!

Juliette îşi şterse fruntea. Toată povestea fusese o greşeală.

Aducerea lor acolo fusese o greşeală.

– Eşti sigură? întrebă tatăl ei. Gloata cu care ne-am întâlnit. Cred că se ducea acolo.

28
Silozul 18

Elise se rătăcise în bizar. Auzise pe cineva spunându-i astfel şi i se păruse foarte potrivit pentru un asemenea loc. Era acolo mai multă lume decât şi-ar fi putut imagina vreodată – un loc atât de straniu încât numele abia dacă îl descria pe de-a-ntregul.

Ajunsese acolo într-un mod oarecum uimitor. Căţelul ei dispăruse în marea încăierare cu străinii – mai mulţi oameni decât crezuse că pot exista în acelaşi timp – şi o luase la fugă după el, pe scări. Mai mulţi oameni o ajutaseră, unul după altul, arătând în sus. O femeie în galben îi spusese c-a văzut un om cu un câine îndreptându-se către bizar. Elise urcase zece etaje, până când ajunsese pe palierul cu numărul o sută.

Pe palier erau doi bărbaţi care suflau fum din nări. Îi spuseseră că tocmai intrase cineva cu un câine. Îi făcuseră semn să intre şi ea.

În casa ei, etajul o sută era un pustiu înspăimântător, cu culoare înguste şi camere goale, în care nu găseai decât gunoaie, dărâmături şi şobolani. În silozul ăla arăta la fel, dar era plin de oameni şi de animale şi toată lumea ţipa şi cânta. Era un loc al culorilor strălucitoare şi al mirosurilor oribile, cu oameni care trăgeau fum în ei şi apoi îl suflau, un fum pe care-l ţineau între degete şi pe care-l păstrau cu scânteieri mărunte. Erau şi bărbaţi vopsiţi pe faţă. O femeie îmbrăcată numai în roşu, cu coadă şi coarne, îi făcuse semn să intre într-un cort, dar Elise îi întorsese spatele şi fugise.

Tot fugind de câte ceva, se rătăcise de-a binelea. Peste tot se izbea de câte cineva. Nu-l mai căuta pe Cuţulache, nu voia decât să iasă. Se târî sub o tejghea încărcată şi plânse, dar asta n-o ajută cu nimic. Îi oferi însă prilejul să vadă, de foarte aproape, un animal gras şi fără păr, care scotea aceleaşi sunete ca Rickson când sforăia. Animalul trecu pe lângă ea călăuzit cu o funie legată în jurul gâtului. Elise îşi şterse ochii, îşi scoase albumul şi răsfoi pozele până când reuşi să-l numească. Porc. Numele te ajutau întotdeauna. După ce le aflai, nu-ţi mai era chiar atât de frică.

Rickson o făcu din nou să se mişte, deşi nu se afla acolo. Îi auzea vocea puternică tunând prin Sălbăticie, când îi spunea că

n-are de ce să se teamă. El şi gemenii obişnuiau s-o trimită să aducă una sau alta într-o beznă deplină, şi asta încă de când începuse să meargă. O trimiteau să aducă mure, prune şi alte delicatese din apropierea scărilor, unde mai erau încă oameni de care să se teamă.

– Cei mai mici sunt cel mai în siguranţă, îi zicea Rickson.

Dar asta se întâmplase cu ani în urmă. Nu mai era chiar atât de mică.

Îşi puse albumul la loc şi hotărî că Sălbăticia întunecată, cu degete frunzoase, care o atingeau pe gât, ţăcănitul de pompe şi clănţănitul de dinţi erau mai cumplite decât oamenii vopsiţi, care scoteau fum pe nări. Cu faţa boţită de plâns, ieşi târâş de sub tejghea şi se strecură printre picioarele lor. Luând-o mereu spre dreapta – asta era şmecheria ca să ieşi din Sălbăticie pe întuneric –, se trezi într-o sală plină de fum, unde ceva şuiera puternic şi unde mirosea a şobolan fiert.

– Hei, puştoaico, te-ai rătăcit?

Un băiat tuns scurt, cu ochii de un verde strălucitor, o studia de lângă o tarabă. Era mai mare decât ea, dar nu cu mult. La fel de mare ca gemenii. Elise clătină din cap. Apoi se răzgândi şi făcu semn că da. Băiatul râse.

– Cum te cheamă?

– Elise.

– E un nume cum n-am mai auzit.

Ea ridică din umeri, neştiind ce să spună. Băiatul o văzu uitându-se la un bărbat din spatele lui, care, înarmat cu o furculiţă mare, ridica bucăţi de carne ce sfârâiau de zor.

– Ţi-e foame? o întrebă.

Elise dădu din cap. Îi era foame întotdeauna. Mai ales când se speria. Dar poate fiindcă se speria când pleca să caute mâncare, ceea ce făcea când îi era foame. Îi era greu să-şi aducă aminte cum începea totul, cu frica sau cu foamea. Băiatul dispăru după tejghea. Reveni cu o bucată groasă de carne.

– E de şobolan? întrebă Elise.

Băiatul râse.

– E de porc.

Elise se încruntă, aducându-şi aminte de animalul care grohăise la ea mai devreme.

– Are acelaşi gust ca şobolanul? întrebă, cu speranţă.

– Spune asta mai tare şi tata o să-ţi ia pielea. Vrei sau nu?

îi întinse bucata de carne. Presupun că n-ai la tine două bonuri.

Elise luă carnea fără să răspundă. Muşcă o bucăţică şi gura i se umplu de o explozie de încântare. Era mai bună decât friptura de şobolan. Băiatul o privi cercetător.

– Eşti de la Mijloc, nu-i aşa?

Elise clătină din cap şi muşcă iar din bucata de carte.

– Sunt din Silozul 17, spuse, cu gura plină.

Saliva din belşug. Aruncă o privire către bărbatul care prăjea fâşiile de carne. Marcus şi Miles ar fi trebuit să vină acolo, să guste.

– Vrei să zici etajul şaptesprezece? se încruntă băiatul. Nu pari a veni din Vârf. Nu, eşti prea murdară ca să fii de acolo.

– Sunt din alt siloz, zise ea. De la vest.

– Ce-i aia delavest? întrebă băiatul.

– Vest. Acolo unde apune soarele.

Băiatul o privi ca pe-o ciudăţenie.

– Soarele. Răsare la est şi apune la vest. De-asta hărţile sunt întocmite aşa cum le ştim. Sunt orientate spre nord.

Se gândi să-şi scoată albumul şi să-i arate hărţile lumii, să-i explice cum se mişca soarele pe cer, dar avea mâinile pline de grăsime, iar băiatul nici măcar nu părea interesat.

– Au săpat ca să ajungă la noi şi ne-au salvat, adăugă ea.

Auzind acestea, băiatul făcu ochii mari.

– Tunelul. Eşti din celălalt siloz. Chiar există?

Elise încuviinţă din cap. îşi termină bucata de porc şi se linse pe degete. Băiatul îi întinse mâna. Elise îşi şterse palma de şold şi îi luă mâna.

– Mă cheamă Shaw, se prezentă el. Mai vrei o bucată de porc? Vino în spate. Îţi fac cunoştinţă cu tata. Hei, tată, vreau să-ţi prezint pe cineva.

– Nu pot. Îl caut pe Cuţulache.

Băiatul ridică din sprâncene.

– Cuţulache? Atunci trebuie să te duci în sala de-alături, îi zise, arătându-i încotro cu o înclinare a capului. Dar, haide, porcul e mult mai bun. Câinele e tare ca şobolanul, iar căţeluşii sunt mai scumpi decât câinii, dar au acelaşi gust.

Elise îngheţă. Poate porcul care trecuse pe lângă ea mai devreme, cu o funie la gât, era un animal de casă. Poate mâncau animale de casă, aşa cum Marcus şi Miles ar fi vrut să păstreze un şobolan ca animal de companie, chiar şi atunci când

tuturor celorlalţi le era foame.

– Căţeluşii se mănâncă? îl întrebă pe băiat.

– Sigur, dacă ai bonuri.

Shaw o prinse de mână.

– Vino înapoi, la grătar, cu mine. Vreau să faci cunoştinţă cu tata. El susţine că voi nu existaţi.

Elise se smulse din mâna lui.

– Trebuie să-mi găsesc căţeluşul.

Îi întoarse spatele şi se strecură prin mulţime, înaintând grăbită în direcţia indicată.

– Vrei să spui că e căţeluşul *tău*...? strigă băiatul în urma ei.

Dincolo de un şir de tarabe, Elise descoperi o altă sală plină de fum. Din mai multe părţi venea miros de şobolan fript pe băţ. O bătrână se lupta cu o pasăre, două aripi i se zbăteau în mâini cu furie. Elise călcă într-un rahat şi fu cât pe ce să alunece. Stranietatea din jur dispăru când se gândi că-şi pierduse căţeluşul. Auzi pe cineva strigând ceva despre un câine şi o porni în direcţia vocii. Un băiat mai mare, probabil de vârsta lui Rickson, ţinea în mână o bucată de carne roşie, una imensă, cu dungi albe, care păreau oase. Văzu un ţarc şi nişte panouri numerotate. Unii se opreau să se uite înăuntru. Câţiva arătau ceva dinăuntru şi puneau întrebări.

Elise se strecură printre ei, îndreptându-se spre locul unde se auzea scheunături. În ţarc erau câini vii. Putea să vadă printre şipcile gardului şi chiar pe deasupra lui, dacă se sălta pe vârfuri. Un animal mare cât un porc se întinse spre gard şi mârâi la ea, zgâlţâind gardul. Era un câine, cu botul legat cu o frânghie, ca să nu-l poată deschide. Elise îi simţi răsuflarea caldă. Se feri din calea mulţimii şi ocoli ţarcul.

În spate era unul mai mic. Fetiţa trecu pe lângă o tejghea, unde doi tineri se ocupau de un grătar care scotea fum. Amândoi erau cu spatele la ea. Luară ceva de la o femeie şi îi întinseră un pachet. Elise se prinse de gardul mic şi se uită pe deasupra lui. Văzu un câine lungit pe-o parte şi cinci – ba nu, şase animale mici, care-i mâncau burta. La început crezu că sunt şobolani, însă erau cei mai mici căţeluşi cu putinţă. Pe lângă ei, Cuţulache părea un câine în toată firea. Şi nu-l mâncau pe cel culcat, ci sugeau, aşa cum sugea la sân bebeluşul lui Hannah.

Se uita cu atâta atenţie la creaturile minuscule, încât nu văzu animalul de lângă gard întinzându-se spre ea decât prea târziu. Un nas negru şi o limbă roz se avântară şi îi ajunseră până la bărbie. Se uită drept în jos şi îl văzu dincolo de gard pe Cuţulache, care sări din nou spre ea.

Elise ţipă. Se întinse peste gard şi îl apucă pe căţeluş cu amândouă mâinile, când cineva o înşfăcă din spate.

– Nu cred că ţi-l poţi permite pe ăsta, spuse unul dintre bărbaţii de la tejghea.

Ea se zbătu în strânsoarea lui, încercând să nu-l scape pe Cuţulache.

– Potoleşte-te! zise bărbatul. Dă-i drumul!

– Dă-mi tu *mie* drumul! ţipă ea.

Cuţulache îi alunecă din mâini. Elise se eliberă cu o smucitură şi cureaua genţii de pe umăr îi trecu peste cap. Căzu la picioarele bărbatului, se ridică şi întinse iar mâinile după Cuţulache.

– Ei, ia să vedem! îl auzi pe bărbat spunând.

Fetiţa se aplecă peste gard şi-şi prinse din nou căţeluşul. Picioarele lui zgâriară gardul, încercând s-o ajute. îşi puse lăbuţele lui din faţă pe umerii ei şi limbuţă umedă în ureche. Elise se întoarse şi-l văzu pe bărbat privind-o de sus, ameninţător, cu o bucată de pânză albă însângerată legată peste piept şi cu albumul ei în mâini.

– Ce-i asta? întrebă răsfoindu-l.

Câteva dintre foile libere alunecară şi el le se zbătu să le prindă.

– E albumul meu, răspunse Elise. Dă-mi-l înapoi!

Bărbatul se uită în jos, la ea. Cuţulache o linse pe faţă.

– Facem schimb, albumul pentru ăsta, zise el, arătând către Cuţulache.

– Şi el e tot al meu, insistă ea.

– Nu, pentru pipernicit am plătit. Dar ţi-l dau pentru asta.

Cântări cartea ei în mâini, apoi se aplecă şi o îndepărtă de ţarc, conducând-o către mulţimea din sală.

Elise întinse mâna după carte. Geanta ei rămase jos. Cuţulache o ciupi de mână şi se zvârcoli, gata-gata să-i scape. Ea îi dădu seama că plânge în timp ce striga la bărbat să-i dea lucrurile înapoi. El îşi arătă dinţii şi o înşfăcă de păr, furios.

– Roy! Vino s-o iei pe pricăjita asta.

Elise ţipă. Băiatul de-afară care striga „câine” către toată lumea care trecea se îndreptă spre ea. Cuţulache era aproape liber. Îi scăpa iar din mâini, iar bărbatul avea să-i smulgă părul.

Pierdu căţeluşul şi ţipă când bărbatul o săltă în aer. Văzu o mişcare bruscă, ca un câine sărind la atac. Dar ceva cafeniu trecu în grabă pe lângă ea. Nu era blana unui animal, ci o salopetă. Bărbatul îi dădu drumul cu un geamăt, apoi căzu. Elise se prăbuşi peste el.

N-o mai ţinea de păr. îşi văzu geanta. Cartea. Le înşfăcă pe amândouă, apoi luă şi o mână de foi desprinse. Shaw, băiatul care-i dăduse carne de porc, era acolo. Îl săltă pe Cuţulache într-o mână şi îi zâmbi lui Elise.

– Fugi! îi strigă.

Elise o luă la goană. Se îndepărtă de băiatul de la tejghea, izbindu-se de mulţimea din sală. Se uită peste umăr şi-l văzu pe Shaw alergând după ea, strângându-l la piept pe Cuţulache, cu capul în jos şi cu lăbuţele zbătându-i-se în aer. Mulţimea zgomotoasă îi făcu loc bărbatului de la tarabă, care se luă după ei.

– Pe-aici! strigă Shaw râzând şi trecu înaintea lui Elise, apoi se avântă după un colţ.

Din ochii fetiţei şiroiau lacrimi, dar râdea şi ea. Era deopotrivă îngrozită şi fericită că îşi recăpătase şi cartea, şi căţeluşul, fericită că pleca de-acolo, că era cu băiatul ăla, care se purta cu ea mai frumos decât gemenii. Se repeziră pe sub o altă tarabă – mirosea a fructe proaspete – şi cineva strigă la ei. Shaw o conduse în goană printr-o încăpere întunecoasă, cu paturi nefăcute, printr-o bucătărie în care gătea o femeie, apoi ajunseră la o altă tarabă. Un bărbat înalt, negricios, îi ameninţă cu un soi de lopăţică, dar erau deja din nou în mulţime, alergând, râzând şi ţopăind printre…

Şi pe urmă cineva din îngrămădeală îl înşfăcă pe băiat. Mâini mari şi puternice îl săltară brusc în aer. Elise se împletici. Shaw dădea din picioare şi ţipa la omul care-l ţinea, iar Elise îşi ridică privirea şi-l văzu pe Solo. El îi zâmbi prin barba deasă.

– Solo! strigă fetiţa.

Îl apucă de piciorul şi-l strânse cu putere.

– Băiatul ăsta a luat ceva de-al tău? întrebă el.

– Nu, e un prieten. Lasă-l jos.

Elise cercetă din ochi mulţimea, în căutarea bărbatului

care-i urmărea.

– Ar trebui să plecăm, îi spuse apoi lui Solo, strângându-l de picior. Vreau să merg acasă.

El o mângâie pe creştet.

– Şi chiar acolo mergem.

29
Silozul 18

Elise îl lăsă pe Solo să-i ducă geanta şi cartea; ea îl ţinea în braţe pe Cuţulache. îşi făcură loc prin mulţime, ieşiră din bizar şi se întoarseră pe scări. Shaw venea pe urmele lor, deşi Solo îi spusese să se întoarcă la familia lui. Şi, în timp ce coborau către ceilalţi, fetiţa se tot uita în urmă, ca să-l zărească pe Shaw, în salopeta lui cafenie, trăgând cu ochiul la ei de după stâlpul central sau prin grilajul balustradei de la etajul de deasupra. Se gândi să-i spună lui Solo că încă se mai ţinea după ei, dar n-o făcu.

Câteva etaje mai jos de bizar, îi ajunse din urmă un hamal cu un mesaj. Jules cobora şi era în căutarea lor. Trimisese jumătate dintre hamali să dea de urma lui Elise. Fetiţa nici măcar nu ştiuse că o dăduseră dispărută.

Solo o convinse să bea din bidonul lui când se opriră pe palierul următor şi rămaseră în aşteptare. Ea turnă puţină apă în mâinile lui bătrâne şi zbârcite şi Cuţulache sorbi cu recunoştinţă ca dintr-o băltoacă. Li se păru că o aşteaptă pe Jewel de o veşnicie, când ea apăru grăbită, tropăind zgomotos. Palierul se cutremură. Jewel era obosită şi abia răsufla, dar lui Solo nu părea să-i pese. Se îmbrăţişară şi Elise se întrebă dacă aveau să-şi mai dea drumul unul altuia vreodată. Oamenii aflaţi în trecere pe palier le aruncau priviri ciudate. Când într-un târziu cei doi se dezlipiră unul de altul, Jewel zâmbea şi plângea în acelaşi timp. Îi spuse ceva lui

Solo şi, de data asta, începu el să plângă. Se uitară amândoi la Elise şi ea îşi dădu seama că fie îşi împărtăşeau un secret, fie se întâmplase ceva rău. Pe urmă Jewel o luă în braţe, o sărută pe obraz şi o strânse până când fetiţa abia mai putu să respire.

– Totul o să fie bine, îi spuse micuţei, care însă nu ştia ce nu era bine în clipa aceea.

– L-am luat înapoi pe Cuţulache, zise ea.

Apoi îşi aduse aminte că Jewel nu ştia nimic despre noul ei prieten blănos. Se uită în jos şi-l văzu pe Cuţulache făcând pipi pe gheata lui Jewel, ceea ce trebuie să fi fost modul lui de a o saluta.

– Un câine! exclamă Jewel, strângând-o pe Elise de umăr.

Nu-l poţi păstra. Câinii sunt periculoşi.

– El nu e!

Cuţulache o apucă de mână. Ea şi-o retrase şi îl mângâie pe cap.

– L-ai luat din bazar? Acolo te-ai dus?

Jewel se uită la Solo, care dădu din cap. Ea respiră adânc.

– Nu poţi lua lucruri care nu-ţi aparţin. Dacă-l ai de la un vânzător, trebuie să-l ducem înapoi.

– Cuţulache a venit din Adânc, răspunse Elise, aplecându-se şi strângând căţelul în braţe. A venit de la Mecanic. Îl putem duce înapoi acolo. Dar nu în bizar. îmi pare rău că l-am luat.

Îl strânse pe Cuţulache mai tare şi se gândi la bărbatul care ridicase carnea roşie, cu oase albe. Jewel se întoarse din nou spre Solo.

– Nu e din bazar, confirmă el. L-a luat dintr-o cutie de la Mecanic.

– Bine. O să ne ocupăm de asta mai târziu. Trebuie să-i prindem din urmă pe ceilalţi.

Elise ştia că erau obosiţi cu toţii, adică până şi ea şi Cuţulache, şi totuşi plecară. Oamenii mari păreau nerăbdători să coboare şi, după ce văzuse bizarul, şi ea era la fel. îi spuse lui Jewel că voia să meargă acasă, iar Jewel îi răspunse că acolo se duc.

– Trebuie să facem lucrurile aşa cum au fost, le spuse fetiţa celor doi.

Dintr-un anumit motiv, asta o făcu pe Jewel să râdă.

– Eşti prea micuţă ca să fii nostalgică.

Elise întrebă ce înseamnă nostalgic şi Jewel îi explică:

– Eşti nostalgic când crezi că trecutul a fost mai bun decât în realitate, şi asta numai fiindcă prezentul e mizerabil.

– Eu am devenit foarte nostalgică, declară Elise.

Acum râse şi Solo, nu numai Jewel. Dar pe urmă se întristară amândoi. Fetiţa îi surprinse schimbând o mulţime de priviri triste şi Jewel avea mereu ochii în lacrimi. În cele din urmă, îi întrebă ce se întâmplase.

Se opriră în mijlocul scării şi îi spuseră. Îi povestiră despre Marcus, care alunecase peste balustradă când gloata aia nebună o trântise pe ea şi Cuţulache fugise. Marcus căzuse şi murise. Elise se uită la balustrada de lângă ea şi nu înţelese cum putuse să alunece peste ceva atât de înalt. Nu pricepea

cum se întâmplase, dar ştia că era ca atunci când plecaseră părinţii lor şi nu se mai întorseseră niciodată. Marcus n-avea să mai râdă nicicând prin Sălbăticie. îşi şterse faţa şi îi păru cumplit de rău pentru Miles, care rămăsese fără fratele lui geamăn.

– De-asta mergem acasă? întrebă.

– E unul dintre motive, spuse Jewel. N-ar fi trebuit să vă aduc aici niciodată.

Elise dădu din cap. Nu putea s-o contrazică. Numai că acum îl avea pe Cuţulache şi el era din silozul ăla. Şi ce-i spusese lui Jewel nu conta, fiindcă nici nu se gândea să-l ducă înapoi.

Juliette o lăsă pe Elise să meargă în frunte. O dureau picioarele, coborâse până acolo în fugă; fusese cât pe ce să cadă de mai multe ori. Acum era nerăbdătoare să-i vadă pe copii împreună şi înapoi, acasă. Nu putea să nu se învinovăţească pentru cele întâmplate cu Marcus. În timp ce cobora un etaj după altul cuprinsă de regrete, primi un apel prin staţia radio.

– Jules, eşti acolo?

Era Shirly. Părea supărată. Juliette îşi desprinse staţia de la centură. Shirly era probabil cu Walker, căci folosea unul dintre aparatele lui.

– Te ascult, răspunse ea.

Ţinându-se cu o mână de balustradă, continuă să coboare, urmându-i pe Elise şi pe Solo. Un hamal şi un cuplu tânăr urcară, strecurându-se pe lângă ei, urcând.

– Ce naiba se petrece? întrebă Shirly. Tocmai a trecut pe-aici o gloată. L-a copleşit pe Frankie la poartă. E la infirmerie. Şi am încă vreo douăzeci-treizeci de oameni care se îndreaptă spre afurisitul ăla de tunel al tău. Nu mi-am dat aprobarea pentru aşa ceva.

Juliette îşi imagină că era vorba de acelaşi grup care provocase moartea lui Marcus. Jimmy se întoarse către staţia radio, interesat de noutăţi. Juliette reduse sonorul, ca să nu audă Elise.

– Cum adică *alţi* douăzeci-treizeci? Cine mai e acolo? întrebă apoi.

– În primul rând, echipa ta de săpători. Mecanici din schimbul trei, care acum ar trebui să doarmă, dar vor să vadă ce e în partea cealaltă. Şi comitetul de planificare trimis de tine.

– Comitetul de planificare?
Juliette îşi încetini paşii.
– Da. Au spus că i-ai trimis tu. Că ai zis că e în regulă să inspecteze tunelul. Au o aprobare de la biroul tău.
Juliette îşi aminti că Marsha spusese ceva despre asta înainte de întrunirea generală. Dar ea fusese preocupată de costume.
– Nu tu i-ai trimis? întrebă Shirly.
– E posibil să-i fi trimis, recunoscu Juliette. Dar tata s-a ciocnit cu grupul celălalt, cu gloata, când cobora. Cineva a căzut şi şi-a găsit moartea.
La celălalt capăt se lăsă tăcerea. Apoi:
– Am auzit de cădere. N-am ştiut că există o legătură. Ascultă-mă, sunt aproape gata să trimit pe toată lumea înapoi şi să închid tunelul. Lucrurile au scăpat de sub control, Jules.
Ştiu, se gândi Juliette. Dar nu transmise asta. N-o spuse cu glas tare.
– Sosesc cât de curând acolo. Sunt pe drum.
Shirly nu răspunse. Juliette îşi prinse staţia la centură şi înjură în sinea ei. Ca să poată vorbi cu ea, Jimmy o lăsă pe Elise s-o ia cu mult înainte.
– Îmi pare rău pentru tot, îi spuse Juliette.
Străbătură amândoi în tăcere o întreagă buclă a spiralei.
– I-am văzut pe unii dintre oamenii din tunel luând ce nu le aparţine, zise el apoi. Era întuneric când ne-au adus încoace, dar am văzut oameni cărând ţevi şi aparatură din silozul meu în ăsta. De parcă aşa ar fi fost planul de la bun început. Însă tu ai spus că o să reconstruim casa mea, nu că o s-o folosim pentru piese de schimb.
– Aşa am spus. O spun şi acum. Vreau într-adevăr s-o reconstruim. O să vorbesc cu ei imediat ce ajungem jos. Nu vor mai lua piese de schimb.
– Atunci tu le-ai spus că e în regulă să le ia?
– Nu. Poate că le-am spus că are sens să venim după tine şi după copii, că un siloz în plus poate însemna un… surplus…
– Păi, asta sunt piesele de schimb.
– O să vorbesc cu ei. Promit. Totul o să fie bine.
Înaintară o vreme în tăcere.
– Da, zise Solo, într-un târziu. Aşa spui tu mereu.

30
Silozul 1

Charlotte se trezi în întuneric, udă de transpiraţie. Podeaua de metal era rece. Se strădui să-şi scoată de sub ea un braţ pe jumătate amorţit şi-şi frecă faţa, simţind urmele lăsate de romburile reliefate de pe podea.

Atacul asupra lui Donny îi reveni în minte neclar ca un vis. Se ghemuise şi aşteptase. Şi, cumva, reuşise să-şi reţină lacrimile. Şi, fie obosită de efort, fie împiedicată de groaza de a face vreo mişcare, se lăsase înfrântă de somn.

Ascultă, asigurându-se că nu se auzeau nici paşi, nici voci, înainte de a ridica uşor prelata. Afară era întuneric beznă. O beznă de nepătruns, la fel ca acolo, sub dronă. Aidoma unui pui dintr-un cuib, ieşi târâş de sub pasărea de metal, cu încheieturile înţepenite, cu o apăsare în piept. Pretutindeni în jur era pustiu.

Lanterna ei era undeva, sub prelată. Descoperi drona şi pipăi în jur. Simţi câteva unelte, dădu cu piciorul peste un set de roţi de clichet, care se împrăştiară zgomotos. îşi aduse aminte de farul dronei, căută pe bâjbâite într-un panou de acces deschis, găsi întrerupătorul şi îl apăsă. Înaintea botului păsării se aşternu brusc un covor auriu. Nu-i trebuia mai mult ca să-şi găsească lanterna.

O înşfăcă şi luă şi o cheie mare. Nu mai era în siguranţă. Tirul unui mortier se abătuse asupra taberei, doborâse un cort şi o lăsase fără camaradul cu care-şi împărţea camera. Un al doilea tir putea începe să şuiere în orice clipă.

Îşi îndreptă lanterna către lifturi, temându-se că s-ar fi putut deschide pe neaşteptate, revărsând asupra ei un puhoi de oameni. În tăcerea din jur, îşi putea auzi bătăile inimii. Charlotte porni către sala de şedinţe, ultimul loc unde-şi văzuse fratele.

Pe podea nu se zărea nimic care să sugereze o luptă. În sală, masa era încă plină de notiţe. Poate nu tot atât de multe ca mai înainte. Iar diversele lăzi împrăştiate printre scaune dispăruseră. Cineva se ocupase de curăţenie, dar nu făcuse o treabă prea bună. Cineva avea să se-ntoarcă.

Stinse lumina şi se îndreptă spre ieşire. Trecând prin locul unde îi fusese atacat fratele, văzu acum sânge împroşcat pe perete. Hohotele de plâns înfrânte înainte de a adormi îi urcau

din nou în gâtlej. Se întrebă dacă Donny mai trăia. Putea să-l vadă, parcă aievea, pe bărbatul cu păr alb stând acolo şi lovindu-l întruna cu piciorul, pradă unei furii diabolice. Iar ea nu mai avea acum pe nimeni. Traversă grăbită depozitul întunecat, către drona strălucitoare. Smulsă din somn, i se arătase o lume înfricoşătoare, în care acum fusese lăsată singură.

Lumina din botul dronei se revărsă pe podea şi dezvălui o uşă.

Nu cu desăvârşire singură.

Charlotte îşi adună curajul. Întinse mâna către panoul de acces şi stinse farul. Rearanjă prelata cu grijă. Nu-şi mai putea permite să lase lucrurile vraişte – trebuia să presupună în permanenţă că ar fi putut avea vizitatori. Se îndreptă spre uşă cu lanterna în mână, se opri, apqi se întoarse după geanta cu scule. Drona nu mai avea prioritate. Cu uneltele şi cu lanterna, trecu pe lângă cazarmă cu paşi repezi şi intră în sala de zbor din capătul coridorului. Pe bancul de lucru de lângă peretele opus uşii se afla o staţie radio, construită timp de săptămâni din piese disparate. Funcţiona, împreună cu fratele ei, ascultase discuţii din alte lumi. Poate reuşea cumva să şi emită. Pipăi componentele aduse de Donald, căutând. În lipsă de altceva, putea măcar să asculte. Poate afla ce-i făcuseră. Poate auzea ceva despre el – sau intra în legătură cu un alt suflet.

31
Silozul 1

Ori de câte ori tuşea, coastele lui Donald dureau de parcă se spulberau într-o mie de aşchii. Şrapnelul îi străpungea plămânii şi inima şi-i trimitea un val de durere insuportabilă pe şira spinării. Era convins că asta se întâmplă în trupul lui, că oasele şi nervii îi explodează ca bombele. Ducea deja dorul arsurilor din plămâni şi al gâtului uscat, o tortură modestă. Coastele lui învineţite şi rupte o luau acum în râs. Se gândea la nefericirea zilei de ieri cu o afecţiune nostalgică.

Sângerând şi plin de vânătăi, zăcea pe patul lui îngust. Renunţase la orice speranţă de evadare. Uşa era solidă, iar spaţiul de deasupra plafonului din panouri nu ducea nicăieri. Nu credea că se află la unul din etajele administraţiei. Poate la Securitate. Poate într-o zonă rezidenţială. Sau într-un loc necunoscut. Coridorul rămânea nefiresc de tăcut. Poate era miezul nopţii. Bătăile în uşă îi brutalizau coastele îndurerate, iar strigătele îi răneau gâtul. Însă când îşi imagina în ce îşi târâse sora, ce avea să se întâmple cu ea, durerea era cumplită. Când aveau să se întoarcă paznicii lui sau Thurman, trebuia să le spună că ea se află acolo, jos, să-i implore s-o ierte. Bătrânul senator o tratase ca pe o fiică, iar vina pentru trezirea ei îi aparţinea în totalitate lui Donald. Thurman avea să înţeleagă asta. Avea s-o adoarmă din nou şi ea putea rămâne astfel până în clipa sfârşitului lor, al tuturor. Ar fi fost cel mai bine.

Orele treceau. Ore în care îşi simţi vânătăile umflându-se şi pulsul zvâcnindu-i în mai bine de zece locuri. Se zvârcoli şi se întoarse pe toate părţile. Deosebirile dintre zi şi noapte se estompară tot mai mult în încăperea ca o criptă. Îl năpădi o sudoare rece, provocată mai degrabă de regrete şi de frică decât de o infecţie. Avu coşmaruri cu capsule criogenice cuprinse de flăcări, cu vâlvătăi şi gheaţă şi praf, cu carne topindu-se şi oase făcându-se pulbere.

Tot adormind şi tot trezindu-se, avu un alt vis. Visă o noapte rece pe un ocean imens, unde o corabie i se scufunda sub picioare, puntea cutremurându-se de ferocitatea valurilor. Mâinile îi îngheţau pe cârmă, răsuflarea îi era o ceaţă de minciuni învălmăşite. Talazurile treceau peste copastie şi vasul pe care era căpitan se afunda tot mai mult şi mai mult. Pe apa

din jur pluteau bărci de salvare în flăcări. Toate femeile şi toţi copiii ardeau ţipând, captivi pe bărci în formă de capsule criogenice, care nu fuseseră construite ca să ajungă vreodată la ţărm.

Acum, Donald înţelegea. Atât treaz – gâfâind, tuşind, transpirând –, cât şi în vise. îşi aduse aminte că, la un moment dat, se gândise că femeile fuseseră lăsate deoparte ca să nu existe motiv pentru conflicte. Dar adevărat era contrariul. Datorită lor, bărbaţii aveau pentru *ce* să lupte. Pe cine să salveze. Pentru ele munceau în acele schimburi sumbre, dormeau în acele nopţi întunecoase, visau la ceea ce n-avea să existe niciodată.

Îşi acoperi gura, se rostogoli în pat şi tuşi sânge. Să salvezi pe cineva. Nebunia unui om – nebunia acelor silozuri blestemate la a căror construire ajutase – ideea că trebuie să salvezi ceva. Trebuiau lăsaţi pe cont propriu – şi oamenii, şi planeta. Omenirea avea dreptul să meargă către extincţie. Asta făcea viaţa: ajungea la extincţie. Lăsa loc pentru următoarea viaţă. Dar anumiţi indivizi din specia umană se puneau adesea împotriva mersului firesc al lucrurilor. Aveau copii donaţi ilegal, tratamente cu naniţi, piese de rezervă şi capsule criogenice. Astfel de indivizi făcuseră asta.

Răsunetul unor ghete care se apropiau îi dădu de veste că era ora mesei, prevestind şi sfârşitul unui coşmar în care adormea plin de gânduri nebuneşti sau zăcea treaz cu trupul chinuit de durere.

Trebuia să fie micul dejun, pentru că era mort de foame. Însemna că stătuse treaz o mare parte a nopţii. Se aştepta să apară acelaşi paznic care-i adusese mâncare ultima dată, dar uşa se întredeschise şi în prag apăru Thurman. În spatele lui stătea un bărbat în salopeta argintie a Securităţii, cu chip inexpresiv. Thurman intră singur şi închise uşa, convins că Donald nu reprezenta în niciun caz o ameninţare pentru el. Arăta mai bine, mai în formă decât cu o zi înainte. Poate fiindcă era treaz de mai mult timp. Sau în sângele lui fusese revărsat un potop de doctori noi.

– Cât ai de gând să mă ţii aici? întrebă Donald, săltându-se în capul oaselor.

Vocea lui hârâită părea să vină de departe, ca foşnetul de frunze uscate.

– Nu mult, răspunse Thurman.

Trase de cufăr, îndepărtându-l de picioarele patului, şi se aşeză pe el. Îl studie pe Donald cu mare atenţie.

– Nu mai ai de trăit decât câteva zile.

– E un diagnostic medical sau o sentinţă?

Thurman înălţă dintr-o sprânceană.

– Şi una, şi alta. Dacă te ţinem aici şi nu te tratăm, o să mori din cauza aerului pe care l-ai respirat. În schimb, o să te adormim.

– N-am nevoie să mă scapi tu de suferinţă.

Bătrânul păru să mediteze la vorbele lui.

– M-am gândit să te las să mori aici. Ştiu ce dureri ai. Aş putea să te vindec sau să las boala să te mistuie până la capăt, însă nu mă-ndur să fac niciuna, nici alta.

Donald încercă să râdă, dar îl durea prea tare. Întinse mâna după paharul cu apă de pe tavă şi sorbi din el. Când îl lăsă jos, pe suprafaţa apei dansa o spirală de sânge.

– Ai fost ocupat în acest ultim schimb, spuse Thurman. Lipsesc drone şi bombe. Am trezit câţiva oameni care-au intrat recent la criogenare, ca să punem cap la cap creaţia ta artizanală. Ai idee ce-ai riscat?

În vocea lui Thurman era ceva mai rău decât mânia. La început, Donald nu reuşi să-şi dea seama ce anume. Nu dezamăgire.

Şi nicio formă de furie. Furia se scursese din el. Era ceva înfrânat. Ceva asemănător cu spaima.

– Ce-am riscat? întrebă Donald. Am curăţat mizeria ta.

Apa clipoci când ridică paharul, salutându-şi fostul mentor.

– Silozurile pe care le-ai stricat. Silozul ăla care s-a întunecat cu mulţi ani în urmă. Era încă acolo…

– Silozul 40. Ştiu.

– Şi 17.

Donald îşi drese grasul. Luă coltucul de pâine de pe tavă şi muşcă. îmbucătura era uscată. O mestecă până când îl durură fălcile, apoi o ajută să alunece pe gât cu apă mânjită cu sânge. Ştia atât de multe lucruri de care Thurman n-avea habar. Asta îi trecea acum prin minte. Tot ce discutase cu oamenii din 18, timpul petrecut studiind în amănunt desene şi notiţe, săptămânile în care corelase lucrurile, în care condusese. Ştia că, în starea în care se afla, nu-i i-ar fi făcut faţă lui Thurman

într-o luptă, dar simţea că e cel mai puternic dintre ei doi.

– 17 nu e mort, spuse, înainte de a lua o altă înghiţitură de pâine.

– Am aflat.

Donald mestecă.

– Azi îl închid pe 18, şopti Thurman. Cât ne-a costat silozul ăla…

Clătină din cap şi Donald se întrebă dacă se gândea la Victor, capul capilor, care îşi trăsese un glonţ în tâmplă după revolta izbucnită acolo. În clipa următoare, îi trecu prin minte că oamenii în care-şi pusese atât de multe speranţe erau deja ca şi morţi. Tot timpul petrecut făcând rost de piese pentru Charlotte, toate visele despre sfârşitul traiului în silozuri, speranţa într-un viitor sub cerul albastru, totul fusese zadarnic. Când înghiţi pâinea, i se păru râncedă.

– De ce? întrebă.

– Ştii de ce. Ai vorbit cu ei, nu-i aşa? Ce crezi c-o să se-aleagă de locul ăla? Ce ţi-ai închipuit?

În vocea lui Thurman se strecură primul semn de furie.

– Ţi-ai imaginat că te vor salva? Că poate fi salvat vreunul dintre noi? Ce naiba ai crezut?

Donald n-avea de gând să-i răspundă, dar o făcu din reflex, aşa cum tuşea.

– Am crezut că merită o soartă mai bună. Că merită o şansă…

– O şansă la ce? reluă Thurman clătinând din cap. Nu contează. Nu contează. Avem planuri de rezervă, murmură el ultimele cuvinte pentru sine. Păcat că trebuie să dorm, că nu pot fi tot timpul aici, să mă ocup de toate. E ca şi cum ai trimite drone când trebuie să pilotezi tu însuţi, cu mâinile pe manşă.

Bătrânul îşi ridică pumnul în aer. Îl studie o vreme pe Donald.

– O să fii adormit mâine, la prima oră a dimineţii. E cu mult mai mult decât meriţi. Dar, înainte de a scăpa de tine, vreau să-mi spui cum ai făcut-o, cum ai reuşit să ajungi aici, sub numele meu. Nu pot îngădui să se repete…

– Aşadar acum sunt o ameninţare.

Donald îşi alină usturimea din gât cu o altă înghiţitură de apă. Încercă să respire adânc, dar durerea din piept îl făcu să se încovoaie.

– Tu nu eşti, dar următorul care-o va face ar putea fi. Am încercat să ne gândim la toate, dar un lucru am ştiut dintotdeauna: cea mai mare slăbiciune a unui sistem, a oricărui sistem, e o revoltă la Vârf.

– Ca în Silozul 12, spuse Donald.

Îşi aducea aminte cum fusese distrus silozul acela, în timp ce o umbră neagră ieşea din sala serverelor sale. Văzuse totul, el îi adusese sfârşitul, scrisese un raport.

– Cum de nu v-aţi aşteptat să se întâmple aici? întrebă.

– Ne-am aşteptat. Ne-am luat măsuri de precauţie pentru orice. De aceea avem rezerve. De aceea avem Ritualul, şansa de a pune la încercare sufletul unui om, o cutie în care ne ţinem bombele cu ceas. Eşti prea tânăr ca să înţelegi aşa ceva, dar cea mai dificilă sarcină de care a încercat vreodată omenirea să se achite cu brio – şi n-a reuşit niciodată pe deplin – e trecerea puterii supreme dintr-o mână în următoarea.

Thurman îşi întinse braţele. Ochii lui bătrâni scânteiară la trezirea politicianului din el.

– Până acum. Noi am rezolvat situaţia cu capsule criogenice şi schimburi. Puterea e temporară şi rămâne mereu în aceleaşi câteva mâini. Nu există niciun transfer al puterii.

– Felicitări! se răsti Donald.

Şi-şi aminti că-i sugerase la un moment dat lui Thurman că ar fi putut fi preşedinte, iar bătrânul lăsase de înţeles că asta ar fi reprezentat o retrogradare. Acum Donald ştia de ce.

– Da. A fost un sistem bun. Până când ai reuşit să-l subminezi.

– Îţi spun cum am făcut-o dacă-mi răspunzi la o întrebare.

Donald îşi acoperi gura şi tuşi.

Thurman se încruntă şi aşteptă să înceteze.

– Eşti pe moarte, zise. O să te punem într-o cutie, ca să poţi visa la sfârşit. Ce-ai puteai dori să afli?

– Adevărul. Ştiu deja mare parte, dar au rămas câteva goluri. Mă dor mai tare decât cele din plămâni.

– Mă îndoiesc, comentă Thurman. Dar păru să ia în considerare oferta. Ce vrei să afli?

– Serverele. Ştiu ce se găseşte în ele. Toate amănuntele despre vieţile tuturor oamenilor din silozuri, unde lucrează, ce fac, cât trăiesc, câţi copii au, ce mănâncă, unde se duc, totul. Vreau să ştiu la ce servesc toate astea.

Thurman îl privi cercetător. Şi nu scoase nicio vorbă.

– Am găsit procentele. Lista pe care ordinea se tot schimbă. E vorba de şansele de supravieţuire ale acestor oameni după ce vor fi eliberaţi din siloz, nu-i aşa? Dar de unde ştiu computerele?

– Ştiu, răspunse Thurman. Care crezi tu că e rolul silozurilor?

– Cred că suntem în plin război. Un război între toate aceste silozuri, dintre care doar unul va ieşi învingător.

– Şi ce vrei să afli de la mine?

– Cred că mai e şi altceva. Spune-mi ce, iar eu o să-ţi spun cum ţi-am luat locul.

Donald se săltă în capul oaselor şi îşi cuprinse gambele cu braţele, cu gâtul şi coastele devastate de un acces de tuse. Thurman aşteptă până se linişti.

– Serverele fac ceea ce-ai spus. Ţin o evidenţă strictă a tuturor acelor vieţi şi le cântăresc. Tot ele decid şi rezultatul loteriilor, ceea ce înseamnă că-i modelăm pe oamenii ăia în cel mai adevărat sens al cuvântului. Ne mărim şansele, le permitem celor mai buni să se înmulţească. De aceea şansele sunt în continuă creştere atâta timp cât ne ocupăm de asta.

– Fireşte.

Donald se simţi ca un prost. Ar fi trebuit să ştie. îl auzise pe Thurman repetând iar şi iar că n-au lăsat nimic la voia întâmplării. Şi n-ar fi fost tocmai asta o loterie?

Văzu cum îl privea Thurman.

– E rândul tău, spuse bătrânul. Cum ai făcut-o?

Donald se sprijini de perete. Tuşi în pumn, în vreme ce Thurman îl fixa cu ochi mari, în tăcere.

– A fost Anna, spuse. Ea v-a aflat planurile. Aveaţi de gând s-o adormiţi după tot ce făcuse ca să vă ajute şi se temea că nu o s-o mai treziţi niciodată. I-aţi dat acces la întregul sistem, ca să poată rezolva problema cu Silozul 40. Ea a făcut modificări, ca să-ţi iau locul. Şi mi-a lăsat un bilet în care-mi cerea ajutorul, l-a lăsat în căsuţa ta cu mesaje. Cred că voia să vă distrugă. Să pună capăt întregii poveşti.

– Nu! gemu Thurman.

– O, ba da! Iar eu m-am trezit şi n-am priceput ce-mi cerea. Mi-am dat seama prea târziu. Şi, între timp, încă mai erau probleme cu Silozul 40. Când m-au trezit şi am început schimbul

ăsta, 40…

– De 40 ne ocupaserăm deja, îl întrerupse Thurman.

Donald îşi lăsă capul pe spate şi se uită la tavan.

– Te-au făcut să crezi asta. Uite ce cred eu. Silozul 40 a păcălit sistemul, asta a descoperit Anna. Şi-au decuplat camerele de luat vederi, ca să nu putem şti ce se petrece acolo şi au avut un şef al IT-ului deştept şi o revoltă la Vârf, exact cum ai spus. Camerele au fost decuplate când s-au întunecat. Dar, înainte de asta, au blocat conductele de alimentare cu gaz, ca să nu-i putem ucide. Iar mai înainte de asta, au sabotat bombele pregătite pentru distrugerea silozului lor, în caz că altfel nu s-ar fi putut. Au lucrat pe ascuns. Când s-au întunecat, preluaseră controlul. Ca mine. Aşa cum a făcut Anna pentru mine.

– Cum au reuşit?

– Poate i-a ajutat ea, nu ştiu. Pe mine m-a ajutat. Şi, cumva, la urechile celorlalţi au ajuns zvonuri. Sau poate că în momentul când a reuşit să vă scoată pe voi la liman, Anna îşi dăduse deja seama că ei au dreptate şi noi greşim. Poate că, în final, a lăsat Silozul 40 pe cont propriu, să facă orice vrea. Probabil s-a gândit că ne-ar fi putut salva pe toţi.

Donald tuşi şi se gândi la toţi eroii legendari de demult, bărbaţi şi femei care luptaseră pentru dreptate când totul le stătea împotrivă şi, total aiurea, învinseseră, sfârşitul fusese întotdeauna fericit. Eroii nu triumfau. Eroi erau cei cărora li se *întâmpla* să triumfe. Istoria făcea cunoscută versiunea lor – morţii nu vorbeau. Totul era minciună.

– Am bombardat Silozul 40 înainte de a înţelege ce se petrecea, continuă Donald.

Privi tavanul şi simţi greutatea tuturor etajelor, a ţărânei şi a cerului apăsător.

– L-am bombardat fiindcă aveam nevoie de ceva care să mă distragă, pentru că nu-mi păsa. Am ucis-o pe Anna pentru că m-a adus aici, pentru că mi-a salvat viaţa. Am făcut treaba ta în ambele cazuri, nu-i aşa? Am înăbuşit două revolte de care n-ai avut habar niciodată…

– Nu!

Thurman se ridică în picioare. îl privi de sus, dominator.

– Ba daj spuse Donald.

Clipi ca să-şi oprească lacrimile şi simţi un gol în suflet, acolo unde sălăşluise cândva furia împotriva Annei. Acum nu-i

mai rămăseseră decât vinovăţia şi părerile de rău. O omorâse pe cea care-l iubise cel mai mult, pe cea care luptase pentru dreptate. Nu se oprise niciodată să întrebe, să gândească, să vorbească.

– Tu ai stârnit revolta asta, când ţi-ai încălcat propriile reguli, îi spuse lui Thurman. Când ai trezit-o, ai declanşat totul. Ai fost slab. Ai pus totul în pericol, iar eu ţi-am reparat greşelile. Şi blestemat să fii fiindcă ai ascultat-o. Fiindcă m-ai adus aici. Fiindcă m-ai transformat în ceea ce sunt acum!

Donald închise ochii. Lacrimile i se prelinseră în josul tâmplelor, gâdilându-l, iar lumina îi tremură pe pleoape când umbra lui Thurman căzu asupra lui. Se pregăti să-i primească lovitura. îşi lăsă capul pe spate, îşi ridică bărbia şi aşteptă. Se gândi la Helen. Se gândi la Anna. Se gândi la Charlotte. Şi îşi aduse aminte. Începu să-i vorbească lui Thurman despre sora lui, să-i spună unde se ascundea înainte de a primi loviturile, înainte de a fi bătut aşa cum merita fiindcă îi ajutase pe monştrii ăia, fiindcă fusese unealta lor ignorantă la fiecare schimbare de situaţie. Începu să-i vorbească lui Thurman despre Charlotte, dar peste pleoape i se revărsă o lumină strălucitoare, urmată de alunecarea unei umbre şi de zgomotul uşii trântite cu furie.

32
Silozul 18

Ceva nu era în regulă şi Lukas simţi asta înainte de a înfige jackul căştilor în mufă. Luminile de deasupra serverelor clipeau, roşii, dar nu era ora la care-ar fi trebuit s-o facă. Apelurile din Silozul 1 soseau cu o precizie de ceasornic. Acela sosise la jumătatea cinei. Zumzetul şi pâlpâirea luminilor trecuseră în biroul lui, apoi pe coridor. Sims, bătrânul şef al Securităţii, îl găsise în sala de recreere şi-l anunţase că încearcă cineva să intre în legătură cu el. La început, Lukas se gândise că misteriosul lor binefăcător voia să-i avertizeze de ceva. Sau poate sima ca să le mulţumească fiindcă puseseră în sfârşit capăt săpăturilor.

Auzi un pocnet în cască şi ştiu că se făcuse legătura. Luminile îşi încetară pâlpâirea infernală.

– Alo? spuse, ţinându-şi răsuflarea.

– Cinele acolo?

Interlocutorul se schimbase. Vocea era aceeaşi, dar cuvintele nu se potriveau. De ce nu ştia persoana de la celălalt capăt cine e el?

– Aici Lukas. Lukas Kyle. Acolo cine e?

– Vreau să vorbesc cu şeful silozului vostru.

Lukas îşi îndreptă spatele.

– Eu sunt şeful acestui siloz. Silozul 18 din Operaţiunea 50 a Ordinului Lumii. Cu cine vorbesc?

– Vorbeşti cu cel care a conceput acest Ordin al Lumii. Acum dă-mi-l pe şef. Acolo îl am pe un oarecare… Bernard Holland.

Lukas se abţinu cu greu să-i spună că Bernard era mort. Toată lumea ştia că Bernard murise. Era o certitudine. Privise focul mistuindu-l, fiindcă preferase să ardă în loc să iasă la curăţire, să ardă în loc să se lase salvat. Însă bărbatul cu care vorbea nu ştia asta. Iar complexitatea vieţii de la celălalt capăt al liniei, al acelei linii infailibile, făcu încăperea să se învârtă cu el. Zeii nu erau atotputernici. Sau nu mâncau la aceeaşi masă. Sau cel care-şi spunea Donald era chiar mai solitar decât crezuse Lukas. Sau – aşa cum ar fi pretins Juliette dacă s-ar fi aflat acolo – oamenii ăia îşi băteau joc de el.

– Bernard e… nu e aici pe moment.

Urmă o pauză. Picături de sudoare se iviră pe fruntea şi pe gâtul lui Lukas din cauza dogorii serverelor şi a stresul conversaţiei.

– În cât timp se întoarce?

– Nu sunt sigur. Pot încerca să-l aduc aici, să vorbiţi?

Glasul îi tremură la sfârşitul frazei care n-ar fi trebuit să fie o întrebare.

– Ai la dispoziţie cincisprezece minute, spuse vocea. Pe urmă lucrurile vor lua o întorsătură foarte urâtă pentru tine şi pentru toată lumea de acolo. Foarte urâtă. Cincisprezece minute.

Legătura se întrerupse înainte ca el să apuce să obiecteze sau să explice că-i trebuia mai mult timp. Sala continua să se învârtă cu el. Avea nevoie de Jules. Avea nevoie de cineva care să se dea drept Bernard – poate Nelson. Şi ce voise omul ăla să spună când pretinsese că el concepuse Ordinul Lumii? Aşa ceva nu era cu putinţă.

Lukas se repezi spre scară şi coborî în goană. Înşfăcă staţia radio portabilă din încărcător şi urcă înapoi. Avea să o sune pe Juliette în timp ce-l căuta pe Nelson. O altă voce l-ar fi ajutat să câştige timp în care să lămurească lucrurile. Într-un fel, era un apel pe care-l aşteptase de la bun început. Se gândea el că cineva va vrea să ştie ce naiba se petrecea în silozul lor, dar nu întrebase nimeni nimic niciodată. Era ceva la care se aşteptase şi care acum îl lua totuşi prin surprindere.

– Jules?

Ajunse în capul scării şi deschise staţia. Şi dacă ea nu-i răspundea? Cincisprezece minute. Şi apoi ce? De fapt, cât rău le puteau face acolo, în siloz? Cealaltă voce – Donald – îi avertizase din când în când – ameninţări cumplite, care păreau lipsite de sens. Dar cea de acum părea altfel. Încercă din nou să dea de Juliette. Inima n-ar fi trebuit să-i bată aşa de tare. Deschise uşa de la sala serverelor şi începu să alerge pe coridor.

– Pot să te sun mai târziu? răsună vocea lui Jules printre pârâiturile staţiei. Aici, jos, e un adevărat coşmar. Peste cinci minute?

Lukas răsufla greu. îşi continuă goana pe coridor ocolindu-l pe Sims, care se răsuci pe călcâie ca să se uite după el. Nelson trebuia să fie în laboratorul de costume. Lukas apăsă pe butonul de emisie.

– De fapt, ajutorul tău mi-ar fi de folos chiar acum. Eşti încă în drum spre Adânc?

– Nu, am ajuns. Tocmai i-am lăsat pe copii cu tata. Mă îndrept spre Walker, ca să iau o baterie. Tu alergi? Sper că nu vii jos, nu?

Răsuflări adânci.

– Nu, îl caut pe Nelson. Ne-a apelat cineva, a spus că trebuie să discute cu Bernard, că altminteri o să avem necazuri. Jules… am un presentiment în privinţa asta.

Coti şi văzu că uşa laboratorului de costume era deschisă. În jurul cadrului fluturau fâşii de bandă izolatoare.

– Linişteşte-te! spuse Juliette. Ia-o uşor! Cine zici că ne-a apelat? Şi de ce-l cauţi pe Nelson?

– Vreau să vorbească el cu tipul ăla, să pretindă că e Bernard, ca să câştigăm puţin timp. Nu ştiu cine ne-a apelat. Pare acelaşi tip, dar nu e.

– Ce-a spus?

– A spus să-l aduc pe Bernard şi că el e cel care-a conceput Operaţiunea Cincizeci. La naiba, Nelson nu-i aici!

Lukas aruncă o privire spre bancurile de lucru şi spre dulapurile cu scule. îşi aminti că trecuse pe lângă Sims. Bătrânul şef al Securităţii era autorizat să intre în sala serverelor. Lukas ieşi din laboratorul de costume şi o luă grăbit înapoi, pe coridor.

– Lukas, ce spui tu n-are niciun sens.

– Ştiu, ştiu. Te sun mai târziu. Trebuie să-l ajung din urmă pe Sims…

O luă la fugă. Trecu în goană pe lângă birouri, în marea lor majoritate pustii; oamenii fuseseră transferaţi în alte părţi sau erau la cină. Îl văzu pe Sims cotind spre postul de pază.

– Sims!

Şeful Securităţii aruncă o privire de după colţ, ieşi pe coridor şi-l privi curios pe Lukas, care alerga spre el. Lukas se întrebă câte minute trecuseră şi cât de riguros era bărbatul cu care vorbise.

– Am nevoie de ajutorul tău, spuse.

Şi arătă către uşa sălii serverelor, care se afla la intersecţia celor două coridoare. Sims îşi îndreptă privirea spre uşă.

– Da?

Lukas tastă codul de acces şi deschise. Înăuntru, luminile

pulsau din nou, roşii. Era imposibil să fi trecut deja cincisprezece minute.

– Te rog să-mi faci o favoare imensă, îi spuse lui Sims. Uite, e… complicat, dar am nevoie să vorbeşti cu cineva. Şi să pretinzi că eşti Bernard. L-ai cunoscut destul de bine, nu?

Sims se opri locului.

– Cine să pretind că sunt?

Lukas se întoarse şi-l prinse pe bărbatul mai voinic de braţ, trăgându-l după el.

– N-am timp să-ţi explic. Trebuie pur şi simplu să răspunzi la întrebările tipului. E ca un exerciţiu. Fii Bernard, pur şi simplu. Poartă-te ca şi cum ai fi furios sau cam aşa ceva. Şi încheie discuţia cât de repede poţi. De fapt, vorbeşte cât mai puţin cu putinţă.

– Cu cine vorbesc?

– Îţi explic pe urmă. Acum fă-o! Păcăleşte-l pe tipul ăsta!

Îl conduse pe Sims la serverul deschis şi îi întinse căştile. Şeful Securităţii le studie de parcă n-ar mai fi văzut aşa ceva niciodată.

– Puneţi-le la urechi, îi spuse Lukas. O să-ţi fac legătura. E ca o staţie radio. Nu uita, eşti Bernard! încearcă să vorbeşti ca el, bine? Pur şi simplu fii el.

Sims dădu din cap. Avea obrajii roşii şi pe frunte îi aluneca o broboană de sudoare. Părea cu zece ani mai tânăr şi al naibii de nervos.

– Începem.

Lukas conectă capătul cablului, gândindu-se că Sims era probabil chiar mai bun pentru asta decât Nelson, Aveau să câştige ceva timp ca să poată înţelege ce se petrece. Îl văzu pe Sims tresărind, probabil fiindcă auzise în căşti pe cineva salutându-l.

– Alo? spuse el, întrebător.

– Cu aplomb, şuieră Lukas.

În staţia radio din mâna lui răsună vocea lui Juliette şi el reduse volumul la minimum, ca să n-o audă cine nu trebuia. Avea s-o surie el mai târziu.

– Da, Bernard sunt.

Sims vorbea pe nas, cu voce subţire, încordată. Părea că încearcă să imite mai degrabă vocea unei femei, nicidecum glasul fostului şef al silozului.

– *Sunt* Bernard, repetă Sims, mai apăsat.

Se întoarse spre Lukas cu o privire rugătoare, părând cu desăvârşire neajutorat. Lukas îşi flutură mâna, trasând un cerc mic. Sims dădu din cap, ascultând ceva, apoi îşi scoase căştile.

– OK? şuieră Lukas.

Sims îi întinse căştile.

– Vrea să discute cu tine. îmi pare rău. Ştie că nu sunt el.

Lukas gemu. îşi îndesă staţia radio sub braţ, cu vocea lui

Juliette abia auzindu-se, îndepărtată, şi îşi puse căştile umede de transpiraţie, alunecoase.

– Alo?

– N-ar fi trebuit să faci asta.

– Bernard e… N-am reuşit să dau de el.

– E mort. Într-un accident sau a fost ucis? Ce se petrece acolo? Cine conduce? Aici nu mai primim imagini.

– Eu conduc, răspunse Lukas. Era dureros de conştient că Sims îl priveşte cu atenţie. Totul merge foarte bine. Îl pot pune pe Bernard să vă sune…

– Ai vorbit cu cineva de aici.

Lukas nu răspunse.

– Ce ţi-a spus?

Lukas se uită la scaunul de lemn şi la teancul de cărţi. Sims îi urmări privirea şi făcu ochii mari când văzu atâta hârtie.

– Am discutat despre rapoartele demografice, zise Lukas. Am reprimat o revoltă. Da, Bernard a fost rănit în timpul luptelor…

– Am aici o maşină care-mi spune când minţi.

Lukas se simţi sleit de puteri. Părea imposibil, dar credea că e adevărat. Se întoarse în loc şi se lăsă să cadă pe scaun. Sims îl studie cu băgare de seamă. Şeful Securităţii îşi dădea seama că lucrurile nu merg cum ar trebui.

– Facem totul cât putem de bine, ripostă Lukas. Aici totul e în ordine. Sunt umbra lui Bernard. Am trecut cu bine de Ritual…

– Ştiu. Dar cred că ai fost otrăvit. îmi pare foarte rău, fiule, dar e vorba de ceva ce ar fi trebuit să fac cu mult timp în urmă. E pentru binele tuturor. îmi pare sincer rău.

Apoi, criptic şi încet, ca şi cum s-ar fi adresat altcuiva, vocea rosti următoarea replică:

– Închide-i!

– O clipă… începu Lukas.

Se întoarse spre Sims şi schimbară priviri neajutorate.

– Lasă-mă să…

Înainte de a încheia, auzi deasupra lui un şuierat. Se uită în sus şi văzu un nor alb ieşind din orificiile de ventilare şi coborând peste ei. O ceaţă care se extindea tot mai mult. îşi aduse aminte că tot aşa apăruseră gazele de evacuare, cu mult timp în urmă, când fusese încuiat în sala serverelor şi cei de la Mecanic încercaseră să devieze gazele într-acolo, ca să-l sufoce. îşi aduse aminte cum avusese impresia că o să se înăbuşe acolo, înăuntru. Dar ceaţa asta era altfel. Groasă, sinistră.

Îşi ridică tricoul peste gură şi-i strigă lui Sims să-l urmeze. Alegară amândoi prin sala servelor, strecurându-se printre maşinile înalte şi negre şi ferindu-se de nor cât ce puteau. Ajunseră la uşa către coridorul IT-ului, pe care Lukas o credea etanşă.

Lumina roşie de pe panou clipea veselă. El nu-şi amintea s-o fi încuiat. Ţinându-şi răsuflarea, îşi tastă codul şi aşteptă să se deschidă. Nu se deschise. Îl tastă din nou, concentrându-se, uşor ameţit fiindcă nu mai avea destul aer, şi tastatura zumzăi, făcându-i cu solitarul ei ochi roşu.

Se întoarse spre Sims şi-l văzu pe bărbatul masiv studiindu-şi palmele. Avea mâinile pline de sânge. Sângele îi curgea din nas.

33
Silozul 18

Juliette înjură staţia radio şi îl lăsă în sfârşit pe Walker să încercerce. Courtnee se uita la amândoi îngrijorată. Reuşiseră de vreo două ori să intre în legătură cu Lukas, dar nu auziseră decât ropot de ghete şi respiraţia lui şuierătoare sau un soi de paraziţi.

Walker examină staţia portabilă. Din pricina butoanelor şi a cadranelor adăugate de el însuşi, devenise de o complexitate inutilă. Reglă ceva şi ridică din umeri.

– Mie mi se pare OK, spuse, trăgându-se de barbă. Poate problema e la celălalt capăt.

Într-una dintre staţiile radio de pe bancul de lucru cineva vorbi. Era cea mare, construită de el, cu sârme atârnate de tavan. Se auzi o voce cunoscută, urmată de zgomot de paraziţi.

– Alo? Mă aude cineva? Avem o problemă aici, jos.

Juliette ocoli în fugă bancul de lucru şi înşfăcă microfonul înaintea lui Walker şi lui Courtnee. Recunoscuse vocea.

– Hank, sunt Juliette. Ce se petrece?

– Avem… rapoarte din Mijloc, despre un soi de scurgere de vapori. Mai eşti acolo?

– Nu, sunt jos, la Mecanic. Ce fel de scurgere de vapori? Şi de unde?

– Pe scară, cred. Sunt pe palier acum şi nu văd nimic, dar aud zgomot deasupra mea. Sună de parcă ar merge pe trepte o mulţime imensă de oameni. Nu ştiu dacă în sus sau în jos. Dar nu s-a declanşat nicio alarmă de incendiu.

– Pauză. Pauză.

Îl întrerupsese o altă voce. Juliette îl recunoscu pe Peter. Le cerea să facă o pauză, ca să poată spune ceva.

– Te ascultăm, Peter.

– Jules, am un soi de scurgere şi aici, sus. E în sas.

Juliette se uită la Courtnee, care ridică din umeri.

– Confirmă că ai fum în sas, spuse.

– Nu cred că e fum. Şi e în sasul adăugat de tine, în cel nou. O clipă. Nu… e bizar.

Juliette se trezi plimbându-se de colo până colo printre bancurile de lucru ale lui Walker.

– Ce e bizar? Descrie ce vezi.

Îşi imagină o scurgere de gaze de evacuare, ceva de la generatorul principal. Asta însemna că trebuie să-l închidă, iar cel de rezervă nu era acolo. La naiba! Cel mai cumplit dintre coşmarurile ei. Courtnee se uită la ea încruntându-se, gândindu-se probabil la acelaşi lucru. La naiba! La naiba!

– Jules, uşa galbenă e deschisă. Repet, uşa interioară a sasului e larg deschisă. Şi n-am deschis-o eu. Era încuiată acum câteva minute.

– Dar fumul? întrebă Juliette. E mai mult? Lasă-te-n jos şi acoperă-ţi faţa. Ia o cârpă udă sau altceva…

– Nu e fum. Şi e dincolo de uşa nouă, sudată de tine. Uşa aia e încă închisă. Mă uit chiar acum prin geam. Fumul e acolo, înăuntru. Şi pot… pot să văd dincolo de uşa galbenă. E larg deschisă. E… rahatu naibii…

Juliette îşi simţi inima bătând nebuneşte. Tonul vocii lui. De când îl cunoştea pe Peter nu-l auzise niciodată înjurând, şi trecuseră împreună prin împrejurări cumplite.

– Peter?

– Jules, uşa exterioară e deschisă. Repet, uşa exterioară a sasului e larg deschisă. Mă uit drept prin sas, către… ceea ce pare să fie o rampă. Cred că mă uit afară. Pe toţi zeii, Juliette, mă uit direct afară…

– Trebuie să pleci de-acolo, spuse ea. Abandonează totul şi pleacă. Închide uşa Cantinei în urma ta. Etanşeaz-o într-un fel sau altul. Cu bandă, cu calafat sau cu ceva din bucătărie. Mă auzi?

– Da, da.

Peter vorbea cu greutate. Juliette îşi aminti că Lukas îi spusese că o să se întâmple ceva rău. Aruncă o privire spre Walker, care era tot cu staţia portabilă în mâini. N-ar fi trebuit să-l lase s-o modifice.

– Trebuie să dai de Luke, spuse ea.

Walker ridică din umeri, neajutorat.

– Mă străduiesc, răspunse.

– Jules, sunt tot eu, Peter. O mulţime de oameni urcă spre mine. îi aud. După zgomot, cred că e o jumătate de siloz. Nu ştiu de ce vin încoace.

Juliette îşi aminti ce-i spusese Hank despre gloata de pe scară. Dacă era un incendiu, toată lumea ştia să manevreze un

furtun sau să se retragă la un etaj unde ar fi fost în siguranţă şi să aştepte ajutoare. De ce fugea toată lumea *sus*?

– Peter, nu-i lăsa să se apropie de biroul tău. Ţine-i la distanţă de sas. Nu-i lăsa să intre acolo.

Gândurile i se învălmăşeau. Ce-ar fi făcut ea dac-ar fi fost acolo, în Vârf? Ar fi trebuit să intre în sas purtând un costum şi să închidă uşile. Dar asta ar fi însemnat să deschidă uşa noului sas. N-ar fi trebuit să se afle acolo! Ce conta fumul, aerul exterior intrase în contact cu silozul. Aerul de afară…

– Peter?

– Jules… nu… nu pot rămâne aici. A înnebunit toată lumea. Sunt în birou, Jules. Nu… nu vreau să împuşc pe nimeni… nu pot.

– Ascultă-mă. Ceaţa aia. E argonul, nu-i aşa?

– E… poate. Da. Asta părea să fie. Nu l-am văzut umplând sasul decât o singură dată, când ai ieşit tu. Dar, da…

Juliette simţi că-i stă inima, că i se învârteşte capul. Tălpile nu-i mai atingeau podeaua, plutea, goală pe dinăuntru, amorţită şi pe jumătate surdă. Gazul. Otrava. Garnitura dispărută din recipientul mostră. Nemernicul ăla din Silozul 1 şi ameninţările lui! O făcuse. Îi omora pe toţi. Mii de planuri şi de idei nefolositoare în umpleau mintea, toate fără sorţi de izbândă, încropite prea târziu.

– Jules?

Apăsă pe microfon ca să-i răspundă lui Peter, apoi îşi dădu seama că vocea venea din mâna lui Walker, de la staţia radio portabilă.

– Lukas, spuse ea, cu răsuflarea tăiată.

Vederea i se înceţoşă când întinse mâna după celălalt aparat.

34
Silozul 18

– Jules? Fir-ar să fie! Aveam volumul la minimum. Mă auzi?

– Te aud, Lukas. Ce naiba se petrece?

– Rahat! Rahat!

Juliette auzi zăngăneli şi pocnete.

– Sunt OK. Sunt OK. Rahat! Ăsta-i sânge? Trebuie să ajung în cămară. Mă mai auzi?

Juliette îşi dădu seama că-şi ţinea răsuflarea.

– Cu mine vorbeşti? Ce sânge?

– Da, cu tine vorbesc. Am căzut pe trepte. Sims e mort. O fac. Ne închid. Nasul meu idiot. Mă duc în cămară…

Vocea i se pierdu printre paraziţi.

– Lukas? Lukas!

Juliette se întoarse spre Walker şi Courtnee, care o priveau cu ochi mari, umezi.

– …nu e bună. Nu recebţionează mimic acolo, înmăuntru. Vocea lui Lukas era denaturată, de parcă s-ar fi strâns de nas sau ar fi încercat să-şi înăbuşe un strănut.

– Iubito, trebuie să te izolezi, să etamşezi. Nu-mi bot slăbâmi masul…

Pe Juliette o cuprinse panica. Îi închideau. Ameninţarea cu distrugerea lor, printr-o simplă apăsare pe buton. Distrugerea lor. Un siloz ca al lui Solo. Se scurse o secundă sau poate două şi, în acea scurtă străfulgerare, îşi aminti că-i povestise despre căderea silozului lui, despre goana către Vârf, despre revărsarea mulţimii în aer liber, despre trupurile prăvălite unul peste altul, printre care înotase ea mulţi ani mai târziu. Cât ai clipi, călători prin timp, înapoi şi înainte. Acela era trecutul Silozului 17; fusese martoră la distrugerea lui, de parcă totul s-ar fi desfăşurat la ea acasă. Şi văzuse viitorul lor sumbru, văzuse ce urma să se întâmple în lumea ei. Ştia cum o să te termine totul. Ştia că Lukas e deja mort.

– Nu te mai gândi la staţia radio, îi spuse. Lukas, vreau să uiţi de ea şi să te izolezi în cămară. Eu o să salvez cât mai mulţi oameni cu putinţă.

Înşfăcă imediat cealaltă staţie radio, cea care o punea în legătură cu restul silozului.

– Hank, eşti pe recepţie?

– Da…? Juliette îl auzea gâfâind. Alo?

– Adu-i pe toţi jos, la Mecanic. Pe toţi cei pe care-i găseşti şi cât de repede poţi. Acum.

– Am senzaţia că ar trebui să mergem sus, spuse Hank. Toată lumea se năpusteşte spre Vârf.

– Nu! ţipă Juliette în staţia ei.

Walker tresări şi scăpă din mână microfonul celeilalte.

– Ascultă ce-ţi spun, Hank. Toţi cei pe care-i găseşti. Aici, jos. Acum!

Prinse staţia radio în ambele mâini şi-şi roti privirea prin încăpere, să vadă ce altceva ar mai fi putut să ia.

– Izolăm Mecanicul? întrebă Courtnee. Ca data trecută?

Probabil se gândea la plăcile de oţel sudate de-a latul postului de pază în timpul revoltei. Urmele îmbinărilor erau încă vizibile, dar plăcile fuseseră scoase cu multă vreme în urmă.

– N-avem timp pentru asta, răspunse Juliette.

Nu mai adăugă că era probabil lipsit de sens. Aerul ar fi putut fi deja otrăvit. N-aveau de unde şti cât dura. O parte din mintea ei voia să se concentreze asupra a tot ce se afla mai sus, să ţină cont de tot ce se mai putea salva, oameni şi obiecte deopotrivă. De tot ce era bun şi util în lumea la care acum nu mai aveau acces.

– Luaţi tot ce e foarte important şi să mergem, le zise celor doi. Trebuie să plecăm imediat. Courtnee, ia copiii şi du-i înapoi, în silozul lor…

– Dar ai spus că… gloata aia…

– De gloata aia puţin îmi pasă. Du-te! Ia-l pe Walker cu tine. Ai grijă să intre-n tunel. Ne întâlnim acolo.

– Tu unde te duci? întrebă Courtnee.

– Să aduc cât mai mulţi oameni cu putinţă.

În mod bizar, pe coridoarele de la Mecanic nimeni nu intrase în panică. Juliette dădu peste scene cât se poate de normale, oameni care intrau sau ieşeau din schimburile de lucru, vagonete cu piese de schimb şi pompe grele, jerba de scântei a unui aparat de sudură, o lampă care pâlpâia şi un trecător care încerca să o repare lovind-o cu pumnul. Staţia radio îi adusese vestea în avans. Nimeni altcineva nu ştia.

– Intraţi în tunel! le striga Juliette tuturor celor pe lângă care trecea. E un ordin. Acum! Imediat! Duceţi-vă!

Toţi reacţionau cu întârziere. Puneau întrebări. Găseau

scuze. Îi explicau unde se duc, îi spuneau că sunt ocupaţi, că n-au timp s-o facă atunci.

Juliette o văzu pe soţia lui Dawson, Raina, care tocmai ieşea din schimb. O înşfacă de umeri. Femeia făcu ochii mari şi trupul i se crispă când se trezi bruscată astfel.

– Du-te în clasă! îi spuse Juliette. Ia-ţi copiii, ia toţi copiii şi du-i în tunel! Imediat!

– Ce naiba se petrece? întrebă cineva.

Câţiva oameni se înghesuiră pe culoarul îngust. Unul dintre bătrânii ei camarazi din primul schimb era acolo. În jur începea să se strângă lumea.

– Intraţi în tunel! strigă Juliette. Trebuie să plecăm. Luaţi cu voi pe oricine întâlniţi, luaţi-vă copiii, luaţi tot ce credeţi că vă e necesar! Ăsta nu e un exerciţiu. Haideţi! Mişcaţi-vă!

Bătu din palme. Raina se întoarse prima şi fugi, făcându-şi loc pe culoarul aglomerat. Cei care-o cunoşteau cel mai bine se urniră imediat după ea, adunându-i şi pe alţii. Juliette alergă spre scară, strigându-le tuturor să plece spre celălalt siloz. Sări peste porţile de la intrare, iar paznicul tresări şi ridică privirea speriat. În spatele ei, auzi pe cineva strigându-le celorlalţi să-l urmeze. În faţa lui Juliette, scara însăşi se cutremura. Auzea sudurile vibrând şi traversele cu îmbinări slăbite zăngănind, de zgomot de paşi apăsaţi.

Se opri la baza treptelor şi se uită în sus, prin golul dintre ele şi pereţii de beton ai casei scării. Deasupra capului ei, palierele ieşeau în afară – benzi late de oţel, care, pe măsură ce urcau, păreau panglici înguste. Pe urmă, puţul se pierdea în întuneric. Apoi zări şi mai sus norii albi ca un fum. Probabil erau la Mijloc.

Apăsă butonul staţiei radio.

– Hank?

Tăcere.

– Hank, răspunde!

Scara zumzăia sub greutatea mulţumii numeroase ce venea de sus. Se apropie şi puse o mână pe balustradă. Vibra, amorţindu-i palma. Treptat, zgomotul de paşi se intensifica. Se uită în sus şi văzu alte mâini alunecând pe balustradă. Auzi voci, unele strigând încurajări, altele confuze.

O mână de oameni de pe etajele 130 se împrăştiară pe ultima buclă a spiralei. Cu toţii păreau derutaţi, nemaiştiind

încotro să se îndrepte. Aveau privirea uluită a oamenilor care nu ştiuseră niciodată că scara se sfârşea, că sub locuinţele lor exista o podea de beton. Juliette le strigă să intre. Apoi se întoarse şi strigă celor de la Mecanic să trimită pe cineva care să-i călăuzească, să-i ducă dincolo de postul de pază. Se împleticiră pe lângă ea, cei mai mulţi cu mâinile goale. Doar vreo doi îşi ţineau copiii strâns la piept sau îi trăgeau după ei ori aveau câte o bocceluţă în braţe. Un bărbat şovăi, cu mâna la nasul sângerând. Insista că ar fi trebuit să urce, că ar fi trebuit să urce cu toţii.

– Tu, spuse Juliette, prinzându-l de braţ.

Îi privi faţa şi picăturile stacojii de pe încheieturile. degetelor. De unde vii? Ce s-a întâmplat? întrebă, arătând spre nasul lui.

– Am căzut, răspunse el, descoperindu-şi faţa ca să vorbească. Eram la lucru…

– Bine. Urmează-i pe ceilalţi.

Din staţia ei radio răzbătu un glas fără trup. Ţipa. Dintr-un vacarm infernal. Juliette se îndepărtă de trepte şi-şi acoperi o ureche, apoi lipi staţia de cealaltă. Vocea semăna vag cu a lui Peter. Ea îl lăsă să termine.

– Abia te-aud! strigă ea. Ce se petrece?

Îşi acoperi din nou o ureche şi încercă să-i desluşească spusele.

– …trec. Către exterior. Se duc afară…

Se lipi cu spatele de peretele din beton al puţului. Se lăsă să alunece şi rămase ghemuită. Zeci de oameni coborau în fugă. Li se alăturară câţiva întârziaţi în galben, de la Aprovizionare, strângând lucruri în braţe. Sosi în sfârşit şi Hank, ţipând la cei care voiau să se întoarcă din drum, să plece în direcţia opusă. Câţiva oameni de la Mecanic veniră în ajutor. Juliette se concentra asupra vocii lui Peter.

– …nu pot să respir, spunea el. Norul pătrunde înăuntru. Sunt în bucătărie. Oamenii se scurg către ieşire. Toţi. Se poartă de parc-ar fi nebuni. Cad. Mor toţi. Exteriorul…

Gâfâia şi şuiera după fiecare cuvânt. Legătura se întrerupse brusc. Juliette ţipă în microfon de câteva ori, fără succes. Se uită în sus şi văzu ceaţa. Fumul revărsat pe scară părea tot mai dens sub ochii ei îngroziţi.

Dintr-odată, ceva întunecat străpunse fumul – o umbră în

mijlocul norului alb. Se auzi un ţipăt, un urlet cumplit, în timp ce cădea tot mai vertiginos, se prăbuşea pe lângă palierele din partea opusă scării. Urmă o bufnitură înfundată când omul se izbi de podea. Juliette simţi violenţa impactului sub ghete.

Alte ţipete. De astă dată din apropiere. Erau cei câţiva zeci de oameni care coborau ultimele trepte, puţinii care scăpaseră. Se îngrămădeau unii într-alţii, alergând spre Mecanic. Iar fumul cobora ca un ciocan.

35
Silozul 18.

Juliette intră la Mecanic în urma celorlalţi – era ultima. Braţele uneia dintre porţi fuseseră rupte. Mulţimea trecea peste porţi, în timp ce unii săreau prin golul din lateral. Paznicul care ar fi trebuit să împiedice aşa ceva îi ajuta să coboare în partea cealaltă şi le spunea încotro să meargă.

Juliette se avântă peste poartă şi se strecură grăbită prin mulţime, către dormitorul în care fuseseră adăpostiţi copiii. În sala de recreere prin care trecu, cineva cotrobăia zgomotos printre lucruri şi Juliette speră că fura obiecte utile. *Spera că fură*. Lumea înnebunise dintr-odată.

Dormitorul era gol. Presupuse că ajunsese Courtnee deja acolo. Oricum, din departamentul Mecanic nu ieşea nimeni. Şi probabil era deja prea târziu. Juliette se întoarse pe coridor şi o porni către scara în spifală care străbătea toate etajele Mecanicului. Năvăli în sala generatorului şi în tunel odată cu o mulţime compactă.

Văzu mormane de rămăşiţe şi de bucăţi mari de beton în jurul instalaţiei de foraj, care continua să se mişte în sus şi-n jos ca şi cum ar fi ştiut ce întorsătură sumbră luaseră lucrurile şi s-ar fi resemnat să accepte ce se petrecea, parcă spunând:

– Fireşte. Fireşte.

În sala generatorului erau alte mormane de pietre şi de sfărâmături, tot ce încă nu fusese dus jos, în puţul Minei 6. Erau şi oameni, împrăştiaţi peste tot, dar nicidecum acea mulţime la care se aşteptase Juliette. Cei mai mulţi probabil muriseră. Pe urmă

O idee în trecu brusc prin minte şi o îndemnă să râdă, simţindu-se ridicol la gândul că poate fumul nu era nociv, că sasul din Vârf rezistase, că totul era bine şi că prietenii ei o vor lua peste picior fiindcă stârnise atâta panică.

Dar speranţa îi dispăru la fel de repede cum apăruse. Nimic nu putea trece peste spaima care-i lăsa pe limbă un gust metalic, peste sunetul vocii lui Peter care-i spunea că sasul e larg deschis, că oamenii se prăbuşesc, peste cuvintele lui Lukas despre moartea lui Sims.

Îşi făcu loc prin mulţimea care se scurgea în tunel şi îi strigă pe copii. Atunci îi zări pe Courtnee şi pe Walker. El privea

în jur cu ochii mari şi cu gura căscată. Juliette văzu mulţimea prin ochii lui şi înţelese ce povară lăsase pe umerii lui Courtnee, ce însemna să-l scoată pentru a doua oară pe acel pustnic din bârlogul lui.

– I-aţi văzut pe copii? le strigă celor doi, peste zgomotul mulţimii.

– Au trecut deja dincolo! îşi strigă Courtnee. Cu tatăl tău.

Juliette o strânse de braţ şi pătrunse grăbită în întuneric. Văzu lumini în faţa ei – unii, cei care-şi păstraseră căştile de mineri, aveau lanterne cu baterii, dar între fasciculele lor se întindeau fâşii late de beznă deplină. Se ciocni de alţii, invizibili, care se materializau, solizi, din negură. Din grămezile stivuite pe ambele părţi cădeau pietre zăngănind; din tavan se desprindeau sfărâmături şi trâmbe de praf, întâmpinate cu ţipete şi înjurături. Printre şirurile de bolovani, tunelul era îngust. Era făcut ca să permită trecerea câtorva oameni, nu a unei gloate. O mare parte a găurii masive sfredelite în pământ era plină de sfărâmăturile rămase în urma excavării.

În locurile unde drumul se bloca, unii încercau să urce pe grămezile de sfărâmături şi să se deplaseze pe deasupra lor. Astfel împingeau bulgări de pământ şi pietre în jos, către cei dintre mulţime, făcând tunelul să răsune de ţipete şi înjurături. Juliette ajută pe cineva să iasă de sub pământul căzut şi-i sfătui pe toţi să meargă pe mijloc şi să nu se îmbrâncească, tocmai când altcineva

I se urca pur şi simplu în spate.

Speriaţi şi derutaţi, unii încercau să se întoarcă, neîncrezători în fuga prin întuneric, în linie dreaptă. Juliette şi alţi câţiva le strigau să înainteze. Se treziră în plin coşmar când se izbiră de stâlpi de susţinere plasaţi în grabă în mijlocul tunelului şi începură să se târască în patru labe peste mormane înalte de sfărâmături, în timp ce undeva un ţânc plângea cât îl ţineau plămânii. Adulţii reuşeau mai bine să-şi înăbuşe suspinele, dar Juliette trecu pe lângă câteva zeci care lăcrimau. Drumul părea interminabil, de parcă aveau să se târască şi să se împleticească prin tunelul ăla până când aerul otrăvit îi ajungea din urmă.

În faţa ei, drumul se blocă. Oamenii se împingeau unii într-alţii, cu lumina lanternelor dansând pe peretele de oţel al săpătorului. Capătul tunelului. Uşa de acces din spatele maşinii

era deschisă. Juliette îl găsi pe Raph lângă ea, ţinând una dintre lanterne, cu faţa lui palidă strălucind în beznă şi cu ochii albi larg deschişi.

– Jules!

Ea abia îi desluşi glasul pe fundalul vocilor care reverberau într-o parte şi-n alta prin tunelul întunecos. Reuşi să ajungă lângă el şi îl întrebă cine trecuse deja.

– E prea întuneric, răspunse bărbatul. Pot intra doar câte unul. Ce naiba se petrece? De ce atâţia oameni? Parcă ai spus că…

– Vorbim mai târziu, îl întrerupse ea, sperând că „mai târziu” avea să existe.

Deşi se îndoia. Cel mai probabil aveau să existe mormane de leşuri la ambele capete ale acelui siloz. Asta ar fi fost marea deosebire între 17 şi 18. Cadavre la ambele capete.

– Copiii? întrebă şi imediat se miră că, deşi erau înconjuraţi de atâţia morţi şi muribunzi, ea se concentra asupra unui aşa mic număr de oameni.

Pentru că nu fusese niciodată mamă, presupuse apoi. Instinctul primar care o îndemna să ducă grija copiilor săi când multe altele erau în pericol.

– Da, au trecut câţiva copii.

Raph se întrerupse ca să strige la un cuplu care nu voia să intre pe uşa de metal din spatele săpătorului. Juliette nu-i putea învinui.

Nici măcar nu erau de la Mecanic. Oare ce-şi imaginau că se petrece? Se luaseră pur şi simplu după ţipetele de panică ale altora. Probabil credeau că s-au rătăcit în mină. Era o experienţă cumplită chiar şi pentru Juliette, care urcase pe dealuri şi văzuse lumea de afară.

– Şi Shirly? întrebă ea.

Raph îşi îndreptă lanterna spre interior.

– Pe ea am văzut-o cu siguranţă. Cred că e în săpător. Le arată oamenilor pe unde s-o ia.

Juliette îl strânse de braţ, apoi se uită peste umăr la siluetele neclare care se foiau în întuneric.

– Să treci şi tu neapărat în partea cealaltă, îi spuse.

Palid, el încuviinţă din cap.

Juliette se strecură prin şirul de oameni şi intră în partea din spate a săpătorului. Înăuntru, strigătele răsunau ca nişte

voci de copii ţipând în cutii de tablă goale. Din spatele motorului, Shirly ghida masa de oameni care-şi târşâiau picioarele, îmbrâncindu-se, către deschizătura ce întrerupea bezna, atât de îngustă încât toată lumea trebuia să treacă prin ea pieziş. Lămpile instalate în săpător pentru înlăturarea sfărâmăturilor erau stinse şi generatorul de rezervă era oprit, dar Juliette îi mai simţea căldura reziduală, încă nedisipată. Auzea pocnetele metalului în curs de răcire. Se întrebă dacă Shirly pornise utilajul cu gândul să-l ducă, cu sursa lui de energie cu tot, înapoi în Silozul 18. Ea şi Courtnee avuseseră o dispută în privinţa locului căruia îi aparţinea săpătorul.

– Ce naiba se întâmplă? întrebă Shirly, imediat ce-o văzu pe Juliette.

Ea era gata să izbucnească în lacrimi. Cum să-i explice de ce se temea? Cum să-i spună că venise sfârşitul a tot ce cunoscuseră vreodată? Clătină din cap şi-şi muşcă buza.

– Pierdem silozul, articulă în cele din urmă. Exteriorul pătrunde înăuntru.

– De ce-ai trimis oamenii încoace?

Shirly trebuia să ţipe ca să acopere vacarmul celorlalte glasuri. O trase pe Juliette de cealaltă parte a generatorului, departe de strigăte.

– Aerul coboară pe scară, spuse Juliette. Nu poate fi oprit. Vreau să etanşez tunelul.

Shirly încercă să înţeleagă ce însemna asta.

– Vrei să dărâmăm stâlpii de susţinere?

– Nu tocmai. Explozibilii pe care-ai vrut să-i montăm…

Privirea lui Shirly se înăspri.

– Explozibilii sunt montaţi în capătul celălalt. I-am pus ca să ne izolăm de partea *asta*, de silozul *ăsta*> de aerul de *aici*.

– Ei, acum nu mai avem decât aerul de aici.

Juliette îi întinse lui Shirly staţia radio pe care-o adusese cu ea. Shirly şi-o sprijini în echilibru pe braţ, deasupra lanternei, şi lumina se aţinti pe pieptul lui Juliette. În haloul revărsat în jur, Juliette văzu nedumerirea de pe chipul sărmanei sale prietene.

– Ai grijă de toată lumea, îi spuse. De Solo şi de copii… mai zise, aruncând o privire spre generator. Fermele pot fi recuperate. Iar aerul…

– Doar n-ai de gând să… începu Shirly.

– O să mă asigur că au trecut toţi în partea asta. Mai sunt

câteva zeci în spatele meu. Poate chiar o sută.

Juliette o strânse pe Shirly de braţe. Se întrebă dacă încă mai erau prietene. Dacă legătura lor mai exista. Se întoarse să plece.

– Nu!

Shirly o înşfăcă de braţ şi staţia radio îi căzu zăngănind pe podea. Juliette încercă să se smulgă din strânsoare.

– A naibii să fiu! strigă Shirly, răsucind-o pe Juliette spre ea. A naibii să fiu dacă accept să-mi laşi mie totul pe umeri, să-mi ceri să mă ocup eu de toate. A naibii să fiu…

De undeva se auzeau ţipete – ţipete de copil sau de adult, n-aveai cum să-ţi dai seama. Un vacarm de glasuri nedumerite sau îngrozite, reverberând în interiorul înţesat de lume al imensei maşini de oţel. Şi, în întuneric, Juliette nu văzu lovitura venind, nu văzu pumnul lui Shirly. Îl simţi în falcă, se minună de răbufnirea de lumină strălucitoare în bezna de nepătruns şi o vreme nu mai ştiu nimic.

Îşi reveni peste câteva clipe sau poate chiar minuten-avea de unde şti. Zăcea nemişcată pe podeaua de oţel a săpătorului, cu faţa zvâcnindu-i de durere şi încovrigată. Vocile din jur păreau estompate şi îndepărtate.

Oameni mai puţini. Numai cei care reuşiseră să scape înaintau prin măruntaiele utilajului. Se părea că fusese leşinată un minut sau două. Poate mai mult Mult mai mult. Cineva o striga, o căuta prin întuneric, dar era de negăsit acolo, ghemuită în partea opusă generatorului, în cel mai întunecos loc. Cineva o strigă din nou.

Urmă o bubuitură sonoră, îndepărtată. De parcă lângă capul ei ar fi căzut, cu zgomot răsunător, o placă de oţel de şaptezeci şi cinci de centimetri grosime. Un huruit puternic al pământului, o zdruncinătură pe care-o simţi în săpător, şi atunci ştiu. Shirly se dusese în camera de comandă şi îi luase locul. Detonase explozibilii meniţi să-i apere vechea casă de cea nouă. Se condamnase să moară alături de cei rămaşi acolo.

Juliette începu să plângă. Cineva o striga şi îşi dădu seama că vocea venea din staţia radio de lângă capul ei. Întinse mâna amorţită, cu toate simţurile nesigure. Era Lukas.

– Luke, şopti ea, apăsând pe butonul de emisie.

Dacă-l auzea, însemna că se află în afara depozitului metalic, în afara cămării etanşe, pline cu mâncare. Se gândi la

Solo, care supravieţuise câteva zeci de ani mâncând conserve. Dacă era cu putinţă, şi Lukas o putea face.

– Intră înapoi! îi spuse suspinând. Izolează-te acolo!

Prinse staţia radio în ambele mâini şi rămase încovrigată pe podea.

– Nu pot, răspunse Lukas.

Tuşea, glasul îi şuiera, chinuit.

– Trebuia să… trebuia să-ţi aud vocea. Pentru ultima oară.

Juliette simţi următorul lui acces de tuse în propriul piept, care părea să-i explodeze.

– S-a zis cu mine, Jules. S-a zis cu mine…

– Nu! ţipă în sinea ei, apoi apăsă pe emisie. Lukas, intră imediat în cămară! încuie uşa şi rezistă! Nu trebuie decât să rezişti…

Îl auzi tuşind şi străduindu-se să-şi recapete glasul.

– Nu pot. S-a terminat. S-a terminat. Te iubesc, Jules! Te iubesc…

Ultimele cuvinte fuseseră o şoaptă, acoperind cu greu paraziţii. Plângând, Juliette lovi cu palmele în podea şi ţipă la el. Îl înjură. Se înjură pe ea însăşi. Prin uşa deschisă a săpătorului pătrunse un nor pe praf purtat de o adiere rece, şi ea îi simţi gustul pe limbă şi pe buze. Era praf de calcar din rocile spulberate, un reziduu al exploziei declanşate de Shirly în celălalt capăt al tunelului, gustul a tot ce cunoscuse ea vreodată… rămas fără niciun strop de viaţă.

Partea a treia
ACASĂ

36
Silozul 1

Uluită, Charlotte se îndepărtă de staţia radio. Se holbă la difuzorul care pârâia, ascultă şuierul paraziţilor şi-şi derulă scena în minte iar şi iar. O uşă deschisă, aer toxic prelins înăuntru, oameni dându-şi ultima suflare, panică, un siloz nimicit. Silozul pe care fratele ei se străduise din răsputeri să-l salveze nu mai exista.

Întinse mâna tremurândă spre buton. Trecând de pe un canal pe altul, auzi voci din celelalte silozuri, mici frânturi din conversaţii şi tăceri scoase din context, dovezi că, altundeva, viaţa continua, grăbită:

– …luna asta s-a întâmplat a doua oară. Spune-i lui Carol…

– …dacă-mi ţii asta până când ajung acolo, o să apreciez cu siguran…

– …

– …am înţeles asta. Acum e arestată…

Răbufnirile de paraziţi dintre replici veneau dinspre silozurile pline de aer ucigător. Silozuri pline de morţi.

Charlotte se întoarse la Silozul 18. Acolo emiţătoarele continuau să funcţioneze; îşi dădea seama după şuierat. Aşteptă să revină vocea femeii care le strigase tuturor să se îndrepte către etajele inferioare. Charlotte auzise pe cineva spunându-i pe nume. Era straniu când se gândea că auzise glasul femeii care îl obseda pe fratele ei, al femeii pe care el o considera un primar rebel, al unei curăţitoare întoarse acasă.

Ar fi putut fi altcineva, dar Charlotte nu credea asta. Erau ordinele cuiva aflat la comandă. îşi imagină o femeie ghemuită în Adâncurile unui siloz îndepărtat, într-un loc întunecat şi izolat, şi se simţi brusc înrudită cu ea. Ce n-ar fi dat să poată să şi emită, ca să nu se mulţumească doar să asculte, ca să poată intra în legătură cu cei din afară!

Se aplecă spre staţie şi îşi plimbă degetele pe partea unde ar fi trebuit cuplat microfonul. Bănuia că fratele ei lăsase intenţionat componenta asta la urmă. Ca şi cum n-ar fi avut încredere în ea, n-ar fi crezut că n-o să vorbească niciodată cu nimeni. Era ca şi cum ar fi vrut ca ea doar să asculte. Sau pesemne că nu avusese încredere în el însuşi. Pesemne că nu ştia ce-ar fi făcut dacă şi-ar fi putut transmite gândurile. Nu l-ar

fi auzit doar conducătorii silozurilor, ci şi oricine altcineva avea o staţie radio.

Charlotte îşi atinse buzunarul de la piept şi simţi legitimaţia pe care i-o dăduse el. Prin faţa ochilor îi trecu imaginea unei ghete ridicându-se şi lovind, apoi aceea a unui perete împroşcat cu sânge. În final, lui nu i se dăduse nicio şansă. Însă ea trebuia neapărat să facă ceva. Nu putea sta o veşnicie acolo, ascultând paraziţi şi strigătele celor aflaţi în pragul morţii. Donny îi spusese că legitimaţia ei o să activeze lifturile. Dorinţa de a trece la acţiune o copleşi.

Închise staţia radio şi o acoperi cu o folie de plastic. Aranjă scaunul astfel încât să pară că nu-l mişcase nimeni din loc şi studie sala de comandă a dronelor, căutând indicii că fusese folosită. Odată ajunsă lângă patul ei, îşi deschise cufărul şi studie salopetele. O alese pe cea roşie, de la reactor. îi venea mai bine decât celelalte. O scoase şi se uită la numele inscripţionat: *Stan*. Putea trece drept Stan.

Se îmbrăcă şi intră în magazie. Putea să strângă unsoare din belşug de pe componentele dronelor dezasamblate. O adună în palmă, căută o şapcă în lăzile cu rezerve şi intră în baia bărbaţilor. Pe vremuri, lui Charlotte îi plăcea să se machieze. Acum i se părea că se întâmplase într-o altă viaţă, că era vorba de altă persoană. îşi aduse-aminte cum trecuse de la jocurile video la încercarea de a se înfrumuseţa, fardându-şi obrajii ca să nu mai pară atât de bucălată. Asta înainte de antrenamentul de bază, care o făcuse, pentru scurt timp, zveltă şi musculoasă. Urmaseră cele două misiuni care o ajutaseră să-şi regăsească înfăţişarea firească, să se deprindă cu propriul corp, să-l accepte şi chiar să-l îndrăgească.

Se folosi de unsoare ca să-şi mascheze pometii reliefaţi. Întinse un strop pe sprâncene ca să le îngroaşe. îşi unse buzele cu grăsimea scârboasă, ca să nu mai fie atât de roşii. Era opusul oricărui stil în care se fardase vreodată. îşi îndesă părul sub şapcă şi trase cozorocul în jos. îşi aranjă salopeta astfel încât cutele materialului să-i ascundă rotunjimile sânilor.

Deghizarea era jalnică. Se recunoscu imediat. Pe de altă parte, ea ştia adevărul. Într-o lume în care accesul femeilor nu era permis, ar fi bănuit cineva ceva? Nu era sigură. N-avea de unde să ştie. îşi dorea nespus să fie Donny acolo, să-l poată întreba. Şi-l imagină râzând de ea, ceea ce aproape că o făcu să

izbucnească în lacrimi.

– Să nu îndrăzneşti să plângi! îşi spuse privindu-se în oglindă şi tamponându-şi ochii.

Se temea că o să-şi strice machiajul. Totuşi lacrimile izvorâră. Se prelinseră fără să strice nimic. Erau picături de apă ce alunecau peste unsoare.

Undeva exista un plan al silozului. Charlotte îl căută în dosarul cu notiţele lui Donny de lângă staţia radio, dar nu-l găsi. Încercă în s-ala de şedinţe, unde fratele ei petrecuse mult timp, studiind cu atenţie dosarele din lăzi. Nu mai era mare lucru acolo. Majoritatea notiţelor lui fuseseră luate. Aveau probabil de gând să trimită pe cineva să ia şi restul. Ar fi putut sosi chiar în clipa aia şi ea ar fi fost nevoită să explice ce căuta acolo.

– Am fost trimis aici, jos, să recuperez...

Vocea ei îngroşată suna ridicol. Răsfoi dosarele deschise şi foile desprinse şi încercă din nou, de data asta cu vocea ei obişnuită şi doar puţin mai gravă.

– Am fost trimis să iau astea pentru reciclare, îi explică ea într-o doară. O, da? Şi la ce etaj se face reciclarea? se întrebă. N-am niciun indiciu, recunoscu. De aceea îmi trebuie o hartă.

Găsi una. Însă nu pe cea care îi trebuia. O reţea de cercuri, cu linii roşii, pornind dintr-un singur punct. Ştiu că era o hartă fiindcă recunoscu şirul de litere din lateral şi pe cel de cifre din partea de sus. Forţele aeriene îşi însemnau cândva misiunile zilnice pe astfel de scheme. Charlotte înşfăca o chiflă şi o cană cu cafea din sala de mese, apoi un bărbat şi familia lui din D-4 aveau să moară într-o trâmbă de foc. Urma pauza de prânz. Şuncă şi brânză cu pâine de secară.

Charlotte recunoscu cercurile din schema aceea. Erau silozurile. Trimisese trei drone deasupra unor depresiuni dintre dealuri, exact ca acelea. Liniile roşii erau bizare. Urmări una cu degetul. îi aminteau de traseele de zbor. Porneau din toate silozurile, cu excepţia celui dinspre centru, în care credea că se află. Donald îi arătase la un moment dat un plan similar, întins pe masa cea mare, acum acoperită cu foi volante. împături harta, şi-o îndesă în buzunarul de la piept şi îşi continuă căutările.

Planul Silozului 1, pe care-l văzuse cândva, părea să se fi pierdut, dar găsi următorul obiect din topul celor mai utile. Un registru. Conţinea lista personalului, clasificat după funcţie,

repartizare pe schimburi, ocupaţie, etajul la care locuia şi cel la care lucra. Avea dimensiunile cărţii de telefon a unui orăşel şi menţiona câţi oameni ţineau silozul în funcţiune, lucrând în schimburi. Nu oameni – *bărbaţi*. Trecând în revistă numele, Charlotte văzu că erau numai bărbaţi. îşi aminti de Sasha, singura femeie care ajunsese, împreună cu ea, într-o tabără de antrenament militar. Era straniu când se gândea că Sasha murise, ca toţi ceilalţi bărbaţi din regimentul ei, ca toată lumea de la şcoala de zbor. Niciunul nu mai era în viaţă.

Găsi numele unui mecanic de la reactor şi etajul la care lucra, căută un pix, îl găsi şi îşi notă etajul. Descoperi că administraţia se afla la etajul 34. Un funcţionar de la comunicaţii lucra la acelaşi etaj, ceea ce nu-i plăcu deloc. Nu-i surâdea ideea că în camera de comunicare şi în birourile conducătorilor silozului intrai din acelaşi coridor. Un ofiţer de securitate lucra la etajul 12. Dacă Donny era arestat, probabil că se afla acolo. Dacă nu cumva îl adormiseră din nou. Sau dacă nu ajunsese în ceea ce era considerat acolo un spital. Criogenarea, se gândi ea, trebuia să fie cât mai jos. îşi aminti că, după ce o trezise fratele ei, urcaseră cu liftul. Află la ce etaj se afla principalul cabinet medical de la Criogenare când găsi pe cineva care lucra acolo, dar probabil că trupurile nu erau păstrate în acelaşi loc. Sau se înşela?

Notiţele ei deveniră o mâzgăleală, o schemă grosolană a ceea ce se afla mai sus şi mai jos de etajul ei. Dar de unde să-şi înceapă căutările? Nu reuşi să găsească nimic despre aprovizionare şi despre încăperile cu piese de schimb prin care dădea raiduri fratele ei, probabil fiindcă pe acele etaje nu lucra de fapt nimeni. O luă de la început pe o altă bucată de hârtie, unde desenă un cilindru şi refăcu planul cum putu mai bine, completând etajele care-i erau cunoscute din activităţile obişnuite ale lui Donald şi din registru, începu cu Cantina din Vârf şi ajunse până la cabinetul de la Criogenare, cel mai de jos punct către care o conduceau notiţele ei. Etajele necompletate îi ofereau cele mai multe şanse. Pe unele dintre ele s-ar fi putut afla magazii şi depozite. Însă erau tot atâtea şanse ca liftul să se oprească într-o încăpere plină cu bărbaţi care jucau cărţi sau făceau orice altceva ca să-şi omoare timpul în vreme ce omorau lumea. Nu putea să dea pur şi simplu cu zarul. Avea nevoie de un plan.

Studie schiţa şi îşi trecu în revistă opţiunile. Undeva se afla cu siguranţă un microfon, iar locul acela era camera de comunicare. Se uită la ceasul de pe perete. Şase şi douăzeci şi cinci de minute. Era ora cinei, când se ieşea din schimb şi o mulţime de oameni se perinda de colo până colo. Charlotte îşi atinse faţa mânjită cu unsoare ca să-şi estompeze proeminenţa pometţilor. Nu gândea limpede, probabil că n-ar fi trebuit să plece nicăieri înainte de ora unsprezece. Sau era mai bine să se piardă printre oameni, în înghesuială? Ce era acolo, afară? Se plimba încoace şi-ncolo, chibzuind.

– Nu ştiu, nu ştiu, spuse, exersându-şi noua voce.

Suna de parcă ar fi fost răcită. Vocea ei semăna cel mai bine cu a unui bărbat atunci când era răcită.

Se întoarse în depozit şi se uită la uşile liftului. S-ar fi putut deschide şi cineva ar fi putut ieşi chiar atunci, luând decizia în locul ei. Ar fi trebuit să aştepte până mai târziu. Se întoarse la drone, trase prelata de pe cea la care lucra şi inspectă panourile deschise şi sculele împrăştiate. Aruncă o privire spre sala de şedinţe şi îl văzu pe Donny încovrigat pe podea, încercând să pareze loviturile cu gambele, ţintuit la podea de doi bărbaţi şi lovit de un al treilea, care abia se ţinea pe picioare.

Charlotte luă o şurubelniţă şi o băgă într-unul dintre buzunarele pentru scule ale salopetei. Neştiind ce să facă, începu să lucreze la dronă, omorându-şi timpul. Avea să iasă mai târziu, în timpul nopţii, când erau mai puţin oameni treji şi nu risca prea mult să fie remarcată. În primul rând, avea să pregătească următoarea maşinărie pentru zbor. Donny nu mai era acolo – munca lui rămăsese neterminată, dar ea putea să şi-o continue pe a ei. Avea să asambleze piesele, şurub cu şurub şi piuliţă cu piuliţă. În noaptea aia avea să iasă, să-şi facă rost de componenta care-i trebuia. Avea să-şi recapete vocea şi să intre în legătură cu oamenii din silozul distrus, dacă vreunul dintre ei mai era încă în viaţă.

37
Silozul 1

Liftul sosi la miezul nopţii. În fine, la cinci minute după miezul nopţii. Atunci reuşi Charlotte să-şi adune curajul să se aventureze afară. Ascensorul se opri cu un zgomot care reverberă în întregul depozit de armament.

Uşile se deschiseră zăngănind şi ea păşi în miezul amintirilor despre un loc dispărut dintr-un timp dispărut, despre o lume în care lifturile le foloseau oamenilor ca să se ducă la lucru şi să se-ntoarcă acasă. Strângând în mână legitimaţia pe care i-o dăduse Donny, simţi cum îndoiala îi dădea din nou ghes. Uşile începură să se închidă. Charlotte întinse piciorul, uşile i se loviră de gheată şi liftul se deschise iarăşi. Aşteptă să audă alarmele pornind, în vreme ce uşile se închideau pentru a doua oară. Poate ar fi trebuit să iasă din afurisitul ăla de ascensor, să se răzgândească, să-lJase să-şi continue drumul, să aştepte o oră sau două. Uşile îi atinseră încet gheata, apoi se retraseră, ca un monstru care se întreba dacă s-o înghită sau nu. Charlotte consideră că deja tărăgănase prea mult.

Îşi lipi de cititor legitimaţia şi văzu ochiul aparatului clipind verde, apoi apăsă butonul etajului treizeci şi patru. Administraţie şi comunicare. Bârlogul ursului. Uşile părură să ofteze, recunoscătoare, când se întâlniră în sfârşit. Etajele începură să treacă fulgerător pe lângă ea.

Îşi duse mâna la ceafă şi simţi câteva şuviţe de păr atârnându-i. Le îndesă sub şapcă. Administraţia reprezenta un risc – avea să iasă în evidenţă în salopeta roşie a celor de pe etajul reactorului –, dar s-ar fi purtat cu mult mai multă stângăcie într-un loc căruia părea să-i aparţină fără să ştie unde se duce şi ce are de făcut. îşi pipăi buzunarele ca să fie sigură că nu şi-a uitat uneltele şi că sunt la vedere. Erau acoperirea ei. Un pistol luat dintr-o ladă din magazie atârna, conturându-se dubios, într-o pungă largă, agăţată de şold. Inima îi bătea nebuneşte în timp ce etajele treceau în grabă pe lângă ea. Încercă să-şi imagineze lumea de afară aşa cum i-o descrisese Donald, ca un pustiu arid, lipsit de viaţă. îşi imagină liftul urcând până sus şi deschizându-se pe dealurile sterpe, apoi urletul vântului pătrunzând în cabină. Ar fi fost o uşurare.

Urcă. Nu i se alătură nimeni. Nu greşise hotărându-se să

iasă la acea oră a nopţii. Treizeci şi şase, treizeci şi cinci, apoi ascensorul încetini. Uşile se deschiseră către un coridor scăldat în lumină puternică, strălucitoare. Charlotte se îndoi imediat de succesul deghizării sale. Lângă o poartă aflată la vreo doisprezece paşi distanţă, un bărbat îşi înălţă capul. Lumea aceea nu avea nimic familiar, nimic care să semene cu locuinţa ei din ultimele săptămâni. îşi trase cozorocul şepcii în jos, conştientă că nu se potrivea cu salopeta. Importantă era încrederea în sine, iar ea simţea că-i lipseşte cu desăvârşire. Fii obraznică! Directă! îşi spuse că acolo monotonia umplea zilele. Toată lumea avea să vadă ceva obişnuit. Se apropie de bărbatul de la poartă şi îi întinse legitimaţia.

– Eşti aşteptat? întrebă omul.

Şi îi arătă scanerul de la poartă. Charlotte strecură legitimaţia înăuntru, neavând habar ce urma să se întâmple, dar pe deplin pregătită să fugă, să scoată pistolul, să se predea sau toate laolaltă.

– Am detectat… o scurgere de energie la etajul ăsta.

Vocea ei de bolnav prefăcut îi suna grotesc în urechi. Însă ea îşi cunoştea vocea mai bine decât oricine altcineva – îşi spuse că de aceea îi suna bizar. Altora le-ar fi putut părea normală. Mai spera şi că „scurgerea de energie” era o noţiune tot atât de lipsită de sens pentru bărbatul de la poartă cum era şi pentru ea.

– M-au trimis să verific în camera de comunicare. Ştii unde e?

Îi adresa o întrebare. Îi gâdila orgoliul masculin ca să capete informaţii. Charlotte simţi un firicel de sudoare prelingându-i-se pe ceafă şi se întrebă dacă-i mai atârna vreo şuviţă de păr. îşi înfrânse imboldul de a verifica. Dacă ridica braţul, i se întindea salopeta peste piept. Îl evaluă din priviri pe bărbatul masiv, apoi şi-l imagină înşfăcând-o, dând cu ea de podea şi snopind-o apoi în bătaie cu palmele lui ca nişte farfurii.

– Comunicarea? Fireşte. Da. Mergi până în capătul culoarului, apoi o iei la stânga. E a doua uşă pe dreapta.

– Mulţumesc!

Salută cu mâna la cozoroc, ţinându-şi astfel capul plecat. Se împinse în bara porţii cu un pocnet, urmat de ticăitul unui contor invizibil.

– N-ai uitat nimic?

Charlotte se întoarse. Duse mâna latocul lipit de picior.

– Trebuie să-mi semnezi în registrul de lucru.

Gardianul îi întinse o tabletă digitală uzată, cu ecranul înceţoşat de zgârieturi curbate.

– Aşa e.

Charlotte luă stilusul de plastic atârnat de un cablu de sârmă cârpit cu bandă adezivă. Studie caseta din centrul tabletei. Văzu un loc pentru înscrierea orei şi unul pentru nume. Completă ora şi îşi coborî privirea către piept, fiindcă deja uitase. Stan. Numele ei era Stan. îl scrise dezordonat, încercând să pară nepăsătoare, apoi înapoie tableta şi stilusul.

– Ne veydem când pleci, zise paznicul.

Charlotte speră că ieşirea ei avea să fie la fel de lipsită de evenimente.

Se îndepărtă pe coridorul principal, urmând indicaţiile primite. Activitatea era mai intensă, o înconjurau mai multe sunete decât se aşteptase la acea oră târzie din noapte. În câteva birouri era lumină, se auzeau scârţâit de scaune şi de cartoteci şi răpăit de taste. Pe coridor se deschise o uşă şi ieşi un bărbat, trântind-o în urma lui. Charlotte îi văzu faţa şi i se înmuiară picioarele. Făcu următorii câţiva paşi clătinându-se şi împleticindu-se. Era ameţită. Gata să cadă.

Îşi lăsă capul în jos şi se scărpină la ceafă, nevenindu-i să creadă. Thurman. Era mai slab şi părea mai bătrân. O năpădiră imaginile lui Donny, ghemuit şi aproape ucis în bătaie. O perdea de lacrimi îi înceţoşă privirea. Părul alb, silueta înaltă. Cum de nu-l recunoscuse atunci?

– Eşti cam departe de casă, nu? întrebă Thurman.

Vocea îi suna ca şmirghelul. O hârâială familiară. Aşa cum fuseseră vocile părinţilor ei.

– Verific o scurgere de energie, răspunse Charlotte, fără să se oprească şi fără să se întoarcă, sperând că se referise la culoarea salopetei, nu la genul ei. Cum era cu putinţă să nu-i recunoască el glasul? Mersul, silueta, fâşia de ceafă dezgolită, cei câţiva centimetri pătraţi de piele expusă sau orice altceva ar fi putut s-o trădeze?

– Ai grijă să se rezolve! spuse el.

Ea se îndepărtă zece paşi. Douăzeci. Transpirând. Ameţită. Aşteptă până când ajunse în capătul coridorului şi, înainte de a dispărea după colţ, aruncă o privire înapoi, către postul de pază.

Thurman era acolo, în depărtare, vorbind cu paznicul, cu părul său alb ca un soare. A doua uşă pe dreapta, îşi aduse ea aminte. Inima îi bătea atât de tare şi gândurile îi alergau atât de repede încât risca să uite indicaţiile primite. Respiră adânc şi îşi reaminti de ce se afla acolo. Apariţia lui Thurman şi identificarea lui drept cel care-l bătuse pe Donny o uluiseră. Dar nu avea timp să se gândească la asta. Ajunse la o uşă. Apăsă pe clanţă şi intră.

Înăuntru se afla un singur bărbat, atent la un grup de monitoare şi de indicatoare care licăreau. La intrarea lui Charlotte, se răsuci în scaun, cu o cană cu cafea într-o mână şi cu burdihanul împănat între rezemătoarele pentru braţe. Câteva şuviţe subţiri de păr i se întindeau peste ţeasta cheală. îşi îndepărtă casca de pe o ureche şi ridică întrebător din sprâncene.

Pe bancurile de lucru în formă de „Ua şi pe scaunele confortabile erau împrăştiate vreo şase staţii radio. O abundenţă stânjenitoare. Charlotte n-avea nevoie decât de una singură.

– Da? întrebă operatorul radio.

Charlotte îşi simţi gura uscată. O minciună o ajutase să treacă de paznic; mai avea pregătită încă una. îşi alungă din minte şi apariţia lui Thurman pe coridor, şi imaginile în care îi lovea fratele cu piciorul.

– Am venit să vă repar una dintre staţii, spuse.

Scoase din buzunar o şurubelniţă şi, imaginându-şi o clipă că se lupta cu bărbatul acela, se simţi invadată de adrenalină. Era cazul să nu mai gândească precum un soldat. Să intre în pielea unui electrician şi să-l facă pe operatorul radio să vorbească mai mult, ca să poată vorbi ea cât mai puţin.

– Care e cea cu microfonul defect?

Îşi flutură şurubelniţa, arătând către aparate. Anii de pilotat drone şi de lucru cu computerele o învăţaseră ceva: întotdeauna există o maşinărie cu probleme. Întotdeauna.

Bărbatul miji ochii. O studie o clipă, apoi îşi roti privirea prin încăpere.

– Probabil te referi la numărul doi, răspunse el. Da, butonul se blochează. Nu mai speram că vine cineva să se uite.

Scaunul scârţâi când se lăsă pe spate, împletindu-şi degetele la ceafă. Subsuorile lui erau pete negre.

– Ultimul tip a zis că e un defect minor. Nu merită să fie

înlocuit. Ne-a sfătuit să-l folosim până când se strică de tot.

Charlotte dădu din cap şi se îndreptă spre staţia pe care i-o arătase. Era prea simplu. Atacă panoul lateral cu şurubelniţa, stând cu spatele la operator.

– Lucrezi jos, pe etajele reactorului, nu?

Ea dădu din cap.

– Da. Cu ceva vreme în urmă, am stat la Cantină vizavi de tine.

Charlotte se aşteptă s-o întrebe din nou cum o cheamă sau să reînceapă discuţia purtată de el cu un alt tehnician. Şurubelniţa îi scăpă din palma transpirată şi zornăi pe masă. Simţea că operatorul o priveşte muncind.

– Crezi că-l poţi repara?

Ea ridică din umeri.

– Trebuie să-l iau cu mine. O să-l primiţi mâine înapoi.

Scoase panoul lateral şi slăbi şurubul care fixa cablul microfonului în carcasă. Scoase cordonul din locaşul său de pe un panou interior, susţinător al unui circuit. Pe urmă se răzgândi şi demontă şi panoul. Nu era sigură că are unul instalat şi, în plus, crea impresia că ştie ce naiba face.

– O să-l primim înapoi mâine? Minunat! Apreciez sincer asta.

Charlotte adună componentele şi-şi îndreptă spatele. Strângerea cozorocului între degete părea de-ajuns pentru un salut; se îndreptă spre uşă, bănuind că pleca prea repede. Panoul lateral şi şuruburile rămăseseră pe masă. Un tehnician le-ar fi spus la loc, nu-i aşa? Nu era sigură. Cunoştea câţiva piloţi dintr-o altă viaţă care ar fi râs dacă ar fi văzut-o prefăcându-se că are înclinaţii spre tehnică, modificând drone, construind staţii radio şi punându-şi pe faţă unsoare în loc de fard.

Operatorul mai spuse ceva, dar uşa închisă de ea îi reteză cuvintele. Străbătu coridorul în grabă, îndreptându-se către cel principal şi aşteptându-se ca după colţ să dea de Thurman, însoţit de o mână de paznici care blocau drumul cu umerii lor laţi. îşi puse şurubelniţa la loc în buzunar, înfăşură cablul microfonului şi-l strânse la piept, cu tot cu circuit. După ce trecu de colţ, nu văzu pe nimeni în afară de paznicul de la poartă. I se păru că se scurseseră ore până când ajunse la el. Pereţii se apropiau şi zvâcneau în ritmul bătăilor inimii ei. Salopeta i se lipea de pielea umedă. Sculele zăngăneau şi pistolul îi atârna,

greu, pe coapsă. Uşile liftului păreau să se îndepărteze cu fiecare pas.

Se opri la poartă, îşi aminti în ce loc de pe tabletă trebuia să scrie ora ieşirii şi se uită ostentativ la ceasul paznicului înainte de a o face.

– A mers repede, comentă paznicul.

Ea se forţă să zâmbească, dar nu-şi ridică privirea.

– N-a fost mare lucru.

Îi întinse tableta şi trecu dincolo de poarta clămpănitoare. În spatele ei, pe coridor, cineva închise uşa unui birou, ghetele scârţâindu-i ascuţit pe dalele podelei. Charlotte se îndreptă spre lifturi şi apăsă butonul o dată şi încă o dată, dorindu-şi să poată grăbi obiectul ăla afurisit. Ascensorul îşi anunţă sosirea cu un clinchet. În spatele ei răsună tropăit de ghete.

– Hei! strigă cineva.

Ea nu se întoarse. Se grăbi să intre în lift, în timp ce poarta pocni, lăsând pe altcineva să iasă.

– Ţine uşile alea deschise şi pentru mine!

38
Silozul 1

Un trup se izbi de uşile liftului şi o mână pătrunse înăuntru. Charlotte îşi reţinu cu greu un ţipăt de spaimă, precum şi impulsul de a plesni mâna aceea. Apoi uşile se deschiseră şi un bărbat se înghesui în lift, gâfâind.

– Mergi în jos, nu?

Numele inscripţionat pe salopeta lui gri era *Eren*. îşi trase răsuflarea în timp ce uşile se închideau. Mâna lui Charlotte tremura. Încercă de două ori să-şi scaneze legitimaţia. Întinse mâna spre butonul cu numărul „54”, dar se opri înainte de a-l apăsa. N-avea ce căuta la etajul ăla. Nimeni nu avea. Bărbatul o privea, cu propria legitimaţie pregătită, aşteptând să se hotărască.

La ce etaj era reactorul? îşi notase pe o bucată de hârtie pusă într-un buzunar, dar nu putea s-o scoată să se uite. Începu brusc să simtă mirosului unsorii de pe faţă şi transpiraţia ce i se prelingea pe piele. Susţinând componentele staţiei radio cu un singur braţ, apăsă pe butonul unuia dintre etajele de jos, sperând că bărbatul o să se oprească mai sus, ca să-i rămână ascensorul numai pentru ea.

– Scuză-mă, spuse Eren, strecurându-se în faţa ei ca să-şi treacă legitimaţia prin cititor.

Charlotte îi simţi respiraţia mirosind a cafea. Apăsă butonul etajului 42 şi liftul se puse în mişcare.

– Schimbul de noapte? întrebă Eren.

– Da, răspunse Charlotte, cu voce joasă şi uitându-se în podea.

– Abia te-ai trezit?

Ea clătină din cap.

– Lucrez noaptea.

– Nu, întrebam dacă abia ai ieşit din criogenare. Nu cred că te-am mai văzut. În momentul ăsta, sunt şeful actualului schimb. Râse. Doar pentru o săptămână.

Charlotte ridică din umeri. În lift era o căldură de etuvă. Numerele etajelor se perindau al naibii de încet. Ar fi trebuit să aleagă unul apropiat, să coboare şi să aştepte următorul lift. Dar era prea târziu.

– Hei, uită-te la mine! spuse bărbatul.

Ştia. Stătea prea aproape. Prea aproape ca să n-o studieze, suspicios. Charlotte îşi ridică privirea; îşi simţi sânii apăsaţi de salopetă, părul alunecând de sub şapcă, pometţii obrajilor imberbi, ca şi bărbia, tot ce o făcea femeie, printre care, nu în ultimul rând, repulsia stârnită de bărbatul ăla ciudat care se holba la ea, care o încolţise, neputincioasă, într-un lift îngust. Îi întâlni privirea, simţind toate astea şi nu numai. Era neputincioasă şi speriată.

– Ce naiba? exclamă el.

Charlotte îşi repezi genunchiul între picioarele lui, sperând să-l paralizeze, însă el se răsuci şi sări înapoi. Îl nimeri în schimb în coapsă. îşi căută pistolul pe bâjbâite – dar tocul era bine închis. Nu-i trecuse nicidecum prin cap că ar fi putut fi nevoită să-l scoată repede. Desfăcu tocul şi îl trase afară în clipa când bărbatul se izbi de ea, golindu-i plămânii de aer şi azvârlindu-i pistolul din mână. Arma şi piesele staţiei radio căzură pe podea zăngănind. Ghetele le scârţâiră când se luptară, dar el era cu mult mai puternic. O strângea dureros de încheieturile mâinilor. Ţipă, cu vocea ei înaltă o mărturisire. Liftul încetini, apoi se opri la etajul lui şi uşile se deschiseră cu un clinchet.

– Hei! strigă Eren.

Încercă să o târască pe Charlotte afară din lift, dar ea îşi propti o gheată într-o uşă, apoi o izbi, încercând să se elibereze.

– Ajutor! strigă el peste umăr către coridorul întunecat şi pustiu. Băieţi! Ajutor!

Charlotte îl muşcă de mână, la rădăcina degetului mare. Se auzi un pocnet când îi străpunse carnea, apoi simţi gustul amar al sângelui. Eren înjură şi dădu drumul încheieturile ei. Cu o lovitură de picior, Charlotte îl trimise dincolo de uşi, îşi pierdu şapca şi îşi simţi părul alunecându-i pe ceafă când întinse mâna după pistol.

Uşile începură să se închidă, lăsându-l pe bărbat afară, pe coridor. El căzuse în patru labe, dar se săltă clătinându-se şi ajunse între uşi, împiedicându-le să se unească. Se avântă, se izbi de Charlotte şi ea se lovi de peretele din spate, în timp ce ascensorul îşi reluă plimbarea veselă către Adâncul silozului.

O lovitură o nimeri în falcă. Charlotte văzu o răbufnire de lumină strălucitoare. îşi trase brusc capul spre spate, înainte de a primi următorul pumn. Bărbatul o lipi de peretele din spate, mârâind ca un animal înnebunit, un sunet de furie, de groază şi

surprindere. Încerca s-o omoare, se străduia să ucidă ceea ce nu putea înţelege. Ea îl atacase, iar el încerca acum s-o omoare. Un pumn în coaste, şi ea ţipă, prinzându-se de locul lovit. Simţi mâini în jurul gâtului, strângând-o, săltând-o de la podea. Duse mâna la o şurubelniţă dintr-un buzunar al salopetei.

– Nu te... clinti! mârâi bărbatul, printre dinţii încleştaţi.

Charlotte se sufoca. Nu putea să respire. Abia dacă mai reuşea să scoată vreun sunet. Traheea îi era strivită. Prinse şurubelniţa în pumnul drept, o ridică deasupra umărului bărbatului şi o repezi către faţa lui, sperând să reuşească să-l zgârie, să-l sperie, să-l facă să o elibereze. Lovi cu toată forţa care-i mai rămăsese, cu ultima fărâmă de luciditate, simţind că e gata să-şi piardă cunoştinţa în timp ce tunelul întunecat din faţa ochilor ei se îngusta, închizându-se.

Bărbatul văzu lovitura venind şi întoarse capul într-o parte, cu ochii mari, încercând să se ferească. Charlotte îi rată faţa. Şurubelniţa se împlântă însă în gâtul lui. Eren o eliberă şi Charlotte se prinse de şurubelniţă ca să nu cadă şi o simţi răsucindu-se şi sfâşiind ceva în el.

Ceva cald îi atinse faţa. Liftul se opri brusc şi se prăvăliră amândoi pe podea. El scoase un bolborosit. Căldura venea de la sângele lui, care ţâşnea în jeturi stacojii. Gâfâiau amândoi, străduindu-se să respire. Dincolo de uşile liftului, pe coridor, răsunau râsete şi voci puternice, iar strălucirea podelei îi aminti lui Charlotte de aripa medicală în care se trezise.

Se clătină pe picioare. Bărbatul în gri pe care-l atacase dădea din picioare şi se zvârcolea pe podea, cu viaţa scurgându-i-se, cu ochii larg căscaţi şi implorând din priviri ajutorul ei – ajutorul oricui. Încercă să vorbească, să strige la bărbaţii de pe coridor, dar nu se auzi decât un gâlgâit. Charlotte se aplecă şi-l prinse de guler. Uşile se închideau. îşi înfipse gheata între ele şi se deschiseră iarăşi. Îl târî pe bărbatul care aluneca, prin propriul sânge, cu călcâiele izbindu-i-se de podeaua liftului, şi îl scoase pe coridor, asigurându-se că ghetele îi trecuseră de uşă. Liftul începu iarăşi să se închidă, ameninţând s-o lase acolo, cu el. Dintr-o încăpere apropiată se auziră din nou râsetele unui grup de bărbaţi amuzaţi de o glumă. Charlotte se repezi spre ascensor şi băgă mâna între uşile care se deschiseră încă o dată. Intră clătinându-se, amorţită şi extenuată.

Era sânge peste tot. Ghetele îi alunecau. Uitându-se

îngrozită la podea, îşi dădu seama că lipseşte ceva. Pistolul. Panica îi strânse pieptul în gheara ei când îşi înălţă privirea către uşile ce se închideau vibrând, pentru ultima oară. Auzi detunătura asurzitoare a armei, văzu ura şi spaima din ochii muribundului, apoi se trezi azvârlită pe spate, un foc explodându-i din umăr.

– La naiba!

Charlotte înaintă împleticindu-se în lift, gândindu-se imediat să-l pună în mişcare, să fugă. Îl simţea pe bărbatul din partea cealaltă a uşii, şi-l putea imagina cu o mână încleştată de gât şi cu pistolul în cealaltă, căutând pe bâjbâite butonul liftului şi lăsând pe perete o dâră de sânge. Apăsă o mulţime de butoane, mânjindu-le cu sânge, dar niciunul dintre numerele etajelor nu se aprinse, înjură, bâjbâind după legitimaţie. Un braţ nu mai voia s-o asculte.

Îl întinse stângace pe celălalt, scoase legitimaţia, fiind cât pe ce s-o scape, apoi o trecu prin scaner.

– La dracu'! La dracu'! exclamă ea, cu umărul în flăcări.

Apăsă butonul pentru etajul 54. Acasă. Brusc, închisoarea îi devenise cămin, un loc sigur. La picioare îi zăceau componentele staţiei radio. Plăcuţa cu circuite fusese spartă în două de gheata cuiva. Charlotte se lăsă în jos, susţinându-şi braţul rănit cu celălalt, se strădui din răsputeri să nu leşine şi luă microfonul. îi înfăşură cablul în jurul gâtului şi abandonă celelalte piese. Era sânge pretutindeni. Probabil că o parte îi aparţinea. Roşul reactorului. Pe care sângele nu era vizibil. Liftul începu să urce, încetini, se opri şi se deschise spre magazia întunecată de la etajul 54.

Charlotte ieşi clătinându-se, îşi aminti ceva şi se întoarse. Cuprinsă de furie, opri uşile cu o lovitură de picior. Încercă să şteargă butoanele cu cotul. Pe butonul „54" era o pată de sânge, amprenta ei, semn care spunea unde se dusese. Nu izbuti să o înlăture. Uşile dădură din nou să se închidă şi ea le lovi din nou cu piciorul. Disperată, se aplecă şi-şi trecu palma prin sângele bărbatului, se întoarse spre panou şi acoperi toate butoanele cu o strat generos de lichid roşu. În final, îşi scană legitimaţia, apăsă pe butonul etajului de sus, trimiţând blestemăţia de lift departe, cât de departe putea. îl părăsi împleticindu-se şi se prăbuşi pe podea. Spre uşurarea ei, uşile începură să se închidă.

39
Silozul 1

Aveau s-o caute. Era o fugară într-o cuşcă, într-o singură clădire imensă. Aveau s-o prindă în cele din urmă.

Gândurile i se succedau rapid. Dacă bărbatul pe care-l atacase murea acolo, pe coridor, ea ar fi putut să profite de timpul rămas până la sfârşitul schimbului de noapte, când probabil avea să fie descoperit, şi să-şi înceapă căutările. El ar fi primit ajutor abia după câteva ore. Dar pesemne că împuşcătura fusese auzită, nu? Viaţa bărbatului avea să fie salvată. Spera că o să-l salveze cineva.

Deschise lada în care văzuse o trusă medicală. Nu era aia. Cea de alături. Scoase trusa şi îşi desfăcu salopeta smulgând capsele, îşi scoase braţele şi văzu rana oribilă. Sânşe de un roşu întunecat izvora din plagă şi i se scurgea către cot. Întinse mâna pe partea posterioară a braţului şi se crispă când descoperi cu degetele celălalt capăt, al găurii. De la rană în jos, braţul îi amorţise. Deasupra rănii, îi zvâcnea.

Desfăcu o rolă de pansament cu dinţii şi, pornind de la subsuoară, o înfăşură de mai multe ori, apoi şi-o trecu peste ceafă şi în jurul celuilalt umăr, ca să fixeze bandajul. Încheie înfăşurându-şi din nou rana de câteva ori. Uitase să-şi pună un tampon, o compresă, dar nu se simţea în stare s-o ia de la început. În schimb, înfăşură tifonul încă o dată, cât de strâns putea suporta. Pansamentul astfel obţinut era jalnic. Tot ce învăţase pe durata instrucţiei de bază se ştersese cu buretele în timpul luptei şi după terminarea ei. Nu-i mai rămăseseră decât impulsuri şi reflexe, închise capacul lăzii, văzu sângele rămas pe încuietoare şi îşi dădu seama că trebuia să gândească mai limpede ca să poată scăpa cu bine. Deschise din nou lada, scoase o altă rolă de pansament şi curăţă sângele din jur, apoi verifică podeaua din faţa lifturilor.

Era un dezastru. Se întoarse după o sticluţă cu alcool, îşi aduse-aminte unde văzuse un recipient imens cu detergent industrial, îl înşfăcă alături de o altă rolă de pansament, apoi şterse toate urmele. O făcu pe îndelete. Nu era în stare să se grăbească.

Ghemotocul de pânză murdară de sânge ajunse înapoi, în lada căreia îi închise capacul. Mulţumită de aspectul podelei, se

duse cât putu de repede în cazarmă. Patul ei era o dovadă clară că acolo locuieşte cineva. Toate celelalte saltele erau dezgolite. Înainte de a rezolva asta, se dezbrăcă, înşfăcă o altă salopetă şi se duse în baie. După ce-şi curăţă mâinile şi faţa de sângele prelins pe gât şi între sâni, spălă chiuveta şi se schimbă. Băgă salopeta roşie în dulapul de la picioarele patului ei. Dacă se uitau acolo, Charlotte era pierdută.

Îşi luă aşternuturile de pe pat şi perna şi se asigură că totul era în ordine. Odată întoarsă în depozit, deschise uşa liftului din hangarul dronelor şi-şi aruncă lucrurile înăuntru. De pe rafturi luă raţii de mâncare şi apă, plus o mică trusă medicală. În lada cu truse de prim-ajutor descoperi microfonul, pe care-l scăpase, probabil, când luase tifonul. Alături de două lanterne şi de un set de baterii de rezervă, ajunse şi el în lift. Era ultimul loc în care s-ar fi uitat cineva. Dacă nu ştiai ce cauţi, uşa era practic invizibilă. Nu ajungea decât până la genunchii ei şi avea culoarea peretelui.

Se gândi să se târască imediat înăuntru, unde nu trebuia să rămână decât până când ei vor termina de cercetat etajul. Aveau să se concentreze asupra rafturilor şi să creadă că acolo nu era nimeni şi să se îndrepte spre una dintre celelalte magazii numeroase. Dar, înainte de asta, exista un microfon cu cablul înfăşurat în jur, de care se străduise atât de mult să facă rost. Exista şi o staţie radio.

Avea la dispoziţie câteva ore, îşi spuse. Şi acela nu era primul loc unde aveau să caute. Cu siguranţă avea câteva ore la dispoziţie.

Ameţită de lipsa de somn şi de pierderea de sânge, se duse în sala de comandă a zborurilor şi săltă folia de plastic de pe staţia radio. Se pipăi pe piept şi-şi aminti că-şi schimbase salopeta. În plus, rămăsese fără şurubelniţă. Căută în bancul de lucru, găsi alta şi îndepărtă panoul lateral. Circuitul pe care nu ştiuse sigur dacă-l avea era deja instalat. Nu-i mai rămăsese decât să cupleze microfonul. Nu se osteni să-l fixeze sau să pună panoul la loc.

Verifică amplasarea panourilor cu butoane. Semăna destul de mult cu un computer, toate componentele se îmbinau, dar Charlotte nu era electronist. N-avea idee dacă mai lipsea ceva. Şi nici în ruptul capului nu intenţiona să mai plece după alte componente. Alimentă staţia radio şi selectă canalul marcat cu

„18”.

Aşteptă.

Reglă filtrarea zgomotului de fond, lăsând să pătrundă în difuzoare destui paraziţi ca să se asigure că aparatul funcţiona. Pe canal nu exista trafic. Dacă apăsa pe butonul microfonului dispăreau paraziţii, ceea ce era semn bun. Istovită, rănită şi temându-se pentru ea şi pentru fratele ei, Charlotte reuşi să zâmbească. Auzit prin difuzoare, pocnetul scos de cuplarea microfonului era o mică victorie.

– Mă aude cineva? întrebă.

Îşi sprijini un cot pe birou, celălalt braţ atârnându-i nefolositor pe lângă trup. Încercă din nou:

– E cineva acolo pe recepţie? Vă rog, răspundeţi!

Paraziţi. Asta nu dovedea nimic. Charlotte putea să-şi imagineze cu uşurinţă staţiile radio aflate la câţiva kilometri distanţă, într-un alt siloz, cu toţi operatorii căzuţi fără suflare în jurul lor. Fratele ei îi povestise că, la un moment dat, pusese capăt vieţii dintr-un siloz prin simpla apăsare a unui buton. Venise la ea în miez de noapte, cu ochii lucindu-i, ca să-i dezvăluie întreaga poveste. Şi acum încă un siloz dispăruse. Sau poate că staţia ei radio nu funcţiona.

Nu gândea limpede. Trebuia să verifice înainte de a se repezi să tragă concluzii. Întinse mâna spre discul cu numere, gândindu-se imediat la silozul vecin, de unde ea şi fratele ei ascultaseră câţiva supravieţuitori care vorbeau veseli între ei şi se foloseau de staţiile radio ca să se joace de-a v-aţi ascunselea. Dacă-şi aducea bine aminte, primarul din Silozul 18 emisese mai înainte pe frecvenţa aia. Charlotte se cuplă la 17 ca să-şi testeze microfonul, ca să vadă dacă o să-i răspundă cineva, dând uitării faptul că ora era atât de târzie. Din obişnuinţă, îşi folosi vechiul indicativ din Forţele Aeriene.

– Alo! Alo! Aici charlie doi-patru! Mă recepţionează cineva?

Ascultă paraziţii şi era gata să treacă pe un alt canal când brusc auzi o voce, tremurătoare şi îndepărtată.

– Da. Alo? Ne auzi?

Charlotte apăsă din nou pe butonul microfonului, uitând pe moment de durerea din umăr, la gândul că intrase în legătură cu acea voce stranie, care parcă-i injectase o doză de adrenalină.

– Vă aud. Da. Mă auziţi bine?

– Ce naiba se petrece acolo? Nu putem ajunge la voi. Tunelul… sunt dărâmături în tunel. Nu ne răspunde nimeni. Suntem blocaţi aici.

Charlotte încercă să priceapă despre ce i se vorbea. Verifică din nou frecvenţa radio de emisie.

– Liniştiţi-vă, spuse, apoi răsuflă adânc, urmându-şi propriul sfat. Unde sunteţi? Ce se întâmplă?

– Eşti Shirly? Suntem blocaţi aici, în acest… alt loc. Totul e ruginit. Oamenii au intrat în panică. Trebuie să ne scoateţi de-aici.

Charlotte nu ştia dacă să răspundă sau pur şi simplu să decupleze staţia şi să încerce din nou mai târziu. Avea impresia că s-a amestecat într-o conversaţie, derutând una dintre părţi. O altă voce interveni, întărindu-i bănuielile.

– Nu e Shirly, zise un glas de femeie. Shirly a murit.

Charlotte reglă volumul. Ascultă cu atenţie. În clipa aceea, uită de bărbatul înjunghiat de ea şi care murea cu multe etaje mai jos, pe coridor; uită şi de rana din braţ. Ascultă în schimb cu mare interes ce se vorbea pe canalul 17, ce spunea acea voce care i se părea vag cunoscută.

– Cine eşti? întrebă prima voce – un glas de bărbat.

Urmă o pauză. Charlotte nu ştia pe cine întrebase, de la cine se aştepta un răspuns. îşi ridică microfonul la buze, dar altcineva vorbi înaintea ei.

– Sunt Juliette.

Vorbea greu, cu glas istovit.

– Jules? Unde eşti? Cum adică Shirly e moartă?

O altă răbufnire de paraziţi. O altă pauză înfiorătoare.

– Adică sunt morţi cu toţii, răspunse Juliette. Cum suntem şi noi.

Paraziţii răbufniră iarăşi.

– Din vina mea.

40
Silozul 17

Juliette deschise ochii şi îşi văzu tatăl. O lumină albă i se plimbă de la un ochi la celălalt. În spatele lui se zăreau mai multe feţe neclare, toate uitându-se în jos, la ea. Salopete albastre, albe şi galbene. Ceea ce păruse la început un vis căpătă treptat contururile realităţii. Şi ceea ce păruse cu nimic mai mult decât un coşmar îi reveni, ferm, în amintire: silozul ei fusese închis. Cineva deschisese uşile. Murise toată lumea. Ultimul lucru de care-şi aducea aminte era că strânsese în mâini o staţie radio, că auzise voci, că anunţase că sunt morţi cu toţii. Şi că vina îi aparţine.

Îşi flutură mâna ca să scape de lumina din ochi şi încercă să se rostogolească pe-o parte. Nu era întinsă pe un pat, ci pe o podea de oţel umedă, cu tricoul cuiva sub cap. Stomacul i se zvârcoli, dar nu vărsă. Şi-l simţea gol, avea crampe şi îi era greaţă. Scoase sunete gâlgâitoare şi scuipă pe podea. Tatăl ei o îndemnă să respire. Raph era acolo, o întreba dacă se simte bine. Juliette îşi stăpâni imboldul de a ţipa la toţi, de a-i striga lumii întregi s-o lase naibii în pace, de a-şi strânge genunchii la piept şi de a plânge pentru tot ce făcuse. Dar Raph continua s-o întrebe dacă e bine.

Îşi şterse gura cu mâneca şi încercă să se ridice în capul oaselor. Încăperea era întunecoasă. Nu se mai afla în săpător. De undeva venea o lumină pâlpâitoare şi mirosea a biodiesel aprins; cineva improvizase o torţă. Şi, în penumbră, văzu luminile lanternelor legănate de mâini parcă lipsite de trup şi de căştile minerilor, în vreme ce oamenii ei se îngrijeau unii pe alţii. Stăteau adunaţi ici şi colo, în grupuri mici. O tăcere uluită se aşternuse ca o pătură peste planşetele răzleţe.

– Unde mă aflu? întrebă ea.

Îi răspunse Raph:

– Unul dintre băieţi te-a găsit încovrigată în partea din spate a maşinii ăleia. La început te-a crezut moartă…

Tatăl ei îl întrerupse.

– Vreau să-ţi ascult inima. Dacă poţi, te rog să respiri adânc.

Juliette nu se împotrivi. Se simţi din nou ca în copilărie, mică şi nefericită fiindcă spărsese ceva, fiindcă îl dezamăgise.

Barba tatălui ei lucea în lumina lanternei lui Raph. Doctorul îşi potrivi stetoscopul în urechi, iar ea ştiu ce trebuie să facă. îşi desfăcu salopeta. El o ascultă în timp ce ea inspiră adânc şi expiră lent. Privind în sus, recunoscu în mare parte ţevile şi cablurile electrice şi astfel îşi dădu seama unde se afla. În marea sală a pompelor de lângă camera generatorului. Pe solul umed, fiindcă locul fusese inundat. Probabil că undeva, deasupra, era adunată apă, se scurgea lent cine ştie de unde, dintr-un rezervor care se golea treptat. Juliette îşi aduse-aminte de toată apa. Într-o viaţă de mult încheiată, se îmbrăcase într-un costum de curăţire şi înotase pe acolo.

– Unde sunt copiii? întrebă.

– Au plecat cu prietenul tău Solo, răspunse tatăl ei. A spus că-i duce acasă.

Juliette dădu din cap.

– Cât de mulţi au scăpat?

Inspiră din nou adânc şi se întrebă cine mai trăia. îşi aminti că adusese prin tunel toţi oamenii pe care putuse să-i adune. îi văzuse pe Courtnee şi pe Walker. Pe Erik şi pe Dawson. Pe Fitz. îşi aduse aminte că văzuse familii, o parte dintre copiii de la şcoală şi pe băieţelul din bazar, în salopetă maro, de vânzător. Dar Shirly… Juliette îşi pipăi cu delicateţe falca îndurerată. Auzi din nou explozia, simţi din nou huruitul pământului. Shirly nu mai era. Lukas nu mai era. Nici Nelson, nici Peter. Inima ei nu putea să suporte toate astea. Se aştepta să i se oprească, s-o lase baltă chiar în timp ce era ascultată de tatăl ei.

– Nu putem spune câţi, răspunse Raph. Toată lumea e… e haos acolo. O atinse pe Juliette pe umăr. A trecut un grup cu ceva vreme în urmă, până să înceapă toată nebunia. Un preot şi congregaţia lui. După ei, au mai venit câţiva. Pe urmă ai apărut tu.

Tatăl ei îi asculta cu atenţie inima ce bătea cu îndârjire. Mută diafragma metalică pe cealaltă parte a spatelui ei şi Juliette continuă să respire adânc, îndatoritoare.

– O parte dintre prietenii tăi încearcă să descopere cum să întoarcă maşina, ca să poată săpa şi să ne scoată de-aici, spuse tatăl ei.

– Unii sapă deja, adăugă Raph. Cu mâinile. Şi cu lopeţi.

Juliette încercă să-şi îndrepte spatele. Durerea pentru cei pe care-i pierduse era izgonită de gândul că i-ar fi putut pierde

şi pe cei rămaşi.

– Nu pot să sape, spuse. Tată, dincolo locul nu mai e sigur. Trebuie să-i oprim.

Îşi încleştă mâinile pe salopeta lui.

– Linişteşte-te, spuse el. Am trimis pe cineva să-ţi aducă apă…

– Tată, dacă sapă, murim. Moare toată lumea de-aici.

Se lăsă tăcerea. O întrerupse lipăitul unor ghete. O lumină despică întunericul, mişcându-se în sus şi-n jos, şi Bobby apăru cu un bidon deformat, în care clipocea apă.

– Murim dacă ne dezgroapă de aici, repetă Juliette.

Se abţinu să adauge că oricum erau deja morţi. Erau cadavre vii în carcasa unui siloz, într-o casă a nebuniei şi a ruginii. Dar ştia că părea la fel de nebună cum păruseră ceilalţi, cei care se temuseră de tunel, presupunând că aerul din celălalt siloz e otrăvit. Iar acum voiau să sape un tunel către moartea lor cu aceeaşi înverşunare cu care dorise ea unul către propria moarte.

Bău din bidon, cu apa scurgându-i-se de pe bărbie pe piept, şi se gândi la nebunia pe care o trăiau. Apoi îşi aminti de congregaţia care venise să exorcizeze demonii din silozul otrăvit sau poate doar ca să vadă lucrarea demonilor cu propriii ochi. Lăsă bidonul în jos şi se întoarse spre tatăl ei, o siluetă neclară în haloul lanternei lui Raph.

– Părintele Wendel şi oamenii lui, spuse Juliette. Asta a… Ei sunt cei care au ajuns aici mai înainte?

– Au fost văzuţi urcând şi îndreptându-se către ieşirea din Mecanic, răspunse Bobby. Am auzit că-şi căutau un loc pentru rugăciune. Câţiva alţii au urcat către ferme, unde ştiau că încă mai creşte câte ceva. O mulţime de oameni se întreabă ce vom mânca până când ieşim de-aici.

– Ce vom mânca… murmură Juliette.

Ar fi vrut să-i spună lui Bobby că nu mai ieşeau de-acolo. Niciodată. Nu mai exista nimic. Nimic din ceea ce cunoşteau ei. Singurul motiv pentru care ea ştia, şi ceilalţi nu, era din cauză că ea trecuse printre mormanele de oase şi printre grămezile de morţi ca să intre în silozul ăla. Văzuse ce se întâmplă cu o lume distrusă, ascultase povestea lui Solo despre zile sumbre, ascultase prin staţia radio cum evenimentele dinainte se repetau. Cunoştea ameninţările – ameninţările deja puse în

faptă –, şi totul numai din pricina cutezanţei ei. Raph o îndemnă să mai bea apă. În lumina lanternei, chipurile supravieţuitorilor păreau puţin îngrijorate, ca de o situaţie temporară. În realitate, numai atât mai rămăsese din toţi oamenii ei, cele câteva sute care reuşiseră să ajungă în tunel, cei destul de norocoşi să locuiască în Adânc, o gloată speriată de pe la Mijloc şi o congregaţie de fanatici care nu crezuse în existenţa acelui loc. Şi acum se împrăştiau, încercau să supravieţuiască celor câteva zile cât credeau ei că va dura această situaţie, singura lor grijă fiind să găsească suficientă mâncare până când vor fi salvaţi.

Nu înţelegeau că *fuseseră* salvaţi. Toţi ceilalţi muriseră.

Îi întinse bidonul lui Raph şi se strădui să se ridice. Tatăl ei insistă că trebuie să stea liniştită, dar ea îl întrerupse cu o fluturare a mâinii.

– Trebuie să-i oprim pe cei care sapă, spuse, ridicându-se în picioare.

Avea turul salopetei umed, fiindcă stătuse pe podeaua udă. De undeva se prelingea apa care, infiltrată în plafoanele de deasupra lor, se scurgea acum încet. Se gândi că trebuiau să rezolve şi asta. Şi, tot atât de repede, înţelese că n-ar fi avut sens. Se terminase cu astfel de planuri. Acum trebuiau să supravieţuiască următorului minut, următoarei ore.

– Unde sunt cei care sapă? întrebă.

Fără tragere de inimă, Raph îi arătă direcţia cu lanterna. Juliette îl trase după ea, dar se opri brusc când îl văzu pe Jomeson, un depanator bătrân, rezemat de un şir de pompe tăcute, ruginite, ţinându-şi în poală mâinile făcute căuş. Plângea în tăcere, cu umerii înălţându-i-se şi coborându-i ca nişte pistoane şi privindu-şi palmele.

Juliette se apropie de el, făcându-i semn tatălui ei să i se alăture.

– Jomes, eşti rănit?

– Am salvat astea, se smiorcăi el. Am salvat astea. Am salvat astea.

Raph îşi îndreptă lanterna spre el. În mâini îi licărea un morman de bonuri. Plata lui pe mai multe luni. Zornăiau când i se zguduia trupul, răsucindu-se ca nişte insecte.

– În sala de mese, spuse, printre suspine, trăgându-şi nasul. În sala de mese, în timp ce toţi ceilalţi fugeau. Am deschis sertarul tejghelei. În cămară erau conserve peste conserve şi

borcane. Şi astea. Le-am salvat pe astea.

– Sst! îl linişti Juliette, punându-şi o mână pe umărul lui care se zgâlţâia de plâns.

Se uită la tatăl ei, care clătină din cap. Pentru Jomeson nu se mai putea face nimic.

Raph arătă cu lanterna în altă parte. Ceva mai încolo, o mamă se legăna înainte şi înapoi, plângând. Strângea la piept un bebeluş. Copilul părea teafăr. Ţinea o mână întinsă către ea, deschizând şi închizând pumnul, dar nescoţând niciun sunet. Pierduseră atât de mult. Toată lumea luase doar cât putea să care, doar ce apucaseră. Jomeson suspina pentru ceea ce adusese cu sine în timp ce aici apa rămasă după inundaţie picura din tavan, silozul vărsa lacrimi, ca toată lumea, în afară de copii.

41
Silozul 17

Juliette îl urmă pe Raph prin săpătorul uriaş şi apoi prin tunel. Înaintară multă vreme peste mormane de pietre, alergând printre sfărâmături căzute din ambele părţi, văzură haine, o gheată desperecheată, o pătură pe jumătate îngropată, toate pierdute de câte cineva. Găsiră şi un bidon uitat, pe care Raph îl luă; îl clătină şi zâmbi când auzi clipocitul apei.

În depărtare, lumina unor flăcări scălda piatra în portocaliu şi roşu, parcă expunând carnea jupuită a pământului. Un morman proaspăt de sfărâmături se formase din locul unde plafonul se surpase în întregime, ca urmare a sacrificiului lui Shirly. Juliette şi-o imagină pe prietena ei de cealaltă parte a pietroaielor. O văzu prăbuşită în camera de comandă a generatorului, asfixiată, otrăvită sau pur şi simplu dezintegrată în aerul de afară. Imaginea prietenei pierdute se alătură celei a lui Lukas, aflat în micul lui apartament de sub servere, cu mâna tânără şi fără viaţă odihnindu-se pe o staţie radio acum tăcută.

Şi staţia ei radio amuţise. În miez de noapte, recepţionase un scurt apel de la cineva de deasupra lor, o emisie care o trezise şi căreia îi pusese ea capăt, anunţând că murise toată lumea.

– Apoi încercase să dea de Lukas. Îl apelase în repetate rânduri, dar era prea dureros să asculte paraziţii. Se ucidea pe sine însăşi şi îşi omora bateria încercând, aşa că în cele din urmă închisese staţia, se gândise o vreme să intre pe canalul 1 ca să ţipe la nemernicul care-o trădase, dar nu voia să se afle că o parte dintre oamenii ei supravieţuiseră, că mai existau unii pe care i-ar fi putut distruge.

Juliette oscila între dorinţa de a-şi dezlănţui furia împotriva răului săvârşit şi nevoia de a-i jeli pe cei care-i căzuseră victimă. Se sprijini de tatăl ei şi continuă să meargă pe urmele lui Raph şi Bobby către pocnetele, bufniturile şi strigătele din locul unde se săpa. Trebuiau să câştige timp, să salveze ce mai rămăsese. Creierul ei intrase în modul de supravieţuire. Avea trupul amorţit şi era nesigură pe picioare. Nu ştia cu certitudine decât că readucerea celor două silozuri în contact ar fi însemnat moartea tuturor. Văzuse ceaţa albă coborând pe scară şi ştia că nu e un gaz inofensiv. Văzuse ce mai rămăsese din garnituri şi din banda

termoizolatoare. Aşa otrăviseră aerul de afară. Şi tot aşa distrugeau lumile.

– Atenţie la picioare! zbieră cineva.

Un miner împingea o roabă cu moloz. Juliette se trezi urcând pe pantă, cu plafonul din ce în ce mai aproape. Auzi vocea lui Courtnee undeva, în faţă. Şi pe a lui Dawson. Grămezi de sfărâmături fuseseră îndepărtate de locul surpării, marcând vizibil progresele făcute. Juliette se simţi sfâşiată între dorinţa de a o avertiza pe Courtnee să înceteze lucrul şi cea de a se repezi să sape cu propriile mâini, să-şi rupă unghiile croindu-şi drum către indiferent ce se întâmplase de cealaltă parte, sfidând moartea.

– Să eliberăm vârful de acolo înainte de a trece mai departe. Şi de ce durează atât de mult cu perforatorul ăla? Vă rog, nu putem aduce un echipament hidraulic din sala generatorului? Simplul fapt că e întuneric nu înseamnă că nu vă văd pierzând vrem…

Courtnee amuţi când dădu cu ochii de Juliette. Expresia i se înăspri şi strânse din buze. Juliette simţi că prietena ei ezita între a o pălmui şi a o îmbrăţişa. Dar nu făcu niciuna, nici alta, iar asta o răni pe Juliette.

– Te-ai pus pe picioare, remarcă Courtnee.

Juliette îşi feri privirea, studiind mormanele de pietre. Torţele aruncau în sus funingine care se învârtejea înainte de a se depune. Funinginea făcea aerul rece din adâncurile pământului să pară uscat şi rarefiat şi Juliette se îngrijoră cu gândul la oxigenul ars, întrebându-se dacă puţinele plante din Silozul 17 puteau acoperi ce se consuma acum. Şi cum rămânea cu plămânii nou-veniţilor – sute de perechi de plămâni în plus – care sorbeau din acel oxigen?

– Trebuie să vorbim despre asta, spuse Juliette, arătând către peretele surpat.

– Vorbim despre ce naiba s-a întâmplat aici după ce ne săpăm drumul înapoi, spre casă. Dacă vrei să pui mâna pe-o lopată…

– Piatra asta e singurul lucru care ne ţine în viaţă, o întrerupse Juliette.

Mai mulţi dintre cei care săpau se opriseră deja când văzuseră cu cine discută Courtnee. Ea se răsti, cerându-le să-şi reia munca, iar ei o ascultară. Juliette nu ştia cum să abordeze

lucrurile cu delicateţe. De fapt, nu ştia deloc cum să le abordeze.

– Nu pricep unde baţi… începu Courtnee.

– Shirly a surpat plafonul ca să ne salveze. Dacă faceţi un tunel prin perete, murim. Sunt sigură.

– Shirly…?

– Casa noastră a fost otrăvită, Court. Nu ştiu cum să-ţi explic, dar asta s-a întâmplat. Oamenii din Vârf mureau. Am aflat de la Peter şi… Juliette îşi ţinu răsuflarea… de la Luke. Peter a văzut exteriorul. *Exteriorul*. Uşile se deschiseseră şi oamenii mureau. Şi Luke…

Îşi muşcă buza până când durerea îi limpezi gândurile.

– Primul lucru la care m-am gândit a fost să scot pe toată lumea de-acolo, pentru că ştiu că aici suntem în siguranţă…

Courtnee izbucni în râs.

– În siguranţă? Crezi tu că aici…?

Făcu un pas spre Juliette şi, dintr-odată, nimeni nu mai săpă. Tatăl lui Juliette îşi puse o mână pe braţul fiicei sale şi încercă s-o tragă înapoi, dar ea nu se clinti.

– Crezi tu că aici suntem în siguranţă? şuieră Courtnee. Unde naiba ne aflăm? Acolo, în spate, se află o încăpere care seamănă al naibii de bine cu sala generatorului nostru, numai că e un morman de rugină. Crezi că vreuna dintre maşinile alea o să mai funcţioneze vreodată? Cât aer e aici? Cât combustibil? Dar mâncare şi apă? Dacă nu ne întoarcem acasă, o mai ducem trei zile. E vorba de trei zile de săpat pe brânci, mai ales cu mâinile goale. Ai idee ce ne-ai făcut aducându-ne încoace?

Juliette ţinu piept avalanşei. O întâmpină cu bucurie. Ar fi vrut să adauge ea însăşi nişte pietre.

– Eu am făcut-o, spuse.

Se desprinse de tatăl ei şi se întoarse spre săpători, pe care-i cunoştea foarte bine. Vocea îi răsună în puţul întunecat din care abia venise.

– *Eu am făcut-o*! strigă cât o ţineau plămânii către cei pe care îi osândise. *Eu am făcut-o*! ţipă încă o dată, cu gâtul ars de funingine şi de durerea recunoaşterii, cu pieptul gata să-i plesnească şi extrem de nefericită.

Simţi din nou pe umăr mâna tatălui ei. După ce ecoul vocii i se stinse, nu se mai auzi nimic altceva decât trosnetele şi şuierul flăcărilor.

– Eu am provocat totul, spuse, dând din cap. În primul rând, n-ar fi trebuit să venim aici. N-ar fi trebuit. Poate că tunelul meu a fost motivul pentru care ne-au otrăvit sau ieşirea mea afară, dar aerul de aici e curat. Vă garantez tuturor că am fost aici şi aerul era excelent. Iar acum vă spun, cu aceeaşi certitudine, că ne-am pierdut casa. Pentru totdeauna. E otrăvită. Expusă exteriorului. Toţi cei pe care i-am lăsat în urmă…

Încercă să-şi tragă răsuflarea, cu sufletul pustiit, cu un gol în stomac. Tatăl ei o sprijini iarăşi.

– Da, e vina mea. Eu am provocat totul. Aşa că omul care-a făcut asta…

– Un om? întrebă Courtnee.

Juliette îşi privi rând pe rând foştii prieteni, bărbaţi şi femei alături de care lucrase ani de-a rândul.

– Un om, da. Dintr-un siloz. Există cincizeci de silozuri identice cu al nostru…

– Aşa ai pretins, o întrerupse brutal unul dintre săpători. Aşa arată hărţile.

Juliette îl descoperi în mulţime. Era Fitz, petrolist şi fost mecanic.

– Şi nu mă crezi, Fitz? Crezi că, în tot universul, există numai două şi alea s-au nimerit să fie unul lângă altul? Că restul hărţii e o minciună? Îţi spun că am fost pe culmea unui deal de afară şi le-am văzut cu ochii mei. În timp ce noi stăm aici, în beznă, sufocându-ne în fum, există zeci de mii de oameni care-şi văd de treburile lor, într-o zi obişnuită, de care-am avut şi noi parte cândva…

– Şi crezi c-ar trebui să săpăm ca să ajungem la ei?

Juliette nu se gândise la asta.

– Poate, răspunse. S-ar putea dovedi singura cale prin care să scăpăm de aici, dacă reuşim să ajungem la ei. Dar mai întâi ar trebui să aflăm cine se află acolo şi dacă locul e sigur. Ar putea fi distrus, ca silozul nostru. Sau pustiu, ca silozul ăsta. Sau plin de oameni nicidecum încântaţi să ne vadă. Am putea da de aer toxic când le străpungem peretele. Dar vă spun fără dubiu că există şi altele.

Unul dintre bărbaţii care săpau lăsă să-i alunece molozul din roabă şi se amestecă în discuţie:

– Şi dacă, de cealaltă parte a acestui morman, totul e foarte bine? Nu eşti tu cea care se duce întotdeauna să vadă, să

verifice?

Juliette suportă lovitura.

– Dacă acolo e totul foarte bine, atunci vor veni după noi. Vom primi veşti de la ei. Mi-ar plăcea să fie adevărat, să se întâmple aşa ceva. Aş fi încântată să aflu că mă înşel. Însă nu mă înşel, zise ea, studiind chipurile întunecate din faţa ei. Vă spun că acolo nu mai e nimic altceva decât moarte. Credeţi că eu nu mi-aş dori să pot spera? Am pierdut… cu toţii am pierdut suflete dragi nouă. Am auzit prin radio oameni la care ţineam dându-şi ultima suflare. Nu credeţi că aş vrea să mă pot duce acolo, să-i văd cu ochii mei? Să-i îngrop aşa cum se cuvine? întrebă, ştergându-se la ochi. Chiar vă puteţi imagina, fie şi o singură clipă, că eu n-aş vrea să pun mâna pe lopată şi să lucrez trei schimburi la rând ca să ajungem la ei? Dar ştiu că asta ar însemna să-i îngrop şi pe cei care au mai rămas. Aş arunca pământul şi pietrele astea drept peste mormintele noastre.

Nimeni nu scoase niciun cuvânt. Undeva, gravitaţia câştigă discreta luptă cu o piatră, care se rostogoli cu zgomot la picioarele lor.

– Ce crezi c-ar trebui să facem? o întrebă Fitz pe Juliette.

O auzi pe Courtnee inspirând scurt, ca şi cum s-ar fi zbârlit la gândul că avea să-i mai ceară cineva vreodată sfatul.

– Avem nevoie de o zi sau două ca să ne dăm seama ce s-a întâmplat. Cum spuneam, există o mulţime de lumi ca a noastră. Nu ştiu ce conţine fiecare, dar ştiu că una dintre ele se crede conducătoarea tuturor celorlalte. Cei de-acolo ne-au mai ameninţat, spunând că pot apăsa pe un buton ca să ne distrugă şi cred că asta au făcut. Cred că acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu această lume. Arătă prin tunel către Silozul 17. Şi da, ar putea fi din cauză că am cutezat să săpăm sau fiindcă eu am ieşit să caut răspunsuri şi mă puteţi trimite la curăţire pentru aceste păcate. O să mă duc bucuroasă. O să curăţ şi o să mor sub ochii voştri. Dar mai întâi lăsaţi-mă să vă spun puţinul pe care-l ştiu. Silozul în care ne aflăm o să se inunde. Se umple încet chiar acum. Va trebui să alimentăm cu electricitate pompele care îl menţin uscat şi să ne asigurăm că fermele sunt udate în continuare, că luminile rămân aprinse şi că avem destul aer de respirat. Arătă către una dintre torţele fixate de peretele. Consumăm foarte mult aer.

– Şi de unde-o să facem rost de atâta curent electric? Am

fost printre primii care-au ajuns în partea cealaltă. Acolo e un morman de rugină.

– La etajele treizeci e curent electric, răspunse Juliette. Curent electric de mare putere. Alimentează pompele şi lămpile din ferme. Dar nu e nevoie să ne bazăm doar pe el. Ne-am adus propria sursă de electricitate…

– Generatorul de rezervă, spuse cineva.

Juliette dădu din cap, mulţumită că le captase atenţie. Nu mai săpau, cel puţin pe moment.

– O să suport povara faptelor mele, zise ea şi ochii i se umplură de lacrimi, estompând lumina flăcărilor. Dar altcineva a dezlănţuit iadul ăsta asupra noastră. Ştiu cine. Am vorbit cu el.

Trebuie să supravieţuim suficient cât să-i facem pe el şi pe oamenii lui să plătească…

– Răzbunare! şopti aspru Courtnee. După ce au murit atâţia oamenii încercând să-i facă să plătească pe cei care te-au trimis la curăţire…

– Nu, nu răzbunare. Preîntâmpinare, o întrerupse Juliette, cu privirea pierdută în tunelul întunecat. Prietenul meu Solo ţine minte ce s-a întâmplat când a fost distrusă lumea lui – lumea asta. Cei care-au adus nenorocirea asupra noastră nu sunt zei, ci oameni. Oameni aflaţi destul de aproape ca să vorbeşti cu ei prin radio. Şi mai există lumi pe care le pot distruge cu o simplă apăsare a unui buton. Imaginaţi-vă ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi venit cineva de hac înaintea noastră. Ne-am fi continuat traiul fără să avem habar sub ce ameninţare ne-am aflat. Toţi cei dragi nouă ar fi fost acum în viaţă.

Se întoarse din nou spre Courtnee şi spre ceilalţi.

– Nu trebuie să mergem după oamenii ăştia pentru ce au făcut. Nu. Trebuie să ne gândim la ce sunt în stare să facă. Şi să-i găsim înainte ca faptele lor să se repete.

Se uită în ochii vechii sale prietene, căutând înţelegere şi aprobare. Însă Courtnee îi întoarse spatele. Se uită la mormanul de pietre şi pământ pe care-l îndepărtau. Se scurse o clipă îndelungată, în care fumul continuă să îmbâcsească aerul şi flăcările portocalii să şuiere.

– Fitz, ia torţa aia! ordonă ea.

După câteva clipe de ezitare, bătrânul petrolist se supuse.

– Stinge-o! continuă Courtnee, dezgustată parcă de ea însăşi. Irosim aer.

42
Silozul 17

Elise auzi voci pe scară. În casa ei pătrunseră oameni străini. Străini. Ca să fie cuminţi, Rickson obişnuia să-i sperie pe ea şi pe gemeni spunându-le poveşti cu străini, poveşti care le tăiau cheful să-şi părăsească locuinţa din spatele fermelor. Cu mult timp înainte, le povestea el, necunoscuţii nu voiau nimic altceva decât să te omoare şi să-ţi ia lucrurile. Nu puteai avea încredere nici măcar în toţi apropiaţii tăi. Asta le spunea Rickson noaptea, târziu, când ticăiau temporizatoarele şi lămpile de coacere se stingeau brusc.

Rickson le mai povestise de nenumărate ori şi cum se născuse el, fiindcă existaseră doi oameni îndrăgostiţi – indiferent ce-o fi însemnat asta – şi că tatăl lui tăiase din şoldul mamei lui o pastilă otrăvită şi o aruncase şi că aşa făceau oamenii copii. Dar nu toţi oamenii care făceau copii erau neapărat îndrăgostiţi. Uneori veneau străinii şi luau tot ce voiau. Şi, în vremurile alea de demult, bărbaţii voiau adesea să facă femeile copii, aşa că tăiau din carnea lor pastilele otrăvite şi astfel femeile năşteau copii.

Elise nu avea nicio pastilă otrăvită în carne. Nu încă. Hannah spunea că-ţi cresc mai târziu, aşa, ca dinţii de om mare, şi că de-aia e important să faci copii cât mai devreme. Rickson spunea că nu e nicidecum adevărat, că, dacă te năşteai fără pastilă în şold, n-avea să-ţi apară niciodată una, însă Elise nu ştia ce să creadă. Se opri pe scări şi îşi frecă şoldul, căutând umflături. Apoi, trecându-şi concentrată limba prin golul dintre dinţi, simţi sub gingie ceva tare, care creştea. Îi veni să plângă când se gândi că trupul ei putea face lucruri prosteşti, cum ar fi să-i crească dinţi şi pastile sub piele, fără s-o întrebe şi pe ea. Se uită în susul scărilor şi-l strigă pe Cuţulache, care se agitase până ce scăpase din nou şi fugise, dispărând din vedere. Cuţulache era rău că făcea mereu aşa ceva. Elise începea să se întrebe dacă puteai într-adevăr să ai un căţel care să nu fugă întruna. Dar nu plânse. îşi încleştă mâna de balustradă şi urcă o treaptă, apoi încă una. Nu voia copii. Nu voia decât să stea Cuţulache cu ea şi apoi corpul ei n-avea decât să facă tot ce poftea.

Un bărbat o depăşi pe scări – nu era Solo. Solo îi spusese

să nu se îndepărteze. „Zi-i lui *Cuţulache* să nu se îndepărteze”, se gândise ea să spună când avea s-o ajungă Solo din urmă. Era bine să ai pregătite astfel de scuze. Erau ca seminţele de bostan din buzunare. Omul care o depăşise se uită la ea peste umăr. Era un străin, dar nu părea să vrea lucrurile ei. Avea deja lucruri, ducea un colac din sârma neagră cu galben pe care Rickson spusese că nu trebuie s-o atingi niciodată. Poate că omul ăla nu cunoştea regulile. Era straniu să vadă în casa ei oameni cunoscuţi, dar Rickson minţea uneori, iar alteori se înşela când îşi spunea poveştile înspăimântătoare. Solo avusese dreptate. Poate că străinii ăia erau un lucru bun. Mai mulţi oameni care să dea ajutor, să facă reparaţii şi să sape şanţuri pentru apă, ca să poată bea toate plantele. Mai mulţi oameni ca Juliette, care venise şi-i făcuse casa mai bună, îi luase sus, unde luminile nu pâlpâiau şi unde puteai să-ţi încălzeşti apă pentru baie. Străini buni.

Un alt bărbat, ale cărui ghete bocăneau când mergea, apăru pe scara în spirală. Avea un sac plin ochi cu frunze verzi şi răspândea în jur miros de roşii coapte şi de mure. Elise se opri şi se uită după el. *Nu trebuie să culegi atât de multe odată,* o auzi ea pe Hannah spunând. Era prea mult. Altă regulă pe care n-o cunoştea nimeni. Elise trebuia să-i înveţe. Avea o carte care învăţa oamenii să pescuiască şi să ia urma animalelor. Pe urmă îşi aminti că toţi peştii dispăruseră. Iar ea nu era în stare nici să dea de urma unui căţeluş.

Gândul la peşte îi stârni foamea. îşi dorea să mănânce imediat şi cât mai mult. Cât mai exista hrană. Aşa i se întâmpla uneori, când îi vedea pe gemeni mâncând. Chiar dacă nu-i era foame, voia şi ea ceva. Cât mai mult. Înainte de a dispărea totul.

Continuă să urce, cu geanta cu albumul lovind-o peste coapsă, îşi dorea să fi rămas cu ceilalţi sau măcar Cuţulache să fi stat unde-l punea.

– Hei, tu!

Un bărbat de pe următorul palier se uita în jos, la ea, peste balustradă. Avea barbă neagră, dar nu atât de încâlcită ca a lui Solo. Elise se opri o clipă, apoi merse mai departe. Când ajunse în dreptul lui, pe etajul inferior, îl pierdu din vedere pe străin. Dar o aştepta când urcă pe palier.

– Te-ai pierdut de turmă? o întrebă el.

Elise îşi lăsă capul pe umăr.

– Eu nu pot face parte dintr-o turmă, îi răspunse.

Bărbatul cu barbă neagră şi ochi strălucitori o studie. Purta salopetă cafenie. Avea şi Rickson una pe care o purta uneori. Şi băiatul din bizar avea o salopetă ca aia.

– Şi de ce nu? întrebă bărbatul.

– Nu sunt oaie, îl lămuri Elise. Oile se adună în turme, dar n-a mai rămas nicio oaie.

– Ce e aia oaie? întrebă bărbatul. Dintr-odată ochii lui deveniră şi mai strălucitori.

– Te-am mai văzut. Eşti unul dintre copiii care locuiau aici, nu-i aşa?

Elise dădu din cap.

– Te poţi alătura turmei noastre. O turmă e o congregaţie a oamenilor. Formată din membrii unei biserici. Tu mergi la biserică?

Elise clătină din cap. îşi puse mâna pe album, care conţinea o pagină despre oi, despre înmulţirea şi îngrijirea lor. Albumul şi străinul se contraziceau. Simţi un gol în stomac când încercă să decidă de partea cui era dreptatea. Înclina în favoarea cărţii, care avea dreptate în atât de multe alte privinţe.

– Vrei să intri?

Bărbatul arătă către uşă. Elise se uită pe lângă el, către întunericul dinăuntru.

– Ţi-e foame?

Elise încuviinţă din cap.

– Adunăm mâncare. Înfiinţăm o biserică. Ceilalţi vor coborî curând de la ferme. Vrei să intri, să mănânci sau să bei ceva? Am cules cât am putut să car. împart cu tine.

Puse o mână pe umărul ei şi fetiţa se trezi studiindu-i braţul, care era gros şi acoperit cu păr negru, ca al lui Solo, dar nu şi ca al lui Rickson. Burtica ei chiorăia şi fermele păreau atât de departe…

– Trebuie să-l găsesc pe Cuţulache, spuse, cu vocea firavă în imensitatea scării, slobozind un mic vălătuc de abur în aerul rece.

– O să-l găsim pe căţeluşul tău, promise bărbatul. Hai înăuntru! Vreau să aflu totul despre lumea ta. Ştii, e un miracol. Ştii că tu eşti un miracol? Chiar eşti.

Elise nu ştia nimic despre asta. Nu găsise aşa ceva în niciuna dintre cărţile din care o alcătuise pe a ei. Dar erau o

mulţime de pagini la care nu se uitase. Stomacul îi chiorăi. Stomacul ei îi vorbea, aşa că-l urmă pe bărbatul cu barbă neagră pe culoarul întunecat. În faţa lor se auzeau voci, un amestec liniştitor de murmure melodioase şi de şoapte şi Elise se întrebă dacă aşa suna o turmă.

43
Silozul 1

Charlotte locuia din nou într-o ladă. Într-o ladă, dar nu în frig şi fără o fereastră îngheţată, fără un un lichid de un albastru intens pătrunzându-i în sânge printr-un tub înfipt în venă. Noii lăzi îi lipseau toate astea, precum şi şansa de a avea vise frumoase, urmate de coşmarul ce reprezenta trezirea. Era o simplă ladă de metal, care se deforma şi trosnea la fiecare mişcare a ei.

Îşi încropise o casă ordonată în liftul dronelor, un container prea jos ca să poată sta în capul oaselor, prea întunecat ca să-şi vadă mâna adusă în faţa ochilor şi prea tăcut ca să-şi audă gândurile. De două ori stătuse ascunsă acolo, ascultând cum răsunau de cealaltă parte a uşii paşii bărbaţilor care o vânau. În noaptea aceea rămăsese în lift. îi aşteptase să se întoarcă, dar aveau probabil multe etaje de scotocit.

Se mişca la fiecare câteva minute, încercând zadarnic să-şi găsească o poziţie confortabilă. Se dusese odată la baie, când nu mai putuse rezista şi se temuse c-o să se scape în salopetă. Odată ajunsă la capătul coridorului, se asigură că nu-i descoperiseră staţia radio. Se aştepta să n-o mai găsească, să nu mai găsească nici notiţele lui Donald, dar totul era încă acolo, sub folia de plastic. Ezită o clipă, apoi adună dosarele. Erau prea valoroase ca să le piardă. Se grăbi să se întoarcă în gaura ei şi-şi îngrămădi lucrurile într-un colţ. Se ghemui şi văzu în faţa ochilor ghete care-i loveau fratele.

Îşi aduse aminte de Irak. Petrecuse acolo nopţi întunecate, întinsă în patul ei, în vreme ce bărbaţii intrau şi ieşeau din schimburi, însoţiţi de şoapte şi scârţâit de arcuri. Nopţi întunecate, în care se simţise mai vulnerabilă decât fusese vreodată drona ei pe cer. În cazarmă se simţise ca într-o parcare pustie, în miez de noapte, când se aud paşi în depărtare şi nu-ţi poţi găsi cheile maşinii. Ascunsă în micul lift pentru drone, se simţea la fel. Ca şi cum ar fi dormit noaptea într-o parcare întunecată sau într-o cazarmă plină cu bărbaţi, întrebându-se ce-o să vadă când se va trezi.

Dormi puţin. Cu lanterna sprijinită între obraz şi umăr, răsfoi dosarele lui Donald, sperând că o lectură anostă o va putea ajuta să aţipească. În tăcerea din jur, în minte îi reveniră

cuvinte şi fragmente de conversaţii auzite prin radio. Încă un siloz fusese distrus. Ascultase voci panicate, rapoarte despre uşile exterioare deschise, despre gazul pe care spunea fratele ei că-l putea lăsa să se reverse asupra acelor oameni. Auzise vocea lui Juliette, o auzise zicând că a murit toată lumea.

Într-unul dintre dosare găsi o mică hartă, cu cercuri numerotate, dintre care câteva erau tăiate cu două linii încrucişate. Se gândi că în cercurile alea trăiau oameni. Şi acum se golise încă unul. Încă un „X” de trasat. Numai că, la fel ca fratele său, Charlotte simţea că, acum, între ea şi locuitorii acelui siloz se crease o legătură. împreună cu Donald, le ascultase vocile prin radio, îl ascultase pe el povestind cum încerca să-i ajute, spunând că erau dispuşi să-i dea crezare, că, la rândul lor, îl ajutau să pătrundă în computerele lor, ca să priceapă ce se întâmplă de fapt. Ea îl întrebase la un moment dat de ce nu încearcă să ajute alte silozuri, iar el îi răspunsese că nu erau conduse de oameni de încredere. Că l-ar fi trădat. Cumva, atât fratele său, cât şi oamenii din silozul ăla erau rebeli, iar acum ei dispăruseră. Asta li se întâmpla răzvrătiţilor. Nu mai rămăsese decât ea, în întuneric şi tăcere.

Continuă să răsfoiască notiţele fratelui ei, cu gâtul chinuit de crampe fiindcă ţinea lanterna astfel. Temperatura din ladă crescu până când începu să transpire în salopetă. Nu reuşi să adoarmă. Locul nu semăna nicidecum cu cealaltă ladă în care o puseseră.

Şi, cu cât citea mai mult, cu atât înţelegea mai bine nesfârşita nelinişte a fratelui ei, care mergea de colo până colo prin încăpere, dorinţa lui de a face ceva, de a distruge sistemul în care erau captivi.

Drămuindu-şi cu grijă apa şi mâncarea în sorbituri mici şi înghiţituri minuscule, rămase înăuntru timp de ceea ce i se păru mai multe zile, dar probabil că nu fuseseră decât ore. Când se văzu din nou nevoită să meargă la baie, se hotărî să se furişeze până la capătul coridorului şi să mai facă o încercare cu staţia radio. Nevoia de a urina nu era egalată decât de aceea de a afla ce se petrece. Existau supravieţuitori. Oamenii din Silozul 18 reuşiseră să traverseze dealurile şi să intre în celălalt siloz. Câţiva supravieţuiseră, dar cât puteau să reziste?

Trase apa şi o ascultă bolborosind prin ţevile de deasupra capului ei. Hotărâtă să rişte, se duse în sala de pilotaj. Lăsă

luminile de pe coridor stinse şi dezveli staţia radio. Pe frecvenţa Silozului 18 nu erau decât paraziţi. La fel şi la 17. Încercă pe o duzină de alte canale până când auzi voci şi se convinse că aparatul funcţiona. Se reîntoarse la 17 şi aşteptă. Ştia că ar fi fost în stare să aştepte la nesfârşit. Ar fi fost în stare să aştepte până ar fi fost descoperită. Ceasul de pe perete îi arătă că abia trecuse de ora trei, se aflau în toiul nopţii şi se gândi că e bine. Era posibil să nu fie nimeni plecat în căutarea ei tocmai atunci. Dar era la fel de posibil să nu asculte nimeni mesajele radio. Apăsă totuşi pe butonul microfonului.

– Alo! spuse. Mă aude cineva?

Era gata să spună cine e şi de unde sună, dar în clipa următoare se întrebă dacă nu ascultau cumva şi cei din silozul ei, dacă nu monitorizau toate staţiile radio. Şi ce dacă o făceau? Nu puteau şti de unde emite. Dacă nu cumva îi luau urma prin relee. Poate că da. Dar nu era acela unul din silozurile tăiate de pe lista lor? Probabil că nu ascultau deloc. Charlotte îşi împinse sculele într-o parte şi se uită la bucata de hârtie cu ierarhia silozurilor, pe care i-o adusese Donald. Apărea în partea de jos a listei silozurilor distruse…

– Cine eşti?

Din radio izvorî o voce de bărbat. Charlotte înşfăcă microfonul, întrebându-se dacă pe acea frecvenţă discuta cineva din silozul ei.

– Sunt… Acolo cine e? întrebă, neştiind ce să răspundă.

– Eşti jos, în Mecanic? Ai idee cât e ceasul? Suntem în toiul nopţii.

Jos, în Mecanic. Aşa ceva exista în celelalte silozuri, nu într-al ei. Presupuse că vorbeşte cu unul dintre supravieţuitori. Mai presupuse şi că alţii ar fi putut să asculte şi se hotărî să nu rişte nimic.

– Da, sunt în Mecanic, spuse. Ce se petrece la… adică acolo, sus?

– Încerc să dorm, atâta tot, dar Court ne-a cerut să ţinem chestia asta deschisă, în caz că ne caută ea. Conductele de apă ne-au dat de lucru. Oamenii au început să ia în stăpânire fermele, le împart în parcele. Cine eşti?

Charlotte îşi drese glasul.

– O caut pe… Speram c-o să pot vorbi cu primarul vostru. Cu Juliette.

– Nu e aici. Credeam că e jos, cu voi. Dacă nu e nicio urgenţă, încearcă dimineaţă. Şi spune-i lui Court că aici, sus, ne-ar mai prinde bine câţiva oameni. Un fermier priceput, dacă avem vreunul. Şi un hamal.

– Ăă… OK.

Charlotte se uită din nou la ceas şi văzu cât avea de aşteptat.

– Mulţumesc, spuse. O să revin.

Nu mai primi niciun răspuns şi se întrebă, în primul rând, de ce simţea nevoia să comunice cu ei. Nu putea face nimic pentru oamenii ăia. îşi imagina că ei o pot ajuta într-un fel sau altul? Studie staţia radio pe care-o construise, şuruburile şi sârmele în plus împrăştiate în jurul ei, colecţia de scule. Risca stând acolo, dar era mai, puţin înspăimântător decât timpul petrecut, de una singură, în liftul dronelor. Riscul de a fi descoperită părea neglijabil pe lângă şansa unui contact prin radio. Putea încerca din nou peste câteva ore. Iar între timp putea încerca să doarmă. Acoperi staţia radio şi se gândi la patul ei din cazarma de pe acelaşi coridor, dar lada metalică fără ferestre avu câştig de cauză.

44
Silozul 1

Micul dejun ajunse la Donald cu însoţitori. Cu o zi înainte, îl lăsaseră singur şi-l făcuseră să sară peste o masă. îşi imagina că e vorba de un soi de tehnică de interogare. La fel ca tropăitul zgomotos de ghete în miez de noapte, care nu-l lăsase să doarmă. Orice putea să-l dezorienteze, să-l perturbe, să-l înnebunească. Sau poate că atunci fusese ziuă şi acum era miezul nopţii şi nu sărise peste nicio masă. Greu de spus. Pierduse şirul timpului. Un cerc perfect curat şi un şurub proeminent marcau locul ocupat cândva pe perete de un ceas.

Doi bărbaţi în salopetele Securităţii intrară împreună cu Thurman şi cu micul dejun. Donald dormise în salopetă. îşi săltă picioarele pe pat când cei trei bărbaţi se înghesuiră în cămăruţa lui. Cei doi ofiţeri de Securitate îl priveau cu suspiciune. Thurman îi întinse tava, pe care erau o farfurie cu ouă, un biscuit, apă şi suc. Donald avea dureri foarte mari, dar era şi mort de foame. Se uită după tacâmuri şi nu văzu niciunul, aşa că începu să mănânce ouăle cu mâna. Mâncarea caldă le făcea bine coastelor lui.

– Verifică panourile de pe plafon, spuse unul dintre ofiţeri.

Donald îl recunoscu. Brevard. Era şef aproape de la începutul intrării lui în schimb. Şi se vedea că nu-i e prieten.

Celălalt bărbat era mai tânăr. Donald nu-l recunoscu. De obicei se trezea târziu, ca să evite să fie văzut, îl cunoştea pe paznicul de noapte mai bine decât pe cei doi. Ofiţerul mai tânăr se grăbi să se urce pe măsuţa de toaletă sudată de perete şi ridică un panou. îşi deprinse lanterna de la şold şi o îndreptă în toate direcţiile. Donald ştia foarte bine ce vede. Verificase deja.

– E blocat, spuse tânărul.

– Eşti sigur?

– N-a fost el, interveni Thurman.

Nu-şi luase nicio clipă ochii de la Donald.

– Era sânge peste tot, zise Thurman arătând spre încăpere. Ar fi fost plin şi el.

– Dacă nu cumva s-a dus undeva să se spele şi să se schimbe.

Ideea îl făcu pe Thurman să se încrunte. Stătea în picioare, la câţiva paşi de Donald, căruia nu-i mai era foame.

– Cine-a fost? întrebă Thurman.

– Cine-a fost ce?

– N-o face pe prostul! Unul dintre oamenii mei a fost atacat, iar cineva îmbrăcat ca un tehnician de la reactor s-a înregistrat la poartă şi a intrat aici în aceeaşi noapte. A trecut pe coridorul ăsta, presupun că venise în căutarea ta. S-a dus la comunicare, unde ştiu că-ţi petreceai timpul. E imposibil să fi făcut tu totul de unul singur. Ţi-ai găsit un complice, probabil pe cineva din ultimul tău schimb. Pe cine?

Donald rupse o bucăţică din biscuit şi şi-o băgă în gură, ca să aibă o ocupaţie. Charlotte. Ce făcea? Cutreiera silozul în căutarea lui? Se dusese la comunicare? Dacă fusese ea, îşi pierduse minţile.

– Ştie ceva, zise Brevard.

– Habar ştiam despre ce vorbiţi, spuse Donald.

Sorbi din paharul cu apă şi observă că-i tremura mâna.

– Cine-a fost atacat? E bine acum?

Se gândi că sângele pe care-l găsiseră ar fi putut fi al surorii lui. Ce făcuse el, trezind-o? se gândi din nou să mărturisească totul, să spună unde era ascunsă, ca să nu mai fie singură…

– A fost Eren, răspunse Thurman. A ieşit din schimbul de noapte, a alergat după lift şi a fost găsit cu treizeci de etaje mai jos, într-o baltă de sânge.

– Eren e rănit?

– Eren e mort, sublinie Brevard. Cu o şurubelniţă înfiptă-n gât. Unul dintre lifturi e complet împroşcat cu sângele lui. Vreau să ştiu unde e cel care-a făcut asta…

Thurman ridică o mână şi Brevard amuţi.

– Daţi-ne un minut, spuse Thurman.

Ofiţerul tânăr de pe măsuţa de toaletă aranjă panoul plafonului până când reintră în locaşul său. Sări jos şi-şi şterse mâinile de coapse, lăsând măsuţa acoperită de scame şi fulgi de polistiren. El şi şeful său se retraseră să aştepte afară. Înainte de a se închide uşa, Donald recunoscu un funcţionar în trecere şi se abţinu cu greu să nu-l strige, întrebându-se ce naiba o fi crezut toată lumea când aflase că el se dă drept altcineva.

Thurman scoase din buzunarul de la piept o bucată de pânză împăturită, o cârpă curată. I-o întinse lui Donald, care o luă cu recunoştinţă. Era ciudat că aşa ceva putea fi un cadou.

Aştepta să-i vină să tuşească, dar se afla într-un rar moment de respiro. Thurman scoase şi o pungă de plastic şi o ţinu deschisă. Donald înţelese că era pentru cealaltă cârpă a lui şi aruncă înăuntru mizeria însângerată.

– Pentru analize, nu?

Thurman clătină din cap.

– Aici nu e nimic pe care să nu-l ştim deja. Nu e decât… un gest. Ştii, am încercat să te omor. A fost o dovadă de slăbiciune din partea mea şi n-am reuşit fiindcă am fost slab. S-a dovedit că ai avut dreptate în privinţa Annei.

– Eren e într-adevăr mort?

Thurman dădu din cap. Donald despături cârpa şi o împături la loc.

– Îmi plăcea de el.

– Era un om bun. Unul dintre recruţii mei. Ai idee cine l-a ucis?

Donald văzu acum cârpa drept ceea ce era. Poliţistul rău intrase în rolul poliţistului bun. Clătină din cap. Încercă să şi-o imagineze pe Charlotte făcând aşa ceva şi nu reuşi. Pe de altă parte, nu reuşea nici să şi-o imagineze pilotând drone şi aruncând bombe sau făcând cincizeci de flotări. Era o enigmă încă din copilărie şi izbutea mereu să-l surprindă.

– Nu mi-l pot imagina pe niciunul dintre cunoscuţii mei omorându-l pe Eren. Cu excepţia ta.

Thurman nu reacţionă.

– Când o să fiu adormit?

– Azi. Mai am o întrebare.

Donald luă paharul de apă şi sorbi îndelung. Era rece. Nu-i venea să creadă că apa poate avea gust atât de bun. Ar fi trebuit să-i vorbească lui Thurman despre Charlotte chiar atunci. Sau să aştepte până îl luau să-l adoarmă. Ceea ce nu putea face era s-o lase singură acolo. îşi dădu seama că Thurman îl privea, aşteptând.

– Care?

– Îţi aduci aminte ca Anna să fi părăsit vreodată Arsenalul cât ai fost treaz? Sunt conştient că ai stat puţin cu ea acolo.

– Nu, răspunse Donald.

Dar lui nu i se păruse puţin. I se păruse o viaţă.

– De ce? Ce-a făcut?

– Îţi aduci aminte să-ţi fi vorbit vreodată despre

alimentarea cu gaz?

– Alimentarea cu gaz? Nu. Nici măcar nu ştiu ce înseamnă. De ce?

– Am găsit urme de sabotaj. Cineva a modificat alimentarea pe traseul dintre Medical şi Controlul Demografic.

Thurman îşi flutură mâna, renunţând la ce avusese de gând să adauge.

– Cum spuneam, ai avut dreptate în privinţa Annei.

Se întoarse să plece.

– O clipă, zise Donald. Am şi eu o întrebare.

Thurman ezită, cu mâna pe mânerul uşii.

– Ce nu e în regulă cu mine? întrebă Donald.

Thurman se uită la cârpa roşie din punga de plastic.

– Ai văzut vreodată cum arată pământul după o bătălie?

Vocea îi scăzu brusc în intensitate, îmblânzită.

– Corpul tău e acum un câmp de luptă. Asta se petrece în tine. Armate cu miliarde de ostaşi se războiesc între ele. Maşinile care sunt menite să te sfâşie şi cele care speră că te pot păstra întreg. Şi cizmele lor îţi vor transforma trupul în nămol.

Thurman tuşi în pumn. Dădu să deschidă uşa.

– În ziua aia n-am avut de gând să ajung pe coama dealului, spuse Donald. Nu voiam să fiu văzut. Voiam doar să mor.

Thurman dădu din cap.

– Am înţeles asta mult prea târziu. Şi ar fi trebuit să te las. Dar s-a declanşat alarma. Am venit sus şi am văzut oameni străduindu-se să-şi pună costumele, în vreme ce tu aproape dispăruseşi din vedere. La mine în tranşee căzuse o grenadă şi ştiam de ani de zile ce trebuie să fac dacă asta se va întâmpla vreodată. M-am aruncat peste ea.

– N-ar fi trebuit, zise Donald.

Bătrânul deschise uşa. Brevard aştepta de cealaltă parte a ei.

– Ştiu, spuse Thurman.

Şi plecă.

45
Silozul 1

Darcy lucra stânci în genunchi. Afundă cârpa stacojie în găleata cu apă roşie, o scoase şi o stoarse până când deveni roz, apoi reîncepu să cureţe mizeria din lift. Pereţii erau deja curaţi şi mostrele fuseseră trimise la analiză. Muncea şi mormăia pentru sine, imitând în bătaie de joc vocea lui Brevard.

– Mostrele, Darcy! Fă curat aici, Darcy! Adu-mi o cafea, Darcy!

Nu înţelegea cum ajunseseră servirea cafelei şi curăţatul sângelui să facă parte din îndatoririle lui de serviciu. Şi simţea lipsa schimburilor de noapte fără evenimente; abia aştepta să reintre lucrurile în normal. Era uimitor ce putea ajunge să ţi se pară normal. Aproape că nu mai simţea mirosul de cupru din aer, iar gustul metalic îi dispăruse de pe limbă. Normale erau dozele zilnice de medicamente din paharele de hârtie, mâncarea insipidă de la fiecare masă, ba chiar şi zumzetul infernal al liftului, cu uşile lui deschise atât de brusc. Toate acele lucruri cu care te obişnuiai într-o asemenea măsură încât ajungeai să nu le mai remarci. Lucruri care se pierdeau devenind dureri surde, ca amintirile din viaţa de mai înainte.

Darcy nu-şi amintea mare lucru din acea viaţă, dar ştia că-şi face meseria cu pricepere. Avea impresia că lucrase tot în forţele de securitate cu mult timp în urmă, într-o lume despre carie nu vorbea nimeni, o lume captivă în filme vechi, în redifuzări şi în vise.

Îşi amintea vag că fusese învăţat să extragă un glonţ din corpul altcuiva. Avea un vis clar, care se repeta, în care făcea jogging de dimineaţă, în care aerul îi răcorea fruntea şi ceafa transpirate, păsările ciripeau, un bărbat mai vârstnic alerga în faţa lui şi el îi remarca începutul de chelie. îşi aducea aminte cum i se umezeau căştile şi, nemaivrând să stea la locurile lor, îi alunecau din urechi, îşi aducea aminte cum privea mulţimea, cum inima începea să-i bată nebuneşte când erau lovite mingile de fotbal sau când scoteau scântei motoarele scuterelor vechi, aşteptând întotdeauna să i se ivească o ocazie de a…

Glonţ.

Darcy se opri brusc din frecat şi-şi tamponă fruntea cu mâneca. Rămase cu ochii la crăpătura dintre podeaua şi

peretele liftului, în care se înţepenise ceva strălucitor, ca o bucată de metal, încercă să scoată obiectul cu degetele, dar nu-i încăpeau în crăpătură. Un glonţ. Oricum n-ar fi trebuit să-l atingă.

Cârpa căzu în găleată, împroşcând apa. Darcy înşfăcă de pe coridor trusa pentru prelevat mostre. Liftul zumzăia iar şi iar, detestându-şi oprirea îndelungată, dornic să meargă dintr-un loc în altul.

– Răcoreşte-ţi motoarele, şopti Darcy.

În trusă era o cutie mică, de unde scoase una dintre pungile pentru mostre. Penseta nu se afla la locul ei. Cotrobăi prin trusă până ce îi dădu de urmă, înjurându-i pe colegii din alte schimburi, lipsiţi de respect pentru ceilalţi. Era ca şi cum ai fi trăit într-un dormitor, îşi spuse. Nu, nu era cuvântul potrivit, nici amintirea corectă. Ca şi cum ai fi trăit într-o cazarmă. O ordine aparentă, mascând harababura din realitate. Cearşafuri apretate, cu colţurile frumos îndoite peste saltele pătate. Aşa erau, oameni care nu puneau lucrurile la locurile lor.

Scoase glonţul cu penseta şi-i dădu drumul în punga de plastic. Era deformat, dar foarte puţin. Nu lovise ceva dur, dar lovise ceva. Frecă glonţul cu punga şi, când o ridică în lumină, zări pe plastic o pată roz. Pe glonţ era sânge. Verifică podeaua, să vadă dacă nu cumva împrăştiase apă însângerată pe lângă glonţ, dacă nu cumva urma de sânge era cauzată de neglijenţa sa.

Nu împrăştiase. Bărbatul găsit mort fusese înjunghiat în gât, dar lângă el se afla un pistol. Darcy colectase mostre de sânge din douăsprezece locuri din lift. Un tip de la Medical le luase în primire, iar Stevens şi şeful îi spuseseră că toate coincideau cu sângele victimei. Însă acum Darcy avea, aproape sigur, o mostră din sângele atacatorului, aflat încă în libertate. Sângele omului care-l omorâse pe Eren. Un indiciu sigur.

Cu punga pentru mostre strânsă în pumn, aşteptă sosirea expresului. O clipă se gândi să-i dea mostra lui Stevens, aşa cum cerea protocolul, însă el găsise glonţul, ştia ce e şi îl scosese cu mare grijă. Tot el trebuia să fie cel care află primul rezultatele.

Expresul sosi cu un clinchet vesel. Un bărbat cu privire obosită şi salopetă mov scoase o găleată pe rotile, împingând-o cu coada unui mop. În loc să-şi anunţe descoperirea, Darcy îşi

chemase un înlocuitor. Paznicul de noapte. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi Darcy îi mulţimi celuilalt că nu plecase să se odihnească şi adăugă că-i rămâne îndatorat până peste cap. Apoi se urcă în expres în locul lui.

Ne erau de coborât decât două etaje. I se părea o nebunie să ia expresul pentru atâta lucru. Silozul nu avea scări. De atât de multe ori avusese de urcat sau de coborât un singur etaj şi fusese nevoit să aştepte afurisitul ăla de lift cinci minute. Era lipsit de sens. Oftă şi apăsă butonul corespunzător aripii medicale. Înainte de a se închide uşile, auzi alături pleoscăitul mopului umed pe podea.

Cabinetul doctorului Whitmore era aglomerat. Înăuntru nu se aflau prea mulţi oameni – doar el şi cei doi asistenţi medicali, ocupaţi cu toţii –, ci cadavre. Două erau întinse pe mesele de piatră. Unul era al femeii descoperite moartă cu o zi înainte; Darcy îşi aminti că se numea Anna. Al doilea era al lui Eren, fostul şef al silozului. Whitmore stătea în faţa computerului său, notându-şi observaţiile, în vreme ce asistenţii de laborator se ocupau de morţi.

– Domnule?

Whitmore se întoarse. Privirea îi alunecă de la faţa lui Darcy la mâinile lui.

– Ce-ai adus?

– Încă o mostră. Pe un glonţ. Puteţi să-i faceţi analiza? Whitmore îl chemă pe unul dintre asistenţii săi şi omul ieşi din sala de operaţii, ţinându-şi palmele ridicate la înălţimea umerilor.

– Poţi analiza asta pentru prietenul nostru de la Securitate? Asistentul de laborator nu păru încântat. îşi scoase cu pocnete sonore mănuşile pline de sânge şi le azvârli în chiuvetă, ca să fie spălate şi sterilizate.

– Ia să vedem, spuse.

După câteva clipe, maşina ţiui, zumzăi, apoi, zvâcnind nebuneşte, scuipă o bucată de hârtie. Asistentul întinse mâna după rezultat înaintea lui Darcy.

– Mda. Avem o potrivire. Sângele îi aparţine lui… E bizar. Darcy luă raportul. Era un cod de bare, universalul cod unic al ADN-ului unui om. Alături erau notate cantităţi şi procentaje ale diverselor componente ale sângelui, criptic prescurtate: IFG[4],

---

[4] Glicemie bazală modificată (n. tr.).

PLT[5], Hb[6]. Însă acolo unde ar fi trebuit să fie listate detalii despre persoana cu al cărei sânge coincidea mostra, apărea un singur cuvânt: *Urg*. Deasupra şi sub el erau spaţii necompletate.

– Urg, citi tehnicianul, apoi se îndreptă spre chiuvetă şi începu să-şi spele mănuşile şi mâinile. Bizar nume. Cine şi l-ar alege?

– Unde sunt celelalte rezultate? întrebă Darcy. Cele de mai devreme.

Asistentul arătă către coşul de gunoi de la picioarele doctorului Whitmore, ale cărui degete continuau să alerge pe tastatură. Darcy căută în coş şi găsi una dintre foile cu rezultate. Puse cele două hârtii una lângă alta.

– Nu e un nume, spuse apoi. Numele ar fi apărut pe rândul de sus.

Pe celălalt raport, numele Eren se afla deasupra unui rând pe care erau trecute indicativul sălii de criogenare şi coordonatele capsulei mortului. Darcy îşi aduse-aminte cum i se spunea uneia dintre sălile de criogenare mai mici.

– Urgenţă. Personal pentru situaţii de urgenţă, spuse, satisfăcut.

Dezlegase un mic mister. Zâmbi către cei din încăpere, dar toţi se întorseseră deja la treburile lor.

Personalul pentru situaţii de urgenţă se afla în cea mai mică sală de criogenare. Darcy se opri în faţa uşii metalice şi respiraţia lui, vizibilă în aer, înceţoşă luciul oţelului. îşi introduse codul şi tastatura clipi roşu, bâzâind dezaprobator. Încercă din nou, de data asta introducând codul principal al Securităţii. Uşile se deschiseră cu o bufnitură şi începură să gliseze, dispărând în pereţi.

Inima îi bătea năvalnic, cu un amestec de spaimă şi entuziasm. Nu era simplu să urmăreşti o astfel de pistă, iar pista îl adusese acolo. Personalul pentru urgenţe fusese plasat separat pentru a fi disponibil în situaţii extreme, în momente în care agenţii de securitate ar fi fost consideraţi insuficienţi. îşi aminti vag de vremuri în care poliţia se trăgea deoparte când din dube coborau bărbaţi înarmaţi până-n dinţi, capabili să ia cu asalt o clădire cu precizia militară. Ce fusese el? Într-o viaţă anterioară altei vieţi anterioare? Nu reuşea să-şi amintească. Şi,

[5] Număr de trombocite (n. tr.).

[6] Hemoglobină (n. tr.).

oricum, oamenii din sala pentru urgenţe se deosebeau de cei care-i reveniseră în minte. Mulţi fuseseră treziţi recent. Ţinea minte că se întâmplase când intrase el în schimb. Erau piloţi. îşi aminti că, într-o zi, văzuse suprafaţa cafelei din cana lui vălurindu-se uşor şi aflase că fuseseră aruncate bombe din drone. Trecu de la o capsulă la alta, în căutarea uneia goale. Cineva nu se întorsese să fie adormit când trebuia. Sau fusese trezit ca să facă lucruri rele.

A doua posibilitate era cea care îl înspăimânta. Cine avea acces la această aripă? Cine ştia să-i trezească pe alţii fără să afle nimeni? Bănuia că, indiferent cui i-ar fi raportat ce descoperise, raportul ar fi mers mai departe, parcurgând lanţul de comandă şi astfel vor da de urma persoanei sau persoanelor implicate. Se mai gândea şi că bărbatul ucis fusese şeful întregului siloz, conducătorul tuturor silozurilor. Era în joc o miză mare. Imensă. O răfuială între şefii silozului? Amestecul său l-ar fi putut retrograda pentru totdeauna, ar fi făcut cafele şi ar fi spălat podelele de sânge toată viaţa.

Parcursese două treimi din reţeaua de capsule criogenice, mergând dintr-o parte în alta printre rânduri, când începu să se teamă că se înşelase. Totul se baza pe indicii atât de firave. Se juca făcând treaba altora. Probabil că nu lipsea nimeni, nu exista nicio conspiraţie de proporţii, nimeni nu fusese trezit ca să omoare oameni…

Şi apoi se uită într-o capsulă în care nu se vedea nicio faţă. îşi lipi palma de ea şi constată că nu funcţiona. Avea temperatura din încăpere: era rece, dar nu îngheţată. Se uită la afişaj, temându-se că e dezactivat şi gol, însă era alimentat. Dar nu conţinea niciun nume. Doar un număr.

Îşi scoase carnetul pentru rapoarte şi-şi pregăti pixul. Doar un număr. Bănuia că numele care corespundea capsulei era oricum strict secret. Dar el pusese mâna pe omul ăla. Oh, da, îl dibuise. Chiar dacă nu-i putea afla numele, ştia unde îşi petreceau piloţii timpul când erau în schimb. Era convins că ştie unde se ascunde bărbatul lipsă, rănit de glonţ.

46
Silozul 1

Charlotte aşteptă să vină dimineaţa înainte de a încerca din nou să ia legătura prin radio. De data asta ştia ce vrea să spună. Mai ştia şi că are puţin timp la dispoziţie. În dimineaţa aceea auzise din nou, dincolo de uşa liftului dronelor, oameni care o căutau.

Aşteptă până când fu sigură că plecaseră, apoi inspectă locul şi văzu că luaseră restul notiţelor lui Donald din sala de şedinţe. Se duse în baie şi, când îşi schimbă bandajul, îşi găsi braţul plin de cruste de sânge uscat. Odată ajunsă la capătul coridorului, se aşteptă să descopere că staţia radio lipsea, dar sala de pilotaj era neatinsă. Probabil că nu se uitaseră sub folia de plastic, îşi imaginaseră pur şi simplu că tot ce se afla acolo avea legătură cu dronele. Descoperi aparatul, care începu să zumzăie când îl alimentă. Aranjă dosarele lui Donald peste sculele ei împrăştiate.

Îşi aminti de vorbele fratelui ei. Îi spusese că ei doi n-aveau să trăiască la nesfârşit. În afara capsulelor, nu puteau trăi destul de mult ca să vadă rezultatele acţiunilor lor. Aşa că-i era greu să-şi dea seama ce era de preferat să facă. Ce puteau face pentru oamenii aceia, pentru cele treizeci şi ceva de silozuri rămase? Nefăcând nimic, condamnau la distrugere atât de multe! Charlotte simţi nevoia să măsoare încăperea cu pasul, ca şi fratele ei. Luă microfonul şi se întrebă ce-şi imagina că face contactând astfel nişte străini. Dar să le vorbească era mai bine decât să se mulţumească să asculte. Cu o zi înainte, se simţise ca un operator de la 911, care nu putea decât să asculte în timp ce se săvârşea o crimă, neavând cum să răspundă sau să trimită ajutor.

Se asigură că indicatorul era pe „17”, reglă volumul şi filtrul de paraziţi până când o răsplăti apariţia zgomotului de fond, ca un uşor şuierat. Cumva, o mână de oameni supravieţuise distrugerii silozului lor. Charlotte bănuia că traversaseră spaţiul din exterior. Primarul – acea Juliette cu care discutase fratele ei – dovedise că e cu putinţă. Charlotte credea că asta îi atrăsese atenţia fratelui ei. 11 văzuse lucrând la un costum şi ştia că el visează să evadeze cumva. Oamenii ăia găsiseră o cale.

Deschise dosarele cu descoperirile fratelui ei. Avea ierarhizarea silozurilor în funcţie de şansele lor de supravieţuire. Exista şi o notiţă de-a senatorului, acel pact al sinuciderii. Şi harta silozurilor, fără niciun „X”, dar cu linii roşii care radiau dintr-un singur punct. Aranjă totul şi se calmă înainte de a face apelul. Nu-i păsa dacă era descoperită. Ştia al naibii de bine ce voia să spună, ce credea că ţinuse Donny morţiş să dezvăluie, dar nu plănuise cum.

– Vă salut, oameni din Silozul 18. Oameni din Silozul 17. Mă numesc Charlotte Keene Mă auziţi? Terminat.

Aşteptă, inundată de adrenalină şi potopită de nelinişte fiindcă îşi dezvăluise numele, fiindcă fusese atât de cutezătoare. Era foarte posibil să fi întărâtat cuibul de viespi în care se afla. Dar avea adevăruri de dezvăluit. Fratele ei o trezise ca s-o aducă într-un coşmar, dar ea nu uitase lumea de mai înainte, o lume cu cer albastru şi iarbă verde. Întrezărise lumea aceea cu ajutorul unei drone. Dacă s-ar fi născut în coşmar, dacă n-ar fi cunoscut niciodată nimic altceva, ar fi vrut oare să i se spună? Să fie trezită? Ar fi vrut să i se dezvăluie adevărul? Uită pe moment de durerea din umăr. Zvâcnirile chinuitoare erau înlăturate de acel amestec de spaimă şi entuziasm…

– Te aud foarte bine şi foarte clar, răspunse cineva, o voce de bărbat. Cauţi pe cineva de la etajul optsprezece? Cred că acolo, sus, nu e nimeni. Cine spuneai că eşti?

Charlotte apăsă pe butonul microfonului.

– Numele meu e Charlotte Keene. Acolo cine e?

– Sunt Tom Higgins, şeful Comitetului de Planificare. Ne aflăm la postul ajutorului de şerif de la etajul şaptezeci şi cinci. Am auzit că s-a prăbuşit ceva, că n-ar trebui să coborâm. Ce se petrece jos?

– Nu mă aflu mai jos de voi, spuse Charlotte. Sunt în alt siloz.

– Repetă! Cine eşti? Keene, aşa ai spus? Nu-ţi recunosc numele din recensământ.

– Da. Charlotte Keene. Primarul vostru e acolo? Juliette?

– Spui că te afli în silozul nostru? Eşti de la Mijloc?

Charlotte vru să răspundă, dându-şi seama cât de dificil o să fie, dar se amestecă o altă voce. O voce cunoscută.

– Aici Juliette.

Charlotte se apleacă spre staţie şi reglă volumul. Apăsă pe

butonul microfonului.

– Juliette, mă numesc Charlotte Keene. Ai vorbit de multe ori cu fratele meu, Donny. Adică Donald.

Era agitată. Se întrerupse ca să-şi şteargă palmele de un crac al salopetei. Când îşi luă mâna de pe microfon, îl auzi pe bărbatul de mai înainte vorbind pe aceeaşi frecvenţă:

– …auzit că silozul nostru e distrus. Poţi confirma? Unde eşti?

– Sunt la Mecanic, Tom. O să vin la voi când o să pot. Da, silozul nostru e distrus. Ar trebui să rămâneţi unde vă aflaţi. Acum lasă-mă să văd ce doreşte această persoană.

– Cum adică „distrus”? Nu înţeleg.

– Mort, Tom. Toată lumea a murit. Poţi să rupi bucăţi recensământul ăla! tău. Acum, te rog, deconectează-te. De fapt, putem schimba canalul?

Charlotte aşteptă răspunsul bărbatului. Şi pe urmă înţelese că primarul vorbise cu ea. Apăsă pe butonul microfonului înainte de a se amesteca din nou cealaltă voce.

– Păi… eh, da, pot să transmit pe toate frecvenţele.

Şeful comitetului de planificare sau cum îşi spunea interveni din nou:

– Ai spus morţi? Asta e isprava ta?

– Canalul optsprezece, zise Juliette.

– Optsprezece, repetă Charlotte.

Întinse mâna spre butonul frecvenţelor în timp ce din difuzoare răbufnea o avalanşă de întrebări. Cu o răsucire a degetelor amuţi vocea bărbatului.

– Aici Charlotte Keene pe canalul optsprezece, terminat.

Aşteptă. Era ca şi cum ar fi închis foarte bine o uşă după ce-şi adusese înăuntru un confident.

– Aici Juliette. Ce-i povestea asta, despre fratele tău pe care-l cunosc? La ce etaj te afli?

Lui Charlotte nu-i venea să creadă că e atât de greu să dea explicaţii.

– Nu etaj. Siloz. Sunt în Silozul 1. Ai vorbit de câteva ori cu fratele meu.

– Te afli în Silozul 1. Donald e fratele tău.

– Exact.

Măcar atâta lucru părea clar în sfârşit. Charlotte se simţi uşurată.

– Ai sunat ca să te delectezi? întrebă Juliette.

În voce îi apăruse brusc o scânteie de viaţă, o răbufnire violentă.

– Ai idee ce-aţi făcut? câţi oameni aţi omorât? Fratele tău mi-a spus că e capabil de aşa ceva, dar nu l-am crezut. Nu l-am crezut niciodată. E acolo?

– Nu.

– Ei bine, transmite-i ceva. Şi sper că el o să mă creadă. Acum nu mă gândesc decât cum e mai bine să-l ucid, ca să mă asigur că aşa ceva nu se mai întâmplă niciodată. Spune-i asta!

Pe Charlotte o străbătu un fior. Femeia aia credea că fratele ei îi condamnase la moarte. îşi simţi palmele umede şi reci când prinse în mâini microfonul. Apăsă butonul, descoperi că se blocase şi îl izbi de masă până când se conectă cu un pocnet.

– Donny n-a… Ar putea fi deja mort, spuse, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

– Păcat! Cred c-o să vin să-l lichidez pe cel care i-a luat locul.

– Nu, ascultă-mă! Donny… n-a făcut el asta. Jur! A fost luat de alţi oameni. Nu-i era permis să discute deloc cu voi. Voia să vă spună ceva şi nu ştia cum.

Charlotte eliberă butonul şi se rugă să se fi făcut înţeleasă, să fie crezută de străina cu care vorbea.

– Fratele tău m-a avertizat că ne poate omorî pe toţi cu o simplă apăsare pe un buton. Ei, şi butonul ăla a fost apăsat, iar casa mea a fost distrusă. Oameni dragi mie sunt acum morţi. Înainte n-am venit după voi, nemernicilor, dar să fiţi siguri că acum o s-o fac!

– Aşteaptă! insistă Charlotte. Fratele meu are necazuri. Are necazuri fiindcă a vorbit cu voi. Noi doi… nu suntem amestecaţi în asta.

– Da, sigur. Vrei să stăm de vorbă. Să afli tot de poţi. Şi să ne distrugi pe urmă. Pentru voi e totul o joacă. Ne trimiteţi la curăţire, dar voi otrăviţi aerul. Asta faceţi. Ne faceţi să ne temem unii de alţii, să ne temem de voi, şi aşa ne trimitem oamenii afară şi lumea e otrăvită de ura voastră şi de teama noastră, nu?

– Eu nu… Ascultă-mă, jur că nu ştiu despre ce vorbeşti. Poate… poate că n-o să-ţi vină să crezi, dar îmi amintesc de o

vreme când lumea de afară era foarte diferită de cea de acum. Când acolo puteai trăi şi respira. Şi cred că parţial ar putea fi din nou aşa. E deja aşa. Asta voia să vă spună fratele meu, că acolo, afară, există speranţă.

O pauză. O respiraţie grea. Braţul lui Charlotte reîncepuse să zvâcnească.

– Speranţă!

Charlottă aşteptă. Staţia radio şuiera la ea, ca o răbufnire a furiei printre dinţii încleştaţi.

– Casa mea şi oamenii mei nu mai există şi tu vrei să sper. Am văzut speranţa fabricată de voi, cerul strălucitor de albastru pe care ni-l trageţi peste ochi, minciuna care-i convinge pe exilaţi să vă îndeplinească ordinul, să cureţe pentru voi. Am văzut-o şi slavă Domnului c-am ştiut că nu trebuie s-o cred. Ne îmbătaţi aducându-ne în extaz. Aşa ne faceţi să suportăm viaţa asta. Ne promiteţi raiul, nu-i aşa? Dar ce ştii tu despre iadul nostru?

Avea dreptate. Acea Juliette avea dreptate. Cum era cu putinţă să porţi o astfel de discuţie? Cum reuşise fratele ei? Erau din două specii diferite, care vorbeau întâmplător aceeaşi limbă. Erau zei şi muritori. Charlotte încerca să comunice cu furnicile, cu nişte creaturi preocupate de meandrele furnicarului lor subteran, nu de ceea ce se petrecea în lumea mult mai mare de la suprafaţă. Era imposibil să le facă să priceapă…

Şi, în clipa aceea, Charlotte înţelese că Juliette nu ştia nimic despre iadul ei. Aşa că i-l descrise.

– Fratele meu a fost snopit în bătaie. Acum chiar ar putea fi mort. S-a întâmplat sub ochii mei. Iar cel care-a făcut asta a fost, pentru noi amândoi, ca un tată.

Se strădui să se stăpânească, să nu dea de înţeles că plânge.

– Eu sunt vânată chiar acum. Mă vor adormi din nou sau mă vor ucide şi nu ştiu dacă între cele două posibilităţi mai e vreo deosebire. Ne ţin îngheţate de ani şi ani, în timp ce bărbaţii sunt treziţi pe rând, ca să muncească în schimburi. Există computere programate pentru jocul ăsta şi ele vor decide într-o bună zi din ce siloz de-ale voastre pot fi eliberaţi locuitorii. Toţi ceilalţi vor muri. Moartea va intra în toate silozurile, în afară de unul. Şi nu putem face nimic pentru a împiedica.

Răsfoi hârtiile, căutând printre notiţe lista cu ierarhia

silozurilor, dar avea ochii împăienjeniţi şi nu reuşi s-o găsească. Înşfăcă în schimb harta. Juliette nu spunea nimic, probabil că iadul lui Charlotte o nedumerea tot atât de mult cât o nedumerea al ei pe Charlotte. Dar totul trebuia dezvăluit. Cumplitele adevăruri descoperite trebuiau scoase la lumină. Te simţeai bine făcând-o.

– Noi… eu şi Donny ne-am gândit întruna cum am putea să vă ajutăm, cum să vă ajutăm pe toţi, jur. Fratele meu… se ataşase de oamenii tăi.

Charlotte îşi luă mâinile de pe microfon, ca să nu se audă că plângea.

– Oamenii mei, spuse Juliette, îmblânzită.

Charlotte dădu din cap. Şi respiră adânc.

– Din silozul tău.

Tăcerea se prelungi. Charlotte îşi şterse faţa cu mâneca.

– De ce crezi c-aş putea să am încredere în tine? După tot ce-aţi făcut? După câte vieţi aţi luat? Mii de oameni sunt morţi.

Charlotte reglă volumul, micşorându-l iarăşi.

– …iar noi, ceilalţi, vom pleca pe urmele lor. Dar tu spui că vrei să ne-ajuţi. Cine naiba eşti?

Juliette îi aştepta răspunsul. Charlotte se întoarse spre cutia şuierătoare. Apăsă pe butonul microfonului.

– Miliarde, spuse ea. Au murit miliarde.

Nu primi niciun răspuns.

– Noi am ucis mult mai mulţi decât ţi-ai putea imagina vreodată. Numărul nici măcar nu are sens. Am ucis aproape pe toată lumea. Cred că… uciderea câtorva mii… nici măcar nu se consemnează. De-aia sunt în stare s-o facă.

– Cine? Fratele tău? Cine-a făcut asta?

Charlotte îşi şterse lacrimile proaspete de pe obraji şi clătină din cap.

– Nu, Donny n-ar face aşa ceva niciodată. A fost… probabil că nu-ţi sunt cunoscute cuvintele, nu ai vocabularul necesar. Un om care a condus lumea aşa cum a fost ea cândva. El l-a atacat pe fratele meu. El ne-a găsit.

Charlotte aruncă o privire spre uşă, aproape aşteptându-se s-o vadă sfărâmată de Thurman cu o lovitură de picior ca apoi să intre greoi şi s-o lovească pe ea. Stârnise cuibul de viespi, nu se îndoia de asta.

– El e cel care a distrus lumea şi cel care ţi-a omorât

oamenii. Se numeşte, Thurman. A fost ceva… de genul unui primar.

– Primarul vostru a distrus lumea mea. Nu fratele tău, ci acel bărbat. Tot el a distrus şi lumea asta în care mă aflu acum? E moartă de câteva zeci de ani. Tot el a nimicit-o?

Charlotte înţelese că femeia cealaltă se gândea la fiecare siloz ca la o întreagă lume. îşi aduse aminte de fata irakiană cu care vorbise cândva, încercând să afle cum să ajungă într-un anumit oraş. Fusese o conversaţie în altă limbă, despre o altă lume, şi totuşi atunci se descurcase mai uşor.

– Bărbatul care l-a luat pe fratele meu a distrus lumea mai mare, da.

Charlotte văzu în dosar notiţa intitulată *Pactul*. Cum să-i explice?

– Vorbeşti despre lumea din afara silozurilor? Cea unde plantele cultivate creşteau deasupra pământului şi în silozuri erau seminţe, nu oameni?

Charlotte suspină prelung, uşurată. Probabil că Donald dăduse mai multe explicaţii decât îi povestise ei.

– Da. Despre lumea aia.

– Lumea aia e moartă de mii de ani.

– Numai de câteva sute, o corectă Charlotte. Lár noi… noi suntem aici de multă vreme. Eu… am trăit în lumea aia. Am văzut-o înainte de a fi distrusă. Oamenii din silozul ăsta sunt cei care au distrus-o. Crede-mă!

Se lăsă tăcerea. De parcă aerul ar fi fost aspirat, ca după căderea unei bombe. O mărturisire clar exprimată. Charlotte făcuse ceea ce credea că-şi dorise mereu fratele ei să facă. Recunoscuse fapta în faţa acelor oameni. Desenase o ţintă. Îi invitase să le-o plătească. Aşa cum meritau.

– Dacă e adevărat, aş vrea să vă văd pe toţi morţi. Înţelegi? Ştii cum trăim noi? Ştii cum arată lumea de afară? Ai văzut-o?

– Da.

– Cu ochii tăi? Fiindcă eu am văzut-o.

Charlotte inspiră adânc.

– Nu, recunoscu ea. Nu cu ochii mei. Cu o cameră de luat vederi. Dar am văzut mai departe decât ai văzut tu fără ea şi pot să-ţi spun că acolo e mai bine, că ai avut dreptate când ai spus că am otrăvit lumea, dar cred că zona contaminată s-a

restrâns. Am impresia că deasupra noastră e un nor imens. Dincolo de el există cer albastru şi o şansă la viaţă. Crede-mă, dacă aş putea să vă ajut să vă eliberaţi, să îndreptaţi lucrurile, aş face-o cât ai clipi.

Urmă o pauză lungă, foarte lungă.

– Cum?

– Nu... nu cred că ocup o poziţie care-mi permite să vă ajut. Ştiu că acolo aveţi necazuri, dar nici eu nu sunt într-o situaţie bună aici. Dacă mă găsesc, probabil mă vor ucide. Sau îmi vor face ceva foarte asemănător. Am săvârşit... Charlotte atinse şurubelniţa de pe banc... lucruri foarte rele.

– Oamenii mei îmi vor moartea pentru rolul pe care l-am jucat în toate astea. Mă vor trimite să curăţ şi, de data asta, n-o să mă mai întorc. Cred că avem ceva în comun.

Charlotte râse şi îşi şterse obrajii.

– Îmi pare sincer rău. îmi pare rău că treci prin toate astea, îmi pare că noi v-am făcut asta tuturor.

Se lăsă tăcerea.

– Mulţumesc. Vreau să te cred, să cred că tu şi fratele tău nu sunteţi vinovaţi. Mai ales fiindcă un om apropiat mie voia să cred că fratele tău încearcă să ne-ajute. Aşa că sper că n-o să-mi apari în cale când o să ajung acolo. Ei, dar lucrurile alea rele pe care spui că le-ai săvârşit, le-ai făcut unor oameni răi?

Charlotte îşi îndreptă spatele.

– Da, şopti.

– Bun! E un început. Şi-acum dă-mi voie să-ţi spun ce ştiu despre lumea de-afară. În toată viaţa mea am iubit doi bărbaţi şi amândoi au încercat să mă convingă că lumea e un loc bun şi că noi îl putem face mai bun. Când am aflat de săpători, când am început să visez să sap un tunel până aici, am crezut că asta e calea. Dar n-am reuşit decât să înrăutăţesc lucrurile. Şi vrei să ştii ce s-a întâmplat cu cei doi bărbaţi cu inimi pline de speranţă? Amândoi sunt morţi. Asta e lumea în care trăiesc.

– Săpători? se miră Charlotte.

Încercă să dea sens spuselor celeilalte femei.

– N-aţi ajuns în celălalt siloz trecând prin sas? Şi peste dealuri?

La început, Juliette nu răspunse.

– Am vorbit prea mult, spuse apoi. Trebuie să plec.

– Nu, aşteaptă! Ajută-mă să înţeleg! Aţi săpat un tunel

dintr-un siloz până în celălalt?

Charlotte se apecă, împrăştie din nou hârtiile şi înşfăcă harta. Era una dintre acele enigme de nedezlegat până când nu descopereai o regulă sau o informaţie nouă. Urmări una dintre liniile roşii care porneau de la silozuri spre un punct etichetat SĂMÂNŢA.

– Cred că e important, spuse.

Simţi un val de entuziasm. Ştia cum trebuia să decurgă jocul afară, ce trebuia să se întâmple peste două sute de ani.

– Trebuie să mă crezi când îţi spun că sunt din lumea veche. Ţi-o garantez. Am văzut-o acoperită de plante cultivate care… aşa cum ai spus, creşteau deasupra pământului. Iar lumea de afară, cea care pare distrusă, nu cred că se întinde la nesfârşit. Am întrezărit ceva. Cât despre săpători, cum le spui tu, cred că ştiu ce rol au. Ascultă-mă, am aici o hartă pe care fratele meu o considera importantă. Reprezintă un mănunchi de linii care se întâlnesc într-un punct numit S-Ă-M-Ă-N-Ţ-A.

– Sămânţa… repetă Juliette.

– Da. Liniile astea arată ca nişte trasee de zbor, ceea ce n-avea sens. Dar cred că duc către un loc mai bun. Cred că săpătorul pe care l-aţi găsit n-a fost lăsat acolo pentru un tunel între silozuri. Cred că…

În spatele ei se auzi un zgomot. Charlotte înţelese cu greu ce se întâmpla, deşi îl aştepta de ore, de zile chiar. Era atât de obişnuită să fie singură, deşi se temea că vor veni după ea, deşi ştia că vor veni după ea.

– Ce crezi? întrebă Juliette.

Charlotte se răsuci în scaun şi văzu uşa sălii de pilotaj deschizându-se brusc. Pe coridor stătea un bărbat îmbrăcat ca aceia care-i ţintuiseră fratele la podea. Veni spre ea, singur, strigându-i să nu se mişte, să ridice mâinile. Avea un pistol îndreptat în direcţia ei.

Din staţia radio se revărsa vocea lui Juliette. Îi cerea să continue, să-i spună ce rol aveau săpătorii, să-i răspundă. Însă Charlotte era prea ocupată să i se supună bărbatului înarmat, ţinându-şi o mână pe cap şi pe cealaltă atât de sus cât îi permitea durerea. Şi ştia că totul se terminase.

47
Silozul 17

Generatorul prinse viaţă cu un zumzet. Ceva zăngăni în pântecele marelui săpător, apoi şiruri de lumini pâlpâiră şi se aprinseră în sala pompelor, într-a generatorului şi de-a lungul coridorului principal. Mecanicii obosiţi le întâmpinară cu chiote şi aplauze şi Juliette înţelese cât de importante erau astfel de victorii mărunte. Lumina strălucea din nou în locuri stăpânite cândva de apa întunecată.

Pentru ea, fiecare respiraţie însemna o mică victorie. Moartea lui Lukas era o greutate care-i apăsa pieptul, ca şi pierderea lui Peter, a Marshei şi a lui Nelson. Toţi oamenii de la IT, pe care ajunsese să-i cunoască şi să-i ierte, nu mai erau. Murise şi tot personalul de la Cantină. Practic, toată lumea aflată mai sus de Aprovizionare murise şi toţi cei care nu fugiseră. Fiecare reprezenta o greutate care-i apăsa pieptul. Respiră adânc încă o dată şi se miră că încă mai putea să răsufle.

Courtnee preluase conducerea la Mecanic, astupând golul lăsat de Shirly. Ea şi echipa ei înşiruiau lămpi, întindeau cabluri, alimentau pompele şi le programau. Juliette umbla dintr-un loc într-altul ca o fantomă. Numai câţiva păreau s-o vadă. Doar tatăl ei şi nişte prieteni foarte apropiaţi, loiali până la moarte.

Îl găsi pe Walker în partea din spate a săpătorului, unde locul îngust şi o sursă de electricitate pe care se putea baza oricând îl ajutau să se simtă aproape ca acasă. Se uită la staţia ei radio şi îi spuse că era funcţională, dar că rămăsese fără pic de curent electric.

– I-aş putea monta un încărcător în câteva ore, spuse, parcă scuzându-se.

Juliette îşi plimbă privirea pe banda rulantă, care fusese curăţată de pământ şi moloz şi le servea acum drept banc de lucru atât lui Walker, cât şi echipei de săpători. Bătrânul se ocupa de mai multe proiecte pentru Courtnee: pompe de rebobinat şi câteva obiecte care păreau detonatoare pentru minerit, demontate. Juliette îi mulţumi, dar îi spuse că o să plece cât de curând mai sus; erau încărcătoare şi la posturile ajutorilor de şerif, şi la IT-ul aflat la etajul 34.

Ceva mai departe, lângă aceeaşi bandă transportoare, Juliette îi văzu pe oamenii din echipa de săpători concentraţi

asupra unei schiţe. îşi luă staţia radio şi lanterna de lângă Walker, îl bătu pe spate şi li se alătură celorlalţi.

Erik, bătrânul miner şef de echipă, ţinea în mână un compas şi marca distanţele pe schiţă. Juliette se strecură printre ei ca să vadă mai bine. Aveau în faţă schema cu amplasarea silozurilor, adusă de ea de la IT cu săptămâni în urmă. O reţea de cercuri, dintre care câteva tăiate cu câte un „X”. Două silozuri erau unite prin semne care redau traseul săpătorului. Schema fusese folosită de echipa de mineri ca să-şi deseneze drumul, cu sprijinul lui Juliette care estimase cât putuse de bine direcţia de mers şi distanţa străbătută.

– Am putea ajunge la numărul şaisprezece în două săptămâni, calculă Erik.

Bobby mormăi.

– Ei, haide. Ne-a luat mai mult ca s-ajungem până aici.

– Mă bazez pe extraordinara noastră dorinţă de a părăsi locul ăsta, ripostă Erik.

Cineva râse.

– Şi dacă nici locul ăla nu e sigur? întrebă Fitz.

– Probabil că nu e, interveni Juliette.

Toţi îşi întoarseră spre ea feţele murdare.

– Ai prieteni în toate? o iscodi Fitz.

Pur şi simplu mârâia la ea. Juliette simţi încordarea din grup. Cei mai mulţi îşi aduseseră acolo familiile, pe cei dragi, copiii, fraţii şi surorile. Dar nu toţi.

Juliette îşi făcu loc printre Bobby şi Hyla şi arătă cu degetul unul dintre cercurile de pe hartă.

– Am prieteni aici.

Umbrele dansară nebuneşte pe hartă când becul suspendat deasupra grupului se legănă. Erik citi numărul din cercul indicat.

– Silozul 1, zise el, arătând cele trei rânduri de silozuri dintre acela şi locul în care se aflau. Ar dura mult mai mult să ajungem acolo.

– E în regulă, îi linişti Juliette. Mă duc singură.

Toate privirile se desprinseră de hartă şi se îndreptară spre ea.

– Mă duc pe-afară. Şi ştiu că aveţi nevoie de toţi explozibilii pe care-i puteţi găsi, dar am văzut câteva cutii rămase după săparea tunelului. Mi-ar plăcea să iau cât e nevoie ca să fac o

gaură în Vârful silozului ăluia.
– Ce tot spui? o întrebă Bobby.
Juliette se aplecă asupra hărţii şi desenă un traseu cu degetul.
– O să merg pe-afară, cu un costum modificat. O să leg de uşa silozului lor cât mai multe batoane explozive cu putinţă, apoi o să deschid cuibul ticăloşilor ălora ca pe-o conservă cu supă.
Fitz îi adresă un zâmbet fără dinţi.
– Ce soi de prieteni spuneai că ai acolo?
– Prieteni morţi, răspunse ea. Cei care ne-au făcut asta sunt acolo. Tot ei au făcut şi lumea de-afară de nelocuit. Cred că e timpul să se mute în ea.
Toată lumea amuţi o clipă. Pe urmă Bobby întrebă:
– Cât de groase sunt uşile sasului? întreb pentru că tu le-ai văzut.
– Au între opt şi zece centimetri.
Erik se scărpină în barbă. Juliette îşi dădu seama că jumătate dintre oamenii din jurul bancului de lucru făceau socoteli. Nimeni n-avea de gând s-o convingă să-şi abandoneze planul.
– O să fie nevoie de douăzeci sau chiar treizeci de batoane, spuse cineva.
Juliette îl căută din priviri pe cel care vorbise. Era un bărbat pe care nu-l cunoştea. Poate cineva de la Mijloc şi care reuşise să ajungă jos. Dar purta salopetă de mecanic.
– La baza scării a fost sudată o placă de doi centimetri şi jumătate. Am folosit opt batoane ca s-o găurim. Aş zice că o să ai nevoie de trei sau patru ori mai multe.
– Eşti unul dintre cei transferaţi? îl întrebă ea.
– Da, doamnă.
Îşi însoţi vorbele cu o înclinare a capului. Privind dincolo de faţa lui mânjită, descoperi părul tuns scurt şi zâmbetul strălucitor şi Juliette se gândi că avea în faţa ochilor pe cineva din Vârf. Unul dintre oamenii de la IT trimişi să îi înlocuiască pe cei dispăruţi din schimburile de la Mecanic. Cineva care străpunsese cu explozibil bariera înălţată de prietenii ei în timpul revoltei. Ştia despre ce vorbeşte.
Juliette se uită la ceilalţi.
– Înainte de a pleca, o să iau legătura cu câteva dintre

celelalte silozuri, să văd dacă vă poate adăposti cineva. Dar trebuie să vă previn, toţi şefii lucrează pentru oamenii ăia. Când o să pătrundeţi prin zidul lor, mai degrabă vă vor ucide decât să vă hrănească. Nu ştiu ce mai e utilizabil aici, dar s-ar putea să vă fie mai bine dacă rămâneţi pe loc decât dacă plecaţi. Imaginaţi-vă ce-am fi zis noi dacă ne-am fi trezit cu câteva sute de străini pătrunzând prin zidul nostru ca să ne ceară să-i găzduim.

– I-am fi primit, spuse Bobby.

Fitz mârâi.

– Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, ai doi copii. Dar cum ar fi rămas cu noi, cei care aşteptăm rezultatele loteriei?

La asta, mai mulţi oameni începură să vorbească în acelaşi timp. Erik lovi cu palma în banda transportoare ca să-i liniştească.

– Ajunge! *spuse*, aruncându-le o privire aspră celor din jur. Are dreptate. În primul rând, trebuie să ştim unde mergem. Şi, între timp, vă puteţi ocupa de pregătiri. O s-avem nevoie de toate bârnele de susţinere din minele de aici, ceea ce presupune o grămadă de apă de pompat şi o mulţime de locuri de explorat.

– Şi cum o să-ndreptăm chestia asta încotro vrem? întrebă Bobby. Ne-a dat deja destulă bătaie de cap până am pus-o pe direcţia de-acum. Maşinăriilor ăstora nu le place să fie întoarse.

Erik dădu din cap.

– Ne-am gândit deja. Săpăm în jurul maşinăriei, îi oferim destul spaţiu ca să se poată roti în loc. Court zice că e posibil să punem şenilele în mişcare pe rând, să înaintăm puţin într-o parte, iar în cealaltă să dăm puţin înapoi. Săpătorul o să se rotească, atâta vreme cât nu-i stă nimic în cale.

Raph apăru lângă Juliette. Stătuse deoparte pe toată durata discuţiei.

– Vin cu tine, îi zise.

Ea înţelese că nu era o întrebare. Dădu din cap, aprobându-l.

După ce le explică Erik ce aveau de făcut, oamenii începură să se împrăştie. Juliette prinse privirea lui şi îi arătă staţia radio.

– O să stau de vorbă cu Courtnee şi cu tata înainte de plecare şi am câţiva prieteni care s-au îndreptat spre ferme. O

să trimit pe cineva jos, să vă aducă o staţie radio, imediat ce găsesc una. Şi un încărcător. Dacă intru în legătură cu un siloz care vrea să vă primească, vă anunţ.

Erik dădu din cap. Vru să spună ceva, se uită la feţele oamenilor care încă se mai învârteau prin preajmă, apoi îi făcu ei semn să vină deoparte. Juliette îi întinse staţia radio lui Raph şi îl urmă pe Erik.

După câţiva paşi, el aruncă o privire în jur şi-i făcu semn să meargă mai departe. Şi iarăşi mai departe. Asta până ce ajunseră sub ultimul bec, care se legăna şi pâlpâia.

– Am auzit ce vorbesc unii dintre ei, spuse Erik. Vreau să ştii că nu sunt decât nişte rahaturi, bine?

Juliette se încruntă, nedumerită. Erik respiră adânc şi se uită la oamenii lui, de care se îndepărtaseră simţitor.

– Soţia mea lucra la etajele 120 când s-a lăsat în jos chestia aia. Toată lumea din jurul ei fugea în sus şi, cu toate că se simţea îmboldită să-i urmeze, a coborât drept aici, cu copiii noştri. A fost singura de pe etajul ei care a supravieţuit. Şi-a făcut loc printr-o mulţime al naibii de numeroasă ca să ajungă aici. Oamenii parcă înnebuniseră.

Juliette îl strânse de braţ.

– Mă bucur c-a reuşit.

Văzu lumina becului care se legăna oglindită în ochii lui Erik.

– Fir-ar să fie, Jules, ascultă ce-am de zis! În dimineaţa asta m-am trezit întins pe-o foaie de oţel ruginit, cu gâtul destul de înţepenit ca să mă gândesc c-o să rămână aşa pentru tot restul zilelor mele, cu doi afurisiţi de copii dormind pe mine ca pe-o saltea şi cu fundul amorţit de frig…

Juliette începu să râdă.

– …Lesley era întinsă acolo, privindu-mă. Cum mă priveşte ea de multă vreme. Pe urmă s-a uitat în jur, în gaura asta de iad ruginită, şi-a spus: „Slavă Domnului c-am avut locul ăsta în care să venim!”

Juliette îşi feri privirea şi-şi şterse ochii. Erik o prinse de braţ şi o întoarse spre el. Nu voia s-o lase să se retragă astfel.

– Ea a detestat tunelul. L-a urât. M-a urât pe mine, fiindcă lucram în două schimburi şi l-a detestat fiindcă am bombănit şi m-am plâns din cauza proptelelor pe care m-ai pus să le-aduc, din cauză că i-am făcut Minei 6 ce i-am făcut. L-a detestat

fiindcă îl detestam eu. Înţelegi?

Juliette dădu din cap.

– Acum ştiu că locul unde ne aflăm e la fel de bun ca multe altele. Nu cred că o să rezolvăm ceva săpând din nou, dar o să avem ceva de făcut până când o să găsim o rezolvare. Între timp, am de gând să mă trezesc, cu dureri în trup, lângă femeia pe care-o iubesc şi, dac-o să fiu destul de norocos, o s-o fac şi-n ziua următoare şi o să consider fiecare dimineaţă un dar. Asta nu e iadul. Asta e ceea ce ţi se întâmplă înainte de-a ajunge acolo. Şi tu ne-ai dăruit asta.

Juliette îşi şterse lacrimile de pe obraji. O parte din ea se detesta fiindcă plângea în faţa lui Erik. O altă parte îşi dorea să se arunce de gâtului lui şi să plângă. În clipa aceea, îi simţi lipsa lui Lukas mai mult decât ar fi crezut că e cu putinţă.

– Nu ştiu nimic despre această misiune nebunească pe care o iei asupra ta, dar eu îţi ofer tot sprijinul necesar. Dacă e nevoie să sap cu mâinile goale, o s-o fac. Termină-i pe nemernicii ăia. Vreau să-i găsesc în iad când o s-ajung acolo.

48
Silozul 17

Juliette îşi găsi tatăl în clinica pe care o improvizase într-o magazie golită şi ruginită. Raylee, electriciana din schimbul doi, gravidă în nouă luni, se odihnea întinsă pe un aşternut, cu soţul ei alături, amândoi ţinându-şi mâinile pe pântecele ei. Juliette îi văzu şi îşi dădu seama că bebeluşul lor avea să fie primul – poate din toate timpurile – născut în alt siloz decât părinţii lui. Copilul acela n-avea să intre niciodată în strălucitorul Departament Mecanic în care munciseră şi locuiseră ei, n-avea să urce niciodată în bazar ca să asculte muzică sau să vadă o piesă de teatru şi poate n-avea să se uite niciodată la un ecran, ca să cunoască lumea exterioară. Şi, dacă era fată, avea să fie în pericol să-şi aibă propriii copii, ca Hannah, fără să-i spună nimeni că n-ar trebui.

– Pleci? o întrebă tatăl ei.

Ea dădu din cap.

– Am venit să-mi iau rămas-bun.

– O spui de parcă n-o să ne mai vedem niciodată. O să urc să văd ce fac copiii imediat ce pun lucrurile în ordine aici. Şi după ce-l întâmpin pe noul venit.

Le zâmbi lui Raylee şi bărbatului ei.

– E un simplu „la revedere”, zise Juliette.

Le ceruse celorlalţi să jure că nu vor spune nimănui, şi mai ales lui Court şi tatălui ei, ce planuri avea ea. Când îl îmbrăţişă pentru o ultimă oară, încercă să nu-şi lase braţele s-o trădeze.

– Şi, aşa cum ştii, adăugă, retrăgându-se, copiii ăştia sunt ca şi ai mei, într-o mai mare măsură decât vor fi vreodată alţii. Aşa că, ori de câte ori nu sunt aici ca să am grijă de ei, dacă poţi să-i dai lui Solo o mână de ajutor… Uneori cred că el e mai copil decât toţi ceilalţi.

– O voi face. Şi ştiu. îmi pare rău pentru Marcus. Mă simt vinovat.

– Nu, tată. Te rog, nu trebuie. Doar… poartă-le de grijă când sunt eu prea ocupată pentru asta. Ştii cât de tare mă las uneori prinsă de câte un proiect.

El dădu din cap.

– Te iubesc, spuse ea.

Şi se grăbi să plece, înainte de a se trăda mai mult, pe ea

şi planurile ei. Pe coridor, Raph îşi săltă pe umăr un sac greu, iar Juliette îl înşfăcă pe al ei. împreună lăsară în urmă noul şir de lumini şi intrară într-un întuneric aproape deplin, fără să-şi folosească lanternele, fiindcă toate coridoarele le erau destul de bine cunoscute, iar ochii li se obişnuiră curând.

Ajunseră la postul de pază pustiu. Juliette văzu îndoindu-se furtunul de care se folosise ca să poată respira şi îşi aminti că trecuse pe acolo înotând. În faţa lor, scara era scăldată în lumina de un verde palid a becurilor de avarie. Juliette şi Raph îşi începură îndelungatul şi anevoiosul urcuş. Juliette îşi întocmise în minte lista oamenilor cu care trebuia să se întâlnească şi a lucrurilor pe care trebuia să le ia. Copiii trebuiau să fie la fermele de jos, în vechea lor casă. Ca şi Solo. Voia să-i vadă, apoi să meargă mai sus, la postul ajutorului de şerif, de unde să ia un încărcător şi unde spera să mai găsească şi o staţie radio. Dacă aveau noroc şi scoteau un timp bun, ar fi ajuns în fosta ei locuinţă din laboratorul de curăţire în noaptea aceea, la o oră târzie, şi ar fi început să pună la punct un ultim costum.

– Ţi-ai amintit să iei detonatoarele de la Walker? întrebă.

Avea senzaţia că uitase ceva.

– Da. Şi bateriile pe care le-ai vrut. Şi am umplut bidoanele. Avem tot ce ne trebuie.

– Voiam doar să mă asigur.

– Cum rămâne cu modificarea costumelor? întrebă Raph. Eşti sigură că acolo, sus, ai tot ce-ţi trebuie? Oricum, câte costume au rămas?

– Mai mult decât suficiente, răspunse ea.

Voia să-i spună, chiar atunci, că şi două erau mai mult decât suficiente. Era aproape sigură că Raph credea că o s-o însoţească tot drumul. Se pregăti să-i ţină piept într-o discuţie în contradictoriu.

– Da, dar câte? Sunt pur şi simplu curios. Înainte nu-i era nimănui permis să vorbească despre aşa ceva…

Juliette se gândi la magaziile dintre etajele 34 şi 35, la toate acele buncăre care păreau fără sfârşit.

– Două… poate trei sute de costume, răspunse. Mai multe decât am avut răbdare să număr. N-am modificat decât două.

Raph fluieră.

– De-ajuns pentru câteva sute de ani de curăţiri, nu-i aşa?

Presupunând că trimiţi afară un om pe an.

Juliette se gândi că avea dreptate. Şi, acum, când ştia cum era otrăvit aerul de-afară, presupuse că probabil asta prevedea planul: un flux constant de exilări. Nu pentru curăţire, ci pentru exact opusul ei. Pentru murdărirea lumii.

– Hei, o ţii minte pe Gina, de la Aprovizionare?

Juliette dădu din cap şi avu senzaţia că parcă îşi dăduse cu un ciocan peste degete. Câţiva oameni de la Aprovizionare reuşiseră să ajungă jos, dar Gina nu era printre ei.

– Ştiai că ne vedem, că avem o relaţie?

Juliette clătină din cap.

– Nu. îmi pare rău, Raph.

– Mda.

Intrară pe o altă buclă a scării.

– Gina a făcut la un moment dat o analiză a rezervelor. Ştii că aveau un computer ca să ţină o evidenţă riguroasă pentru orice, unde se află, câte au fost comandate şi nu s-au livrat încă şi toate celelalte chestii de soiul ăsta? Ei bine, la IT s-au ars mai multe cipuri din servere, poc, poc, poc, ştii, într-una din săptămânile alea când defecţiunile s-au ţinut lanţ…

– Ţin minte săptămânile alea, spuse Juliette.

– Ei bine, Gina s-a întrebat cât mai e până când vor rămâne fără astfel de cipuri. Se numără printre piesele pe care nu le pot fabrica ei, înţelegi? Lucruri complicate. Aşa că s-a uitat să vadă care e rata medie a căderilor şi câte bucăţi mai au în stoc şi rezultatul calculului a fost două sute patruzeci şi opt de ani.

Juliette se aştepta să continue.

– Numărul ăsta are vreo semnificaţie? îl întrebă.

– La început n-a avut. Dar a intrigat-o, fiindcă mai făcuse un calcul similar cu câteva luni înainte, tot din curiozitate, şi obţinuse un număr foarte apropiat. Acum câteva săptămâni, în biroul ei s-a ars un bec. Un simplu bec. S-a întâmplat tocmai când avea de terminat o lucrare şi i-a dat de gândit. Ai văzut ce magazie de becuri au, nu?

– Nu, adevărul e că n-am văzut.

– Ei, e imensă. M-a dus o dată acolo, jos. Şi…

Raph păstră tăcerea cât coborâră următoarele câteva trepte.

– Ei bine, magazia e pe jumătate goală. Şi Gina a făcut

calculele pentru becuri, având în vedere întregul siloz, şi a descoperit că rezerva e suficientă pentru încă două sute cincizeci şi unu de ani.

– E aproape acelaşi număr.

– Exact. Şi pe urmă a devenit curioasă de-a binelea – ţi-ar fi plăcut asta la ea – şi s-a apucat de astfel de calcule în timpul ei liber, pentru obiecte de mare importanţă, cum sunt pilele de combustie, implanturile pentru împiedicarea sarcinilor şi cipurile pentru cronometrare şi temporizare. Şi a obţinut de fiecare dată un număr foarte apropiat de două sute cincizeci. Atunci a înţeles că nu ne-a mai rămas mult timp.

– Două sute cincizeci de ani, spuse Juliette. Chiar ea a spus asta?

– Da. Mie şi altor câţiva, la beţie. Era beată moartă, ţine cont de asta. Şi-mi aduc aminte că... Raph râse. Mi-aduc aminte cum i-a spus Jonny că astfel de calcule te încurcă fără să te ducă nicăieri, însă el o s-o-ncurce dacă nu se duce repede la nevastă-sa. Iar una dintre prietenele Ginei de la Aprovizionare a spus că oamenii fac asemenea socoteli de pe vremea bunicii ei şi vor continua să le facă mereu. Iar Gina a zis că deocamdată e prea devreme ca să se gândească toată lumea la asta în acelaşi timp. A zis că, peste vreo două sute de ani, când oamenii vor intra în caverne goale să ia ultimele bucăţi din orice, o să fie mai mult decât evident.

– Îmi pare sincer rău că nu e şi ea aici, spuse Juliette.

– Şi mie.

Mai urcară câteva trepte.

– Dar nu de-asta ţi-am povestit, adăugă Raph. Tu ai spus că mai sunt vreo două sute de costume. Pare să fie vorba de acelaşi rezultat, nu?

– E o simplă presupunere, răspunse Juliette. N-am coborât acolo decât de vreo două ori.

– Dar pare să se potrivească. N-ai impresia că seamănă a numărătoare inversă? Zeii fie au ştiut câte rezerve să facă, fie n-au planuri pentru noi decât până la o anumită dată. Te face să te simţi ca laptele de scroafă, perisabil, nu? Cel puţin eu am senzaţia asta.

Juliette se întoarse spre prietenul ei albinos şi îl studie, văzu că, în lumina verzuie a lămpilor de avarie, căpăta o strălucire nefirească.

– S-ar putea, spuse. Poate că Gina chiar a descoperit ceva important.

Raph pufni.

– Mda, dar, ce naiba! Atunci o să fim morţi de mult.

Pe urmă râse şi hohotul îi reverberă în sus şi în jos pe scară, dar pe Juliette ideea o întristă. Nu numai că, la acea dată fatidică, aveau să fie morţi cu toţii, dar ştiind asta îi era mai uşor să suporte un adevăr cumplit şi morbid. Zilele tuturor erau numărate. Era o nebunie să încerci să salvezi ceva, mai ales dacă era vorba de o viaţă. În întreaga istorie a omenirii, nicio viaţă nu fusese cu adevărat salvată. Doar prelungită. Totul ajunge la un sfârşit.

49
Silozul 17

În ferme era întuneric, lămpile din plafon dormeau, în vreme ce temporizatoarele ticăiau în depărtare. Undeva, în celălalt capăt al culoarului năpădit de frunze, răbufneau voci, pretinzând că roadele coapte le aparţin şi pretenţiile stârneau dispute. Lucruri care nu fuseseră ale nimănui îşi găseau brusc proprietari. Asta îi amintea lui Hannah de vremuri grele. îşi strânse copilul la piept şi se apropie mai mult de Rickson.

Micul Miles deschidea drumul, cu lanterna lui aproape descărcată. Când îi pălea lumina, şi-o lovea de palmă, ceea ce îi dădea, cumva, mai multă vigoare. Hannah se uită peste umăr, către scări.

– De ce are Solo nevoie de atât de mult timp? întrebă.

Nu-i răspunse nimeni. Solo plecase să o caute pe Elise. Nu era neobişnuit pentru ea să fugă după ceea ce îi atrăgea atenţia, dar, cu toţi acei oameni pretutindeni, lucrurile se schimbaseră. Hannah îşi făcea griji.

Bebeluşul din braţele ei scânci. Aşa făcea când îi era foame. El avea dreptul să-i fie. Hannah refuza să se plângă; şi ea era flămândă. Schimbă poziţia copilului, apoi îşi desfăcu una dintre bretele salopetei şi-l lăsă să ajungă la sânul ei. Foamea era mai cumplită când te apăsa gândul că trebuie să mănânci pentru doi. Şi, de-a lungul acelui coridor, unde cândva atingea cu braţele roadele coapte – pe vremea când un stomac gol era unul dintre puţinele lucruri de care trebuia să se teamă –, parcelele înmugurite se întindeau surprinzător de pustiite. Devastate. Stăpânite.

Tulpinile şi frunzele foşniră ca hârtia când trecu Rickson dincolo de balustradă, să exploreze al doilea şi al treilea rând, în căutarea unei roşii, a unui castravete sau a unuia dintre fructele care se sălbăticiseră şi se răspândiseră printre alte culturi, cu braţele lor unduitoare răsucite în jurul celorlalte tulpini. Se întoarse cu zgomot şi îndesă în mâna lui Hannah ceva mic, cu o pată moale acolo unde stătuse prea mult pe pământ.

– Poftim, spuse şi plecă să mai caute.

– De ce iau atât de mult deodată? întrebă Miles, căutând şi el ceva de mâncare.

Hannah adulmecă micul dar adus de Rickson, care mirosea

vag a dovlecel, deşi nu prea bine copt. Vocile din depărtare se înălţară, certându-se. Ea muşcă o bucăţică şi se strâmbă când îi simţi gustul amar.

– Iau atât de mult fiindcă nu fac parte din aceeaşi familie, răspunse Rickson.

Vocea i se auzea de dincolo de plantele întunecate, care se legănară la trecerea lui printre ele.

Micul Miles îşi îndreptă lanterna către el când ieşi dintre şirurile de tulpini de porumb cu mâinile goale.

– Păi, nici noi nu facem parte din aceeaşi familie, spuse Miles. Nu cu adevărat. Şi nu ne-am purtat niciodată aşa.

Rickson sări peste balustradă.

– Bineînţeles că facem parte din aceeaşi familie. Trăim împreună şi muncim împreună, exact cum trebuie să facă o familie. Dar oamenii ăştia n-o fac, n-ai văzut? Nu vezi că se îmbracă diferit ca să poată fi deosebiţi? Nu trăiesc împreună. Străinii ăştia se vor lupta cum s-au luptat părinţii noştri. Nici părinţii noştri nu făceau parte din aceeaşi familie.

Rickson îşi dezlegă părul, adună şuviţele care-i atârnau în jurul feţei, apoi şi-l legă din nou. Vorbea în şoaptă şi se uita în întuneric, către locul de unde veneau vocile certăreţe.

– Vor face ce-au făcut părinţii noştri, se vor lua la bătaie pentru mâncare şi pentru femei, până când n-o să mai rămână nimic. Ceea ce înseamnă că, dacă ne atacă, trebuie să ne luptăm cu ei ca să supravieţuim.

– Nu vreau să mă lupt, zise Hannah.

Strânse din ochi şi îndepărtă copilul de sfârcul ei dureros, apoi începu să-şi aranjeze salopeta, ca să-l poată trece la celălalt sân.

– Tu n-o să fii nevoită să te lupţi, spuse Rickson, ajutând-o să-şi tragă salopeta.

– Înainte ne-au lăsat singuri, îi aminti Miles. Am trăit aici cu anii şi ei veneau şi-şi luau ce le trebuia fără să se lupte cu noi. Poate că şi oamenii ăştia vor face la fel.

– Asta a fost cu mult timp în urmă, zise Rickson.

Privi bebeluşul găsindu-şi locul la sânul mamei sale, apoi sări din nou peste balustradă şi intră în întuneric, să mai caute şi altceva.

– Ne-au lăsat în pace pentru că eram mici şi eram ai lor. Eu şi Hannah aveam vârsta ta. Tu şi fratele tău eraţi ţânci. Oricât

de urâtă ar fi fost lupta, ne-au lăsat pe noi, copiii, singuri, să trăim sau să murim.

– Dar veneau să ne vadă, insistă Miles. Şi ne aduceau câte ceva.

– Ceva ca Elise şi sora ei? întrebă Hannah.

Ea şi Rickson îşi aduceau des aminte de fraţii şi surorile lor moarte. Coridorul era plin de morţi, de oameni care pieriseră, aduşi de la etajele de sus, se gândi ea.

– Vor fi lupte, îi spuse lui Miles, care încă nu părea convins. Eu şi Ricksop nu mai suntem copii.

Îşi legănă pruncul, care sugea, aducându-i aminte cât de departe de copilărie ajunseseră.

– Aş vrea să plece, pur şi simplu, spuse Miles, îmbufnat.

Lovită de palmă, lanterna lui scoase un sunet ca un râgâit de bebeluş.

– Aş vrea ca totul să revină la normal. Aş vrea să fie Marcus aici. Fără el nu mă simt în largul meu.

– O roşie, spuse Rickson, ieşind victorios din întuneric.

Ridică sfera roşie în lumina lanternei lui Miles, care le îmbujoră feţele. De undeva apăru un cuţit. Rickson tăie leguma în trei şi îi întinse mai întâi lui Hannah partea ei. Roşu ca sângele, sucul se prelinse de pe mâinile lui, de pe buzele tinerei mame, de pe cuţit. Mâncară într-o tăcere relativă, în prezenţa îndepărtatelor şi înspăimântătoarelor voci de pe coridor.

Jimmy urca treptele înjurându-se în sinea lui, ca de obicei, fără să-l audă cineva. Se înjura şi înainta cu paşi apăsaţi pe spirala scării, generând vibraţii care urcau sau coborau, contopindu-se cu altele. Să stea cu ochii pe Elise începea să fie de-a dreptul sâcâitor. O singură privire într-o altă direcţie, şi fetiţa dispărea. Cum făcea Umbră când se stingeau toate lămpile de coacere în acelaşi timp.

– Nu, nu ca Umbră, murmură, pentru sine.

Umbră stătea aproape întotdeauna lângă picioarele lui. Se împiedica întotdeauna de Umbră. Cu Elise era altceva.

Trecu de încă un etaj pustiu şi îşi aminti că nu era ceva nou. Nu se întâmpla pe neaşteptate. Elise plecase şi se întorsese întotdeauna după bunul ei plac. Dar, când silozul era gol, el nu se îngrijorase niciodată. Se întrebă din nou ce anume făcea un loc periculos. Poate că, de fapt, nu locul era periculos.

– Hei, tu!

Jimmy ajunse la un alt etaj, 122. Din cadrul uşii, un bărbat îi făcu semn cu mâna. Purta salopetă aurie, ceea ce însemnase ceva pe vremea când lucrurile aveau o semnificaţie. Era primul om apărut în faţa lui Jimmy cât urcase douăsprezece etaje.

– N-ai văzut o fetiţă? întrebă el, ignorând faptul că şi celălalt părea dornic să-i fi ceară o informaţie. Atât de înaltă, îi arătă, ridicând palma la nivelul şoldului. Are şapte ani şi un dinte lipsă.

Arătă, pe deasupra bărbii, către propriii săi dinţi.

Străinul clătină din cap.

– Nu, dar tu eşti bărbatul care a locuit aici, nu? Supravieţuitorul?

Bărbatul în auriu ţinea în mână un cuţit, cu lama licărindu-i argintie ca un peşte în apă. Pe urmă râse şi se uită dincolo de balustrada scării.

– Ei, cred că suntem cu toţii supravieţuitori, nu-i aşa?

Întinse mâna şi apucă unul dintre furtunurile de cauciuc fixate de Jimmy şi de Juliette de pereţi pentru îndepărtarea apei care inundase silozul. Îl tăie cu o mişcare abilă a cuţitului. Apoi începu să tragă de partea inferioară, al cărei capăt opus se legăna liber, cu mult mai jos.

– Ăsta era pentru inundaţii… începu Jimmy.

– Probabil că ştii o mulţime de lucruri despre locul ăsta, îl întrerupse bărbatul. îmi cer scuze. Numele meu e Terry. Terry Harison. Fac parte din Comitetul de Pla… vru să zică, dar apoi se uită la Jimmy mijindu-şi ochii. La naiba! Habar n-ai de asta şi nici nu-ţi pasă, nu? Pentru tine, suntem cu toţii din acelaşi loc.

– Jimmy. Mă numesc Jimmy, dar multă lume îmi spune Solo. Iar furtunul ăla…

– Ai cumva idee de unde vine curentul electric? se interesă Terry, arătând cu capul către lămpile verzi de sub trepte. Noi ne-am instalat cu patruzeci de etaje mai sus. Acolo staţia radio e alimentată. Şi în unele dintre cablurile astea care se întind peste tot e curent. Tu le-ai tras?

– Pe câteva, răspunse Jimmy. Unele erau deja întinse. O fetiţă pe nume Elise a luat-o încoace. N-ai văz…?

– După părerea mea, curentul vine de sus, dar Tom m-a trimis să verific aici, jos. Spune că, în silozul nostru, curentul a venit întotdeauna de jos şi că aici ar trebui să fie la fel. Orice altceva e identic. Dar am văzut până la ce nivel a fost inundat

silozul. Nu cred că electricitatea a putut să vină de-acolo. Dar tu ştii răspunsul, nu? Silozul are nişte secrete pe care ni le poţi dezvălui? Ne-ar plăcea să ştim cum stau lucrurile cu acest curent electric.

Furtunul zăcea colac la picioarele bărbatului. Scoase din nou cuţitul la vedere. Îi scânteia în mână.

– Te-ai gândit vreodată cum ar fi să faci parte dintr-un comitet?

– Trebuie să-mi găsesc prietena, spuse Jimmy.

O altă lovitură de cuţit, şi cablul electric opuse rezistenţă. Era din pricina cuprului din centru. Bărbatul luă în mână o buclă a cablului negru şi-şi plimbă cuţitul peste ea, înainte şi înapoi, muşchii puternici reliefându-i-se sub tricoul pătat de sudoare. După câteva eforturi, cuţitul apăru prin partea opusă, tăind cablul în două.

– Dacă prietena ta nu-i cu oamenii din ferme, e probabil sus, cu cântătorii. Am trecut pe lângă ei când am coborât. Au găsit o capelă.

Terry arătă cu vârful cuţitului în sus înainte de a-l pune deoparte pentru a-şi încolăci cablul în jurul braţului.

– O capelă, repetă Jimmy. Ştia despre ce e vorba. Mulţumesc.

Terry

– Era corect să-ţi spun, răspunse celălalt, ridicând din umeri. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai dezvăluit de unde vine curentul electric.

– Curentul electric…?

– Da, ai spus că vine de sus. De la etajul…

– Treizeci şi patru? Am spus eu asta?

Terry zâmbi.

– Cred că da.

50
Silozul 17

Elise se uitase la oamenii de jos, din locul unde fusese apa – cei care munceau ca să sape un tunel de ieşire, ca să pornească din nou curentul electric, ca să aprindă luminile. Îi văzuse şi pe cei de la ferme, care culegeau o grămadă de mâncare şi se gândeau cum să hrănească pe toată lumea. Şi apoi întâlnise acel al treilea grup care aranja mobila, mătura podelele şi punea lucrurile în ordine. N-avea nici cea mai vagă idee ce încercau să facă.

Bărbatul cumsecade care-l văzuse ultimul pe Cuţulache stătea pe margine, vorbind cu un alt individ, unul îmbrăcat în alb, cu un cerc fără păr în creştetul capului, deşi părea prea tânăr ca să fie chel. îmbrăcămintea lui era stranie. Ca o cuvertură. Îi acoperea amândouă picioarele laolaltă şi era atât de largă şi de lungă încât rareori îi zăreai ghetele. Bărbatul cumsecade, cu barbă neagră, părea să susţină ceva cu hotărâre. Cel în alb stătea nemişcat, încruntându-se. Din când în când, câte unul sau amândoi odată se uitau la Elise şi fetiţa se gândi, neliniştită, că vorbeau despre ea. Poate că plănuiau cum să-l caute pe Cuţulache.

Mobila era aşezată în linii drepte, cu faţa în aceeaşi direcţie. Nu exista nicio masă, ca acolo unde mânca ea, în încăperile din spatele fermelor, unde se şi ascundea sub mobilier, închipuindu-şi că e şobolan şi că trăieşte alături de o întreagă familie de şobolani care vorbesc între ei, dând din mustăţi. În locul unde se afla acum nu erau decât scaune şi bănci, toate îndreptate către acelaşi perete pe care se afla un tablou din sticlă colorată, spartă pe alocuri. Un bărbat în salopetă lucra în spatele peretelui, vizibil prin locurile unde era spartă şi nedesluşit când se întrezărea prin partea rămasă intactă. Vorbi cu altcineva, care îi dădu, printr-o uşă, un cablu negru. Pregăteau ceva şi, când în spate se aprinse brusc o lumină, umplând încăperea de raze colorate cei câţiva oameni care mutau mobila încremeniră şi se holbară. Unii spuseră ceva în şoaptă. De fapt, toţi păreau să şoptească acelaşi lucru.

– Elise!

Bărbatul cu barbă neagră îngenunche lângă ea. Fetiţa tresări şi-şi strânse geanta la piept.

– Da? întrebă, cu voce stinsă.

– Ai auzit de Pact? o întrebă el.

Celălalt bărbat, cel fără păr în creştet şi cu cuvertură albă pe umeri, stătea în spatele lui, în picioare, la fel de încruntat. Elise îşi imagină că nu zâmbea niciodată.

Ea dădu din cap.

– Un parc e un loc cu iarbă, flori şi copaci, unde poţi să plimbi animale, adică doar dulăi şi căţeluşi, nu şi căprioare.

Bărbatul zâmbi.

– Pact, nu pare.

Dar, pentru Elise, cele două cuvinte sunau la fel.

– Iar dulăi şi căţeluşi sunt nume date aceluiaşi animal.

Ea nu avea chef să-l corecteze. Văzuse cum arătau dulăii şi în cartea ei, şi în bizar, şi erau înspăimântători. Căţeluşii nu erau aşa.

– De unde-ai auzit de căprioare? o întrebă bărbatul îmbrăcat în cuvertura albă. Aveţi aici cărţi pentru copii?

Ea clătină din cap.

– Avem cărţi adevărate. Am văzut căprioare. Sunt înalte şi caraghioase, au picioare subţiri şi trăiesc în pădure.

Bărbatul cu barbă şi salopetă portocalie nu părea interesat de căprioare. Nu la fel de mult cum era celălalt. Elise aruncă o privire spre uşă, întrebându-se unde erau toţi cei pe care-i cunoştea. Unde era Solo? Ar fi trebuit s-o ajute să-l găsească pe Cuţulache.

– Pactul e un document foarte important, spuse bărbatul în portocaliu.

Elise îşi aminti brusc, că se numea Rash. Domnul Rash. Se prezentase, dar ea nu prea ţinea minte numele. N-avusese niciodată nevoie să ştie prea multe. Domnul Rash se purta foarte frumos cu ea.

– Pactul e o carte, dar o carte mică, spunea el. Aşa cum şi tu eşti o femeie, dar una mică.

– Am şapte ani, zise fetiţa.

Nu mai era mică.

– Şi-o să faci şaptesprezece atât de curând, că nici n-o să ştii cum a trecut timpul.

Bărbatul cu barbă o mângâie pe obraz. Ea se trase înapoi, surprinsă, şi el se încruntă. Se întoarse să-i arunce o privire bărbatului în cuvertura albă, care o studia pe Elise.

– Ce cărţi erau acelea? întrebă bărbatul în alb. Cele cu animale, le-ai văzut aici, în silozul ăsta?

Elise îşi duse mâinile la geantă, parcă protejându-şi albumul. Era sigură că pagina cu căprioara e în cartea ei. Îi plăcea tot ce găsea despre lumea verde, despre pescuit, despre animale, despre soare şi despre stele. îşi muşcă buza, ca să se împiedice să spună ceva.

Bărbatul cu barbă – domnul Rash – îngenunche lângă ea. Ţinea în mâini o foaie de hârtie şi o bucată de cretă violet. Le aşeză pe bancă, lângă ea, şi-şi puse o mână pe genunchiul ei. Celălalt bărbat veni mai aproape.

– Dacă ştii că în locul ăsta există cărţi, e datoria ta faţă de Dumnezeu să ne spui unde se află, insistă bărbatul în cuvertură albă. Crezi în Dumnezeu?

Elise dădu din cap. Hannah şi Rickson îi vorbiseră despre Dumnezeu şi o învăţaseră rugăciunile de seară. Lumea i se înceţoşă în jur şi îşi dădu seama că are lacrimi în ochi. Şi le şterse. Lui Rickson nu-i plăcea deloc când ea plângea.

– Unde sunt cărţile alea, Elise? Cât de multe sunt?

– O grămadă, răspunse ea, cu gândul la toate cărţile din care furase pagini.

Solo se înfuriase atât de tare când descoperise că ea scoate din cărţi poze şi explicaţiile lor. Dar de acolo aflase de o nouă metodă de pescuit şi atunci Solo o învăţase cum să coasă paginile luate şi pescuiseră împreună.

Bărbatul în cuvertură albă îngenunche în faţa ei.

– Sunt cărţi din astea peste tot?

– El e părintele Remmy, îl prezentă Rash, făcându-i loc lângă Elise. Părintele Remmy o să ne călăuzească în aceste vremuri tulburi. Suntem o turmă. Înainte îl urmam pe părintele Wendel, dar unii pleacă din turmă, iar alţii i se alătură. Ca tine.

– Cărţile, repetă domnul Remmy, care părea prea tânăr ca să fie un părinte – probabil că nu era cu mult mai mare decât Rickson. Se află prin apropiere? Unde le putem găsi?

Îşi ridica mână spre tavan şi vorbea ciudat, cu o voce sonoră, care umplea pieptul lui Elise, care-o făcea să vrea să-i răspundă. Iar ochii lui – verzi ca Adâncurile inundate în care pescuiau ea şi Solo – îi trezeau dorinţa de a spune adevărul.

– Toate sunt în acelaşi loc, răspunse fornăind.

– Unde? şopti bărbatul.

O ţinea de mâini, iar celălalt bărbat se uita la ei cu o privire stranie.

– Unde sunt cărţile? E foarte important, fiica mea. Ştii, există o singură carte. Toate celelalte sunt minciuni. Acum spune-mi unde se află.

Elise se gândi la singura carte din geanta ei. Nu era minciună. Dar nu voia s-o atingă omul ăla. Nici pe ea nu voia s-o atingă, încercă să se tragă înapoi, dar mâinile lui mari o strângeau cu putere. Privirea lui ascundea ceva.

– Treizeci şi patru, şopti ea.

– Etajul treizeci şi patru?

Elise dădu din cap şi mâinile lui le eliberară pe ale ei. După ce bărbatul se îndepărtă, domnul Rash se apropie şi-şi puse o mână pe mâna lui Elise, acoperind locul de care o strânsese dureros celălalt individ.

– Părinte, putem…? întrebă el.

Bărbatul cu creştetul chel încuviinţă cu un gest, iar domnul Rash luă bucata de hârtie de pe bancă. Pe o parte era tipărit ceva. Pe cealaltă parte cineva scrisese ceva de mână. Mai era şi o bucată de cretă violet şi domnul Rash o întrebă pe Elise dacă ştie să scrie, dacă a învăţat alfabetul.

Fetiţa încuviinţă din cap. îşi duse încă o dată mâna la geantă, păzindu-şi cartea. Ştia să citească mai bine decât Miles. Avusese Hannah grijă de asta.

– Poţi să-ţi scrii numele? o întrebă bărbatul.

Îi arătă bucata de hârtie. În partea de jos erau trase nişte linii. Pe două erau deja scrise nume. Deasupra celeilalte, locul era gol.

– Aici, spuse el, arătându-i locul gol.

Îi dădu creta. Ea se strădui să citească o parte din celelalte cuvinte, dar scrisul era neclar. Cineva scrisese în grabă, pe o suprafaţă neuniformă. În plus, avea şi ochii înceţoşaţi.

– Doar numele tău, repetă bărbatul. Arată-mi!

Elise voia să plece. Voia să fie cu Cuţulache, cu Solo, cu Jewel şi chiar cu Rickson. îşi şterse lacrimile şi-şi înghiţi un suspin care ameninţa să o sufoce. Dacă făcea ce voiau, aveau s-o lase să plece. În încăpere se adunau din ce în ce mai mulţi oameni. Unii se uitau la ea şi vorbeau în şoaptă. Auzi un bărbat spunând că un altul e norocos, că sunt mai mulţi bărbaţi decât femei, că aceia care nu sunt atenţi vor rămâne pe dinafară. Se

uitau cu toţii la ea şi aşteptau. Mobila era acum aliniată, podelele măturate şi nişte frunze verzi de-ale plantelor culese erau împrăştiate în jurul unui podium.

– Aici, spuse domnul Rash.

O prinse de încheietura mâinii până când aduse creta deasupra liniei.

– Numele tău.

Şi toată lumea o privea. Elise ştia să scrie. Ştia să citească mai bine decât Rickson. Dar abia dacă mai vedea ceva. Era ca unii dintre peştii pe care-i prinsese cândva, sub apă, uitându-se în sus la oamenii ăia flămânzi. Dar îşi scrise numele. Spera că pe urmă o vor lăsa să plece.

– Bravo!

Domnul Rash se aplecă şi o sărută pe obraz. Oamenii începură să aplaude. Iar bărbatul în cuvertură albă şi fascinat de cărţi rosti câteva cuvinte cu voce cântată, tunătoare şi frumoasă în acelaşi timp. Spusele lui îi vibrară în adâncul pieptului când, în numele Pactului, declară pe cineva soţ şi soţie.

51
Silozul 1

Darcy intră în ascensor şi urcă până la Arsenal. Ascunse punga cu glonţul şi-şi îndesă rezultatele analizelor în buzunar, ieşi din lift şi căută pe bâjbâite panoul lat, plin de întrerupătoare. Ceva îi spunea că pilotul lipsă din capsula criogenică aflată în sala cu Personal pentru situaţii de urgenţă se ascundea la etajul ăla. Acolo îl găsiseră pe bărbatul ce trecea drept Păstorul. Şi tot acolo stătuseră câţiva piloţi timp de o lună sau două, într-o perioadă de activitate intensă. El, Stevens şi alţii mai căutaseră deja în acel loc de câteva ori, însă se lăsă condus de intuiţie. Pornea de la faptul că liftul avea nevoie de o comandă suplimentară, acceptată după tastarea codului de securitate, ca să-l aducă acolo.

Etajul era accesibil numai câtorva oameni din vârful ierarhiei şi agenţilor de securitate şi, cu ocazia vizitelor sale anterioare, Darcy văzuse de ce. Lăzi de muniţie căptuşeau pereţii. Sub faldurile prelatelor păreau să se afle drone militare. Pe rafturi stăteau piramide de bombe. Nu era ceva peste care să fi vrut să dea personalul de la bucătărie când venea după o conservă cu fulgi de cartofi şi apăsa din greşeală pe alt buton.

Căutările de mai înainte nu dăduseră niciun rezultat, dar printre rafturile înalte şi printre lăzile mari de plastic pe care le susţineau erau probabil mii de ascunzători. Darcy se uită cu atenţie pe rafturi, în vreme ce lămpile din plafon pâlpâiau şi se aprindeau.

Îşi imagină că e un pilot fugar, în căutarea unei ascunzători, sosit acolo cu un lift împroşcat cu sânge, la câteva secunde după ce omorâse un om.

Se ghemui şi examină betonul lucios din dreptul liftului. În faţa uşii acestuia, podeaua strălucea mai tare. Poate din cauza uzurii treptate, dar inegale, ca urmare a frecării de tălpile ghetelor. Se aplecă şi, când trase cu putere aer pe nări, simţi miros de frunze verzi şi de pin, de lămâi şi de vremuri trecute, când creşteau plante şi lumea avea parfumul prospeţimii.

Cineva spălase podeaua. De curând, se gândi el. Rămase ghemuit şi se uită printre grupările compacte de arme şi echipamente pentru situaţii de urgenţă, conştient că nu e singur. Ar fi trebuit să se ducă direct la Brevard şi să-şi aducă

întăriri. Acolo, înăuntru, se afla un bărbat în stare să ucidă, cineva cu pregătire militară, cineva din Personalul pentru situaţii de urgenţă, cineva care avea acces la toate armele din lăzi. Numai că omul ăla mai era şi rănit, fugar şi speriat. Întăririle nu păreau o idee bună.

Nu era vorba atât de faptul că el pusese indiciile cap la cap şi că îi aparţineau toate meritele, ci de convingerea lui tot mai fermă că, în privinţa crimelor, toate pistele duceau drept către vârful ierarhiei. Oamenii implicaţi se situau pe cele mai înalte poziţii. Dosarele fuseseră modificate, ca şi ordinea din sălile de criogenare profundă, deşi aşa ceva n-ar fi trebuit să fie posibil. Cei cărora le raporta ar fi putut fi amestecaţi. Şi Darcy stătuse acolo, sprijinindu-l pe adevăratul şi bătrânul Păstor în timp ce-l lovea pe impostor cu bocancii. Nimic din toate astea nu ţinea de protocol. Tot rahatul era o răfuială personală. îl ştia pe tipul care încasase bătaia, îl văzuse adesea în timpul schimburilor de noapte şi stătuse când şi când de vorbă cu el. îi venea greu să şi-l imagineze omorând oameni. Totul părea pe dos.

Îşi desprinse lanterna de la şold şi începu să inspecteze rafturile. Avea nevoie de ceva mai mult decât o lanternă puternică, de ceva mai mult decât primea un paznic de noapte. Etichetele de pe lăzi vorbeau despre o viaţă diferită, din care nu-şi amintea mare lucru. Săltă capacul mai multora – cu garniturile de etanşare pocnind uşor, până când găsi ceea ce căuta: un pistol H & K.45, modern şi vechi deopotrivă. Cel mai bun la data când ieşise din fabrică, însă din fabrica aia nu mai rămăsese decât amintirea. Fixă încărcătorul, sperând că muniţia era bună. Mai încrezător în sine cu o armă de foc în mână, continuă să se furişeze prin depozit cu mult mai multă hotărâre decât cu o zi înainte, când făcuse în grabă turul celor optzeci de etaje unde trebuia să caute.

Se uită sub toate prelatele. Sub una găsi unelte şi piese de schimb împrăştiate şi o dronă parţial demontată sau în curs de reparare. Lucrase cineva acolo de curând? Era imposibil să-ţi dai seama. Praful lipsea, dar nici n-ar fi avut cum să se depună sub prelată. Parcurse întregul perimetru, uitându-se pe podea după granule albe de polistiren, ca dovadă că un panou din tavan ar fi fost clintit de la locul său. Se uită în toate birourile din spate, căută urme de escaladare pe rafturi sau pe lăzile mari de sus. Apoi se îndreptă, spre cazarmă şi observă pentru prima oară uşa

metalică joasă a hangarului.

Se asigură că ridicase piedica pistolului. Prinse uşa de mâner şi o deschise brusc, după care se ghemui şi-şi îndreptă spre interior atât lanterna, cât şi pistolul.

Fu cât pe ce să împuşte nişte aşternuturi. La prima vedere, luase un morman de perne şi de pături mototolite drept un om adormit. Văzu alte dosare ca acelea de pe masa din sala de şedinţe, la strângerea cărora dăduse o mână de ajutor. Probabil că acolo stătuse ascuns omul pe care se străduiau să-l prindă. Trebuia să-i arate lui Brevard şi să pună pe cineva să cureţe locul. Nu reuşea să-şi imagineze cum putea cineva să trăiască astfel, ca un şobolan, închise uşa pangarului şi se îndreptă spre o alta, prin care intrai în cazarmă. O întredeschise. Se asigură că nu e nimeni pe coridor. Pe urmă trecu fără zgomot dintr-o încăpere în alta, măturându-le pe toate cu raza lanternei. Pe paturi nu se vedea nimic care să sugereze că acolo locuieşte cineva. Şi în sălile de baie domneau nemişcarea şi tăcerea. Bizar. Când ieşi din toaleta femeilor, i se păru că aude o voce. O şoaptă. Venea dinspre ultima uşă.

Îşi pregăti pistolul şi se opri în capătul coridorului. îşi lipi urechea de uşă şi ascultă.

Cineva vorbea. Încercă mânerul, văzu că uşa nu era încuiată, apoi inspiră adânc. Era gata să tragă imediat ce ar fi văzut un om întinzând mâna spre o armă. Se auzea deja explicându-i lui Brevard ce se întâmplase, cum i se trezise o bănuială, cum urmărise un indiciu fără să se gândească să ceară întăriri, cum venise acolo şi găsise un bărbat rănit, sângerând. Unul care scosese primul pistolul. El, Darcy, nu făcuse nimic mai mult decât să se apere. Încă un cadavru şi încă un caz închis. Era ceea ce avea să spună dacă povestea se termina urât. Toate astea şi nu numai îi trecură fulgerător prin minte când deschise brusc uşa, ridicându-şi arma.

În capătul opus al încăperii, un bărbat se întoarse spre el. Darcy îi strigă să nu se clintească şi înaintă, regăsindu-şi brusc şi firesc deprinderi adânc înrădăcinate.

– Nu te mişca! strigă şi bărbatul ridică mâinile.

Era un tânăr în salopetă gri, cu un braţ pe cap şi celălalt atârnându-i moale pe lângă corp.

Şi atunci Darcy văzu că totuşi ceva nu se potrivea. Nimic nu se potrivea. În faţa lui nu era un bărbat.

– Nu trage, se rugă Charlotte.

Ridică o mână şi se uită la bărbatul care se apropia, cu un pistol îndreptat spre pieptul ei.

– Ridică-te şi îndepărtează-te de birou! îi ceru el.

Vocea îi era fermă. Îi arătă peretele, gesticulând cu pistolul.

Charlotte aruncă o privire spre staţia radio. Juliette o întreba dacă o aude, o ruga să termine ceea ce începuse să spună, însă ea nu voia să-l pună la încercare pe bărbatul înarmat întinzând mâna spre butonul de emisie. Se uită la sculele împrăştiate, la şurubelniţe, la cleştii de tăiat sârmă, şi-şi aduse-aminte de lupta oribilă din ziua precedentă. Braţul îi zvâcnea sub pansamentul de tifon. O durea şi dacă-l ridica numai până la umăr. Bărbatul ajunse lângă ea.

– Ridică amândouă mâinile!

Poziţia lui – felul în care ţinea arma – îi aminti de antrenamentul de bază. Nu se îndoia că e în stare s-o împuşte.

– N-o pot ridica mai mult, îi zise.

Juliette o rugă din nou să spună ceva. Bărbatul aruncă o privire spre radio.

– Cu cine vorbeai?

– Cu unul dintre silozuri.

Charlotte întinse încet mâna către butonul de volum.

– Nu-l atinge! Treci lângă perete! Imediat!

Ea se supuse. Avea ca singură consolare speranţa că o s-o ducă la fratele ei. Măcar avea să afle ce-i făcuseră. Zilele ei de izolare şi de teamă ajunseseră la capăt. O străbătu un fior de uşurare fiindcă fusese descoperită.

– Întoarce-te cu faţa la perete! Pune-ţi mâinile la spate! încrucişează încheieturile!

Se supuse şi de data asta. Dar se şi răsuci în lateral, ca să-l privească peste umăr, şi întrezări un colier de fixare din plastic alb, pe care şi-l desprindea de centură.

– Fruntea la perete! spuse el.

Şi apoi îl simţi apropiindu-se, îi simţi mirosul, îi auzi răsuflarea şi toate planurile ei de a se întoarce brusc şi a se lupta cu el i se spulberară când colierul o strânse dureros de încheieturi.

– Unde sunt ceilalţi? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Sunt singură.

– Eşti pilot?

Charlotte încuviinţă din cap. El o prinse de umăr şi o răsuci.

– Ce faci aici? îi văzu bandajul de pe braţ şi ochii i se îngustară.

– Pe tine te-a împuşcat Eren.

Ea nu răspunse.

– Ai ucis un om bun, adăugă el.

Charlotte îşi simţi ochii umplându-se de lacrimi. îşi dorea s-o ducă unde avea de gând, s-o adoarmă iarăşi, să o lase să-l vadă pe Donny, să se întâmple toate cât mai repede.

– N-am vrut, se dezvinovăţi, cu voce pierită.

– Cum ai ajuns aici? Ai fost cu ceilalţi piloţi? Pentru că… femeile nu…

– M-a trezit fratele meu.

Charlotte arătă cu capul către pieptul bărbatului, unde strălucea emblema Securităţii.

– Voi l-aţi luat de-aici.

Şi îşi aduse-aminte de ziua în care veniseră după Donny, cu Thurman sprijinindu-se de un tânăr. Îl recunoscu pe bărbatul din faţa ei şi alte lacrimi îi umplură ochii.

– E… încă în viaţă?

El îşi feri o clipă privirea.

– Da. Încă se mai agaţă de viaţă.

Charlotte simţi lacrimile prelingându-i-se pe obraji.

Bărbatul se uită din nou la ea.

– E fratele tău?

Ea dădu din cap. Cu mâinile legate la spate, nu-şi putea şterge nasul, nu putea nici măcar să şi-l şteargă de salopetă, înălţându-şi un umăr. Era surprinsă că omul ăla venise singur, că nu chema întăriri.

– Pot să-l văd? întrebă.

– Mă-ndoiesc. Azi îl vor adormi din nou. îşi îndreptă pistolul spre staţia radio, în timp ce Juliette cerea din nou un răspuns. Ştii, n-ai făcut bine. I-ai pus în pericol pe cei cu care vorbeai, oricine ar fi. Ce-a fost în capul tău?

Charlotte îl studie. Părea de vârsta ei, între treizeci şi treizeci şi cinci de ani, şi arăta mai mult a soldat decât a poliţist.

– Unde sunt ceilalţi? întrebă ea. De ce nu mă iei de-aici?

mai zise, făcând semn spre uşă.

– O s-o fac. Dar mai întâi vreau să înţeleg ceva. Cum aţi reuşit, tu şi fratele tău… cum ai ieşit de la criogenare?

– Ţi-am spus, m-a trezit el.

Charlotte aruncă o privire spre masa plină de însemnările lui Donny. Harta stătea deasupra, iar notiţa intitulată „Pactul” era la vedere. Agentul de securitate se întoarse să vadă la ce se uita. Se îndepărtă de ea şi puse mâna pe unul dintre dosare.

– Şi cine l-a trezit pe fratele tău?

– De ce nu-l întrebi pe el?

Charlotte începea să-şi facă griji. I se părea de rău augur că n-o lua de acolo, părea că acţionează nerespectând regulile. În Irak văzuse oameni care ignorau regulamentul. Şi niciodată ca să facă vreo faptă bună.

– Te rog, du-mă să-l văd pe fratele meu, spuse. Mă predau. Scoate-mă de aici!

El o privi din nou cu ochi îngustaţi, apoi îşi reîndreptă atenţia către dosare.

– Ce-s toate astea?

Luă harta şi o studie, apoi o lăsă jos şi luă o altă foaie de hârtie.

– Am scos lăzi cu aşa ceva din cealaltă încăpere. La ce naiba lucraţi voi doi?

– Ia-mă de-aici şi gata! îl imploră Charlotte.

Începea să se teamă.

– Ai răbdare un minut.

Bărbatul studie staţia radio, găsi butonul de volum şi îl închise. Se lipi cu spatele de birou şi se sprijini de el, cu pistolul agăţat cu nonşalanţă la şold. Urma să-şi lase pantalonii în jos, înţelese Charlotte. Şi-avea s-o silească să îngenuncheze. Nu mai văzuse o femeie de câteva sute ani, era dornic să afle cum le poate trezi. Asta voia. Charlotte se întrebă dacă n-ar fi fost bine să alerge spre uşă, sperând că o să tragă şi că fie o să rateze, fie o s-o nimerească drept în…

– Cum te cheamă? o întrebă el.

Ea îşi simţi lacrimile prelingându-i-se pe obraji. Vocea îi tremură, dar reuşi să-şi şoptească numele.

– Eu sunt Darcy. Linişteşte-te. Nu-ţi fac niciun rău.

Charlotte începu să tremure. Era exact ce-şi imagina ea că ar spune un bărbat înainte de a face o josnicie.

– Înainte de a te preda, vreau doar să pricep ce naiba se petrece. Fiindcă tot ce-am văzut azi mă face să bănuiesc că e vorba de ceva mai important decât tine şi decât fratele tău. Mai important decât slujba mea. La naiba, din câte-mi pot da seama, mă tem că, imediat ce te duc sus, în biroul nostru, voi fi adormit, iar tu vei fi adusă înapoi aici, să-ţi continui munca.

Charlotte râse. îşi lăsă capul pe-o parte şi-şi şterse de umăr lacrimile care-i atârnau de bărbie.

– Mă-ndoiesc, răspunse.

Şi începu să creadă că într-adevăr n-avea de gând să-i facă niciun rău, că era atât de curios precum părea. Privirea i se îndreptă din nou spre dosare.

– Ai idee ce-au plănuit pentru noi? îl întrebă.

– Greu de spus. Ai ucis un om foarte important. Şi n-ar trebui să fii trează. Presupun că vei ajunge înapoi, în criogenare profundă. Vie sau moartă, nu ştiu.

– Nu mă refer la ce vor face cu mine şi cu fratele meu, ci la ce planuri au pentru noi toţi. Ce-o să se-ntâmple după ultimul schimb.

Darcy căzu o clipă pe gânduri.

– Nu… nu ştiu. Nu mi-am pus niciodată întrebarea asta.

Charlotte arătă cu capul către dosarele de lângă el.

– E totul acolo. Când voi ajunge din nou la criogenare, n-o să conteze dac-o să fiu vie sau moartă. N-o să mă mai trezesc niciodată. Aşa cum nu se va mai trezi nici mama, nici sora, nici soţia ta sau orice altă femeie dragă ţie şi care se află aici.

Darcy se uită la dosare şi ea înţelese că nu trebuia să privească faptul că n-o luase imediat de-acolo ca pe o problemă, ci ca pe o oportunitate. De aceea nu lăsau pe nimeni să afle adevărul. Dacă ar fi ştiut, nimeni n-ar fi fost de acord.

– Inventezi, spuse Darcy. N-ai de unde şti ce-o să se întâmple după…

– Întreabă-ţi şeful. Vezi ce spune. Sau întreabă-l pe şeful şefului tău. Şi continuă să pui întrebări. Poate că, la Criogenare Adâncă, o să fii pus în capsula de lângă a mea.

Darcy o studie o clipă. Pe urmă lăsă pistolul jos şi-şi descheie nasturele de sus al salopetei. Apoi pe următorul. Continuă să şi-i descheie până în talie şi Charlotte ştiu că îi ghicise corect intenţiile. Se pregăti să sară la el, să-i tragă un şut între picioare, să-l muşte…

Darcy luă dosarele şi le strecură pe rând sub salopetă, la spate, îndesându-le în boxeri. Apoi îşi încheie salopeta la loc.

– O să le citesc. Acum să mergem.

Luă pistolul şi arătă cu el spre uşă, iar Charlotte răsuflă adânc, recunoscătoare. Trecură pe lângă posturile de pilotaj. Se simţea sfâşiată pe dinăuntru. îşi dorise să fie luată de-acolo, dar acum ar fi vrut să mai vorbească. Se temuse de el, însă acum voia să aibă încredere în el. Pentru ea, salvarea însemnase să fie arestată, să fie adormită iarăşi, totuşi acum întrevedea o altă salvare.

Când ieşiră pe culoar, inima îi bătea cu putere. Darcy închise uşa sălii de pilotaj. Charlotte trecu pe lângă dormitoare şi pe lângă băi, apoi, neputându-şi folosi mâinile legate la spate, se opri în celălalt capăt al coridorului, aşteptând să deschidă el uşa Arsenalului.

– Ştii, l-am cunoscut pe fratele tău, spuse Darcy, ţinând deschisă uşa pentru ea. Nu mi s-a părut niciodată un tip periculos. Nici tu nu pari.

Charlotte clătină din cap.

– N-am vrut niciodată să fac rău cuiva. Noi doi n-am căutat nimic altceva decât adevărul.

Traversă Arsenalul, îndreptându-se către lift.

– Asta-i problema cu adevărul, ripostă Darcy. Atât mincinoşii, cât şi oamenii sinceri pretind că se află în posesia lui. Iar asta-i pune pe cei aflaţi în poziţia mea într-o situaţie dificilă.

Charlotte se opri brusc. Faptul păru să-l surprindă pe Darcy, care se retrase un pas şi-şi încleştă mâna pe pistol.

– Să ne continuăm drumul, îi spuse.

– Aşteaptă, zise Charlotte. Vrei adevărul? Se răsuci şi arătă cu capul spre dronele de sub prelate. Ce-ar fi să nu te mai încrezi în ce-ţi spun alţii? Să Au-ţi mai laşi intuiţia să decidă de partea cui e dreptatea? Lasă-mă să-ţi arăt. Poţi să vezi cu ochii tăi ce e afară.

52
Silozul 1

În lateral, corpul lui Donald era un amestec de purpuriu, negru şi vineţiu. îşi săltă tricoul, cu salopeta atârnându-i în jurul şoldurilor, şi-şi inspectă coastele în oglinda de la baie. Portocaliul şi galbenul se combinau într-o pată din mijlocul vânătăii. O atinse delicat cu vârfurile degetelor şi un şoc electric i se propagă în josul picioarelor şi îi vibră în genunchi. Abia reuşi să nu se prăbuşească şi avu nevoie de câteva clipe ca să-şi recapete răsuflarea. îşi lăsă tricoul în jos cu mare grijă, îşi încheie salopeta şi se întoarse în pat şchiopătând.

Îl dureau gambele de când se apărase de loviturile lui Thurman. Pe antebraţ avea o umflătură care părea un al doilea cot. Şi în timpul fiecărui acces de tuse îşi dorea să moară. Încercă să adoarmă. Somnul era un vehicul care-l purta prin timp, ajutându-l să ocolească prezentul. Un tramvai pentru deprimaţi, pentru nerăbdători şi pentru muribunzi. Trei atribute care îl descriau pe Donald deopotrivă.

Stinse lampa de lângă pat şi rămase întins în întuneric. Se gândi că atât capsulele criogenice, cât şi schimburile erau forme excesive ale somnului. Nu erau nefireşti în sine, nefirească era numai durata. Urşii hibernau un anotimp întreg. Oamenii hibernau în fiecare noapte. Fiecare zi era un schimb, o fracţiune din viaţă. îţi făceai planuri pe termen scurt, până la următorul interval de întuneric, gândindu-te prea puţin să-ţi înşiruieşti zilele într-un întreg util, ca un şirag de perle valoroase. Totul se rezuma la a supravieţui încă o zi.

Tuşi, ceea ce-i stârni străfulgeri de durere atroce în coaste şi de lumină violentă în faţa ochilor. Se rugă să leşine, să-şi dea ultima suflare, dar zeii răspunzători de soarta lui erau experţi în tortură. Chin suficient, dar nicidecum în exces. *Nu-l ucideţi*! îşi auzea rănile şoptindu-şi una alteia. *Avem nevoie de el viu*, *să sufere pentru tot ce-a făcut*

Tuşea încetă, lăsându-i şust de cupru pe buze şi stropi de sânge pe salopetă, dar nu-i păsa. îşi lăsă capul pe spate, cu părul scăldat în sudoarea izvorâtă din durere şi efort, şi ascultă gemetele anemice care-i scăpau printre buze.

Trecură ore sau minute. Zile. O bătaie uşoară în uşă, pocnetul unui întrerupător, lumina aprinsă. Trebuia să fie

gardianul cu cina, cu micul dejun sau cu o altă însărcinare fără importanţă din timpul zilei. Sau Thurman, ca să-i facă reproşuri, să-i pună întrebări şi să-l adoarmă.

– Donny?

Era Charlotte. Pe coridorul din spatele ei se zărea lumina difuză din timpul nopţii. Sora lui se apropie, iar silueta unui bărbat – ofiţer de securitate – umplu cadrul uşii. O descoperiseră şi o închideau şi pe ea. Dar măcar îi ofereau acel moment. Se ridică prea repede, aproape dezechilibrându-se, dar se găsiră unul pe altul şi se îmbrăţişară, strângând amândoi din ochi de durere.

– Coastele mele! şuieră Donald.

– Atenţie la braţul meu! spuse Charlotte.

Se desprinse de el şi se retrase un pas. Donald se pregătea s-o întrebe ce se întâmplase cu braţul ei, dar ea îşi duse un deget la buze.

– Repede! îl îndemnă. Pe aici!

Donald se uită pe lângă ea, la bărbatul din uşă. Mătura coridorul cu privirea, în ambele sensuri, părând să se teamă mai mult de apariţia cuiva decât de evadarea lui şi a lui Charlotte. Durerea din coaste i se domoli când înţelese ce se petrecea.

– Plecăm? întrebă.

Sora lui dădu din cap şi-l ajută să se ridice. Donald ieşi în urma ei pe coridor.

Avea atâtea întrebări, dar tăcerea era de o importanţă capitală. Nu era momentul potrivit. Ofiţerul de Securitate închise uşa şi o încuie. Charlotte se îndrepta deja către lift. Donald o urmă desculţ şi şchiopătând, cu piciorul stâng strigându-şi durerea la fiecare pas. Erau la etajul Administraţiei. Trecură pe lângă biroul Contabilităţii, unde funcţionarii ţineau evidenţa pieselor de schimb şi a proviziilor; pe lângă înregistrări, unde erau consemnate cele mai semnificative întâmplări din silozuri, pentru a fi apoi stocate în servere; pe lângă Controlul Populaţiei, de unde veniseră atât de multe rapoarte de care se folosise cândva. Peste tot domnea liniştea, aşa cum nu se întâmpla decât la primele ore ale dimineţii. La postul de pază nu era nimeni. Dincolo de el îi aştepta un lift, imobil şi zumzăind insistent. Donald remarcă mirosul puternic de detergent. Charlotte dezactivă butonul de staţionare, îşi scană legitimaţia şi apăsă pe butonul etajului la care se afla Arsenalul. Gardianul

se strecură pieziş printre uşile care se închideau şi Donald îi văzu pistolul din mână. Şi înţelese că nu-l ţinea astfel de teamă că vor fi descoperiţi. Nu erau pe de-a-ntregul liberi. Tânărul stătea în partea opusă a liftului şi-i supraveghea prudent pe el şi pe pe sora lui.

– Te cunosc, spuse Donald. Eşti în serviciul de noapte.

– Darcy, zise gardianul.

Nu-i întinse mâna. Donald se gândi la postul de pază pustiu şi înţelese că însoţitorul lor ar fi trebuit să se afle acolo.

– Darcy, exact. Ce se petrece?

Donald se întoarse spre sora lui. Un pansament din tifon îi ieşea pe lângă mânecile scurte ale tricoului.

– Te simţi bune?

– Foarte bine.

Tremurând vizibil, Charlotte se uită la uşile liftului, care se luminară şi glisară, închizându-se.

– Am lansat o altă dronă, a zis ea, întorcându-se spre Donald, cu ochi arzători. A străbătut toată distanţa.

– Ai văzut-o?

Donald uită de răni, uită de bărbatul înarmat din lift. Trecuse atâta timp de când primul zbor îl ajutase să întrezărească cerul albastru, încât începuse să creadă că, de fapt, nu se întâmplase. Celelalte zboruri eşuaseră, nu mai ajunseseră niciodată atât de departe. Liftul încetini în apropierea depozitului.

– Lumea nu e distrusă, confirmă Charlotte. Numai partea noastră din ea.

– Să coborâm, spuse Darcy, făcând semn cu arma. Apoi vreau să pricep ce naiba se petrece. Şi, ascultaţi-mă, nimic nu mă poate împiedica să vă pun pe amândoi din nou sub cheie înainte de a veni colegul meu din schimbul de dimineaţă. O să neg că am purtat vreodată discuţia asta.

Imediat ce intrară în Arsenal, Donald respiră adânc, şuierător, şi îşi pipăi buzunarul din spate. îşi scoase cârpa şi tuşi, aplecându-se ca să micşoreze presiunea asupra coastelor. Apoi îşi împături cârpa şi o puse la loc prea repede ca să poată Charlotte vedea ceva.

– Să-ţi aducem nişte apă, spuse ea, cu ochii la magazia cu provizii.

El o refuză cu un gest şi se întoarse spre Darcy.

– De ce ne ajuţi? îl întrebă, cu voce răguşită.

– Nu vă ajut, insistă tânărul. Ascult ce-aveţi de spus, zise arătând cu capul spre Charlotte. Sora ta a făcut nişte afirmaţii uimitoare şi am citit câte ceva cât a pus la punct aparatul de zbor.

– I-am dat câteva notiţe de-ale tale, spuse Charlotte. Şi drona a zburat. El m-a ajutat s-o lansez. Am coborât-o într-o mare de iarbă. Iarbă adevărată, Donny! Pe urmă, senzorii au mai funcţionat o jumătate de oră. Iar noi am continuat să ne uităm, fără să ne putem desprinde privirile.

– Totuşi, obiectă Donald, cu ochii la Darcy. Nu ne cunoşti.

– Nici pe şefii mei nu-i cunosc. Nu cu adevărat. Dar am văzut ce bătaie ai încasat şi nu mi-a căzut bine. Voi doi luptaţi pentru ceva şi ar putea fi ceva rău, ceva căruia o să-i pun capăt, dar am remarcat un tipar. Imediat ce vin cu o întrebare fără legătură cu îndatoririle mele, se întrerupe fluxul de informaţii. Mi se cere să lucrez în schimbul de noapte şi să las cafea proaspătă dimineaţa, dar îmi amintesc că, într-o altă viaţă, am fost altceva. Am fost învăţat să îndeplinesc ordinele, dar până la un anumit punct.

Donald dădu din cap cu un aer sumbru. Se întrebă dacă tânărul acela luptase peste ocean. Şi dacă primise cumva tratament pentru tulburarea de stres posttraumatic. În mintea lui revenise ceva, un soi de conştiinţă.

– O să-ţi explic ce se petrece aici, îi spuse.

Se îndepărtă de uşile liftului, conducându-i pe ceilalţi doi către zona depozitului unde se găseau apa îmbuteliată şi raţiile individuale de hrană pentru soldaţii în misiune.

– Fostul meu şef – omul pe care l-ai văzut aducându-mă în halul ăsta – mi-a explicat nişte lucruri. Mai multe decât a avut intenţia. Pusesem deja mare parte cap la cap, dar el a umplut nişte goluri.

Donald săltă capacul uneia dintre lăzile de lemn deschise mai înainte de sora lui. Se strâmbă de durere şi ea se repezi să-l ajute. Înşfăcă o cutie cu apă şi o desfăcu, apoi sorbi îndelung, în timp ce Charlotte scotea alte două. Darcy îşi mută pistolul în cealaltă mână ca să ia una. Donald simţea prezenţa nenumăratelor lăzi cu arme din jurul său. Era sătul de ele. Dar, cumva, teama de cea din mâna lui Darcy dispăruse. Durerea din pieptul lui era un alt soi de rană. O moarte rapidă ar fi fost o

binecuvântare.

– Nu suntem noi primii oameni care au încercat să ajute un siloz, continuă el. Asta mi-a dezvăluit Thurman. Şi foarte multe au căpătat acum sens. Haideţi!

Îi conduse pe coridor spre o altă zonă. Deasupra, un bec pâlpâi. Avea să se ardă curând. Donald se întrebă dacă o să-şi dea cineva osteneala să-l înlocuiască. Găsi lada de plastic pe care şi-o alesese drept ascunzătoare într-o mare de alte lăzi, se strădui s-o dea jos şi îşi simţi coastele urlând. Respiră adânc, ostoindu-şi durerea, şi, ajutat de sora lui, care îşi folosi mâna teafără, o duse în sala de şedinţe. Darcy îi urmă.

– Munca Annei, gemu Donald, săltând lada pe masă, în vreme ce Darcy aprindea lumina.

O schiţă a silozurilor stătea sub o foaie groasă de sticlă, iar sticla era plină de notiţe vechi, scrise cu creion cerat şi aproape ilizibile de atâta frecat de coate, dosare şi pahare cu whisky. Toate însemnările lui dispăruseră, dar era în regulă. Trebuia să caute ceva vechi, ceva din trecut, din schimbul lui precedent. Scoase mai multe dosare şi le trânti pe masă. Charlotte începu să le răsfoiască. Darcy rămăsese lângă uşă şi se uita din când în când la podeaua stropită cu sânge acum uscat.

– Cu ceva vreme în urmă, un siloz a fost închis fiindcă emitea pe un canal general. Nu pe schimbul meu.

Le arătă pe schiţă Silozul 10, pe care se vedeau urmele unui „X” roşu.

– O scurtă transmisie pe câteva canale, apoi l-au anihilat. Însă Silozul 40 a fost cel care i-a dat Annei de lucru aproape un an.

Găsi dosarul pe care-l căuta şi îl deschise. La vederea scrisului ei, i se împăienjeni privirea. Ezită, îşi trecu palmele peste cuvinte, îşi aminti ce făcuse. Omorâse singura persoană care încercase să-l ajute, singura persoană care-l iubise. Singura persoană care voise să ajute silozurile. Totul pentru că se simţise vinovat şi dezgustat de sine însuşi fiindcă o iubea.

– Iată un rezumat al evenimentelor, spuse, uitând ce căuta.

– Treci la subiect! îi ceru Darcy. Despre ce e vorba? Schimbul meu se termină peste două ore şi curând se face ziuă. Trebuie să fiţi amândoi sub cheie până atunci.

– Ajung imediat acolo. Donald îşi şterse ochii şi se linişti,

apoi flutură din mână către un colţ al mesei. Toate aceste silozuri s-au îţitunecat cu mult timp în urmă. Vreo douăsprezece sau cam aşa ceva. A început cu Silozul 40. Probabil că au făcut un soi de revoluţie, pe tăcute. Una fără vărsare de sânge, fiindcă n-am primit niciodată niciun raport. Nu s-au purtat niciodată ciudat. A fost ceva foarte asemănător cu ce se întâmplă în 18 chiar acum…

– Cu ce s-a întâmplat, îl corectă Charlotte. Am veşti de la ei. Silozul a fost anihilat.

Donald dădu din cap.

– Mi-a spus Thurman. Am vrut să zic „s-a întâmplat”. Thurman mi-a dat de înţeles şi că la început au vrut să construiască mai puţine silozuri, dar au tot adăugat, pentru redundanţă. Câteva dintre rapoartele pe care le-am găsit sugerează acelaşi lucru. Ştiţi ce cred? Că au adăugat prea multe. Nu le-au putut monitoriza cu suficientă atenţie. E ca şi cum ai avea câte-o cameră de luat vederi la fiecare colţ de stradă, dar nu şi destui oameni care să urmărească imaginile. Aşa că silozul ăla le-a scăpat din vedere.

– La ce te referi când spui că s-au întunecat silozurile? întrebă Darcy.

Se apropiase pe nesimţite de masă şi studia schiţa de sub geam.

– Toate camerele au încetat simultan să mai trimită imagini. La apelurile noastre nu mai răspundea nimeni. Ordinul ne împuterniceşte să anihilăm silozurile care se izolează, aşa că am gazat locul. Am deschis uşile. Şi pe urmă s-a mai întunecat un siloz. Şi încă unul. Şefii din schimbul de atunci au dedus că, pe lângă întreruperea transmiterii imaginilor, cei din silozuri distruseseră sistemul de alimentare cu gaz. Aşa că au trimis către toate silozurile rebele comanda de demolare…

– Comanda de demolare?

Donald dădu din cap şi-şi domoli tuşea cu o gură de apă. Se şterse cu dosul mânecii. Era reconfortant să vadă toate însemnările pe masă. Piesele se îmbinau perfect.

– Silozurile au fost construite astfel încât să se poată surpa şi se vor surpa toate, în afară de unul. Dar gravitaţia n-are cum să le provoace prăbuşirea, aşa că ne-au pus să le construim – m-au pus pe mine să le proiectez – cu lespezi imense de beton între etaje.

Donald clătină din cap.

– La vremea respectivă n-am înţeles de ce. Pentru asta a fost nevoie să săpăm gropi mai adânci, au crescut costurile, cantitatea de beton a fost uriaşă. Mi s-a spus că ţine de prevenirea efectelor bombelor antibuncăr şi împiedică pătrunderea radiaţiilor. Dar e vorba de ceva mai urât. Au vrut să aibă ce surpa. Pereţii rămân pe loc, sunt încastraţi în pământ.

Luă încă o înghiţitură de apă.

– De-asta e necesar betonul. Iar lifturi n-au vrut din cauza gazului. Nici de ce ne-au cerut să le scoatem nu înţelesesem. Au spus că vor un design mai „aerisit”. E mult mai greu să gazezi un loc când poţi izola etajele.

Tuşi în scobitura braţului, apoi îşi plimbă degetul pe masă, înconjurând o porţiune din schemă.

– A fost ca un cancer. Probabil că Patruzeci a comunicat cu silozurile vecine sau le-a deconectat şi pe acelea, a sabotat sistemul de la distanţă. Şefii schimbului din silozul nostru au început să trezească oameni care să rezolve problema. Comenzile de demolare nu aveau efect, nimic nu funcţiona. Anna a bănuit că în Patruzeci au descoperit explozibilii şi au blocat frecvenţa de activare, ceva de genul ăsta.

Tăcu atunci când îşi aduse-aminte de paraziţii din staţia ei radio, de jargonul pe care-l folosiseră şi care-i dăduse lui dureri de cap, dar o făcuse pe ea să pară atât de inteligentă şi de încrezătoare în sine. Privirea îi căzu pe un colţ al încăperii în care se aflase cândva un pat, un pat de care se apropia ea tiptil în miez de noapte ca să se strecoare în braţele lui. îşi termină apa şi îşi dori să fi avut o băutură mai tare.

– În cele din urmă a izbutit să reactiveze detonatoarele şi să dărâme silozurile, continuă el. Altminteri ar fi fost nevoiţi să rişte trimiţând drone sau oameni, conform instrucţiunilor finale din Ordin. Pe ultimele pagini ale cărţii.

– Asta am făcut noi, spuse Charlotte.

Donald dădu din cap.

– Eu am făcut încă şi mai mult înainte de a te trezi, când la etajul ăsta mişunau piloţii.

– Prin urmare, asta li s-a întâmplat acelor silozuri? S-au surpat?

– Aşa a spus Anna. Totul mergea bine. Conducătorii de aici se bazau pe ea, o credeau pe cuvânt. Am fost cu toţii adormiţi

din nou. Am bănuit că e ultimul meu pui de somn, că n-o să mă mai trezesc niciodată. Criogenare profundă. Dar am fost adus pentru un alt schimb şi toată lumea îmi spunea pe un alt nume. M-am trezit drept altcineva.

– Thurman, zise Darcy. Păstorul.

– Da, numai că, în povestea asta, eu am fost oaia.

– Tu eşti cel care aproape c-a trecut dincolo de deal?

Donald o văzu pe Charlotte crispându-se. îşi reîndreptă atenţia către dosare, fără să răspundă.

– Femeia asta despre care vorbim, spuse Darcy. Ea a amestecat informaţiile din baza de date?

– Da. I-au dat acces complet, ca să le rezolve problema; atât de gravă era. Şi curiozitatea a îndemnat-o să se uite şi în alte locuri. A găsit această însemnare despre planurile tatălui ei şi ale celorlalţi şi şi-a dat seama că nici comenzile de prăbuşire, nici sistemul de gazare n-au fost create doar pentru urgenţe. Noi, cei din silozuri, suntem cu toţii o singură bombă cu ceas. Şi-a dat seama că o să fie adormită şi că n-o să mai trezească niciodată. Şi, deşi putea să schimbe orice altceva dorea, nu-şi putea schimba sexul. Nu putea aranja lucrurile astfel încât s-o trezească oricine, prin urmare a încercat să mă facă pe mine s-o ajut. M-a pus în locul tatălui ei.

Donald tăcu şi încercă să-şi reţină lacrimile. Charlotte îi puse mâna pe spate. În încăpere se lăsă o tăcere îndelungată.

– Însă eu n-am înţeles ce voia de la mine. Am început să-mi fac propriile cercetări. Şi, între timp, Silozul 40 nu dispăruse deloc. Rezista. Mi-am dat seama când s-a întunecat un alt siloz.

Donald ezită o clipă.

– În momentul respectiv eram şef, nu gândeam limpede şi am autorizat un bombardament. Am autorizat orice era necesar ca să-i distrugem. Nu mi-a păsat de trepidaţii, de riscul de a fi observate dronele, am ordonat să se facă. Am lăsat câte un crater în fiecare loc. Dronele şi bombele au făcut totul una cu pământul.

– Îmi aduc aminte, spuse Darcy. S-a întâmplat când am intrat în schimb. În Cantină erau piloţi tot timpul. Munceau foarte mult în miez de noapte.

– Şi o făceau aici, jos. Când au terminat şi au fost adormiţi iarăşi, mi-am trezit sora. Nu aşteptam decât să plece ei. Nu mai voiam să arunc bombe. Voiam doar să văd ce e acolo, afară.

Darcy se uită la ceasul din perete.

– Şi acum am văzut toţi trei.

– Mai sunt în jur de două sute de ani până când se vor surpa toate silozurile, continuă Donald. V-aţi gândit vreodată că silozul ăsta are numai lifturi, că scările lipsesc cu desăvârşire? Vreţi să ştiţi de ce i se spune expres, dar durează o veşnicie până te duce undeva?

– Avem tot ce ne trebuie ca să ne surpăm, spuse Darcy. Şi la noi e beton între etaje.

Donald dădu din cap. Puştiul avea mintea ageră.

– Dacă ne-ar fi lăsat să urcăm pe scări, am fi văzut. Am fi ştiut. Mulţi dintre cei de aici ar fi înţeles la ce serveşte betonul, care e scopul. Ar fi fost totuna cu a pune pe fiecare birou un cronometru pentru numărătoarea inversă. Toată lumea ar fi înnebunit.

– Două sute de ani, repetă Darcy.

– Pentru alţii înseamnă foarte mult timp, însă pentru noi nu reprezintă decât vreo două reprize de somn. Dar, ştii, asta e şmecheria. Trebuie să fim morţi, ca să nu-şi mai amintească nimeni. Toată chestia asta...

Donald întinse mâna spre schiţa silozurilor de pe masa de şedinţe.

– E atât o maşină a timpului, cât şi o bombă cu ceas. E un mod de a purifica Pământul şi de a trimite un anumit grup de oameni, un trib ales pur şi simplu la întâmplare, într-un viitor în care va moşteni Pământul.

– Seamănă mai degrabă cu o expediere în trecut, comentă Charlotte. Înapoi, într-o etapă primitivă.

– Exact. Când am auzit pentru prima oară despre naniţi, erau ceva la care lucra Irakul. Ideea era să iei drept ţintă un anumit grup etnic. Noi aveam deja maşini care puteau acţiona la nivel celular. Ăsta n-a fost decât următorul pas. O specie e o ţintă mai uşor de atins decât o rasă. E un simplu joc de copii. Erskine, cel care a venit cu ideea, a susţinut că era inevitabil, că până la urmă cineva ar fi făcut-o, ar fi creat o bombă silenţioasă, care ar fi nimicit întreaga omenire. Cred c-a avut dreptate.

– Şi ce cauţi în dosarele astea? întrebă Darcy.

– Thurman voia să ştie dacă Alina a plecat vreodată din Arsenal. Sunt sigur c-a făcut-o. Aici, jos, sunt lucruri care n-ar fi trebuit să existe pe rafturi. Iar el a spus ceva despre

alimentarea cu gaz…

– Mai avem o oră şi jumătate până când trebuie să vă duc înapoi, spuse Darcy.

– Da, bine. Aşa că Thurman a găsit ceva în silozul ăsta, aşa cred. Ceva ce a făcut fiica lui când s-a tot furişat afară. Când au gazat Silozul 18, Thurman a subliniat că, de data asta, au făcut-o cum trebuie. Că au îndreptat ce a stricat altcineva. Am crezut că vorbeşte despre amestecul meu, însă Anna a fost cea care a schimbat lucrurile. Cred că a mutat nişte supape sau, dacă totul e computerizat, a modificat doar nişte programe. Există două tipuri de maşini şi ambele sunt acum în sângele meu. Unele ne ţin în viaţă, ca în capsulele de criogenare. Celelalte se găsesc afară, în jurul silozurilor, şi sunt pompate înăuntru ca să ucidă oamenii. E forma supremă a contrastului dintre bogaţi şi săraci. Cred că Anna a încercat să inverseze lucrurile, să regleze totul astfel încât în următorul siloz închis să ajungă ceea ce primim noi. A intrat în rolul lui Robin Hood la nivel celular.

Donald găsi în sfârşit raportul. Hârtia era uzată. Fusese citit de sute de ori.

– Silozul 17, spuse. Nu eram treaz când a fost închis, dar m-am uitat aici. Un tip de-acolo a răspuns la un apel după ce locul fusese gazat. Însă eu nu cred că a fost gazat. Nu conform procedurii. Anna a trimis acolo, în schimb, ceea ce primim noi în capsule ca să rezistăm.

– De ce? întrebă Charlotte.

Donald îşi ridică privirea.

– Ca să împiedice sfârşitul lumii. Ca să nu ucidă pe nimeni. Ca să-şi trateze semenii cu compasiune.

– Atunci toată lumea din şaptesprezece e bine sănătoasă?

Donald răsfoi raportul.

– Nu, răspunse. Din nu se ştie ce motiv, Anna nu a putut împiedica deschiderea sasului. Şi asta face parte din procedură. Şi, având în vedere cantitatea de gaz din exterior, n-au avut nicio şansă.

– Am vorbit cu cineva din şaptesprezece, spuse Charlotte. Cu prietena ta… cea care e primar. Acolo sunt oameni. A spus că au ajuns printr-un tunel.

Donald zâmbi, dând din cap.

– Bineînţeles. Bineînţeles. Voia să cred că vine după noi.

– Ei, cred că vine acum.

– Trebuie să luăm legătura cu ea.

– Ceea ce trebuie să facem, interveni Darcy, e să ne ocupăm de încheierea acestui schimb. Peste o oră o să înceapă un scandal monstru.

Donald şi Charlotte se întoarseră spre el. Stătea lângă uşă, aproape de locul unde fusese bătut Donald.

– Mă refer la şeful meu, le explică tânărul. O să-şi iasă din fire când o să se trezească şi-o să descopere că un prizonier a evadat cât l-am avut sub supraveghere.

53
Silozul 17

Juliette şi Raph se opriră la postul ajutorului de şerif din Adânc, să caute o altă staţie radio sau o baterie de rezervă. Nu găsiră niciuna, nici alta. Suportul pentru încărcare era încă pe perete, dar nu fusese conectat la cablurile de alimentare improvizate de pe scară. Juliette se întrebă dacă merită sau nu să rămână acolo şi să încarce câtuşi de puţin staţia portabilă, sau dacă era mai bine să aştepte până când ajungeau la postul din Mijloc sau la IT…

– Hei! şopti Raph. Auzi ceva?

Juliette îşi îndreptă lanterna către birouri. Avu impresia că aude pe cineva plângând.

– Vino! spuse.

Lăsă acolo încărcătorul şi se apropie de celulele de detenţie. În ultima stătea o siluetă întunecată, suspinând. Juliette crezu la început că e Hank, că urcase până în cel mai apropiat loc unde s-ar fi putut simţi acasă, numai ca să-şi dea seama în ce stare era lumea aia. Însă bărbatul purta robe. Printre gratii se uita la ea părintele Wendel. Lumina lanternei se reflecta în ochii lui înlăcrimaţi. Pe bancheta de lângă el ardea o lumânare mică şi ceara se prelingea pe podea.

Uşa celulei nu era complet închisă. Juliette o deschise şi intră.

– Părinte?

Bătrânul arăta groaznic. Ţinea în mâini rămăşiţele zdrenţuite ale unei cărţi vechi. De fapt, nu era o carte, doar un teanc de foi volante. Pe banchetă şi pe podea erau împrăştiate alte pagini. Când îşi îndreptă lanterna în jos, Juliette văzu că stătea pe un covor de hârtie tipărită, de foarte bună calitate. Pe toate paginile se vedeau dungi negre, din pricina cărora cuvinte şi fraze întregi erau de necitit. Juliette mai văzuse cândva astfel de pagini într-o carte încuiată într-o cuşcă, din care nu puteai citi decât o frază din cinci.

– Lăsaţi-mă singur! spuse Wendel.

Ea se simţi tentată să plece, dar n-o făcu.

– Părinte, sunt eu, Juliette. Ce faci aici?

El fornăi, întorcând paginile ca şi cum ar fi căutat ceva.

– Isaia, unde eşti? Nimic nu mai e la locul lui.

– Unde e congregaţia ta? întrebă Juliette.

– Nu mai e a mea.

Preotul îşi şterse nasul şi Juliette îl simţi pe Raph trăgând-o de cot ca să plece, să-l lase în pace.

– Nu poţi rămâne aici, reluă ea. Ai mâncare şi apă?

– N-am nimic. Plecaţi!

– Haide! şuieră Raph.

Juliette îşi potrivi mai bine bagajul greu pe care-l căra în spate – batoanele de dinamită. Părintele Wendel îşi aşternu şi alte foi în jurul picioarelor, studiindu-le mai întâi pe ambele părţi.

– Jos e un grup care plănuieşte să sape alt tunel, îi spuse ea. O să le găsesc un loc mai bun şi-i vom scoate de-aici pe oamenii noştri. Ai putea merge cu noi la o fermă, să vezi dacă găseşti mâncare şi dacă poţi da o mână de ajutor. Le-ai putea fi de folos oamenilor de jos.

– La ce să le fiu de folos? întrebă Wendel.

Trânti o pagină pe banchetă, lovind-o cu palma, şi altele se împrăştiară.

– Focul iadului sau speranţa, spuse. Alegeţi. Una sau alta. Osânda sau Mântuirea. Pe fiecare pagină. Alegeţi. Alegeţi!

Se uită la ei, implorându-i din priviri.

Juliette îşi clătină bidonul, îi scoase capacul şi i-l întinse. Lumânarea de pe banchetă sfârâia şi fumega, iar umbrele creşteau şi se micşorau. Wendel luă bidonul şi sorbi, apoi i-l înapoie.

– Trebuia să văd cu ochii mei, şopti. Am venit în întuneric, să văd demonul. Am făcut-o. Am mers şi iar am mers şi iat-o. O altă lume. Mi-am călăuzit turma către osândă.

Faţa i se schimonosi şi studie o pagină câteva clipe.

– Sau către Mântuire. Alegeţi!

Luă lumânarea de pe banchetă şi apropie o pagină de ea, ca să vadă mai bine.

– Ah, Isaia, aici erai! apoi citi, cu vocea de bariton cu care-şi ţinea predicile: În vremea milostivirii te voi asculta şi în vremea mântuirii te voi ocroti. Făcutu-te-am şi te-am hotărât Legământ al poporului, ca să aşezi rânduială în ţară şi să dai fiecăruia moştenirile nimicite![7] Atinse un colţ al paginii de

[7] Isaia 49:8. Traducerea tuturor citatelor din Biblie este preluată din Biblia, adică Dumnezeiasca Scriptură, Fundaţia pentru literatură şi artă Regele Carol

flacără şi răcni iarăşi: Moştenirile nimicite!

Foaia arse până când se văzu nevoit să-i dea drumul din mână. Pluti prin aer ca o pasăre portocalie, din ce în ce mai mică.

– Să mergem! şuieră Raph, de data asta mai insistent.

Juliette ridică o mână. Se apropie de părintele Wendel şi se ghemui lângă el. îşi puse o palmă pe genunchiul lui. Furia pe care-o simţea împotriva lui din pricina morţii lui Marcus dispăruse. Ca şi cea care-o cuprinsese fiindcă instigase oamenii, umplându-i de indignare împotriva ei şi a tunelului. Furia fusese înlocuită de vinovăţie – fiindcă ştia că toate temerile şi întreaga lor neîncredere fuseseră întemeiate.

– Părinte, spuse ea. Oamenii noştri vor fi condamnaţi la pieire dacă rămân aici. Eu nu-i pot ajuta. Tu poţi. Eu n-o să fiu aici. Au nevoie de îndrumarea ta ca să poată ajunge în partea cealaltă.

– N-au nevoie de mine.

– Ba da, au. Femeile din Adâncul acestui siloz îşi plâng copiii. Bărbaţii plâng după casele lor. Au nevoie de tine.

Şi Juliette ştia că e adevărat. În vremuri grele aveau cea mai mare nevoie de el.

– Îi vei călăuzi tu, zise Wendel.

– Nu. N-o voi face. Tu eşti mântuirea lor. Eu plec să-i osândesc pe cei care-au făcut asta. O să-i trimit drept în iad.

Wendel îşi ridică privirea din poală. Ceara fierbinte i se prelingea pe degete, dar el nu părea să observe. Mirosul de hârtie arsă umplu încăperea, iar el îşi puse mâna pe creştetul lui Juliette.

– Dacă e aşa, copila mea, îţi binecuvântez călătoria.

Cu binecuvântarea primită, drumul pe scări îi părea mai greu. Sau poate de vină erau explozibilii din spatele ei, despre care ştia că ar fi fost de folos pentru săparea tunelului. Puteau fi folosiţi pentru mântuire, însă ea îi folosea pentru osândă. Erau ca paginile din cartea lui Wendel, ofereau şi una, şi alta. Când se apropiară de ferme, îşi aminti că Erik insistase să ia ea dinamita. Ceilalţi erau nerăbdători s-o vadă ducându-şi treaba la bun sfârşit.

Când ea şi Raph ajunseră la fermele de jos, ştiu imediat ce intrară că lucrurile nu mergeau cum ar fi trebuit.

II, Bucureşti, 1939 (n. tr.).

Întredeschiderea uşii eliberă un val de căldură, o răbufnire furioasă a aerului. La început crezu că e un incendiu şi, de când locuise în silozul ăla, ştia că acolo nu mai existau furtunuri cu apă funcţionale. Însă luminile strălucitoare de pe coridor şi de pe parcelele alăturate îi sugerară altceva.

Lângă postul de pază, un bărbat stătea pe duşumea, întins pieziş pe coridor. Fiindcă rămăsese doar în boxeri şi tricou, Juliette nu-l recunoscu pe ajutorul de şerif Hank decât după ce ajunse lângă el. Se simţi uşurată când îl văzu mişcându-se. El îşi feri ochii şi-şi încleştă mâna de pistolul pe care-l ţinea pe piept. Avea hainele ude leoarcă de sudoare.

– Hank? întrebă Juliette. Te simţi bine?

Juliette începuse să transpire, iar bietul Raph părea gata să leşine.

Ajutorul de şerif se săltă în capul oaselor şi-şi frecă apăsat ceafa. Arătă către poarta de la postul de pază.

– Ai parte de un pic de răcoare dacă te aşezi lângă ea.

Juliette se uită la lămpile de pe coridor. Un consum imens de energie electrică. Toate parcelele păreau luminate în acelaşi timp.

Simţea mirosul căldurii. Simţea cum se coc plantele. Se întreba cât vor mai rezista puţinele cabluri de pe scară la un asemenea consum.

– S-au blocat temporizatoarele? Ce se petrece?

Hank arătă cu capul spre coridor.

– Oamenii îşi împart parcelele. Ieri s-au luat la bătaie. Îl ştii pe Gene Sample?

– Îl cunosc pe Gene, spuse Raph. De la Canalizare.

Hank se încruntă.

– Gene e mort. S-a întâmplat când s-au stins luminile. Şi pe urmă s-au luptat ca să decidă cine are dreptul să-l îngroape. L-au tratat pe bietul Gene drept un simplu îngrăşământ. Câţiva oameni s-au aliat şi m-au angajat ca să restabilesc ordinea. Le-am spus să ţină luminile aprinse până se lămuresc lucrurile. îşi şterse ceafa. Înainte să mă iei la rost, îţi spun că ştiu că nu-i bine pentru plante, dar fermele sunt deja devastate. Speranţa mea e că, odată ce vor fi transpirat suficient, mulţi dintre ei vor pleca. Şi astfel toată lumea va putea să respire cum trebuie. Încă o zi şi cred că situaţia se va rezolva.

– Încă o zi şi o să se işte un incendiu undeva. Hank, afară

cablurile sunt deja destul de încinse şi când merg temporizatoarele. Mă mir că pot alimenta toate astea. Dacă sus, la etajele treizeci, cedează un întrerupător, aici, jos, o să fie multă vreme întuneric.

Hank se uită de-a lungul coridorului. Juliette văzu coji de fructe, cotoare şi resturi de mâncare de cealaltă pane a porţii.

– Cum te plătesc? Cu mâncare?

El încuviinţă din cap.

– Cu mâncarea, lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Au cules totul. Când au ajuns aici, oamenii au început să se poarte pur şi simplu nebuneşte. Cred că unii s-au dus mai sus, dar se zvoneşte că uşa silozului ăstuia e deschisă şi că mori dacă te apropii prea mult de ea. Că mori şi dacă te duci mai jos. Circulă o grămadă de zvonuri.

– Ei bine, va trebui să le spulberi, spuse Juliette. Sunt sigură că sus e mai bine decât aici, jos. I-ai văzut pe Solo şi pe copii, cei care locuiau înainte aici? Am auzit că au venit încoace.

– Da. Câţiva dintre copiii ăştia revendicau o parcelă nu departe de aici când m-am ocupat de lămpi. Dar au plecat acum câteva ore. Hank aruncă o privire către încheietura mâinii lui Juliette. Apropo, cât e ceasul?

Ea se uită la ceas.

– Două şi un sfert. Văzu că el se pregătea să pună încă o întrebare. După-amiază, adăugă.

– Mulţumesc.

– Încercăm să-i ajungem din urmă, spuse Juliette. Pot să mă bazez pe tine să te ocupi de lămpi? Nu se poate consuma atâta curent. Şi fă în aşa fel încât mai mulţi oameni să plece de-aici. Fermele de la Mijloc sunt într-o stare mult mai bună, sau cel puţin erau cât am stat eu în silozul ăsta. Iar dacă ai oameni care caută de lucru, e nevoie de ei jos, la Mecanic.

Hank dădu din cap şi se strădui să se ridice în picioare. Raph se îndrepta deja către ieşire, cu salopeta udă de transpiraţie. Juliette îl strânse pe Hank de umăr înainte de a se îndepărta la rândul ei.

– Hei! strigă Hank. Mi-ai spus cât e ceasul. Dar ce zi e? Juliette se opri în uşă, ezitând. Se întoarse şi văzu că Hank se uita la ea, umbrindu-şi ochii cu mâna.

– Are vreo importanţă? îl întrebă.

Şi, fiindcă el nu răspunse, presupuse că nu are. Acum

toate zilele erau la fel şi toate le erau numărate.

54
Silozul 17

Jimmy se hotărî să o caute pe Elise pe încă două etaje înainte de a se întoarce. Începuse să creadă că îi scăpase, că fetiţa înaintase pe vreun etaj sau altul în urmărirea animăluţului sau că se dusese la baie, iar el trecuse pe lângă ea. Probabil că se întorsese deja la fermă, împreună cu toţi ceilalţi, în timp ce el umbla singur de colo până colo prin siloz.

Dincolo de uşa principală, următorul etaj era cufundat în beznă şi în linişte. O strigă pe Elise şi se întrebă dacă să-şi continue sau nu urcuşul. Când se întoarse pe scară, zări cu coada ochiului o siluetă cafenie. îşi umbri ochii bătrâni, ridică privirea către palida lumină verzuie şi văzu un băiat care se uita în jos, la el, peste balustradă. Puştiul îi făcu semn cu mâna. Jimmy nu-i răspunse.

O pornise pe trepte, hotărât să se întoarcă la fermele de jos, când auzi paşi uşori coborând spre el pe spirală. Încă un copil de care trebuie să aibă cineva grijă, se gândi. Nu-l aşteptă pe băiat, ci îşi continuă drumul. Puştiul îl ajunse din urmă după o buclă şi jumătate a scării.

Jimmy se întoarse spre el să-l ocărască pentru că îl urmărea, dar când îl văzu de aproape, îl recunoscu. Salopetă cafenie şi o claie de păr sârmos, de culoarea porumbului. Era cel care fugise după Elise prin bazar.

– Hei! şuieră băiatul, răsuflând din greu. Tu eşti tipul ăla.

– Eu sunt, încuviinţă Jimmy. Probabil cauţi mâncare. Ei bine, eu unul n-am nimic…

– Nu.

Puştiul clătină din cap. Avea vreo nouă sau zece ani. Cam de vârsta lui Miles.

– Trebuie să vii cu mine. Am nevoie de ajutorul tău.

Toată lumea avea nevoie de ajutorul lui Jimmy.

– Acum sunt cam ocupat, îi spuse şi se întoarse să plece.

– E vorba despre Elise, adăugă băiatul. Am urmărit-o până aici. Prin galerii. Nişte oameni de sus n-o lasă să plece.

Vorbea în şoaptă, cu ochii spre scară.

– Ai văzut-o pe Elise? întrebă Jimmy.

Băiatul dădu din cap.

– Despre ce oameni vorbeşti?

– Un grup din biserica aia. Tata se duce să asculte predicile lor.

– Şi zici c-o au pe Elise?

– Da. Iar eu i-am găsit câinele. Rămăsese blocat dincolo de o uşă spartă, cu câteva etaje mai jos de-aici. I-am făcut un ţarc, ca să nu se piardă. Şi pe urmă am descoperit unde-o ţin pe Elise. Am încercat să ajung la ea, dar un tip mi-a spus s-o şterg de-acolo.

– Unde-a fost asta? întrebă Jimmy.

Băiatul arătă în sus.

– Două etaje.

– Cum te cheamă?

– Shaw.

– Bună treabă, Shaw!

Jimmy începu să coboare în grabă.

– Am zis că e mai *sus* de-aici, spuse băiatul.

– Trebuie să iau ceva, îl lămuri Jimmy. Nu e departe.

Shaw se grăbi să-l urmeze.

– OK. Şi, uite, domnule, vreau să ştii cât de foame mi-era. Dar nu m-am gândit să mănânc câinele.

Jimmy se opri şi-l lăsă să-l ajungă din urmă.

– Nici nu mi-a trecut prin minte c-ai fi făcut aşa ceva, spuse. Băiatul dădu din cap.

– Vreau doar să afle Elise. Vreau să fiu sigur că ea ştie că n-aş face asta niciodată.

– O să am grijă să afle, promise Jimmy. Haide! Să ne grăbim!

Cu două etaje mai jos, aruncă o privire în lungul unui coridor întunecat; plimbă lumina lanternei pe pereţi, apoi se întoarse cu un aer vinovat spre Shaw, care se înghesuia în urma lui.

– Am coborât prea mult, recunoscu Jimmy.

Se întoarse şi urcă un etaj, supărat pe el însuşi. Era atât de greu să-şi aducă aminte unde punea diverse lucruri. O făcuse cu atâta timp în urmă! Cândva avusese metodele lui ca să ţină minte unde îi erau ascunzătorile. De exemplu, ascunsese o puşcă mult mai sus, la etajul 51. Ţinea minte pentru că avea nevoie de o mână ca s-o ţină şi de un deget ca să apese pe trăgaci. Cinci şi unu. Puşca era înfăşurată într-o pătură şi pitită pe fundul unui cufăr vechi. Lăsase una şi acolo, jos. Coborâse cu

ea la Aprovizionare cu o viaţă în urmă; probabil atunci când îl găsise pe Umbră. Şi n-o cărase înapoi până sus – i-ar mai fi trebuit o mână. La 118. Asta era. Nu la 119. Străbătu palierul la repezeală, cu picioarele îndurerate, şi intră pe un coridor pe lângă care el şi Shaw trecuseră cu câteva minute în urmă.

Acolo era. Apartamente. Lăsase diverse lucruri în multe dintre ele. Mai ales fecale. Nu ştia c-ar fi putut s-o facă la ferme, direct în pământ. Copiii îl învăţaseră asta la bătrâneţe. 11 învăţase Elise. Se gândi la cei care-i făceau ceva rău fetiţei şi-şi aduse aminte ce le făcuse el oamenilor când era puştan. Învăţase de unul singur să tragă cu puşca, pe vremea când era foarte tânăr. Ţinea minte ce zgomot face. Ţinea minte ce le face cutiilor de supă goale şi oamenilor. Făcea lucrurile să sară-n sus şi să rămână apoi nemişcate. Al treilea apartament pe stânga.

– Ţine asta! îi spuse lui Shaw când intră.

Îi întinse lanterna băiatului, care o ţinu îndreptată spre mijlocul încăperii. Jimmy înşfăcă un bufet de lângă perete şi-l trase ceva mai încolo. Parc-o ascunsese ieri. Numai că praful de pe bufet era gros. Urmele ghetelor lui dispăruseră. Se cocoţă şi împinse un panou al tavanului în sus şi într-o parte, apoi ceru lanterna. Un şobolan chiţăi şi fugi când o îndreptă într-acolo. Puşca neagră îl aştepta. O dădu jos şi suflă praful care-o acoperise.

Lui Elise nu-i plăceau noile ei haine. Îi luaseră salopeta, spunând că are o culoare total nepotrivită, şi o înfăşuraseră într-o cuvertură cusută în faţă, dintr-un material aspru. Ceruse de mai multe ori să plece, dar domnul Rash îi zisese că trebuie să rămână. Pe coridoare erau camere cu paturi vechi şi totul mirosea groaznic, dar mai mulţi oameni încercau să cureţe, să înfrumuseţeze locul. Însă Elise voia pur şi simplu să se întoarcă la Cuţulache, la Hannah şi la Solo. îi arătaseră o cameră şi îi spuseseră că va fi noua ei casă, însă ea trăise dincolo de Sălbăticie şi nu-şi dorise niciodată să locuiască altundeva.

O duseseră înapoi, în camera mare unde îşi scrisese numele şi o puseseră să stea din nou pe o bancă. Dacă încerca să plece, domnul Rash o strângea de încheietura mâinii. Dacă ţipa, o strângea mai tare. O obligaseră să stea pe o bancă pe care-o numeau altcumva, în vreme ce un bărbat citea dintr-o carte. Bărbatul în alb, cu chelie în creştet, plecase, iar un altul îi luase locul şi începuse să citească. Alături de el, între alţi doi

bărbaţi, stătea o femeie care nu părea prea veselă. O mare parte dintre oamenii de pe bănci se uitau la ea în loc să se uite la bărbatul care citea.

Elise era somnoroasă şi agitată în aceeaşi măsură. Nu-şi dorea decât să plece de acolo şi să tragă un pui de somn altundeva, într-un târziu, bărbatul termină de citit şi săltă cartea în aer. Toată lumea din jurul ei rosti acelaşi lucru, ceea ce era cu adevărat straniude parcă ar fi ştiut cu toţii dinainte că asta aveau să spună. Vocile sunau bizar şi găunos, ca şi cum le-ar fi fost cunoscute cuvintele, dar nu şi înţelesul lor.

Bărbatul cu cartea le făcu semn celorlalţi doi să o ridice pe femeie şi ei aproape că o luară pe sus. Lângă fereastra colorată, prin care trecea lumina, erau două mese lipite una de alta. Femeia scoase un sunet când o săltară pe ele. Purta o cuvertură ca a lui Elise, dar mai mare, şi bărbaţilor le fu uşor să-i dezgolească un picior. Oamenii de pe bănci îşi întinseră gâturile ca să vadă mai bine. Elise nu mai era la fel de somnoroasă ca înainte. îl întrebă pe domnul Rash, în şoaptă, ce făceau, dar el îi ceru să păstreze liniştea, să nu vorbească.

Bărbatul cu cartea scoase un cuţit de sub robe. Era lung şi strălucea ca un peşte strălucitor.

– Iără voi fiţi roditori şi vă înmulţiţi,[8] spuse.

Se întoarse spre oamenii de pe bănci şi femeia se mişcă pe mese, dar nu putea să plece nicăieri. Elise ar fi vrut să le spună să n-o mai strângă atât de tare de încheieturile mâinilor.

– Iără eu, spuse bărbatul, citind din carte, voi încheia legământul meu cu voi şi cu seminţia voastră.[9]

Elise se întrebă dacă voiau să semene ceva. Şi el continuă:

– Nicio făptură nu va mai fi stârpită.[10] Iar când voi grămădi nori asupra pământului, se va arăta tăişul în nori.[11]

Înălţă mai mult cuţitul şi toată lumea din bănci murmură ceva. Până şi un băiat mai mic decât Elise ştia cuvintele. I se mişcau buzele la fel ca ale celorlalţi.

Bărbatul apropie cuţitul de femeie, dar nu i-l dădu ei. Un bărbat o ţinea de glezne şi altul de încheieturile mâinilor, în timp ce ea încerca să stea nemişcată. Şi apoi Elise ştiu ce făceau. La

---

[8] Facerea 9:7 (n. tr.).

[9] Facerea 9:9 (n. tr.).

[10] Facerea 9:11 (n. tr.).

[11] Facerea 9:14, verset modificat în original (n. tr.).

fel se întâmplase cu mama ei şi cu mama lui Hannah. Femeia slobozi un ţipăt înfricoşător când se împlântă cuţitul şi Elise nu mai putu să-şi desprindă privirea. Sângele se prelinse pe piciorul femeii şi ea îl simţi de parcă ar fi curs pe al ei. Încercă să se elibereze, dar simţi că e strânsă de încheietura mâinii. Şi ştiu că într-o zi avea să vină rândul ei. Ţipetele continuară, unul după altul, şi bărbatul săpa cu cuţitul şi cu degetele, cu transpiraţia lucindu-i pe creştet. Le spuse ceva celor care o ţineau pe femeie şi printre bănci se răspândiră şoapte. Elise se simţi înfierbântându-se. Sângele continuă să curgă, până când bărbatul cu cuţitul îl scoase cu un strigăt şi se întoarse spre bănci ţinând ceva între degete. Sângele i se prelingea pe braţ până la cot, cuvertura îi atârna desfăcută, iar pe chip i se întipărise un zâmbet, în timp ce ţipetele se stingeau.

– Iată! strigă el.

Şi oamenii aplaudară. Bărbaţii o bandajară pe femeia de pe masă, apoi o coborâră pe podea, deşi ea abia se putea ţine pe picioare. Elise văzu că lângă podium era o altă femeie. Toate se aliniaseră. Bătăile din palme deveniră ritmate, ca atunci când ea şi gemenii urcau scările uitându-se unul la picioarele altora, *poc poc*, în acelaşi timp. Pocnetele deveniră tot mai puternice. Până când unul anume le amuţi pe toate celelalte. Un pocnet la auzul căruia lui Elise îi sări inima din piept.

Toate capetele se întoarseră spre capătul din spate al încăperii. Pe Elise o dureau urechile de la zgomotul puternic. Cineva strigă ceva şi arătă cu degetul. Fetiţa se întoarse şi-l văzu în cadrul uşii pe Solo. Din tavan cădea o pulbere albă, iar el ţinea în mâini ceva lung şi negru. Lângă el stătea Shaw, băiatul în salopetă cafenie din bizar. Elise se întrebă cum ajunsese acolo.

– Scuzaţi-mă, spuse Solo.

Mătură băncile cu privirea şi zâmbi când o zări pe fetiţă.

– O iau pe domnişoara cu mine.

Izbucniră strigăte. Bărbaţii se ridicară de la locurile lor zbierând şi arătând cu degetul, iar domnul Rash strigă ceva despre soţia şi proprietatea lui şi întrebă cum îndrăznea să-i întrerupă. Bărbatul cu cuţitul era scandalizat. Se năpusti pe culoarul dintre bănci, la care Solo îşi săltă obiectul negru pe umeri.

Un alt pocnet, de parcă ar fi bătut Dumnezeu din palmele

lui uriaşe. Atât de răsunător încât Elise îşi simţi tot trupul străbătut de durere. Urmă un alt zgomot, de sticlă spartă. Fetiţa se întoarse şi văzu că fereastra frumos colorată era mai afectată decât înainte.

Strigătele încetară şi nimeni nu mai înaintă către Solo. Elise îşi zise că ăsta era un lucru bun.

– Vino! îi spuse el. Grăbeşte-te!

Fetiţa se ridică de pe bancă şi o porni spre culoar, dar domnul Rash o înşfăcă de încheietură.

– E soţia mea! strigă şi ea înţelese că era semn rău. Însemna că nu putea să plece.

– Nu pierdeţi vremea când e vorba să vă căsătoriţi, comentă Solo, cu ochii la mulţimea tăcută.

Îndreptă obiectul negru către ei, fapt care păru să-i neliniştească pe toţi.

– E la fel şi cu înmormântările?

Obiectul negru se opri, îndreptat spre domnul Rash. Elise îl simţi slăbind strânsoarea. Se repezi pe culoar şi trecu în fugă pe lângă bărbatul cu cuţitul picurând de sânge. Alergă către Solo şi Shaw şi ieşi pe coridor.

55
Silozul 17

Juliette se îneca iarăşi. Simţea apă în gât, usturime în ochi, arsură în piept. Urcând scara, simţea în jur etajele inundate, dar nu asta îi crea senzaţia de sufocare. Erau vocile, răsunând în sus şi în jos în puţul scării, ca şi dovezile deja vizibile ale devastării şi hoţiei, porţiunile imense de pe care dispăruseră cablurile şi ţevile, tulpinile, frunzele şi ţărâna împrăştiate de cei care plecaseră. În grabă cu plantele furate.

Spera să treacă de nedreptatea din jurul ei, să scape de acel ultim spasm al civilizaţiei ce preceda reîntronarea haosului. Ştia că asta urmează. Dar, oricât de sus urcau ea şi Raph, găseau oameni deschizând larg uşile ca să exploreze şi să jefuiască, să-şi revendice teritoriul, ca să strige de pe paliere, anunţându-i pe cei de mai jos ce au găsit sau punându-le întrebări celor mai de sus. În Adânc, la fytecanic, se plânsese că supravieţuiseră atât de puţini. Iar acum i se păreau atât de mulţi.

Să se oprească şi să lupte împotriva a tot ce se petrecea ar fi însemnat să-şi irosească timpul. îşi făcea griji pentru Solo şi pentru copii. Ca şi pentru fermele distruse. Dar greutatea explozivilor pe care îi căra îi oferea un scop, iar nenorocirea din jur o îndârjea. Plecase la drum ca să se asigure că aşa ceva n-o să se mai repete.

– Mă simt ca un hamal, spuse Raph, gâfâind între cuvinte.

– Dacă rămâi în urmă, să ştii că mergem la Treizeci şi patru. În ambele ferme din Mijloc ar trebui să fie mâncare. Poţi lua apă de la pompele hidraulice.

– Sunt în stare să ţin pasul cu tine, insistă el. Spuneam doar că e un efort degradant.

Juliette râse de minerul orgolios. Ar fi vrut să-i spună de câte ori urcase ea pe scările alea, întotdeauna cu Solo mult în urmă şi făcându-i semn să nu se oprească, promiţându-i că o s-o ajungă. Mintea îi zbură către zilele acelea şi silozul ei redeveni brusc viu şi prosper, vibrând de civilizaţie, îndepărtat şi văzându-şi de drum fără ea – dar existând şi trăind.

Însă totul se schimbase.

Dar mai erau şi alte silozuri, câteva zeci, pline de viaţă şi de vieţi. Undeva, un părinte mustra un copil. Un adolescent fura

un sărut. Se servea o masă caldă. Hârtia era reciclată, transformată în pastă şi apoi din nou în hârtie; petrolul bolborosea şi era ars; gazele de evacuare erau expulzate în marele şi interzisul exterior. Toate acele lumi continuau să zumzăie, fără ca vreuna să aibă habar de existenţa celorlalte. Undeva, un om care îndrăznea să viseze era trimis afară, la curăţire. Cineva era îngropat, altcineva se năştea.

Juliette se gândi la copiii din Silozul 17, născuţi în vremuri dominate de violenţă şi neavând de unde să cunoască altceva. Avea să se întâmple iarăşi. Chiar acolo. Se gândi că iritarea pe care i-o stârniseră Comitetul de Planificare şi congregaţia părintelui Wendel era deplasată. Mecanicii ei nu-şi pierduseră controlul? Nu şi-l pierdea şi ea chiar atunci? Ce altceva era un grup de oameni, dacă nu o adunătură? Şi nu erau oamenii animale care se speriau la fel de repede ca şobolanii la auzul tropotului de ghete?

– ...atunci o să te-ajung mai târziu, îi strigă Raph, cu vocea venindu-i de departe, şi Juliette îşi dădu seama că o luase cu mult înaintea lui.

Îşi încetini paşii şi îl aşteptă. Nu erau vremuri bune să fii singur, să urci fără însoţitori. Şi, în acel siloz al izolării, unde ea se îndrăgostise de Lukas pentru că fusese prezent, pentru ea, cu vocea şi cu sufletul, îi simţea lipsa mai cumplit decât oricând.

Pierduse orice speranţă nebunească. Nu se putea întoarce la el, n-avea să-l mai revadă niciodată, deşi era extrem de sigură că urma să i se alăture cât de curând.

O incursiune în fermele de la Mijloc îi răsplăti cu ceva mâncare, deşi o găsiră mai în adâncul lor decât îşi aducea Juliette aminte. Lanterna lui Raph le dezvălui semnele unor activităţi recente; urme de ghete încă proaspete în noroi, o ţeavă de apă pentru stropirea culturilor spartă de cineva care băuse, dar încă negolită şi picurând, o roşie strivită sub talpă, dar încă neacoperită de furnici. Juliette şi Raph luară cât puteau căra – ardei graşi verzi, castraveţi, mure, o preţioasă portocală, câteva roşii încă necoapte – destul pentru câteva mese. Juliette mâncă mure pe săturate, căci călătoreau în condiţii grele. De obicei se ferea de ele, nu-i plăcea fiindcă-i rămâneau degetele pătate. Dar ceea ce fusese cândva neplăcere devenise o adevărată binecuvântare. Aşa se terminaseră cât ai clipi ultimele rezerve: câteva sute de oameni luaseră, fiecare, mai

mult decât le trebuia, luaseră chiar şi lucruri pe care de fapt nu şi le doreau.

De la ferme până la etajul treizeci şi patru nu aveau mult de mers. Pentru Juliette, era aproape ca o întoarcere acasă. Acolo exista curent electric din belşug. Acolo erau uneltele şi patul ei, o staţie radio, un loc unde putea să lucreze în timpul acelei ultime zvârcoliri ale unui popor muribund, un loc unde să mediteze, să regrete, să-şi facă un ultim costum. Oboseala picioarelor şi a spatelui îi vorbeau şi înţelese că urca din nou ca să-şi găsească scăparea. Căuta ceva mai mult decât răzbunarea. Fugea din faţa prietenilor ei, a celor pe care îi dezamăgise. Căuta o gaură. Dar, spre deosebire de Solo, care trăise într-o gaură de sub servere, ea spera să sape un crater deasupra creştetelor altora.

– Jules?

Ea se opri la jumătatea palierului de la etajul 34. În faţă se zăreau uşile de la IT. Raph rămăsese pe treapta de sus, îngenunche şi îşi trecu degetele peste treaptă, apoi le ridică şi-i arătă ceva roşu. îşi atinse degetul cu limba.

– O roşie, spuse.

Cineva era deja acolo. Ziua petrecută de Juliette încovrigată şi plângând în pântecele săpătorului se întorcea acum împotriva ei.

– O să ne descurcăm, îl asigură ea.

Îşi aminti cum îl urmărise pe Solo. Se repezise în jos pe trepte, găsise uşile blocate, rupsese în două o coadă de mătură ca să intre. De data asta, uşile se deschiseră cu uşurinţă. În interior, luminile străluceau cu putere. Nu se zărea nici ţipenie de om.

– Să mergem! zise Juliette.

Intră fără zgomot, grăbită. Nu era bine să fie văzută de oameni care n-o cunoşteau, nu era de dorit s-o urmărească. Se întrebă dacă măcar Solo fusese destul de prudent ca să închidă sala serverelor şi grătarul. De undeva se auzeau voci. Şi venea miros de fum. Aerul era ceţos. Sau îşi pierdea ea minţile, şi-l imagina pe Lukas, îşi imagina gazul coborând asupra lui? De aceea venise ea acolo? Nu pentru staţia radio, nu ca să găsească un cămin pentru prietenii ei, nu ca să-şi facă un costum, ci pentru că locul era ca o imagine în oglindă, identic cu cel din silozul ei, şi poate că Lukas se afla jos, aşteptându-i, viu

în acea lume moartă…

Împinse uşa şi intră în sala serverelor. Fumul era real. Juliette alergă printre serverele familiare. Fumul nu avea miros de unsoare arsă pe o pompă supraîncălzită, nici pe cel intens al cablurilor electrice, nici pe acela de cauciuc carbonizat al unui rotor mergând în gol, nici amăreala gazelor de eşapament. Era o ardere curată. îşi acoperi gura cu scobitura cotului, îşi aminti că Lukas se plânsese de vapori, şi se avântă prin fum.

Ieşea din trapa din spatele serverului pentru comunicaţii, înălţându-se ca o coloană. Era un incendiu în adăpostul lui Solo, poate-i ardea aşternutul. Juliette se gândi la staţia radio de acolo, de jos, la mâncare. îşi desfăcu fermoarul salopetei şi-şi trase peste faţă tricoul îmbibat de transpiraţie, îl auzi pe Raph strigându-i să nu coboare chiar în timp ce-şi întindea deja mâinile în jos, ca să ajungă pe scară, lăsându-se practic să alunece până când lovi cu tălpile grătarul de dedesubt.

Rămânând aplecată, abia dacă putea vedea prin fum. Auzea trosnetul flăcărilor, un sunet straniu, vioi. Mâncarea, staţia radio, computerul, schemele preţioase de pe pereţi. Singura comoară la care nu se gândi când se năpustea înăuntru erau cărţile. Şi tocmai cărţile ardeau.

Un morman de cărţi, un morman de cutii de tablă goale, un tânăr în robă albă care arunca şi alte cărţi în morman, miros de combustibil. Tânărul era întors cu spatele, peticul chel din creştet îi lucea de transpiraţie, dar nu părea să-şi facă griji din cauza vâlvătăii. El o alimenta. Se îndreptă spre rafturi, după alte cărţi de pus pe foc.

Juliette alergă prin spatele lui către patul lui Solo, înşfăcă o pătură şi zări un şobolan fugind dintre faldurile ei când o ridică. Se repezi spre foc, cu ochii usturând-o şi cu gâtlejul arzându-i, şi azvârli pătura peste mormanul de cărţi. Flăcările dispărură pe moment, ca înghiţite, dar se prelinseră pe la cusături. Pătura începu să fumege. Juliette tuşi în tricou şi alergă înapoi, după saltea, fiindcă trebuia să înăbuşe focul. Se gândi la rezervorul de apă gol din încăperea alăturată, la tot ce se pierdea.

Bărbatul în robă o văzu când ridica salteaua. Urlă şi se aruncă asupra ei. Căzură pe saltea, în aşternuturi, ca într-un cuib. O gheată ţâşni către faţa ei, dar ea îşi lăsă capul pe spate. Tânărul ţipă. Era ca o pasăre albă, scăpată în bazar, plonjând asupra capetelor în fâlfâit de aripi. Juliette îi strigă să se dea

deoparte. Vâlvătaia se înălţă mai sus. Juliette smuci salteaua de sub el şi bărbatul căzu în partea cealaltă. Mai rămăseseră doar câteva clipe în care putea opri focul, înainte de a fi totul pierdut. Doar câteva clipe. Înhăţă cealaltă pătură a lui Solo şi începu să lovească flăcările. Nu se putea lupta în acelaşi timp şi cu ele, şi cu bărbatul. Tuşi şi-l strigă pe Raph. Tânărul în robă se năpusti din nou asupra ei, cu ochi sălbatici, agitându-şi braţele. Juliette îşi lăsă umărul în jos şi îl izbi în stomac, se feri şi el căzu, trecând peste ea. Ajunse pe podea şi îi cuprinse gambele, trântind-o sub el.

Juliette se zbătu, încercând să se elibereze, dar mâinile tânărului îi urcau de la glezne către mijloc. În spatele lui se înălţau flăcările. Pătura se aprinsese. El ţipa cu furie infernală, îşi pierduse minţile. Juliette îl împinse de umeri şi se zvârcoli ca să se elibereze. Abia mai respira, abia mai vedea. Bărbatul de deasupra ei urlă cu reînnoită fervoare şi roba îi luă foc. Flăcările îi cuprinseră spatele, acoperindu-i pe amândoi, şi Juliette era din nou în sas, cu o pătură pe cap, arzând de vie.

O gheată îi zbură pe deasupra feţei, pocnindu-l pe tânărul preot, şi Juliette simţi braţele care se agăţau de ea pierzându-şi puterea. Cineva o trase din spate. Ea se eliberă lovind cu picioarele. Fumul era prea dens acum ca să mai vadă ceva. Încercă să se orienteze, dar tuşea întuna. Se întreba unde se află staţia radio, conştientă că nu mai exista. Cineva o trăgea prin coridorul îngust. Cu faţa palidă, Raph nu părea cu nimic mai mult decât o fantomă care o îndemna să urce pe scară înaintea lui.

Sala serverelor se umplea cu fum. Focul de jos avea să se răspândească, să mistuie tot ce putea să ardă, lăsând în urmă doar metal înnegrit şi cabluri topite. Juliette îl ajută pe Raph să iasă de pe scară şi înşfăcă imediat chepengul. Îl trânti peste deschizătură şi văzu că nu putea opri fumul – era doar un afurisit de grătar.

Raph dispăru în spatele unui server.

– Repede! strigă.

Juliette se târî în patru labe, îl găsi proptit cu spatele în centrul de comunicare, cu o talpă lipită de serverul de alături şi împingând din răsputeri.

Ea îl ajută. Muşchii îndureraţi i se umflară, avu senzaţia că-i luaseră foc. împinseră în metalul care nu se lăsa clintit, în timp

ce ea era vag conştientă de existenţa unor şuruburi care fixau baza serverului de podea, dar greutatea lui se dovedi utilă. Metalul gemu. Se săltă, şuruburile se rupseră şi înaltul turn negru se înclină, se zdruncină şi căzu peste gaura din podea, astupând-o.

Juliette şi Raph se prăbuşiră, tuşind şi cu piepturile tresăltându-le în căutare de aer. Fumul umplea încăperea ca o pâclă, dar măcar nu avea să intre mai mult. În cele din urmă urletele care se auzeau dedesubt se stinseră treptat.

56
Silozul 1

Dincolo de uşa liftului dronelor se auzeau voci. Paşi. Oameni care mărşăluiau în toate direcţiile, căutându-i.

Donald şi Charlotte se agăţară unul de altul în spaţiul cu tavan scund. Charlotte căutase ceva cu care să blocheze uşa, dar nu era decât un simplu perete metalic, prevăzut cu un mic locaş pentru încuietoare. Donald îşi reţinu un acces de tuse, simţea în gât furnicături care se întindeau, până când îi cuprinseră fiecare centimetru pătrat de piele. Rămase cu ambele mâini încleştate peste gură şi ascultă strigătele care ajungeau până la ei înăbuşite.

– Nimeni!

– Aici nu e nimeni!

Charlotte încetă să mai caute pe bâjbâite în jurul uşii şi se îngrămădiră pur şi simplu unul într-altul, încercând să nu se mişte, fiindcă podeaua pocnea ori de câte ori unul dintre ei îşi schimba centrul de greutate. îşi petrecuseră întreaga zi în liftul mic, aşteptând să revină la etajul lor grupul care îi căuta. Darcy plecase, ca să ajungă la postul său înainte de a se trezi toată lumea. Pentru Donald şi sora lui fusese o zi lungă, într-o agitată stare de semitrezie, o zi în care el unul ştia că echipa însărcinată cu căutarea lor o să se mărească şi că o să devină tot mai disperată. Acum aveau în libertate un ucigaş şi un prizonier evadat de la Criogenarea Profundă. îşi imagina ce consternat e Thurman. Şi ce bătaie o să încaseze el însuşi când o să fie descoperit. Nu putea decât să se roage să se îndepărteze bocănitul de ghete. Dar nu se îndepărtă. Se auzea tot mai aproape.

Uşa metalică a hangarului răsună sub lovitura unui pumn furios. Donald simţi braţul lui Charlotte încordându-i-se pe spate, strivindu-i coastele rupte. Uşa se mişcă. Încercă să se împingă în ea ca s-o ţină pe loc, dar n-avea niciun punct de sprijin. Oţelul ţipă ascuţit, împotrivindu-se palmelor lui transpirate. Se terminase. Charlotte încercă să-l ajute, dar cineva întredeschise uşa ascunzătorii lor. O lanternă îi orbi pe amândoi – le străluci drept în ochi.

– Nimeni! se auzi apoi strigătul, destul de aproape ca să simtă Donald mirosul de cafea din răsuflarea lui Darcy.

Uşa se închise brusc şi o palmă o lovi de două ori. Charlotte se înmuie. Donald cuteză să-şi dreagă glasul.

Era trecut de ora cinei când ieşiră în sfârşit, obosiţi şi flămânzi. În Arsenal era linişte şi întuneric. Darcy le promisese că o să încerce să se întoarcă după începerea schimbului său, dar se temea că noaptea nu va fi la fel de liniştită ca de obicei, la fel de propice părăsirii postului pe furiş.

Cei doi se repeziră pe holul cazărmii şi intrară fiecare în câte o baie. Donald auzi o răpăială pe ţevi când Charlotte trase apa. El se grăbi să ajungă la chiuvetă şi scuipă sânge, bău apă direct de la robinet, scuipă iarăşi, apoi se duse în sfârşit la toaletă.

Când ajunse el la capătul coridorului, Charlotte descoperise deja staţia radio şi o conectase. Lansă un apel către oricine o putea auzi. Donald rămase în spatele ei şi o privi trecând de pe canalul 18 pe 17, unde repetă apelul. Nu-i răspunse nimeni. Rămase pe 17 şi ascultă paraziţii.

– Cum ai reuşit să iei legătura cu ei ultima oară? întrebă Donald.

– Făcând exact ce-am făcut acum.

Charlotte mai fixă staţia radio cu privirea câteva clipe, apoi îşi răsuci scaunul spre el, cu fruntea transpirată de îngrijorare. Donald se aştepta la o mie de întrebări: Cât o să dureze până când vor fi prinşi? Ce aveau de făcut în continuare? Cum ar putea ajunge într-un loc sigur? Se aştepta la o mie de întrebări, dar nu şi la cea pe care i-o puse ea, în şoaptă:

– Când ai ieşit în exterior?

El se retrase un pas. Nu ştia ce să-i răspundă.

– Despre ce vorbeşti? o întrebă, deşi ştia foarte bine la ce se gândeşte ea.

– Am auzit când a spus Darcy că aproape ai trecut de deal. Când s-a întâmplat asta? încă te mai duci afară? Acolo mergi când pleci de-aici? De-aia eşti bolnav?

Donald se sprijini de una dintre staţiile de pilotaj.

– Nu, spuse.

Se uită la radio, sperând că o voce o să acopere paraziţii, salvându-l. Dar sora lui aştepta.

– N-am ieşit decât o singură dată. Am plecat... gândindu-mă că n-o să mă mai întorc.

– Te-ai dus afară să mori.

Donald dădu din cap. Şi ea nu se înfurie. Nu strigă la el, nici măcar nu se răsti, cum se temuse c-o să facă, motiv pentru care nu-i povestise până atunci. Charlotte se ridică pur şi simplu, se repezi şi-l cuprinse cu braţele de mijloc. Şi Donald ţipă.

– De ce ne fac asta? îl întrebă.

– Nu ştiu. Vreau să opresc totul.

– Dar nu aşa.

Sora lui se retrase şi se şterse la ochi.

– Donny, trebuie să-mi promiţi. Nu aşa.

El nu răspunse. Îl dureau coastele acolo unde le strânsese în îmbrăţişarea ei.

– Am vrut s-o văd pe Helen, spuse. Am vrut să văd unde a trăit şi unde a murit, A fost... urât. Cu Anna. Închis aici.

Îşi aduse-aminte ce sentimente îi trezea Anna atunci şi se gândi la cele pe care i le trezea acum. Atât de multe greşeli. Făcuse greşeli la fiecare mişcare. Aşa că-i venea greu să mai ia decizii, să acţioneze.

– Trebuie să putem face ceva, zise Charlotte şi brusc privirea i se lumină. Am putea face o dronă destul de uşoară ca să ne scoată pe amândoi de-aici. Bombele antibuncăr pot avea şaizeci de kilograme. Dacă micşorăm greutatea unei alte drone, te-ar putea transporta pe tine.

– Şi cum ar zbura?

– Aş rămâne eu aici, s-o pilotez.

Văzu expresia feţei lui şi se încruntă.

– E mai bine să iasă unul dintre noi, continuă. Ştii că am dreptate. Am putea s-o lansăm înainte de a se lumina de ziuă, am trimite-o cât de departe poate să ajungă. Măcar ai trăi o zi departe de locul ăsta.

Donald încercă să se imagineze zburând călare pe una dintre acele păsări, cu vântul bombardându-i cu ţărână casca, coborând pe un teren accidentat şi zăcând în iarbă, cu ochii la stele. îşi scoase cârpa şi o umplu de sânge, clătină din cap şi o puse la loc.

– Sunt pe moarte, spuse. Thurman a zis că mai am de trăit o zi sau două. Şi mi-a spus-o cu o zi sau două în urmă.

Charlotte păstră tăcerea.

– Poate reuşim să mai trezim un pilot, sugeră el. I-aş ţine pistolul la tâmplă. V-ar scoate de-aici pe tine şi pe Darcy.

– Nu te părăsesc, zise sora lui.

– Dar m-ai trimite afară de unul singur?

Ea ridică din umeri.

– Sunt o ipocrită.

Donald râse.

– Probabil că de-aia te-au recrutat.

Îşi reîndreptară atenţia spre staţia radio.

– Ce crezi că se-ntâmplă, în clipa asta, în celelalte silozuri? întrebă Charlotte. Tu ai avut de-a face cu ei. Acolo e la fel de rău ca aici?

Donald căzu pe gânduri.

– Nu ştiu. Presupun că unii sunt destul de fericiţi. Se căsătoresc şi au copii. Au slujbe. Nu ştiu nimic despre ce se află dincolo de zidurile lor, prin urmare îmi închipui că starea lucrurilor de afară nu-i stresează la fel de mult ca pe noi doi. Însă cred că au altceva care ne lipseşte nouă, senzaţia profundă că e ceva greşit în modul lor de viaţă. Îngropaţi sub pământ. Şi noi înţelegem asta, şi faptul ne sufocă, însă ei n-au decât o nelinişte cronică. Cred. Nu ştiu, repetă, ridicând din umeri. Am văzut şi aici oameni destul de fericiţi în timpul schimburilor. Şi i-am urmărit pe alţii înnebunind. Eu obişnuiam… obişnuiam să joc solitaire cu orele pe computerul meu de la etaj. Atunci creierul meu se deconecta şi nu mă mai simţeam mizerabil. Dar în momentele alea nici nu eram viu cu adevărat.

Charlotte se întinse şi-i strânse mâna.

– Cred că unele dinte silozurile care s-au întunecat au o soartă mai bună…

– Nu spune asta, şopti Charlotte.

Donald îşi ridică privirea spre ea.

– Nu, altceva vreau să spun. Nu cred că sunt morţi, nu cu toţii. Cred că unii s-au retras şi trăiesc aşa cum vor, destul de discret ca să nu-i atacăm. Vor pur şi simplu să fie lăsaţi în pace, să nu fie controlaţi, să fie liberi să decidă cum trăiesc şi cum mor. Cred că asta a vrut Anna să le ofere. După ce a trăit pe etajul ăsta un an, încercând să se bucure de viaţă fără să poată ieşi, a început să privească totul cu alţi ochi.

– Sau poate că ieşea din când în când din cutia asta, pentru scurt timp, zise Charlotte. Poate nu i-a plăcut ce-a simţit ştiind c-o să fie dată deoparte.

– Da, sau asta, încuviinţă Donald.

Se gândi din nou cât de diferită ar fi fost situaţia dacă i-ar fi acordat încredere când o trezise, dacă ar fi ascultat ce avea ea de spus. Dacă ar fi fost Anna acolo, să-l ajute, totul ar fi ieşit mai bine. Îl durea să recunoască, dar simţea lipsa ei la fel de mult cum simţea lipsa lui Helen. Anna îl salvase şi încercase să-i salveze şi pe alţii, iar el înţelesese greşit şi o urâse pentru ambele acţiuni.

Charlotte dădu drumul mâinii lui şi începu să regleze staţia radio. Încercă să dea de cineva când pe un canal, când pe altul. îşi trecu degetele prin păr şi ascultă paraziţii.

– A fost o vreme când am crezut că e un lucru bun, mărturisi Donald. Ce au făcut ei, încercând să salveze lumea. Mă convinseseră că exterminarea în masă e inevitabilă, că războiul putea izbucni oricând, distrugând întreaga omenire. Însă ştii ce cred acum? Cred că ştiau că un conflict între maşinile invizibile n-ar fi ucis toată populaţia, că ici şi colo ar fi supravieţuit câte un grup de oameni. Aşa că au construit astea. S-au asigurat că distrugerea e completă, ca s-o poată controla.

– Au vrut să se asigure că singurele locuri unde sălăşluiesc supravieţuitori *le* aparţin, zise Charlotte.

– Exact! N-au încercat să salveze lumea, ci pe ei înşişi. Chiar dacă noi am fi fost exterminaţi, lumea ar fi continuat să existe fără noi. Natura găseşte întotdeauna o cale.

– Oamenii găsesc o cale, sublinie Charlotte. Uită-te la noi doi, zise râzând. Suntem ca buruienile, amândoi, nu-i aşa? Vegetaţie strecurată în orice cotlon. Suntem ca silozurile care nu au funcţionat conform planului. Cum de s-au gândit că vor putea controla totul? Că astfel de lucruri nu se vor întâmpla?

– Nu ştiu, răspunse Donald. Poate că oamenii care încearcă să modeleze lumea se cred mai inteligenţi decât haosul însuşi.

Charlotte trecea întruna de pe un canal pe altul, cu speranţa că o să răspundă totuşi cineva. Părea exasperată.

– Ar fi trebuit să ne lase pur şi simplu în pace, spuse. Să oprească totul şi să îngăduie naturii să-şi urmeze cursul.

Donald se ridică de pe scaunul lui clătinându-se şi rămase în picioare.

– Ce e? întrebă Charlotte. Întinse mâna spre staţia radio. Ai auzit ceva?

– Asta e esenţa, îi spuse Donald. Să ne lase în pace.

Îşi căută cârpa pe bâjbâite şi tuşi. Charlotte renunţă la butonatul staţiei radio.

– Haide! spuse el, arătând spre birou. Adu-ţi uneltele.

– Pentru dronă? întrebă ea.

– Nu. Trebuie să mai asamblăm un costum.

A

– Încă un costum?

– Pentru ieşirea în exterior. Şi spuneai că bombele alea antibuncăr pot avea şaizeci de kilograme. Şi mai exact, ce e un kilogram?

57
Silozul 1

– Planul nu e bun, spuse Charlotte. Prinse aparatul de respirat de cască, apoi înşfăcă unul dintre rezervoarele mari de aer şi începu să-l monteze la capătul furtunului. Ce-o să facem afară?

– O să murim, răspunse Donald. Văzu ce privire îi aruncă sora lui şi adăugă:

– Dar poate abia peste o săptămână. Şi nu aici.

Înşirase mai multe provizii. Satisfăcut, începu să le înghesuie într-una dintre micile raniţe. Raţii de hrană pentru soldaţi în misiune, apă, o trusă de prim-ajutor, o lanternă, un pistol şi două încărcătoare, muniţie de rezervă, un amnar şi un cuţit.

– Pentru cât timp crezi că ajunge aerul ăsta? întrebă Charlotte.

– Rezervoarele sunt pentru soldaţii trimişi, pe afară, către alte silozuri, aşa că ar trebui s-ajungă până la cel mai îndepărtat dintre ele. Iar noi nu trebuie să mergem decât puţin mai mult, şi n-o să fim împovăraţi ca soldaţii.

Închise raniţa şi o aşeză lângă cealaltă.

– E ca şi cum am face o dronă mai uşoară.

– Exact!

Donald luă o rolă de bandă adezivă, scoase din buzunar o hartă împăturită şi începu s-o prindă de mâneca unui costum.

– Ăla e costumul meu?

Donald dădu din cap.

– Eşti un pilot mai bun. O să merg pe urmele tale.

Dinspre lifturile aflate în celălalt capăt al rafturilor se auzi un clinchet. Donald întrerupse tot ce făcea şi, şuierând cuvintele, îi ceru lui Charlotte să se grăbească. Se repeziră spre liftul dronelor, dar Darcy strigă, dându-le de ştire că nu venise decât el. Apăru dintre rafturile înalte cu braţele împovărate cu salopete curate şi cu o tavă plină cu mâncare.

– Îmi pare rău, spuse, când văzu câtă panică stârnise. N-am cum să vă previn.

Le întinse tava adăugând, ca o scuză:

– Resturi de la cină.

Lăsă mâncarea jos şi Charlotte îl îmbrăţişă. Donald îşi dădu

seama ce repede se înfiripau legăturile în vremuri de restrişte. Iată o prizonieră care-şi îmbrăţişa gardianul pentru că nu o bătuse şi pentru că o trata cu un strop de compasiune. Donald se bucură că aveau un al doilea costum. Planul era bun.

Darcy se uită în jos, la proviziile şi la uneltele împrăştiate.

– Ce faceţi? întrebă.

Charlotte ceru din ochi permisiunea fratelui ei. El dădu din cap.

– Uite ce e, spuse Darcy, am toată înţelegerea pentru situaţia în care vă aflaţi şi vă compătimesc. Serios! Nici mie nu-mi place ce se petrece aici. Şi, cu cât îmi revin mai multe amintiri – cu cât mi-aduc mai clar aminte cine am fost – cu atât mai convins sunt că ar trebui să lupt de partea voastră. Dar convingerea asta nu e absolută. Iar asta – arătă către costume – asta nu-mi place. Nu mi se pare o idee înţeleaptă.

Charlotte îi întinse lui Donald o farfurie şi o furculiţă. Apoi se aşeză pe una dintre lăzile de plastic şi se înfruptă din ceea ce părea să fie o conservă de friptură cu sfeclă şi cartofi. Donald se aşeză lângă ea şi-şi tăie cu furculiţa carnea în bucăţi mici.

– Ţi-ai amintit ce erai înainte de toate astea? întrebă el. îţi revin amintirile?

Darcy dădu din cap.

– Unele. Nu mi-am mai luat medicamentele…

Donald râse.

– Ce e? Ce e atât de amuzant?

– Îmi cer scuze, zise Donald, fluturând din mână. Doar că… nu contează. E bine. Ai făcut parte din armată?

– Da, dar nu pentru mult timp. Cred că am fost agent în Serviciul Secret. Darcy îi privi câteva clipe mâncând şi reluă:

– Dar voi doi?

– Aviaţia militară, răspunse Charlotte şi arătă cu furculiţa către Donald, care avea gura plină. Congresman.

– Serios?

Donald încuviinţă din cap.

– De fapt, în mai mare măsură arhitect, zise, cuprinzând cu o rotire a braţului încăperea din jurul lor. Pentru asta am mers la şcoală.

– Ai construit aşa ceva? întrebă Darcy.

– Am construit asta, răspunse Donald şi mai luă o înghiţitură.

– Chiar aşa?

Donald dădu din cap şi sorbi puţină apă.

– Atunci, cine ne-a făcut asta? Chinezii?

Donald şi Charlotte se uitară unul la altul.

– Ce e? întrebă Darcy.

– Noi am făcut-o, spuse Donald. Locul ăsta n-a fost construit pentru orice eventualitate. A fost proiectat exact pentru ceea ce se întâmplă acum.

Darcy se uită de la unul la altul, cu gura căscată.

– Credeam că ştii. Informaţia se găseşte în însemnările mele, spuse Donald.

Dacă ştii ce cauţi, se gândi apoi. Altminteri, afirmaţia era prea evidentă şi prea cutezătoare ca să fie remarcată.

– Nu ştiam. Am crezut că e un soi de buncăr ca ăla din munte, pentru retragerea guvernului, ca să poată supravieţui…

– Este, ripostă Charlotte. Dar în felul ăsta le-a reuşit o sincronizare perfectă.

Darcy îşi privi ghetele în timp ce Donald şi sora lui continuară să mănânce. Pentru o ultimă masă nu era deloc rău. Donald se uită la mâneca salopetei împrumutate de la Charlotte şi văzu gaura de glonţ pentru prima oară. Poate de-asta se purtase ea de parcă el ar fi fost nebun când o îmbrăcase.

În faţa lui, Darcy începu să dea încet din cap.

– Da, spuse. Doamne, da! Ei ne-au făcut asta.

Îşi ridică privirea spre Donald.

– Am dus un tip la Criogenare Profundă acum câteva schimburi. Striga toate chestiile astea nebuneşti. Un tip de la Contabilitate.

Donald îşi împinse tava deoparte. îşi bău toată apa.

– Nu era ţicnit, nu-i aşa? întrebă Darcy. Judeca limpede.

– Probabil, spuse Donald. Sau cel puţin judecata începea să i se limpezească.

Darcy îşi trecu degetele prin părul scurt. îşi reîndreptă atenţia către proviziile împrăştiate.

– Costumele, spuse. Vă gândiţi să plecaţi? Ştiţi că nu vă pot ajuta s-o faceţi.

Donald îi ignoră întrebarea. Se duse în capătul culoarului dintre lăzi şi luă căruciorul. El şi Charlotte încărcaseră deja bomba antibuncăr. De conul său proeminent atârna o etichetă de plastic pe care scria că trebuie tras în afară pentru armare.

Charlotte îi demontase deja altimetrul şi îi ştersese codurile de acces prioritar. Când terminase, o numise „bombă surdă”. Donald începu să împingă căruciorul spre lift.

– Hei! spuse Darcy.

Se ridică de pe lada lui şi îi blocă drumul pe culoar. Charlotte îşi drese glasul şi, când se întoarse, Darcy văzu că avea o armă îndreptată spre el.

– Îmi pare rău, zise ea.

Mâna lui Darcy plană deasupra unui buzunar umflat. Donald împinse căruciorul spre el, făcându-l să se retragă.

– Trebuie să discutăm despre asta, spuse.

– Noi am discutat deja, ripostă Donald. Nu te mişca.

Opri căruciorul lângă el şi întinse mâna spre buzunarul lui. îi luă pistolul şi-l puse în buzunarul său, apoi îi ceru legitimaţia. Tânărul i-o dădu. Donald şi-o strecură în alt buzunar şi continuă să împingă căruciorul spre lift.

Darcy îl urmă la o oarecare distanţă.

– Nu te grăbi aşa, spuse. Vrei să declanşezi chestia aia? Ei, haide, omule! Potoleşte-te! Să discutăm! E o decizie de o importanţă colosală.

– Îţi garantez că n-am luat-o în pripă. Reactorul de sub noi alimentează serverele. Serverele controlează vieţile tuturor. O să eliberăm oamenii. Să trăiască şi să moară după bunul lor plac.

Darcy izbucni într-un râs nervos.

– Serverele controlează vieţi? Despre ce vorbeşti?

– Aleg numerele câştigătoare la loterie. Decid cine e demn să aibă urmaşi. Aleg şi modelează. Dezlănţuie războaie nejustificate ca să poată alege un învingător. Dar nu pentru multă vreme.

– Bine, dar aici nu suntem decât noi. Hotărârea e prea importantă ca să fie luată de numai trei persoane. Serios, omule…

Donald opri căruciorul exact în faţa liftului. Se întoarse spre Darcy şi-şi văzu sora ridicându-se în picioare şi apropiindu-se de el.

– Vrei să-ţi enumăr toate momentele din istorie când o singură persoană a luat o hotărâre care-a dus la moartea câtorva milioane? întrebă Donald. Ceea ce ni s-a întâmplat a fost decis de o duzină de oameni sau doar de cinci. Şi, analizând

atent faptele, le-ai putea reduce numărul la trei. Şi cine poate şti dacă doi n-au fost de fapt influenţaţi de al treilea? Ei bine, dacă un singur om a putut înfăptui totul, pentru distrugere n-ar trebui să fie nevoie de mai mulţi. Gravitaţia e o nemernică numai până trece de partea ta. Acum du-te şi stai jos, zise, arătând spre culoarul dintre lăzi.

Tânărul nu se clinti, aşa că Donald scoase un pistol; nu era cel pe care abia îl confiscase, ci unul din alt buzunar, unde şi-l ţinea încărcat şi cu piedica pusă. Dezamăgirea şi suferinţa întipărite pe faţa lui Darcy înainte de a se întoarce cu spatele ca să i se supună îl izbiră ca o palmă grea. Îl privi îndepărtându-se şi trecând pe lângă Charlotte. Apoi îşi prinse de braţ sora care se pregătea să-l urmeze, i-l strânse şi o sărută pe obraz.

– Du-te să-ţi pui costumul! îi spuse.

Ea dădu din cap, plecă după Darcy, se aşeză pe o ladă şi începu să se echipeze.

– Nu se poate întâmpla asta, zise tânărul.

Aruncă o privire către pistolul lăsat de Charlotte deoparte ca să se poată îmbrăca.

– Nici să nu te gândeşti, îl avertiză Donald. De fapt, acum ai altă treabă, e timpul să te echipezi şi tu.

Darcy şi Charlotte se întoarseră spre el, cu priviri nedumerite. Ea tocmai îşi strecura picioarele în costum.

– Ce tot spui? îl întrebă.

Donald luă dintre scule un ciocan şi i-l arătă.

– Nu vreau să risc să nu se declanşeze chestia asta.

Charlotte încercă să se ridice, dar îşi îmbrăcase costumul doar pe jumătate.

– Ai spus că ştii cum s-o declanşezi de la distanţă!

– Da. De la distanţă de tine, întări Donald, îndreptându-şi arma spre Darcy. Îmbracă-te! Aveţi cinci minute la dispoziţie ca să intraţi în liftul ăla…

Tânărul se întinse după pistolul de lângă Charlotte. Dar ea se dovedi mai iute în mişcări, îl înşfăcă de pe ladă. Donald se retrase un pas, apoi văzu că sora lui îl ameninţa cu arma pe el.

– Îmbracă-te tu! îi spuse ea. Vocea îi tremura şi ochii îi străluceau. Nu aşa ne-am înţeles. Ai promis.

– Sunt un mincinos, ripostă Donald, apoi tuşi în scobitura braţului şi zâmbi. Tu eşti o ipocrită, eu – un mincinos.

Se apropie de lift mergând cu spatele, cu pistolul îndreptat

către Darcy.

– N-o să mă împuşti, îi spuse apoi surorii sale.

– Dă-mi mie arma, i se adresă Darcy lui Charlotte. Dacă o s-o vadă în mâna mea, o să se supună.

Donald râse.

– N-o să mă împuşti nici tu. Pistolul ăla nu e încărcat. Acum îmbracă-te! Voi doi ieşiţi de-aici. Vă las un sfert de oră. Liftul dronelor ajunge în Vârf în douăzeci de minute. Uşa poate fi blocată cel mai bine cu o ladă goală. Am lăsat acolo una.

Charlotte plângea şi trăgea de costum, încercând să-şi elibereze picioarele. Donald ştiuse că n-o să plece fără el dacă n-o s-o forţeze, că o să facă o prostie. Avea să alerge la el, să-l îmbrăţişeze, să-l implore să vină cu ea sau să insiste să rămână ea cu el, să moară împreună. N-o putea face să plece doar cu Darcy. El era un erou. Avea să se salveze, salvând-o şi pe ea. Donald apăsă butonul de chemare a non-expresului.

– O jumătate de oră, repetă.

Văzu că Darcy trăgea deja fermoarul celui de-al doilea costum, pregătindu-se să-l îmbrace. Sora lui ţipa la el şi încerca să se ridice, împleticindu-se şi fiind cât pe ce să cadă. Începu să-şi scoată costumul lovind în el cu picioarele în loc să continue să se îmbrace. Liftul se opri cu un clinchet şi uşile se deschiseră. Donald înclină căruciorul şi-l trase înăuntru. Lacrimile îi curgeau şiroaie fiindcă o făcea pe Charlotte să sufere astfel. Ea ajunsese la jumătatea culoarului când începură uşile să se închidă.

– Te iubesc, îi spuse Donald.

Nu era sigur că-l auzise. Uşile se închiseră, ascunzând-o vederii lui. El îşi scană legitimaţia, apăsă pe un buton şi liftul se puse în mişcare.

58
Silozul 17

Centrul de comunicare se răcea, deşi sub el se dezlănţuia focul. De dedesubt se înălţau firişoare unduitoare de fum. Juliette studie interiorul imensei maşini negre şi văzu o grămadă de cablaje distruse. Lungul şir de mufe pentru căşti se sfărâmase şi o mulţime de cabluri de la bază se întinseseră şi se rupseseră când se răsturnase.

– O să ardă complet? întrebă Raph, cu ochii la firişoarele de fum.

Juliette tuşi. Încă mai simţea fumul în gât şi gust de hârtie arsă.

– Habar n-am, recunoscu.

Se uită la lămpile din plafon, să vadă dacă lumina lor nu începea cumva să pălească.

– Ceea ce alimentează silozul cu electricitate e sub gratiile de-acolo.

– Adică silozul s-ar putea cufunda în beznă, la fel ca minele, în orice clipă?

Raph se grăbi să se ridice în picioare.

– Aduc bagajele, ca să avem lanternele la-ndemână. Iar tu ar trebui să mai bei nişte apă.

Juliette îl privi îndepărtându-se în fugă. Avea impresia că simte cărţile arzând sub ea. Că simte cablurile din staţia radio topindu-se. Nu credea că o să se întrerupă curentul electric – spera că n-o să se întrerupă –, dar atât de multe altele se pierduseră. Hărţile mari, care îi ajutaseră să găsească săpătorul, erau deja cenuşă. Nu mai existau hărţi cu ajutorul cărora să descopere spre ce alt siloz să se îndrepte, către ce alt siloz să sape.

În jurul ei zumzăiau şi zbârnâiau maşinile negre, acei coloşi neclintiţi, cu umeri pătraţi. Neclintiţi în afară de unul. Juliette se ridică şi inspectă serverul căzut şi legătura dintre acele maşini şi silozuri deveni şi mai evidentă. Avea în faţă unul distrus, aidoma casei ei. Aidoma casei lui Solo. Studie amplasarea serverelor şi-şi aminti că nu se deosebeşte de a silozurilor., Raph se întoarse cu ambii lor saci. Îi întinse lui Juliette bidonul ei cu apă. Ea luă o înghiţitură, pierdută în gânduri.

– Ţi-am adus lanter…

– Aşteaptă! îl întrerupse ea.

Înşurubă capacul bidonului şi o porni printre servere. Se opri în spatele unuia şi se uită cu atenţie la plăcuţa argintie de deasupra mănunchiului de cabluri. Era un simbol al silozului, cu trei triunghiuri îndreptate cu vârful în jos. În centru era gravat numărul 29.

– Ce cauţi? o întrebă Raph.

Juliette bătu cu degetul în plăcuţă.

– Lukas spunea că trebuie să lucreze la serverul şase, sau la serverul treizeci, sau la altul, nu contează cu ce număr. Mi-a arătat că sunt aşezate la fel ca silozurile, ţin minte asta. Avem o hartă chiar aici.

Se îndreptă către Silozurile 17 şi 18. Raph o urmă.

– N-ar trebui să fim îngrijoraţi din pricina curentului electric? întrebă el.

– În privinţa asta, oricum nu putem face nimic. Acolo, jos, podeaua şi pereţii n-ar trebui să se încălzească destul de mult ca să se-aprindă. După ce se stinge focul, mergem să vedem…

Ceva îi atrase atenţia când urmărea traseul dintre două servere. Cablurile de sub gratiile podelei îşi părăseau locaşurile sau intrau în ele în punctele de conectare cu baza fiecărei maşini. Juliette se opri la vederea unora roşii printre cele negre.

– Acum ce mai e? întrebă Raph.

O privea îngrijorat.

– Hei, te simţi bine? Fiindcă am văzut mineri care, după ce le-a căzut o piatră pe creştet, s-au purtat aiurea o zi întreagă…

– Mă simt foarte bine.

Juliette arătă către cablurile întinse, se întoarse cu spatele şi-şi imagină traseele lor de la un server la altul.

– O hartă, spuse.

– Da, încuviinţă Raph, apoi o prinse de braţ. De ce nu vii să stai jos? Ai inspirat o grămadă de fum…

– Ascultă-mă! Fata de la radio, cea din Silozul 1, a spus că există o hartă cu aceste linii roşii pe ea. Asta după ce i-am vorbit despre săpător. Părea sincer entuziasmată, spunea că înţelege de ce converg toate liniile roşii în acelaşi punct. S-a întâmplat înainte de a nu mai funcţiona staţia radio.

– OK!

– Astea sunt silozurile, zise Juliette.

Îşi întinse mâinile către serverele înalte.

– Vino încoace! Uite!

Dădu ocol următorului rând, privind plăcuţele în timp ce căuta. Paisprezece. Şaisprezece. Şaptesprezece.

– Noi suntem aici. Şi aici am săpat tunelul. Iar ăsta e fostul nostru siloz.

Arătă serverul de alături.

– Vrei să zici că putem alege cu cine să luăm legătura prin radio uitându-necine e mai aproape? Pentru că jos avem o hartă exact ca asta. Erik are una.

– Nu, spun că liniile alea roşii de pe hartă sunt exact ca aceste cabluri. Vezi? Sunt ca nişte tuneluri prin adâncul pământului. Menirea săpătorilor nu e să te ducă de la un siloz la altul. Bobby e cel care mi-a spus cât de dificilă a fost întoarcerea maşinii ăleia. Era îndreptată către un anumit loc.

– Ce loc?

– Nu ştiu. Mi-ar trebui harta ca să pot spune. Doar dacă nu cumva…

Se întoarse spre Raph, a cărui faţă lipsită de culoare era mânjită de fum şi de funingine.

– Ai făcut parte din echipa care-a săpat. Cât combustibil încape în rezervorul săpătorului?

El ridică din umeri.

– Nu l-am măsurat în litri. L-am umplut şi-atât. Court a verificat de câteva ori cu o tijă, să vadă cât s-a consumat. Am auzit-o zicând că n-o să consumăm niciodată tot ce e înăuntru.

– Pentru c-a fost conceput ca să ajungă mai departe. Mult mai departe. Trebuie să verificăm din nou cu tija» ca să ne facem o idee. Iar harta lui Erik ar trebui să ne-arate, în primul rând, încotro a fost îndreptat săpătorul. Asta numai dacă… zise Juliette pocnind din degete. Trebuie să găsim celălalt săpător.

– Nu te pot urmări. De ce ne-ar trebui două? N-avem decât un singur generator care funcţionează.

Juliette îl strânse de braţ şi se simţi radiind, cu gândurile alergându-i nebuneşte.

– Celălalt nu ne trebuie ca să săpăm, ci doar să vedem încotro e îndreptat. Dacă trasăm direcţia aia pe o hartă, plus cea în care ar fi mers săpătorul nostru, cele două linii ar trebui să se intersecteze. Iar dacă rezerva de combustibil se potriveşte cu distanţa, e ca o confirmare. Putem vedea unde şi cât de departe

se află locul despre care mi-a vorbit. Locul numit Sămânţă. Vorbea despre el ca şi cum ar fi un alt siloz, dar unul aflat acolo unde aerul e…

Auziră voci în celălalt capăt al încăperii, cineva intra de pe coridor. Juliette îl lipi pe Raph de un server şi îşi duse un deget la buze. Dar auzea pe cineva venind drept spre ei, într-o succesiune de pocnete mărunte, de parcă ar fi lovit cu degetele în metal. Juliette îşi stăpâni imboldul de a o lua la fugă. Apoi la picioarele ei apăru o siluetă cafenie, urmată de un şuier când silueta îşi săltă un picior, împroşcându-i gheata cu un jet de urină.

– Cuţulache! o auzi pe Elise strigând.

Juliette îi îmbrăţişă pe copii şi pe Solo. Nu-i mai văzuse de când fusese distrus silozul ei. Îi reaminteau de ce făcea ceea ce făcea, pentru ce lupta, pentru ce merita să lupte. În ea se conturase furia, nu se mai gândise decât să caute un drum către salvare săpând în pământ şi răspunsuri afară. Şi pierduse din vedere lucrurile care meritau să fie salvate. Fusese prea preocupată de oamenii care meritau o osândă.

Furia i se topi când Elise o luă de gât şi când i se frecă barba lui Solo de obraji. Acolo se afla ceea ce rămăsese, ceea ce încă mai aveau, şi apărarea lor era mai importantă decât răzbunarea. Asta descoperise părintele Wendel. Citise din cartea lui alte pasaje decât ar fi trebuit, pasajele despre ură în locul celor despre speranţă. Iar ea fusese la fel de oarbă. Se pregătise să plece şi să lase pe toată lumea în urmă.

Raph li se alătură ei şi copiilor. Se îngrămădiră cu toţii în jurul unui server şi vorbiră despre violenţa pe care-o văzuseră la etajele de jos. Solo avea o puşcă şi repeta întruna că trebuie să blocheze uşa, să se ascundă.

– Ar fi bine să aşteptăm aici până când se omoară între ei, spuse, cu o privire sălbatică.

– Aşa ai supravieţuit atâţia ani? îl întrebă Raph.

Solo dădu din cap.

– Tata m-a ascuns. Am stat mult timp aici înainte de a ieşi. Aşa a fost mai sigur.

– Tatăl tău a ştiut ce urma să se-ntâmple, spuse Juliette. Te-a încuiat, ţinându-te departe de toate. Din acelaşi motiv ne aflăm aici, sub pământ, cu toţii, trăind astfel. Cu mult timp în urmă, cineva a făcut acelaşi lucru. Ne-a ascuns ca să ne

salveze.

– Atunci înseamnă că ar trebui să ne ascundem iarăşi, zise Rickson. Nu?

– Câtă mâncare ţi-a mai rămas în cămară? îl întrebă Juliette pe Solo. Presupunând că n-a mistuit-o focul.

El se trase de barbă.

– Ajunge trei ani. Sau poate patru. Dar numai pentru mine.

Juliette făcu un calcul.

– Să zicem că au scăpat două sute de oameni, deşi mă îndoiesc că sunt atât de mulţi. Asta înseamnă că au de mâncare pentru cât timp? Poate pentru cinci zile?

Fluieră. Abia atunci aprecie rolul diverselor tipuri de ferme din vechea ei casă. Pentru a hrăni mii de oameni vreme de câteva sute de ani totul trebuia pus la punct cu meticulozitate.

– Nu trebuie să ne mai ascundem, spuse. Ce ne trebuie…

Studie feţele puţinilor oameni care se încredeau în ea fără rezerve.

– E nevoie de o întrunire generală.

Raph râse, crezând că Juliette glumeşte.

– Ce anume? întrebă Solo.

– Trebuie să discutăm. Cu toată lumea. Cu toţi cei care-au mai rămas. Trebuie să hotărâm dacă ne ascundem aici în continuare sau ieşim în exterior.

– Credeam că săpăm un tunel către un alt siloz, spuse Raph. Sau către acel alt loc.

– Nu cred că avem timp să săpăm. Ar dura mai multe săptămâni şi fermele sunt devastate. În plus, am o idee mai bună. O cale mai rapidă.

– Şi cum rămâne cu dinamita pe care-am cărat-o până aici? Credeam că mergem după cei care ne-au făcut asta.

– Opţiunea rămâne valabilă. Uite ce e, trebuie s-o facem oricum. Trebuie să ieşim de-aici. Altminteri, Jimmy are dreptate. Pur şi simplu o să ne omorâm unii pe alţii. Prin urmare, trebuie să adunăm pe toată lumea.

– Va trebui să ne strângem jos, în sala generatorului, zise Raph. Într-un loc destul de încăpător. Sau poate la ferme.

– Nu.

Juliette îşi roti privirea prin încăpere. Privi dincolo de servere, către pereţii îndepărtaţi şi văzu cât de larg era spaţiul.

– O să ne strângem aici. O să le arătăm locul ăsta.

– Aici? întrebă Solo. Două sute de oameni? Aici? Părea vizibil şocat, începuse să se tragă de barbă cu amândouă mâinile.

– Unde-o să stea toată lumea? întrebă Hannah.

– Cum vor vedea? vru să ştie Elise.

Juliette studie sala imensă, cu maşini înalte, negre. Multe păcăneau şi zumzăiau. Cablurile ieşeau din ele prin partea de sus şi se întindeau către plafon. În fosta ei casă, urmărise cablurile camerelor de luat vederi şi ştia că toate erau interconectate. Ştia cum ajunge curentul până la bază, cum se scot panourile laterale. îşi plimbă mâna pe una dintre cele pe care Solo notase zilele, în tinereţea lui.

– Du-te în laboratorul de costume şi adu-mi trusa cu unelte, îi ceru lui Solo.

– Un Proiect? întrebă el.

Juliette încuviinţă din cap şi Solo dispăru printre maşinile înalte. Raph şi copiii o studiară. Ea zâmbi.

– Vouă, copii, o să vă placă.

Având cablurile tăiate de sus şi şuruburile de fixare de la bază scoase, nu mai era nevoie decât să împingi cu putere. Serverul se răsturnă mai uşor decât centrul de comunicare. Juliette se uită cu satisfacţie cum se înclină maşina, cum tremură şi cum se prăbuşeşte apoi cu un zgomot puternic, care îi vibră în ghete. Rickson şi Miles bătură palma şi chiuiră, cum fac băieţii când distrug ceva. Hannah şi Shaw trecuseră deja la serverul următor. Elise se căţără deasupra lui cu ajutorul lui Juliette, ţinând în mână un cleşte pentru tăiat sârmă. Cuţulache lătră, de parcă ar fi sfătuit-o să fie prudentă.

– E ca şi cum ai tunde pe cineva, spuse Juliette, privind-o în timp ce lucra.

– Pe urmă am putea tunde barba lui Solo, propuse fetiţa.

– Mă-ndoiesc că i-ar plăcea, zise Raph.

Juliette se întoarse şi văzu că minerul revenise, fiindcă probabil îşi îndeplinise misiunea.

– Am aruncat mai bine de 100 de bilete, îi spuse el. N-am putut să scriu mai multe, aveam crampe la mână. Le-am împrăştiat, ca să ajungă cu siguranţă câteva şi până jos.

– Bun! Şi ai scris că aici, sus, e mâncare? De-ajuns pentru toată lumea?

El dădu din cap.

– Atunci trebuie să săltăm maşina aia de pe trapă, ca să fim siguri c-o putem lua. Altminteri trebuie să dăm o raită prin fermele de deasupra.

Raph o urmă până la serverul pentru comunicaţii. Se convinseră că nu mai ieşea fum, iar Juliette pipăi grilajul, ca să verifice temperatura. Adăpostul lui Solo avea toţi pereţii metalici, de aceea spera că focul nu trecuse de mormanul de cărţi. Dar nu putea fi sigură. Severul căzut scoase un scrâşnet oribil când îl împinseră într-o parte. Un nor de fum negru tălăzui în afară.

Juliette îşi flutură mâna în faţă şi tuşi. Raph alergă de cealaltă parte a serverului şi păru gata să-l împingla loc.

– Aşteaptă, spuse Juliette, păşind în afara norului de fum. Se împrăştie.

Aerul din sala serverelor se înceţoşă, dar fumul nu se mai revărsa nebuneşte. Se înălţa doar, de jos, unde fusese captiv. Raph începu să coboare, dar Juliette insistă să intre ea prima. îşi aprinse lanterna şi pătrunse în deschizătură prin fumul care se risipea.

Odată ajunsă jos, se ghemui şi respiră prin tricoul cu care-şi acoperise gura şi nasul. Fasciculul luminos al lanternei părea solid, un obiect care ar fi putut lovi pe oricine ar fi încercat s-o atace. Dar nu apăru nimeni. În mijlocul coridorului se vedea o siluetă, încă fumegând. Mirosul era groaznic. Fumul continua să se împrăştie şi Juliette îi strigă lui Raph că e în regulă să coboare.

El apăru, făcând treptele să-i zăngăne zgomotos sub ghete, în timp ce Juliette păşea peste cadavru şi inspecta dezastrul din încăpere. Aerul era cald, înăbuşitor, greu de respirat. îşi imagină pentru câteva clipe prin ce trecuse Lukas, acolo jos, sufocându-se. Şi nu doar fumul îi umplu ochii de lacrimi.

– Astea au fost cărţi.

Raph i se alătură şi se uită la pata neagră din mijlocul încăperii. Probabil văzuse că sunt cărţi când o salvase, fiindcă acum nu mai rămăsese nici urmă de ele. Paginile se transformaseră în fum, amestecându-se cu aerul. Le pătrunseseră în plămâni. Juliette se sufoca acum cu vestigii.

Se apropie de perete şi studie staţia radio. Cuşca metalică era încă îndoită în locul unde o smulsese din perete, cu atâta

timp în urmă. Apăsă butonul de alimentare, dar nu se întâmplă nimic.

Era lipicios şi cald. îşi imagină că, înăuntru, totul devenise un singur bulgăre de cauciuc şi cupru.

– Unde e mâncarea? întrebă Raph.

– Acolo, îi arătă Juliette. Ia o cârpă ca să deschizi uşa.

Îl lăsă să exploreze apartamentul şi cămara în timp ce ea privea rămăşiţele unui birou vechi, cu un monitor deformat în centru şi cu tăblia crăpată de prea multă căldură. Din aşternutul lui Solo nu se mai zărea nici urmă, nu mai rămăsese decât un morman de cutii de tablă care adăpostiseră cândva cărţi, unele îndoite după contactul cu aerul extrem de încins. Juliette văzu urme negre înşiruite în spatele ei şi înţelese că podeaua era atât de fierbinte încât i se topeau tălpile de cauciuc ale ghetelor. Îl auzi pe Raph strigând entuziasmat din camera alăturată. Trecu pragul şi îl găsi cu un morman de cutii de conserve în braţe, bine proptit sub bărbie, şi cu faţa luminată de un zâmbet prostesc.

– Sunt rafturi întregi pline cu aşa ceva, spuse.

Juliette se opri în cadrul uşii de la cămară şi-şi îndreptă lanterna spre interior. Era o cavernă imensă, câte o conservă stranie ici şi colo. Dar multe rafturi din spate păreau mai pline.

– Dacă-şi face toată lumea apariţia, ne vor ajunge câteva zile, nu mai mult.

– Poate n-ar fi trebuit să-i chemăm pe toţi.

– Ba da. Facem ceea ce se cuvine.

Juliette se întoarse spre peretele de lângă masa mică, pe care mânca Solo. Focul nu pătrunsese şi acolo. Hărţile mari cât păturile erau şi ele, intacte. Juliette le răsfoi, căutându-le pe cele care îi trebuiau. Le găsi şi le desprinse. Când le împăturea, auzi de sus o bufnitură surdă, zgomotul căderii unui alt server.

59
Silozul 17

Sosiră unul câte unul, apoi în grupuri mici, apoi cu grămada. Se minunară de lumina uniformă de pe coridoare şi explorară birourile. Niciunul dintre ei nu mai intrase vreodată la IT. Prea puţini îşi petrecuseră timpul în Vârf, cu excepţia pelerinajelor de după o curăţire. Familiile treceau, pe rând, prin toate încăperile. Copiii strângeau în braţe topuri de hârtie; mulţi veniră la Juliette cu bileţele împăturite şi aruncate de Raph, întrebând unde e mâncarea. În doar câteva zile, li se schimbase înfăţişarea. Salopetele erau pătate şi rupte, feţele scofâlcite şi nerase, ochii înconjuraţi de cearcăne negre. După numai câteva zile. Juliette văzu că nu mai aveau mult până la a ajunge la disperare. Toată lumea îşi dădea seama.

Primii sosiţi ajutară la pregătirea hranei şi răsturnară ultimele servere. Sala se umpluse de miros de legume calde şi de supă. Două dintre serverele cele mai calde, numerele 40 şi 38, fuseseră culcate pe podea rămânând conectate. Pe părţile lor fierbinţi erau puse conserve desfăcute şi conţinutul fiecăreia licărea. Nu aveau farfurii şi tacâmuri pentru toată lumea, aşa că mulţi beau supa şi sucul cald de legume direct din cutia de tablă.

Hannah o ajută pe Juliette să pregătească întrunirea generală, lăsându-şi bebeluşul în grija lui Rickson. Una dintre hărţi era deja fixată pe perete, iar ea se ocupa de cealaltă. Liniile fuseseră trasate cu grijă, folosindu-se fire de aţă, şi Hannah verificase tot ce făcuse

Juliette. Marcaseră traseul cu cărbune. Juliette urmărea cu privirea un nou grup care intrase. Se gândea că e a doua adunare generală la care lua parte şi că prima nu se terminase prea bine. Îi trecu prin cap că aceea avea să fie probabil ultima.

Cei adunaţi erau mai ales de la ferme, însă începură să apară şi câţiva mineri şi mecanici. Tom Higgins şi Comitetul de Planificare sosiră de la postul ajutorului de şerif de la Mijloc. Juliette îl văzu pe unul dintre ei în picioare, cocoţat pe un server căzut, cu o foaie de hârtie şi un creion cu cărbune, arătând cu degetul în timp ce se străduia să-i numere pe cei prezenţi şi înjurând mulţimea fiindcă se foia, îngreunându-i misiunea. Râse, apoi îşi dădu seama că omul ăla face, de fapt, ceva important.

Era nevoie să ştie. La picioarele ei se afla un costum de curăţire, făcea parte din recuzita pentru întrunire. Era necesar să cunoască numărul costumelor şi pe al oamenilor.

Courtnee îşi făcu apariţia şi se strecură prin mulţime. La început şocată de apariţia prietenei sale, Juliette o îmbrăţişă radiind.

– Miroşi a fum, spuse Courtnee.

Ea râse.

– Nu credeam că o să vii.

– În bilet scrie că e vorba de viaţă şi de moarte.

– Da?

Juliette se uită la Raph.

El ridică din umeri.

– Unii ar putea spune asta, zise apoi.

– Deci ce e? întrebă Courtnee. Un urcuş atât de lung pentru o porţie de supă? Ce se petrece?

– O să vă lămuresc pe toţi imediat. Juliette se întoarse spre Raph: Poţi aduce pe toată lumea aici? Şi poate-ar fi bine să-i trimiţi pe Miles şi pe Shaw sau pe unul dintre hamali să vadă dacă mai e lume pe scări.

În timp ce el ieşea, Juliette observă că oamenii se aşezaseră deja spate în spate pe servere, sorbind din conserve, iar din imensele teancuri din spatele lui Solo erau deschise altele. Le desfăcea chiar el, cu un instrument conectat la o priză din podea. Dintre cei aşezaţi, mulţi se uitau la mormanul de mâncare adus din cămară. Dar şi mai mulţi se uitau la ea. Şoaptele sunau ca aburul scăpat printr-un orificiu.

Juliette se foia agitată de colo până colo, pe măsură ce numărul celor adunaţi în încăpere creştea. Shaw şi Miles se întoarseră ca să-i spună că pe scară e linişte, că nu mai urcă decât, poate, câteva persoane. Părea să se fi scurs o zi întreagă de când ea şi Raph se luptaseră cu focul de jos; nu voia să seuite la ceas, să vadă ce oră era de fapt. Se simţea obosită. Mai ales cu atâta lume aşezată acolo, ducându-şi mâncarea la buze şi bătând cu degetele în fundul cutiilor de conserve, ştergându-şi feţele cu mânecile şi uitându-se la ea. Aşteptând.

Mâncând, erau tăcuţi şi, pe moment, mulţumiţi. Conservele le ofereau o ocupaţie pentru mâini şi pentru buze deopotrivă. Ei îi ofereau o amânare. Ştia că trebuie s-o facă atunci sau niciodată.

– Ştiu că vă-ntrebaţi cu toţii despre ce e vorba, începu ea. De ce ne aflăm aici.

Ridică vocea şi oamenii de pe servere amuţiră.

– Şi, spunând aici, nu mă refer la sala asta. Mă refer la silozul ăsta. De ce am fugit? Circulă o mulţime de zvonuri, dar eu stau în faţa voastră ca să vă spun adevărul. V-am adus în cea mai secretă dintre încăperi ca să vi-l dezvălui. Silozul nostru a fost distrus. Otrăvit. Cei care n-au reuşit să vină cu noi sunt morţi.

Se auziră şoapte.

– Cine l-a otrăvit? strigă o voce.

– Aceiaşi oameni care ne-au pus sub pământ cu sute de ani în urmă. Trebuie să ascultaţi ce am de spus. Vă rog, ascultaţi-mă!

Peste mulţime se aşternu liniştea.

– Strămoşii noştri au fost puşi sub pământ ca să putem supravieţui în timp ce lumea devine mai bună. După cum ştiu mulţi dintre voi, eu am fost afară înainte de a ne fi luată lumea. Am adunat mostre de aer şi cred că, cu cât ne îndepărtăm mai mult de locul ăsta, cu atât găsim condiţii mai bune. Şi nu bănuiesc asta bazându-mă doar pe măsurătorile noastre, am auzit dintr-un alt siloz că există cer albastru dincolo de…

– Tâmpenii! strigă cineva. Am auzit că e o minciună, că ţi-au făcut ceva la creier înainte de a te trimite la curăţire.

Juliette îl descoperi pe cel care vorbise. Era un hamal vârstnic, unul a cărui meserie nu era doar aflarea zvonurilor, ci şi a celor mai periculoase secrete. În timp ce reîncepeau şuşotelile, văzu un nou-sosit târşâindu-şi picioarele de dincolo de uşa groasă de metal din celălalt capăt al încăperii. Era părintele Wendel, cu braţele încrucişate pe piept şi cu palmele ascunse în mâneci. Bobby le strigă tuturor să tacă şi o făcură rând pe rând. Juliette îl salută pe părintele Wendel cu o fluturare de mână şi toate capetele se întoarseră spre el.

– Trebuie să mă credeţi pe cuvânt în privinţa unora dintre lucrurile pe care o să vi le spun, continuă Juliette. De o parte dintre ele sunt absolut sigură. Şi iată ce ştiu: putem să rămânem aici şi să ne facem o viaţă, dar n-am idee pentru cât timp. Şi vom trăi cu frica în sân. Nu temându-ne doar unii de alţii, ci şi de dezastrul care se poate abate asupra noastră în orice clipă. Ne pot deschide uşile fără să ne întrebe, ne pot

otrăvi aerul fără să ne-o spună, ne pot omorî fără să ne avertizeze. Şi nu ştiu ce fel de viaţă ar fi asta.

În sală era o tăcere de mormânt.

– Alternativă e să plecăm. Dar, dacă o facem, nu mai există întoarcere…

– Unde să plecăm? strigă cineva. În alt siloz? Dacă acolo e mai rău decât aici?

– Nu în alt siloz, răspunse Juliette. Se trase într-o parte, ca să se poată vedea harta pe de perete. Iată-le. Aici vedeţi cele cincizeci de silozuri. Ăsta a fost casa noastră.

Arătă cu degetul şi se auzi un foşnet când toată lumea îşi întinse gâtul ca să vadă mai bine. Copleşită de bucuria şi tristeţea dezvăluirii adevărului în faţa oamenilor ei, Juliette se simţi gâtuită de emoţie. îşi mută degetul la silozul de alături.

– Aici ne aflăm acum.

– Atât de multe! se auzi o şoaptă.

– Cât de departe se află? întrebă altcineva.

– Am tras o linie ca să înţelegeţi cum am ajuns aici, zise Juliette arătându-le-o. Din spate s-ar putea să fie greu de văzut. Iar cealaltă linie, cea de aici, e direcţia în care era îndreptată maşina de săpat.

O urmări cu degetul, ca să se vadă încotro mergea. Îi făcu semn lui Elise şi fetiţa veni să-şi pună degetul pe un punct deja marcat.

– Harta asta e făcută pentru silozul în care ne aflăm acum. Juliette trecu la următoarea foaie de hârtie. Se vede o altă maşină de săpat la baza…

– Nu vrem săpăturile tale…

Ea se întoarse către mulţimea adunată.

– Nici eu nu vreau să sap. La drept vorbind, nici nu cred că ne-a mai rămas destul combustibil, pentru că am consumat o parte ca să ajungem aici şi pentru că maşina a fost foarte solicitată când am întors-o, îndreptând-o încoace. Şi nu cred nici că avem mâncare pentru mai mult de o săptămână sau două, nu de-ajuns pentru toată lumea. Dar harta se potriveşte, ca mărime şi localizare, cu maşina găsită lângă silozul nostru. Scara de reprezentare şi direcţia în care e orientată coincid perfect. Aici am un plan al acestui siloz, care cuprinde şi săpătorul lui.

Îşi trecu mâna peste cealaltă coală de hârtie, apoi se

întoarse la harta mai mare.

– Se vede că, dacă trasez aici direcţia în care e îndreptat, linia trece printre celelalte silozuri, fără să atingă niciunul.

Urmări linia cu degetul până ce ajunse la degetul lui Elise. Fetiţa îi adresă un zâmbet radios.

– Am calculat cu o precizie mulţumitoare cantitatea de combustibil consumată ca să ajungem aici, precum şi pe cea rămasă. Şi am aflat că săpătorul a fost încărcat cu combustibil suficient – poate cu un surplus de 10% – ca să ne ducă până în acest punct. Juliette atinse din nou degetul lui Elise. Şi săpătorii tuturor silozurilor sunt orientaţi uşor în sus. Cred că au fost lăsaţi ca să ne-ducă acolo – ca să ne scoată de aici. Făcu o pauză. Nu ştiu când au de gând să ne spună asta – dacă au cumva de gând s-o facă –, dar sunt de părere să nu aşteptăm să fim invitaţi. Cred că trebuie să plecăm.

– Să plecăm pur şi simplu?

Juliette cercetă mulţimea cu privirea şi descoperi că vorbise cineva din Comitetul de Planificare.

– Cred că suntem mai în siguranţă decât dacă rămânem aici. Ştiu ce-o să se întâmple dacă rămânem. Vreau să văd dacă e mai bine să plecăm.

– *Speri* că suntem mai în siguranţă dacă plecăm, sublime cineva.

Juliette nu se mai uită să vadă cine vorbise. îşi plimbă privirea prin încăpere. Toată lumea, inclusiv ea, se gândea la acelaşi lucru.

– E adevărat. Sper. Am cuvântul unei străine. Am auzit şoaptele cuiva cu care nu m-am întâlnit niciodată. Am un presentiment în adâncul fiinţei mele, în inimă. Am liniile astea care traversează o hartă. Dacă sunteţi de părere că nu e de ajuns, mă declar de acord. Am trăit de când mă ştiu crezând doar ceea ce am văzut. Am nevoie de o dovadă. Trebuie să văd cu ochii mei rezultatele. Dar chiar şi aşa, tot trebuie să le văd de două sau chiar trei ori înainte de a-mi face o idee despre adevărata stare de lucruri. Dar, în cazul nostru, am o certitudine – că viaţa care ne aşteaptă în silozul ăsta nu merită să fie trăită. Şi că există şansa să ducem o viaţă mai bună altundeva. Vreau să mă duc să văd, dar numai dacă mă însoţiţi în număr destul de mare.

– Eu vin cu tine, spuse Raph.

Juliette dădu din cap. Imaginea încăperii i se înceţoşă uşor în faţa ochilor.

– Ştiu că vii, îi zise.

Solo ridică o mână. Cu cealaltă se trăgea de barbă. Juliette o simţi pe Elise luând-o de mână. Shaw ţinea în braţe un căţeluş care se zbătea, totuşi reuşi s-o ridice şi el pe a lui.

– Cum ajungem acolo dacă nu săpăm? strigă un miner.

Juliette se aplecă să ia ceva de la picioarele ei. Cât stătu cu capul în jos, îşi şterse ochii. Pe urmă îşi îndreptă spatele şi ridică un costum pentru curăţire într-o mână, iar casca lui în cealaltă.

– Mergem pe-afară, le zise.

60
Silozul 17

Hrana se împuţina în timp ce lucrau. Era sumbră numărătoarea inversă a conservelor şi a proviziilor aduse din ferme. Nu lua parte toată lumea din siloz; unii nu veniseră la întrunirea generală; alţii plecaseră pur şi simplu, considerând că puteau strânge mai mult din recoltă dacă se grăbeau. Numeroşi mecanici ceruseră permisiunea să se întoarcă jos, ca să le vorbească tuturor celor care refuzaseră să urce la întrunire, încercând să-i convingă să-i însoţească; şi ca să vadă dacă Walker putea fi urnit. Juliette era mai mult decât încântată de perspectiva adunării unui număr cât mai mare de oameni dornici să plece. Dar simţea şi încordarea crescând pe măsură ce lucrau cu toţii.

Sala serverelor devenise un atelier imens, precum sălile de la Aprovizionare. Aveau aproape o sută cincizeci de costume de curăţire şi aproape toate trebuiau ajustate. Juliette constatase cu tristeţe că erau mai multe decât le trebuiau, dar se simţise şi oarecum uşurată. Altminteri ar fi avut o mare problemă.

Instruise vreo zece mecanici, arătându-le cum se montează supapele, ca să se poată respira aşa cum o făcuseră ea şi Nelson în laboratorul pentru costume. La IT nu erau destule supape, aşa că hamalilor li se dăduseră mostre şi fuseseră trimişi jos, la Aprovizionare, unde Juliette era convinsă că se găseau din belşug, fiindcă supravieţuitorilor din Silozul 17 nu le fuseseră de niciun folos. Era nevoie şi de garnituri, de bandă termoizolatoare, de mecanisme de etanşare. Li se spusese hamalilor şi cum să transporte, în siguranţă, truse de sudură de la Mecanic şi de la Aprovizionare. Juliette le arătase şi care e diferenţa dintre buteliile de acetilenă şi cele de oxigen şi le explicase că n-au ce face cu cele de acetilenă.

Erik se folosise de harta de pe perete ca să calculeze distanţa şi apreciase că o butelie de oxigen e de ajuns pentru doisprezece oameni. Juliette îi spusese s-o lase doar pentru zece oameni, ca să fie totul cât mai sigur. Având vreo cincizeci de persoane care se ocupau de costume – folosind serverele căzute drept bancuri de lucru şi stând pe podea sau în genunchi –, îşi permise să ia un mic grup sus, la Cantină, unde ştia că au de făcut o treabă morbidă. O însoţeau tatăl ei, Raph Dawson şi doi

hamali bătrâni, despre care presupunea că mai transportaseră cadavre. îşi întrerupseră urcuşul cu un etaj sub ferme, unde se duseră în atelierul autopsierului de lângă sala pompelor. Juliette găsi o rezervă de saci negri împăturiţi şi luă vreo şaizeci. Pe urmă îşi continuară drumul în tăcere.

Silozul 17 nu mai avea sas. Uşa exterioară rămăsese întredeschisă de la distrugerea lui, petrecută cu câteva zeci de ani în urmă. Juliette îşi aminti că se strecurase de două ori pe acolo, că prima oară i se blocase casca în deschizătură. Singurele bariere dintre ei şi aerul de-afară erau sasul uşii interioare şi uşa biroului şerifului. Membrane subţiri, despărţind o lume moartă de una muribundă.

Juliette îi ajută pe ceilalţi să îndepărteze harababura de mese şi de scaune din dreptul uşii biroului. Între ele exista un culoar îngust, pe care intrase şi ieşise ea cu mai bine de o lună în urmă, dar aveau nevoie de mai mult loc ca să lucreze. Îi avertizase că înăuntru erau leşuri, dar şi sacii pe care-i aduseseră le dezvăluiau ce caută. Fasciculele mai multor lanterne se întâlniră pe tăblia uşii când Juliette se pregăti să o deschidă. La insistenţele tatălui ei, purtau cu toţii măşti şi mănuşi de cauciuc. Juliette se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să-şi pună costume pentru curăţire.

Înăuntru, cadavrele arătau exact aşa cum şi le amintea: o încâlceală de braţe şi picioare livide, fără viaţă. O duhoare scârboasă, cu iz metalic îi umplu masca, aducându-i aminte de mirosul fetid al supei pe care şi-o turnase pe costum, ca să-l decontamineze după expunerea la aerul din exterior.

Luară morţii pe rând şi îi aşezară în sacii funerari. Era o muncă sinistră. Carnea flască se desprindea de pe oase ca friptura bine pătrunsă.

– Atenţie la încheieturi! îi avertiză Juliette, cu răsuflarea fierbinte şi vocea înăbuşită de mască. Subsuorije şi genunchii.

Trupurile abia se mai ţineau laolaltă, şi asta mai ales datorită tendoanelor şi a oaselor. Fermoarele negre erau închise cu uşurare. În aer vibrau accese de tuse şi icnete de greaţă.

Majoritatea trupurilor din biroul şerifului erau stivuite în faţa uşii, de parcă oamenii s-ar fi urcat unii peste alţii în încercarea de a se reîntoarce în Cantină. Celelalte îşi găsiseră odihna în poziţii mult mai relaxate. În celula de detenţie descuiată, un bărbat stătea aplecat peste rămăşiţele zdrenţuite

ale patului, a cărui saltea dispăruse de mult de pe cadrul ruginit. O femeie zăcea într-un colţ, cu braţele încrucişate pe piept, de parcă ar fi dormit. Juliette săltă ultimul cadavru împreună cu tatăl ei, care o ţintuia cu ochii cât cepele. Când ieşi cu spatele din biroul şerifului, ea se uită peste umăr la uşa sasului care îi aştepta, bucăţi de vopsea atârnând, cojite, de membrana lui galbenă.

– Nu e bine ce facem, spuse tatăl ei, masca tresăltându-i în ritmul deschiderii fălcilor şi înăbuşindu-i vocea.

Îndesară leşul într-un sac deschis şi traseră fermoarul.

– O să-i îngropăm cum se cuvine, îl asigură Juliette, trăgând concluzia că lui nu i se părea în ordine să te porţi astfel cu morţii – să-i stivuieşti în saci, de parcă ar fi fost o lenjerie murdară.

El îşi scoase mănuşile şi masca, se legănă pe călcâie şi-şi şterse fruntea cu dosul palmei.

– Nu. E vorba de oamenii ăştia. Parcă spuneai că locul era pustiu când ai ajuns aici.

– Era. Doar Solo şi copiii. Oamenii ăştia sunt morţi de multă vreme.

– Nu e cu putinţă, spuse tatăl ei. Sunt prea bine conservaţi.

Ochii îi alunecară pe deasupra sacilor. Era încruntat de îngrijorare şi nedumerire.

– Aş zice că sunt morţi doar de trei săptămâni. Sau de cel mult patru sau cinci.

– Tată, erau aici când am sosit. L-am întrebat pe Solo odată despre ei şi mi-a spus că i-a descoperit cu ani în urmă.

– Pur şi simplu nu se poate…

– Probabil fiindcă n-au fost îngropaţi. Sau gazul de-afară a ţinut insectele la distanţă. N-are nicio importanţă, nu?

– Când un lucru e atât de neobişnuit, are o foarte mare importanţă. Ceva nu e în ordine în privinţa acestui întreg siloz, crede-mă.

Îşi îndreptă spatele şi se porni spre scară, unde Raph se folosea de un polonic ca să pună apa pe care-o aduseseră în căni şi pahare găsite la faţa locului. Tatăl lui Juliette luă o cană şi îi întinse ei alta. Se vedea că e pierdut în gânduri.

– Ştiai că Elise a avut o soră geamănă? o întrebă.

Juliette dădu din cap.

– Mi-a povestit Hannah. Moartă la naştere. A murit şi

mama. Nu vorbesc mult despre asta, şi mai ales în prezenţa lui Elise.

– Şi cei doi băieţi, Marcus şi Miles. Altă pereche de gemeni. Băiatul mai mare, Rickson, spune că şi el a avut un frate, dar tatăl lui nu vorbea despre asta, iar mama nu şi-a cunoscut-o, aşa că n-a avut cum s-o întrebe.

Doctorul Nichols sorbi din apă şi se uită în cană. Juliette încercă să scape de gustul metalic de pe limbă în vreme ce Dawson se ocupa de un sac, tuşind şi părând gata să verse.

– Da, moartea abundă, încuviinţă Juliette, întrebându-se îngrijorată la ce se gândea tatăl ei.

Se gândi la fratele pe care nu şi-l cunoscuse. Căută pe faţa tatălui ei ceva care să arate că-şi adusese aminte de soţia lui şi de fiul pierdut. Dar el punea cap la cap informaţii despre o altă enigmă.

– Nu, *viaţa* abundă. Nu înţelegi? Trei perechi de gemeni din şase naşteri? Iar copiii ăştia sunt sănătoşi tun. Prietenul tău Jimmy n-are nici măcar o singură carie şi nu-şi aduce-aminte când a fost bolnav ultima oară. Niciunul dintre ei nu-şi aminteşte. Cum explici asta? Cum explici existenţa morţilor ăstora, căzuţi unii peste alţii de parcă ar fi încetat din viaţă cu doar câteva săptămâni în urmă?

Juliette se trezi privindu-şi fix braţul. îşi bău toată apa, îi întinse tatălui ei cana şi începu să-şi suflece mâneca.

– Tată îţi-aduci aminte că te-am întrebat despre cicatrice, dacă dispar sau nu?

El dădu din cap. %

– Mie mi-au dispărut câteva.

Îi arătă scobitura cotului, ca şi cum el ar fi putut să-şi dea seama că de acolo dispăruse ceva.

– Nu mi-a venit să cred când mi-a spus Lukas. Dar aveam un semn aici. Şi încă unul aici. Iar tu ai zis că supravieţuirea mea după astfel de arsuri a fost un miracol.

– Ai primit îngrijiri imediat şi tratamentul a fost foarte bun…

– Iar Fitz nu m-a crezut când i-am povestit cum m-am scufundat ca să repar pompa. Mi-a spus că a lucrat în galerii inundate şi că a văzut bărbaţi de două ori cât mine cărora li s-a făcut rău când s-au scufundat la o adâncime de numai zece metri, nu de treizeci sau patruzeci. A zis că, dacă aş fi făcut într-

adevăr aşa ceva, aş fi murit.

– Nu ştiu nimic despre minerit, spuse tatăl ei.

– Fitz ştie şi crede că ar fi trebuit să fiu moartă. Iar tu spui că oamenii ăştia ar fi trebuit să putrezească…

– Crede-mă, n-ar mai fi trebuit să rămână decât oasele din ei.

Juliette se întoarse şi se uită la ecranul gol. Se întrebă dacă nu cumva nu era totul un vis. Aşa se întâmpla cu un suflet muribund; căuta ceva pe care să se caţere, o scară de care să se prindă, ceva care să-i oprească prăbuşirea. Era curăţise şi murise pe dealul de lângă siloz. Nu se iubise niciodată cu Lukas. Nu ajunsese să-l cunoască prea bine. Se afla pe un tărâm al nălucilor şi al ficţiunii, unde înlănţuirea faptelor avea coeziunea iluzorie a viselor, guvernată de logica beţiei. Era moartă de multă vreme şi abia acum îşi dădea seama…

– Poate e ceva în apă, spuse tatăl ei.

Juliette îşi desprinse privirea de peretele gol. Întinse mâinile spre tatăl ei, îl apucă de braţe şi se apropie de el. Se îmbrăţişară. Barba lui abia mijită îi zgârie obrazul şi Juliette se strădui din greu să nu plângă.

– E în regulă, o linişti tatăl ei. E în regulă.

Nu era moartă. Dar lucrurile nu stăteau cum ar fi trebuit.

– Nu în apă, spuse Juliette, deşi îşi băuse porţia cuvenită în silozul ăla.

Se desprinse de tatăl ei şi se uită cum cineva ducea primul sac spre scări. Cineva făcuse o frânghie din bucăţile de cablu electric tăiat şi o trecuse peste balustradă, ca să coboare un cadavru. Hamalii erau daţi naibii, se convinse ea. Chiar şi hamalii spuneau *hamalii-s daţi naibii*.

– Poate e în aer, adăugă. Poate că asta se întâmplă când nu gazezi un loc. Nu ştiu. Dar cred că ai dreptate atunci când spui că e ceva în neregulă cu silozul ăsta. Şi cred că e momentul să plecăm de aici.

Tatăl ei luă o ultimă înghiţitură de apă.

– Peste cât timp plecăm? o întrebă. Şi eşti sigură că e o idee bună?

Juliette dădu din cap.

– Prefer să încercăm şi să murim afară, decât să ne omorâm între noi aici.

Îşi dădu seama că vorbea la fel ca toţi cei trimişi la

curăţire, la fel ca toţi visătorii periculoşi şi ca toţi nebunii de care-şi bătuse joc, fără să-i fi înţeles vreodată. Vorbea ca un om care se încrede în munca unei maşini fără să fi aruncat vreodată o privire în interiorul ei, fără s-o demonteze mai întâi bucată cu bucată.

61
Silozul 1

Charlotte lovi cu palma în uşa liftului. Apăsase pe buton imediat după dispariţia fratelui ei, dar fusese prea târziu. Sărea într-un picior ca să-şi ţină echilibrul. Nu terminase de îmbrăcat costumul. În spatele ei, pe culoarul dintre lăzi, Darcy se străduia să intre în costumul lui.

– O s-o facă? strigă către ea.

Charlotte dădu din cap. Avea s-o facă. Scosese al doilea costum pentru Darcy. Ăsta fusese planul lui de la bun început. Lovi din nou în uşă şi îşi înjură fratele.

– Trebuie să te îmbraci, spuse Darcy.

Ea se întoarse şi se lăsă să cadă pe podea, strângându-şi genunchii la piept şi înconjurându-i cu braţele. Nu voia să se mişte. Îl privi pe Darcy strecurându-se în costum şi trăgându-şi gulerul peste cap. Se ridică în picioare şi încercă să ajungă cu mâinile la fermoarul din spate, dar, în cele din urmă, renunţă.

– Trebuia să-mi pun mai întâi rucsacul?

Îl înşfăcă pe unul dintre cele două pregătite de fratele ei şi îl deschise. Trase o conservă, dar o puse la loc. Luă un pistol şi îl păstră. îşi scoase din nou capul şi braţele din costum.

– Charlotte, avem o jumătate de oră. Cum ieşim de-aici?

Charlotte îşi şterse obrajii şi făcu un efort ca să se ridice. Darcy n-avea idee cum să-şi pună corect costumul. Ea îşi vârî picioarele într-al ei, dar lăsă braţele şi gulerul să atârne, apoi se îndreptă în grabă spre el. În spatele ei se auzi un clinchet. Uitând că ea apăsase butonul ascensorului, se opri şi se răsuci, cu gândul că se întorsese Donald, că se răzgândise.

Din expres, doi bărbaţi în salopete albastru-deschis se uitară la ea cu gurile căscate. Unul aruncă o privire nedumerită către butoane, apoi se întoarse din nou spre ea – către femeia pe jumătate îmbrăcată într-un costum argintiu –, după care uşile se închiseră încet.

– Rahat! exclamă Darcy. Acum chiar trebuie să ne grăbim.

Charlotte intră în panică. În mintea ei porni numărătoarea inversă. îşi aminti cum o privise fratele ei din lift, cum o sărutase de rămas-bun. Avea senzaţia că o să-i explodeze pieptul, dar se duse lângă Darcy şi-l ajută să-şi scoată braţele şi să-şi pună rucsacul. Odată ce-l văzu pe de-a-ntregul în costum, îi ridică

fermoarul din spate. O ajută şi el, apoi o urmă către celălalt capăt al culoarului dintre lăzi. Charlotte arătă către hangarul jos şi îi întinse ambele căşti. Lada pe care spusese Donald că le-o lăsase era exact acolo unde zisese el.

– Trage uşa aia şi propteşte-o cu lada. Mă duc să pornesc liftul.

Deschise uşa cazărmii dintr-o smucitură şi alergă împleticindu-se pe coridor din cauza costumului gros. Trecu de următoarea uşă. Staţia radio rămăsese deschisă şi şuiera. Se gândi cât timp irosise asamblând obiectul ăla, adunându-i piesele componente, ca acum să-l abandoneze. La punctul de comandă al liftului, smulse folia de plastic şi puse manetele principale pe poziţie. Era sigură că-i lăsase lui Darcy destul timp ca să blocheze uşa. O luă din nou la fugă, stângace, pe culoar, pe lângă cazarma care-i fusese casă în acele săptămâni chinuitoare, apoi prin iadul din Arsenal, unde, sub prelată, stătea ultima ei pasăre îmbufnată. De undeva se auzi un zgomot. Dinspre lift. Tropot de bocanci alergând către ei. Apoi Darcy îi strigă să intre în liftul dronelor.

Donald se lăsă purtat de lift către etajul 62. Odată ce trecu de 61, apăsă pe butonul pentru oprire de urgenţă. Ascensorul se opri cu o zvâcnire şi începu să zumzăie. El echilibră bomba şi luă ciocanul, apoi merse mai departe, trăgând şi siguranţa. Nu ştia cât de mare ar fi fost stricăciunea dacă o detona în lift, dar avea s-o facă dacă venea cineva după el. Voia să-i lase surorii sale timp suficient, dar era gata să-şi asume orice risc ca să nimicească locul ăla. Rămase aşteptând, cu ochii la ceasul de pe panoul ascensorului. Astfel avea o grămadă de timp de gândire. Trecură cincisprezece minute fără să simtă nevoia să tuşească sau să-şi cureţe gâtul. Îi veni să râdă şi se întrebă dacă nu cumva se însănătoşea. îşi aduse-aminte că atât bunicul, cât şi mătuşa lui se simţiseră mai bine cu o zi înainte de moarte. Probabil că i se întâmpla ceva asemănător.

Ciocanul deveni mai greu. Era greu de crezut că stă lângă ceva atât de distrugător ca bomba aceea, că ţine mâna pe ceva care putea ucide atâţia oameni. Se scurseră alte cinci minute. Ar fi trebuit să iasă. Dura prea mult. Era nevoie de ceva timp ca să ajungă la reactor. Mai aşteptă un minut. Raţiunea lui conştientiza ce intenţiona restul trupului său şi, îngropată undeva, adânc, îi striga să se mai gândească, să fie rezonabil.

Apăsă butonul de repornire înainte de a-şi pierde curajul. Liftul se clătină. Donald spera că sora lui şi Darcy erau pe drum, către ieşire.

Charlotte se aruncă în liftul dronelor. Se izbi cu casca de plafon şi se înclină pe o parte din cauza rezervorului de aer din spate. Darcy îşi azvârli casca înăuntru şi începu să se târască pe urmele ei. Cineva strigă din Arsenal. Charlotte începu să împingă lada de plastic, sigurul lucru care împiedica liftul să se închidă şi să pornească, împinse şi Darcy, dar lada se înţepenise. Un alt strigăt de dincolo de uşă. Darcy bâjbâi în căutarea pistolului scos din rucsac. Se întoarse pe-o parte şi trase spre intruşi, cutia lor de metal umplându-se de răbufniri asurzitoare. Charlotte văzu bărbaţi în uniforme argintii ferindu-se şi căutându-şi adăpost în spatele dronelor. Răsună o altă împuşcătură, un pocnet sonor în interiorul liftului, când ripostară cei de afară. Charlotte se întoarse să izbească lada cu picioarele, dar capacul i se îndoise acolo unde fusese strâns de uşă.

Luase forma unei pene poziţionate astfel încât să intre, nu să iasă. Încercă s-o tragă, dar n-avea de ce s-o apuce.

Darcy îi strigă să stea nemişcată. Se târî pe coate către uşă, cu arma trăgând, *poc, poc*, *poc*, în timp ce bărbaţii de afară se adăposteau, iar Charlotte se ghemuia. Darcy ieşi din lift şi începu să împingă lada din afară. Charlotte îi strigă să se oprească, să se-ntoarcă înăuntru. Uşa avea să se trântească, lăsându-l în Arsenal. O altă împuşcătură, dar glonţul îşi ratã ţinta. Darcy lovi lada cu gheata, clintind-o din loc şi împingând-o câţiva centimetri.

– Rămâi cu mine! strigă Charlotte.

Se repezi spre uşă, nu voia să plece singură.

– Rămâi!

Darcy lovi din nou lada cu piciorul. Liftul se clătină. Uşa era aproape deblocată, nu mai lipseau decât câţiva centimetri. Încă un glonţ răsună de dincolo de drone şi de astă dată nu mai rată ţinta. Darcy gemu, căzu în genunchi, se răsuci şi trase cu disperare către bărbaţii din spatele lui.

Charlotte întinse mâinile şi-l smuci de braţ.

– Vino! îi strigă.

El îi împinse mâinile înapoi în lift. Se propti cu umărul în ladă şi îi zâmbi. Apoi, înainte de a împinge lada cu totul

înăuntru, spuse:

– E OK. Acum îmi amintesc cine sunt.

Liftul încetini, apropiindu-se de etajul reactorului, apoi uşile se deschiseră şi Donald îşi apăsă gheata pe cărucior, înclinându-l pe spate. Îndreptă bomba către porţile de siguranţă. Paznicul îl privi apropiindu-se şi înălţă, curios, din sprâncene. Acolo totul era aiurea, se gândi Donald. Un paznic nu recunoştea un ucigaş pentru că ucigaşul aducea o bombă. Un bărbat scana o legitimaţie pe care era inscripţionat numele lui Darcy, se aprindea o lumină verde şi plictiseala se citea pe chipul paznicului care-i făcea semn să intre. Toată lumea vedea ce se apropie şi invita infernul înăuntru.

– Mulţumesc, spuse Donald, riscând să fie recunoscut.

– Baftă cu chestia asta!

Donald nu mai văzuse niciodată reactoarele. Erau închise în spatele unor uşi imense şi ocupau trei etaje. În fiecare schimb, bărbaţii în roşu reprezentau aproape jumătate din numărul tuturor celorlalţi. Acolo se afla inima unei maşini fără suflet, ceea ce făcea din ea unicul organ important.

Înaintă pe un culoar curbat, cu pereţii acoperiţi de ţevi groase şi cabluri grele. Trecu pe lângă alţi doi bărbaţi în roşul Reactorului, fără ca vreunul dintre ei să-i remarce găurile de pe umărul salopetei sau pata de sânge care începuse să capete o tentă cafenie, înclinau din cap în semn de salut, se uitau grăbiţi la povara lui, apoi şi mai grăbiţi îşi îndreptau privirea în altă parte, ca nu cumva să fie rugaţi să-l ajute. Unul dintre cauciucurile căruciorului scârţâi, ca şi cum ar fi protestat la adresa planului la care lua parte, suferind că trebuia să care ceva atât de cumplit.

Donald se opri în faţa sălii reactorului principal. Pătrunsese destul de adânc. îşi duse mâna la buzunar şi scoase ciocanul. Cântări ceea ce avea de gând să facă. Se gândi la Helen, care murise aşa cum era de aşteptat să moară oamenii. Ăsta era mersul lucrurilor. Trăiai. Făceai tot ce-ţi stătea în puteri. Te dădeai la o parte din drum. Îi lăsai pe cei care veneau după tine să aleagă. Îi lăsai să hotărască pentru ei înşişi, să-şi trăiască propriile vieţi. Asta era calea.

Ridică ciocanul cu ambele mâini şi atunci răsună o împuşcătură. O împuşcătură, şi pieptul îi luă foc. Se răsuci în loc, încet, ciocanul zăngăni pe podea şi lui i se tăiară picioarele. Se

întinse după bombă, sperând s-o ia cu sine, s-o tragă jos. Degetele lui găsiră conul, alunecară de pe el, mâna i se înţepeni pe mânerul căruciorului şi se prăbuşiră împreună. Ateriză pe spate, bomba atinse podeaua cu un zgomot puternic, pe care-l simţi vibrându-i din vertebră în vertebră, apoi se rostogoli alene, inofensivă, spre perete, unde se opri, prea departe ca s-o mai poată atinge.

Liftul dronelor se deschise automat la capătul îndelungului său drum prin întuneric. Charlotte ezită. Căută o posibilitate de a-l face să coboare, de a se întoarce jos. Însă panoul de comandă rămăsese mai jos de ea, la câţiva kilometri distanţă. Imensul rezervor de aer din spatele ei se lovi de acoperişul liftului când Charlotte se târî afară. Darcy nu mai era. Fratele ei nu mai era. Nu asta îşi dorise ea.

Deasupra capului i se învolburau nori negri. Se târî în susul unei rampe abrupte, în totalitate familiară. Mai fusese acolo, deşi nu în persoană. Era imaginea oferită de dronele ei, imaginea cu care o răsplătiseră cele patru zboruri. împingând o manetă, înălţa drona în nori, înclinând-o puternic şi lăsând-o să zboare, eliberată.

Însă de data asta muşchii ei obosiţi o târâră în susul rampei. Ajunse în vârf, apoi trebui să se lase în jos, pe o lespede de beton. Pasăre legată de pământ, călător incapabil să zboare, coborî de pe lespede cu stângăcie şi se prăbuşi în ţărână, ca un pui căzut din cuib.

La început nu ştiu încotro să se îndrepte. Îi era sete, dar mâncarea şi apa ei erau în rucsacul captiv în costum. Se întoarse în toate părţile şi încercă să se orienteze, apoi se uită pe harta prinsă de fratele ei pe braţul costumului şi o cuprinse furia împotriva lui. Furie amestecată cu recunoştinţă. Donald plănuise totul de la bun început.

Studie harta. Era obişnuită cu imagini digitale, pe un ecran, cu vederea de sus, dintr-un punct de observare avantajos, cu un plan de zbor la îndemână. Dar rampa înclinată către pământ o ajută să identifice nordul. Liniile roşii de pe hartă îi arătau drumul. Se îndreptă cu greutate către dealuri, ca să vadă mai bine.

Şi pe urmă îşi aduse-aminte de locul ăla, îşi aminti că fusese acolo după ploaie, când iarba era umedă şi văzuse două urme identice în noroi ce aduceau cu o dantelă maronie, întinsă

pe panta lină. îşi aminti că venise cu întârziere de la aeroport. Urcase pe coama acelui deal şi fratele ei îi ieşise în întâmpinare alergând. Asta într-o vreme când lumea era întreagă. Când vedeai pe cer dârele lăsate de avioanele cu reacţie pentru pasageri. Când te puteai opri cu maşina la un fast-food. Puteai să le telefonezi celor dragi ţie. Exista o lume stabilă.

Trecu de locul unde îşi îmbrăţişase fratele şi toate planurile de salvare se estompară. îşi dorea prea puţin să meargă mai departe. Fratele ei nu mai era. Lumea nu mai era. Chiar dacă trăia ca să vadă iarba verde, să mănânce încă o raţie de război, să-şi taie buza în marginea altei cutii de tablă cu apă… la ce bun?

Urcă dealul cu greutate, înaintând din inerţie, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă şi întrebându-se la ce bun.

Pieptul lui Donald ardea. În jurul gâtului i se aduna o baltă de sânge cald. Îl văzu pe Thurman în capătul coridorului, înaintând spre el. În celălalt capăt erau doi bărbaţi de la Securitate, cu armele în mâini. îşi căută pistolul în buzunar, pe bâjbâite, dar era prea târziu. Prea târziu. Ochii i se umplură de lacrimi. Plângea pentru oamenii care aveau să trăiască dominaţi de acelaşi sistem, pentru sutele de mii care aveau să se nască, să sufere şi să moară. Izbuti să-şi scoată pistolul, dar nu putu să-l ridice decât la vreo zece centimetri deasupra podelei. Oamenii ăia veneau după el. Aveau să-i vâneze pe Charlotte şi Darcy la suprafaţă. Aveau să-i doboare sora cu dronele lor. Aveau să surpe un siloz după altul până când n-avea să mai existe decât unul singur, ca urmare a capricioasei evaluări a sufletelor şi a vieţilor omeneşti făcute de servere fără milă şi de un program fără inimă.

Armele erau îndreptate către el, aşteptându-i prima mişcare ca să-i pună capăt vieţii. Donald îşi adună toate puterile ca să-şi ridice mai mult pistolul. Se uită la Thurman, care se apropia de el, la omul ăla pe care-l mai împuşcase şi îl mai omorâse o dată, şi îşi înălţă arma, se strădui din răsputeri să o înalţe, dar nu reuşi s-o salte cu mai mult de cincisprezece centimetri deasupra podelei.

Însă era de-ajuns.

Îşi roti braţul cu o mişcare amplă, ţinti conul bombei mari, menite să doboare coloşi, şi apăsă pe trăgaci. Auzi o bubuitură, dar nu izbuti să-şi dea seama din ce direcţie.

Pământul se cutremură şi Charlotte căzu în genunchi, sprijinindu-se pe palme. Urmă o bubuitură, ca a unei grenade azvârlite într-un lac adânc. Coama dealului se zgudui.

Charlotte se răsuci pe-o parte şi se uită în josul dealului. Pe solul plat se ivea o crăpătură. Şi încă una. Turnul de beton din centru se înclină, pământul se căscă. Se formă un crater, apoi centrul scobiturii dintre dealuri se scufundă şi trase pământul către sine, înşfăcă ţărâna şi o absorbi ca pâlnia unei imense haznale, azvârlind prin crăpături jeturi albe de beton pulverizat.

Dealul hurui. Nisipul şi pietricelele prinseră să alunece, fugărindu-se către fundul adânciturii, în vreme ce pământul parcă prindea viaţă. Charlotte se trase înapoi, spre coama dealului, cât mai departe de gaura din ce în ce mai largă, cu inima bătându-i nebuneşte şi cu mintea stăpânită de groază.

Se răsuci, se ridică în picioare şi începu să urce cât de repede putea. Înainta aplecată, sprijinindu-se cu o mână de solul ce redevenea solid încetul cu încetul. Ajunse pe culme, amuţită de spectacolul puternicei distrugeri la care tocmai fusese martoră. Vântul o izbea în faţă. îşi simţea costumul rece şi voluminos.

În coama dealului se prăbuşi.

– Donny! şopti apoi.

Se întoarse din nou şi privi gaura rămasă pe tărâmul părăsit de fratele ei. Se întinse pe spate, lăsând pulberea să-i împestriţeze costumul şi vântul să-i urle în faţa vizorului. Imaginea lumii îi deveni din ce în ce mai neclară, înnegurată de praf.

62
Districtul Fulton, Georgia

Juliette îşi aducea aminte de o zi în care ar fi trebuit să moară. Fusese trimisă la curăţire, îmbrăcată într-un costum similar cu cel pe care-l purta acum, şi privise printr-un vizor îngust o lume cândva verde şi albastră care-i fusese luată. Culorile păliseră până la cenuşiu când ajunsese pe culme şi văzuse adevărata înfăţişare a locului în care se afla.

Iar acum, înaintând cu greu contra vântului, cu vizorul bombardat de nisip şuierător, cu pulsul bătându-i nebuneşte şi cu răsuflarea grea captivă în cască, văzu cum cafeniul şi cenuşiul capitulau, dispăreau.

Schimbarea se petrecu treptat. Urme vagi de albastru palid. Nu puteai şti sigur ce e de fapt. Juliette făcea parte din grupul din frunte, alături de Raph, de tatăl ei şi de alte şapte siluete legate de butelia de aer pe care-o ţineau de mânere, în mijlocul lor. O schimbare la început treptată şi apoi bruscă, de parcă ar fi trecut dincolo de un perete. Ceaţa se ridică; îi invadă lumina, vântul care o biciuia din toate părţile se opri când erupseră pete de culoare, frânturi de verde, de albastru şi de alb pur, şi se trezi într-o lume prea vie, prea vibrantă ca să poată crede că e reală. Ierburi maronii, aidoma tulpinilor uscate de porumb, i se frecau de ghete, dar, cât vedeai cu ochii, erau singurele plante moarte. În depărtare, unduia iarbă verde. Pe cer hoinăreau nori albi. Juliette descoperi că toate culorile vii din cărţile copilăriei sale erau, de fapt, spălăcite, paginile erau şterse în comparaţie cu realitatea.

Simţi o mână pe spate, se întoarse şi-şi văzu tatăl privind în jur cu ochi mari. Raph îşi feri privirea de soarele puternic, cu răsuflarea aburindu-i casca. Hannah zâmbi, privind în jos la copilul cuibărit la pieptul ei, în costumul ale cărui mâneci goale se zbăteau în vânt. Rickson o cuprinse de umeri, privind cerul, pe când Elise şi Shaw îşi azvârliră braţele în sus, de parcă ar fi putut să adune norii. Pentru câteva clipe, Bobby şi Fitz lăsară jos butelia de oxigen, uitându-se pur şi simplu cu gura căscată.

În spatele lor, un alt grup ieşi din zidul de praf. Trupurile străpunseră vălul, iar feţele trudite, istovite, se luminară de încântare şi de o nouă forţă. Una dintre siluete era susţinută, aproape dusă pe sus, dar apariţia culorilor păru să-i întremeze

picioarele.

Uitându-se în urmă, Juliette văzu zidul de praf pierzându-se în înaltul cerului. La poale, tot ce era viu şi cuteza să se apropie de acea barieră sufocantă se ofilea, iarba se preschimba în pulbere, rarele flori deveneau tulpini cafenii. O pasăre se roti sub cerul liber, păru să-i studieze pe intruşii strălucitori în costume argintii, apoi viră înclinându-se şi se îndepărtă, planând spre cerul albastru.

Juliette simţi cum iarba o atrage cât mai departe de ţinutul mort din care scăpaseră. Făcu semn grupului, îndemnându-l să meargă mai departe, şi îl ajută pe Bobby să ia butelia. împreună, coborâră panta greoi. În urma lor veneau alţii. Fiecare grup se oprea, aşa cum auzise Juliette că şovăie toţi curăţitorii. Unul dintre grupuri căra un mort, un costum flasc. Privirile lor transmiteau o veste sumbră. Însă pe feţele tuturor celorlalţi se citea euforia. Juliette şi-o simţea în propriul creier cuprins de exaltare, care se pregătise să moară în ziua aceea; şi o simţea pe toată pielea, uitând de cicatrice; şi-o simţea în gambele şi în tălpile obosite, cu care acum ar fi putut merge până la orizont şi mai departe.

Le făcu semn celorlalte grupuri să coboare. Când văzu un bărbat încercând să-şi desfacă pe bâjbâite clemele căştii, gesticulă către ceilalţi din grupul lui, cerându-le să-l oprească. Sfatul ei se transmise, prin semne, de la un grup la altul. Încă mai auzea în propria cască şuierul aerului din butelie, dar se simţea condusă de o altă urgenţă. La picioare li se aşternea ceva mai mult decât speranţa, decât speranţa oarbă. Era o promisiune. Femeia de la radio îi spusese adevărul. Donald chiar încercase să-i ajute. Speranţa, credinţa şi încrederea le oferiseră oamenilor ei o scurtă amânare. îşi scoase harta dintr-un buzunar numerotat pentru curăţire şi studie liniile. Apoi le făcu tuturor semn s-o urmeze.

În faţa lor se înălţa un alt deal, unul mare, pu panta lină. Juliette se îndreptă într-acolo. Elise mergea înaintea ei, întinzându-şi la maximum furtunul de aer şi speriind insectele din iarba înaltă până la genunchi. Shaw alerga după ea, cu furtunurile aproape încâlcindu-li-se. Juliette se auzi râzând şi se întrebă de când nu mai scosese un asemenea sunet.

Se străduiră să urce dealul şi pământul din ambele părţi păru să se întindă şi să se lărgească pe măsură ce ajungeau mai

sus. Când se opriră pe culme, Juliette văzu că nu era un simplu deal, ci un inel de pământ adunat grămadă. De cealaltă parte, locul se adâncea, ca un bol. Se învârti în loc, vrând să vadă tot ce o înconjura, şi descoperi că depresiunea aceea era separată de celelalte cincizeci. Pe drumul pe care veniseră, dincolo de o vale de un verde crud, se înălţa un zid de nori întunecaţi. Dar observă că nu era un simplu zid, ci un dom imens, cu silozurile în centru. Iar în partea opusă, dincolo de dealul inelar, se zărea o pădure ca acelea din cărţile Moştenirii, o îndepărtată întindere de căpăţâni gigantice de broccoli, ale cărei dimensiuni erau imposibil de apreciat.

Juliette se întoarse către ceilalţi şi bătu cu palma în cască. Le arătă păsările negre care planau în aer. Tatăl ei îi făcu semn cu mâna şi îi ceru să aştepte. Înţelesese ce avea de gând. Atinse în schimb clemele propriei lui căşti.

Juliette fu cuprinsă de aceeaşi spaimă pe care probabil că o simţise el la gândul că ar fi putut vedea pe cineva drag murind înaintea lui, dar îl lăsă s-o facă. Raph îl ajută să desfacă toate clemele, ceea ce era aproape imposibil când purtai mănuşi groase. Într-un târziu, casca se desprinse cu un pocnet. Tatăl ei făcu ochii mari în timp ce inspira cu prudenţă. Zâmbi şi inspiră din nou, mai adânc, cu pieptul umflându-i-se, cu mâna destinzându-i-se, cu casca alunecându-i dintre degete şi rostogolindu-se prin iarbă.

Cuprinşi de frenezie, începură cu toţii să-şi desfacă unii altora clemele căştilor, pe dibuite. Juliette îşi lăsă rucsacul greu în iarbă şi îl ajută pe Raph, care, la rândul său, o ajută pe ea. Când i se desprinse casca, remarcă mai întâi sunetele. Tatăl ei şi Bobby râzând, ţipetele de încântare ale copiilor. Urmară mirosurile, de fermă şi de grădină hidroponică, aroma pământului răscolit, în aşteptarea seminţelor. Şi lumina – strălucitoare şi caldă ca a lămpilor de coacere, dar răsfirată fiindcă venea de la o distanţă atât de mare – îi învăluia. Deasupra lor o întindere nesfârşită, presărată cu nori îndepărtaţi.

Gulerele costumelor zăngăniră când se îmbrăţişară. Grupurile din spate îşi grăbeau acum paşii, oamenii cădeau şi erau ajutaţi să se ridice. Prin căşti li se zăreau zâmbetele largi, ochii umezi şi lacrimile şiroind pe obraji. Târau după ei buteliile de oxigen uitate, la capetele furtunurilor prea întinse. Un mort

era dus pe braţe.

Mănuşile şi costumele erau sfâşiate. Juliette înţelese că nimeni nu sperase vreodată la un asemenea deznodământ. N-aveau cuţite legate de piept ca să-şi taie costumele. Nu plănuiseră să iasă din acele morminte argintii. Plecaseră din siloz în costume de curăţire, ca toţi curăţitorii, fiindcă viaţa într-un loc închis devenise de nesuportat, şi ajunseseră cu toţii să tânjească mai presus de orice să treacă dincolo de deal, fie şi numai pentru a-şi găsi moartea.

Bobby reuşi să-şi sfâşie o mănuşă cu dinţii şi să-şi elibereze o mână. Fitz îi urmă exemplul. Toată lumea râdea şi transpira, străduindu-se să desfacă fermoarele şi benzile cu arici de pe spatele altora, îşi scutura braţele eliberate, îşi scotea capul din gulerul inelat, trăgea cu încăpăţânare de cizme. Desculţi şi deveniţi acum un amestec colorat de tricouri murdare, copiii se foiau în voie şi se rostogoleau prin iarbă, unul după altul. Elise îşi lăsă jos câinele – pe care îl ţinuse tot drumul strâns la piept, de parcă ar fi fost bebeluşul ei – şi ţipă când animalul dispăru printre tulpinile înalte, cu frunze verzi. 11 prinse din nou. Shaw râse şi scoase cartea ei din costumul lui.

Juliette se aplecă şi-şi trecu mâinile prin iarbă. Era ca buruienile din ferme, dar deasă ca un covor bogat. Se gândi la fructele şi legumele pe care şi le împachetaseră unii dintre ei în interiorul costumului. Era important să păstreze seminţele. Se gândea deja că puteau să reziste mai mult de o zi. Mai mult de o săptămână. Perspectiva o încântă până în adâncul sufletului, parcă dându-i aripi.

Odată scăpat de costum, Raph o înşfăcă şi o sărută pe amândoi obrajii.

– Ce naiba? strigă Bobby, învârtindu-se în cerc şi întinzându-şi braţele lungi, cu palmele în sus. Ce naiba!

Tatăl lui Juliette veni lângă ea şi arătă în josul pantei, în mica depresiune dintre dealuri.

– Vezi aia? o întrebă.

Juliette îşi umbri ochii şi se uită într-acolo. Era o movilă verde. Nu, nu o movilă. Un turn. Un turn fără antene, ci cu un acoperiş plat, argintiu, înălţat şi pe jumătate acoperit de lujeri. Iarba înaltă ascundea în mare parte betonul.

Culmea dealului se umplu de oameni şi de râsete, iar cizmele şi materialul argintiu al costumelor acoperiră curând

iarba. Juliette studie turnul de beton, ştiind ce aveau să găsească înăuntru. îşi săltă sacul, îngreunat de dinamită. Şi se gândi, cu recunoştinţă, că erau salvaţi.

63
Districtul Fulton, Georgia

– Nu luaţi mai mult decât avem nevoie, îi avertiză Juliette.

Parcă şi vedea că terenul din jurul turnului de beton avea să fie curând presărat cu mult mai multe decât puteau căra. Interiorul era ticsit de haine şi de unelte, de conserve, de saci pe plastic vidaţi şi sigilaţi, plini de seminţe etichetate – multe ale unor plante de care nu auziseră. Elise se uitase în cartea ei şi nu găsise pagini decât pentru câteva dintre ele. Printre provizii erau împrăştiate bucăţi mari de beton şi moloz, cauzate de explozibilii folosiţi ca să deschidă uşa proiectată pentru a fi descuiată numai din interior.

La o oarecare distanţă de turn, Solo şi Walker se luptau cu un soi de pânză şi cu un set de ţăruşi, încercând să-şi dea seama cum puteau să o fixeze în picioare. îşi scărpinau bărbile şi îşi dădeau cu părerea. Juliette constată, cu uimire, că Walker se simţea mult mai bine. La început nu voise să îşi scoată costumul şi rămăsese îmbrăcat până când se golise butelia de oxigen. Apoi îl dăduse jos în mare grabă, cu răsuflarea întretăiată.

În apropiere, Elise ţipa şi alerga prin iarbă după micul ei animal. Sau poate că Shaw alerga după Elise – era greu să-ţi dai seama. Hannah stătea lângă Rickson pe o ladă mare, de plastic, hrănindu-şi bebeluşul şi privind norii.

Mirosul de mâncare încălzită prinse să plutească în jurul turnului după ce Fitz reuşi să aprindă un foc folosindu-se de o butelie de oxigen. Periculoasă metodă de pregătire a hranei, se gândi Juliette. Era gata să se întoarcă înăuntru, să mai sorteze câteva mecanisme, când din buncăr ieşi Courtnee, cu lanterna în mână şi cu un zâmbet pe faţă. Înainte de a apuca Juliette s-o întrebe ce găsise, văzu că turnul era acum alimentat cu electricitate şi lămpile străluceau cu putere.

– Ce-ai făcut? o întrebă în schimb.

Exploraseră buncărul în întregime – turiyul avea doar douăzeci de etaje adâncime, atât de înghesuite, încât înălţimea lor totală era egală cu şapte niveluri normale. În partea de jos nu găsiseră un spaţiu pentru departamentul mecanic, ci o grotă mare şi goală, cu scări gemene, săpate în întregime în piatră. Cineva presupuse că era locul rezervat pentru oprirea unui

săpător. Creat pentru întâmpinarea noilor sosiţi. Dar nu exista niciun generator. Nici urmă de electricitate. Deşi pe scară şi pe paliere erau instalate lămpi.

– Am urmărit cablurile, spuse Courtnee. Merg către foliile de metal argintiu de pe acoperiş. O să-i pun pe băieţi să le cureţe, să vedem cum funcţionează.

Nu după mult timp, o platformă deplasabilă plasată în mijlocul scării deveni operaţională. Aluneca în sus şi în jos cu ajutorul mai multor cabluri, al unor contragreutăţi şi al unui mic motor. Toţi mecanicii se minunară la vederea instalaţiei, iar copiii nu se îndurau să se dea jos de pe platformă. Insistară să mai fie plimbaţi o dată. Transportul proviziilor afară, pe iarbă, deveni mult mai puţin obositor, dar Juliette continua să creadă că ar fi trebuit să lase mai multe şi pentru următorii sosiţi. Dacă avea să mai vină cineva vreodată.

Unii, care aveau rezerve în privinţa continuării drumului, ar fi preferat să se instaleze acolo. Aveau seminţe şi pământ mai mult decât era necesar, iar încăperile depozitului puteau fi transformate în apartamente. Ar fi fost o casă bună. Juliette îi ascultă discutând în contradictoriu.

Elise lămuri în final lucrurile. Deschise cartea la pagina pe care se afla o hartă, îşi îndreptă degetul spre soare şi le arătă apoi în ce parte era nordul, adăugând că ar fi trebuit să meargă către apă.

Pretinse că ştia cum să prindă peşti sălbatici, că în pământ erau viermi şi că Solo ştia să-i pună în cârlige. Le mai arătă încă o pagină din albumul ei şi le spuse că ar fi trebuit să meargă către mare.

Adulţii se concentrară asupra hărţilor, încercând să ia o hotărâre. Urmă o nouă discuţie în contradictoriu cu cei care se încăpăţânau să susţină că ar fi fost bine să se adăpostească acolo unde se aflau şi Juliette clătină din cap.

– Locul ăsta nu e un cămin, spuse. Nu e decât un depozit. Şi vrem să trăim în umbra chestiei ălei a?

Arătă cu capul către norul întunecat de la orizont, către domul de praf.

– Şi ce-o să se întâmple când apar ceilalţi? sublinie cineva.

– E un motiv în plus ca să nu rămânem aici, sugeră Rickson.

Alte discuţii. Nu erau decât o sută de oameni. Puteau

rămâne acolo, să-şi facă o fermă şi să culeagă o recoltă înainte de a li se termina hrana din conserve. Sau puteau să ia ce le trebuia şi să plece, să vadă dacă sunt adevărate legendele despre numărul nelimitat de peşti şi despre apa care se întinde până la orizont. Juliette le atrase atenţia că puteau face şi una, şi alta, că nu mai existau reguli, că aveau pământ pentru culturi şi spaţiu din belşug, că luptele se dezlănţuie când lucrurile merg prost şi rezervele sunt insuficiente.

– Ce facem, primarule? întrebă Raph. Ne pregătim culcuşul aici sau ne continuăm drumul?

– Ia uitaţi-vă!

Cineva arătă către deal şi mai bine de zece capete se întoarseră într-acolo. Pe culme se zărea o siluetă în costum argintiu, care începea să coboare panta împleticindu-se pe iarba deja strivită sub picioare şi alunecoasă. Din silozul lor venea cineva care se răzgândise.

Juliette alergă prin iarbă fără teamă, doar curioasă şi îngrijorată. Lăsaseră pe cineva în urmă, cineva care îi urmărise. Ar fi putut fi oricine.

Înainte de a străbate Juliette întreaga distanţă, silueta în costum se prăbuşi. Mâinile ei înmănuşate bâjbâiau, încercând să detaşeze casca, pipăiau gulerul. Juliette începu să alerge mai repede. Persoana căzută avea legat pe spate un rezervor mare. Se întrebă dacă rămăsese cumva fără aer, dacă şi cum era conectat rezervorul la cască.

– Linişteşte-te! strigă, îngenunchind lângă silueta care se zvârcolea.

Îşi apăsă degetele mari pe cleme. Urmă un pocnet. Scoase casca şi auzi pe cineva răsuflând greu şi tuşind. Persoana se aplecă în faţă, respirând şuierător, în timp ce părul îmbibat de transpiraţie i se revărsă în jurul capului. O femeie. Juâiette îi puse o mână pe umăr, dar nu o recunoscu – probabil că era cineva din congregaţie sau de la Mijloc.

– Respiră încet, îi spuse.

Se uită la ceilalţi, care se apropiau. Se opriră cu toţii brusc la vederea unei străine.

Femeia îşi şterse buzele şi dădu din cap. Pieptul i se săltă când respiră adânc. O dată şi încă o dată. îşi îndepărtă părul de pe faţă.

– Mulţumesc, spuse gâfâind.

Privi cerul şi norii cu ceva care nu era uimire. Era uşurare. Privirea ei urmărea un obiect şi, când se uită în sus, Juliette văzu o altă pasăre care se rotea alene. Mulţimea din jur păstra distanţa. Cineva întrebă cine e femeia.

– Nu eşti din silozul nostru, nu-i aşa? spuse Juliette.

Mai întâi se gândi că e o curăţitoare dintr-un siloz din apropiere, care i-a văzut trecând şi s-a luat după ei. A doua presupunere reprezenta o imposibilitate. Şi era corectă.

– Nu, răspunse femeia. Nu sunt din silozul vostru. Sunt… din cu totul alt loc. Numele meu e Charlotte.

Întinse o mănuşă, zâmbind obosită. Căldura acelui zâmbet o dezarmă pe Juliette. Spre surprinderea ei, îşi dădu seamă că nu era furioasă, că nu avea niciun resentiment împotriva femeii din faţa ei, care-i spusese adevărul despre locul unde se afla. Era probabil vorba de un spirit înrudit. Şi, mult mai important, de un nou început. îşi regăsi calmul, zâmbi la rândul ei şi strânse mâna celeilalte femei.

– Juliette. Dă-mi voie să te-ajut să îţi dai jos costumul.

– Eşti ea, zise Charlotte, zâmbind, apoi îşi îndreptă atenţia către mulţime, către turn şi către mormanele de provizii. Ce e locul ăsta?

– O a doua şansă, răspunse Juliette. Dar nu rămânem aici. Ne îndreptăm către apă. Sper că vii cu noi. Însă trebuie să te avertizez că e un drum lung.

Charlotte îşi puse mâna pe umărul ei.

– E OK, spuse. Am făcut deja un drum lung.

EPILOG

Raph părea nesigur. Ţinea o creangă în mână, o cântărea cu un scop precis, cu faţa palidă scăldată în lumina portocalie pâlpâitoare a focului.

– Aruncă blestemăţia aia în flăcări! strigă Bobby.

Urmară râsete, dar Raph se încruntă, consternat.

– E lemn, spuse, cântărind din nou creanga în palmă.

– Uită-te-n jurul tău, răcni Bobby, fluturâindu-şi mâna către crengile întunecate de deasupra lor, către trunchiurile groase. E mai mult decât ne va trebui vreodată.

– Fă-o, flăcăule!

Erik lovi un buştean cu piciorul şi o răbufnire de scântei zumzăi în aer, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn. În cele din urmă, Raph azvârli creanga printre celelalte şi lemnul începu să trosnească şi să împrăştie scântei.

Juliette privea totul din aşternutul ei. Undeva, în pădure, un animal scoase un sunet, unul care nu semăna cu nimic din tot ce auzise ea vreodată. Părea un plânset de copil, dar sonor şi încărcat de jale.

– Ce-a fost asta? întrebă cineva.

Schimbară păreri în întuneric. Invocară animale din cărţile pentru copii. Îl ascultară pe Solo povestindu-le despre cât de multe soiuri de animale din vremurile vechi citise în cărţile din Moştenire. Se adunară în jurul lui elise cu lanternele aprinse şi se uitară cu mare atenţie în cartea ei cu pagini cusute. Totul era mister şi miracol.

Juliette se lăsă pe spate şi ascultă trosnetul focului, ocazionalele trosnete sonore ale câte unui buştean, savură căldura pe care-o simţea pe piele, aroma de carne friptă, mirosul aparte al ierbii şi al întinderii mari de pământ. Iar prin bolta de frunze de deasupra licăreau stelele. Norii strălucitori de mai înainte – cei care ascunseseră soarele când apusese dincolo de dealuri – fuseseră împrăştiaţi de vânt. Lăsaseră la vedere o sută de puncte de lumină scânteietoare. O mie. Tot mai multe, peste tot, cu cât se uita mai atent într-acolo. Licăriră în ochii ei plini de lacrimi când se gândi la Lukas şi la dragostea pe care o trezise în ea. Şi ceva i se întări în piept, ceva care o făcu să strângă din dinţi ca să nu plângă, un nou scop al vieţii ei, o dorinţă de a ajunge la apa de pe harta lui Elise, de a planta seminţele, de a-şi înălţa o casă deasupra pământului şi de a trăi

acolo.

– Jewel? Dormi?

Elise stătea aplecată deasupra ei, ascunzând stelele. Cuţulache îşi apăsă nasul rece pe obrazul lui Juliette.

– Vino aici! spuse.

Se trase într-o parte şi bătu cu palma în aşternut, aşa că Elise se aşeză şi se cuibări lângă ea.

– Ce faci? o întrebă.

Juliette arătă cu degetul printre frunze.

– Mă uit la stele. Oricare dintre ele e la fel ca soarele nostru, dar se află foarte departe.

– Ştiu ce sunt stelele, zise fetiţa. Unele au nume.

– Da?

– Da.

Elise îşi sprijini capul pe umărul lui Juliette şi se uită câteva clipe în sus, împreună cu ea. Creatura necunoscută din pădure urlă.

– Le vezi pe alea? întrebă Elise. Nu ţi se pare că seamănă cu un căţeluş?

Juliette îşi îngustă ochii şi cercetă cerul.

– S-ar putea, încuviinţă. Da, poate chiar seamănă.

– Le-am putea numi Cuţulache.

– E un nume potrivit, acceptă Juliette.

Râse şi se şterse la ochi.

– Iar alea de-acolo seamănă cu un om.

Elise arătă cu degetul către o întindere de stele, urmărindu-i conturul.

– Acolo sunt braţele şi picioarele. Iar acolo e capul.

– Îl văd, spuse Juliette.

– Îi poţi da’ tu un nume, îi îngădui fetiţa.

În adâncul pădurii, animalul ascuns scoase un alt urlet şi căţeluşul lui Elise răspunse cu un sunet asemănător. Juliette îşi simţi lacrimile rostogolindu-se pe obraji.

– Nu aceluia, zise, aproape în şoaptă. Are deja un nume.

Pe măsură ce înaintau în noapte, focurile se domoliră. Norii înghiţiră stelele şi corturile înfulecară copiii. Juliette urmări mişcarea umbrelor dintr-un cort, unde alţi adulţi erau prea agitaţi ca să adoarmă. Undeva, cineva încă mai frigea fâşii din carnea animalului vânat de Solo cu puşca lui – o căprioară cu picioare lungi. Pe Juliette o uimise transformarea lui Solo din

acele trei zile. Un bărbat care crescuse singur îi conducea acum pe alţii, fiind mult mai bine pregătit decât oricare dintre ei pentru supravieţuirea în noua lor lume. Juliette avea de gând să ceară cât de curând o nouă votare. Prietenul ei Solo ar fi putut deveni un primar excelent.

În depărtare, o siluetă stătea aplecată asupra unui foc, zgândărindu-l cu un băţ, vrând să scoată mai multă căldură din tăciunii aproape stinşi. Norii şi focul – de aceste două lucruri se temuseră oamenii ei dintotdeauna. În siloz, focul însemna moarte, iar norii îi mistuiau pe cei care cutezau să plece. Şi totuşi, atât norii care pluteau deasupra capetelor, cât şi flăcările aţâţate puteau oferi alinare. Acolo erau mai puţine lucruri care să te înspăimânte. Şi, când o stea strălucitoare se ivi într-un gol căscat brusc între nori, gândurile lui Juliette se îndreptară, ca de obicei, spre Lukas.

Îi spusese odată, cu harta cerului întinsă pe patul în care făcuseră dragoste, că fiecare dintre acele stele şi-ar fi putut avea propriile lumi şi Juliette îşi aminti că>ea nu reuşise să înţeleagă asta. Era o idee cutezătoare. O imposibilitate. Chiar şi după ce văzuse un alt siloz, chiar şi după ce văzuse afară zecile de depresiuni ce se întindeau către orizont, nu-şi putea imagina existenţa altor lumi. Cu toate astea, se întorsese după curăţire şi se aşteptase să dea alţii crezare afirmaţiilor sale, tot atât de cutezătoare…

În spatele ei trosni un băţ, foşniră nişte frunze şi Juliette se aşteptă să apară Elise, plângându-se că nu poate să doarmă. Sau poate Charlotte, care se aşezase mai devreme alături de ea, lângă foc, şi rămăsese aproape tot timpul tăcută, deşi părea dornică să spună multe. Însă, când se întoarse, o văzu pe Courtnee, cu un abur alb înălţându-se din ceva pe care-l ţinea în mână.

– Pot să mă aşez? întrebă.

Juliette îi făcu loc şi vechea ei prietenă se instală lângă ea, în aşternut. Îi întinse o cană fierbinte, cu ceva care mirosea vag a ceai, dar mult mai înţepător.

– Nu poţi să dormi? o întrebă Courtnee.

Juliette clătină din cap.

– Mă gândeam la Luke.

Courtneeo cuprinse cu braţul.

– Îmi pare rău, spuse.

– E OK. De câte ori le văd, stelele mă ajută să privesc lucrurile în perspectivă.

– Da? Atunci ajută-mă şi pe mine.

Juliette se gândi cum era cel mai bine s-o facă şi descoperi că-i lipsea limbajul potrivit. Avea numai o senzaţie a imensităţii – a unui număr infinit de lumi posibile – care, cumva, o umplea de speranţă, nu de disperare. Nu era uşor să pui asta în cuvinte.

– Tot ţinutul pe care l-am văzut în aceste ultime zile, începu ea, străduindu-se să exprime ceea ce simţea. Tot acest spaţiu. N-avem nici destul timp, nici destui oameni ca să-l umplem.

– Asta e un lucru bun, nu? întrebă Courtnee.

– Da, cred că da. Şi am început să mă gândesc că toţi cei trimişi afară să cureţe erau cei mai buni. Cred că existau mulţi alţii, la fel de buni ca ei, care pur şi simplu păstrau tăcerea, prea speriaţi ca să acţioneze. Şi nu cred că a existat vreodată vreun primar care n-a dorit să facă mai mult loc pentru oamenii săi, care n-a vrut să descopere ce nu e în ordine în lumea de afară, care n-a vrut să anuleze afurisita aia de loterie. Dar ce-ar fi putut să facă toţi acei primari? Nu conduceau ei. Nu cu adevărat. Cei care ne conduceau ne înăbuşeau ambiţiile. În afară de Luke. El nu mi s-a pus în cale. Mi-a îngăduit să fac ceea ce am făcut, deşi ştia că e primejdios. Aşa că, iată-ne aici.

Courtnee o strânse de umăr şi sorbi zgomotos din ceai, iar Juliette îşi săltă cana, pregătindu-se să facă acelaşi lucru. Imediat ce lichidul cald îi atinse buzele, simţi o explozie de savoare, o aromă bogată, ca a florilor din bazar şi a pământului săpat de pe o parcelă roditoare. Era ca un prim sărut. Era lămâie şi trandafir. Totul năvăli, stârnindu-i scântei în faţa ochilor.

– Ce e? întrebă, cu răsuflarea tăiată. E din proviziile pe care le-am găsit?

Courtnee râse, sprijinindu-se de ea.

– E bun, nu?

– E nemaipomenit. E… uluitor.

– Poate-ar trebui să ne întoarcem, să mai luăm, spuse Courtnee.

– Dac-o facem, eu una cred că n-o să mai pot căra nimic altceva, n-o să mai fie loc.

Râseră amândouă, pe înfundate. Rămaseră împreună,

privind norii şi, din când în când, câte o stea. Cel mai apropiat foc trosnea şi arunca scântei, câteva discuţii cu voce scăzută erau purtate de vânt printre copaci, unde insectele cântau în cor şi unde urlau animale nevăzute.

– Crezi c-o să reuşim? întrebă Courtnee, după o pauză foarte lungă.

Juliette sorbi încă o dată din băutura miraculoasă. Îşi imagină lumea pe care-ar fi putut s-o construiască dacă ar fi avut timp şi resurse, fără reguli, dar, cu tot ce e mai bun pentru toţi şi cu nimeni care să li se pună în calea visurilor.

– Cred c-o să reuşim, răspunse într-un târziu. Putem înfăptui tot ce ne trece prin minte.

UN BILET CĂTRE CITITOR

În luna iulie a anului 2011, am scris şi am publicat o povestire care m-a adus în contact cu mii de cititori, m-a purtat în jurul lumii într-un turneu de promovare a cărţii şi mi-a schimbat viaţa. În ziua când am publicat *Silozul* nici măcar nu puteam visa la ceva din toate astea. Au trecut doi ani şi acum publicarea acestei cărţi încheie o călătorie uimitoare. Vă mulţumesc pentru că aţi făcut-o posibilă, însoţindu-mă tot timpul.

Bineînţeles că acesta nu e sfârşitul. Fiecare poveste pe care-o citim şi fiecare film pe care-l vedem continuă în imaginaţia fiecăruia dintre noi, dacă i-o îngăduim. Personajele mai trăiesc încă o zi. îmbătrânesc şi mor. Se nasc altele noi. Provocările apar pe neaşteptate şi îşi primesc răspunsul. Există tristeţe, bucurie, triumf şi eşec. Acolo unde se încheie o poveste n-avem de-a face cu nimic mai mult decât cu un instantaneu dintr-un anumit moment, cu o străfulgerare care expune anumite sentimente, cu o pauză. Dacă şi cum va continua depinde de fiecare dintre noi.

Singura mea dorinţă e să lăsăm loc pentru speranţă. Binele şi răul există în orice. Găsim ceea ce ne aşteptăm să găsim. Vedem ceea ce ne aşteptăm să vedem. Am învăţat că, dacă-mi las capul într-o parte exact atât cât trebuie şi-mi îngustez ochii, lumea din afara mea e superbă. Viitorul e luminos. Mă aşteaptă lucruri bune.

Dumneavoastră ce vedeţi?

MULŢUMIRI

Cărţile sunt, în mare parte, activităţi solitare, dar despre viaţă nu se poate spune acelaşi lucru. Vreau să-i mulţumesc soţiei mele fiindcă m-a inspirat şi m-a susţinut şi fiindcă a făcut din mine un om mai bun, mamei mele fiindcă mi-a insuflat dragostea pentru cuvântul scris, tatălui meu fiindcă m-a încurajat şi mi-a fost un bun exemplu. Surorii mele pentru prietenia ei şi pentru că s-a numărat printre primii mei fani şi fratelui meu pentru bunătatea lui. Fără voi toţi în viaţa mea, n-aş fi avut despre ce să scriu.

Când aduc astfel de mulţumiri, autorii îi menţionează adesea pe agenţii lor literari şi acum ştiu de ce. Ei sunt inginerii din spatele carierei unui scriitor, iar eu sunt norocos fiindcă o am pe cea mai bună. Nu exagerez, iar pentru toţi ceilalţi nu e nicidecum o ruşine să se afle puţin mai jos decât incomparabila Kristin Nelson. Eşti grozavă. Le mulţumesc, de asemenea, lui Jenny Meyer, Kassie Evashevski şi Gray Tan, care au fost uimitori ca susţinători şi prieteni. Vă iubesc pe toţi.

Pentru echipa de la Random House UK: Vă mulţumesc fiindcă aţi pariat pe mine. Aţi fost primii care au crezut în mine şi vă voi considera întotdeauna editorii mei. Îi mulţumesc mai ales redactorului meu, Jack Fogg, pentru că a dat mai multă forţă muncii mele şi pentru că a fost un însoţitor de caravană uimitor. Îi mulţumesc lui Jason pentru coperta extraordinară, lui Natalie pentru amplificarea semnalului, lui Jennifer pentru creativitate şi pentru corecturile dementiale şi echipei de vânzări, care se asigură că toate cărţile îşi găsesc cititori.

Şi, în final, le mulţumesc cititorilor mei. Susţinerea dumneavoastră şi ataşamentul faţă de această serie înseamnă mai mult decât veţi şti vreodată. Vă mulţumesc pentru recenzii, pentru că aţi făcut-o cunoscută, pentru că aţi ridicat toate acestea la o nouă înălţime. Nu m-am gândit niciodată că o să fac cine ştie ce mare lucru cu viaţa mea. Mulţumită dumneavoastră, am reuşit. Privesc înainte, către orice veţi face posibil în viitor.